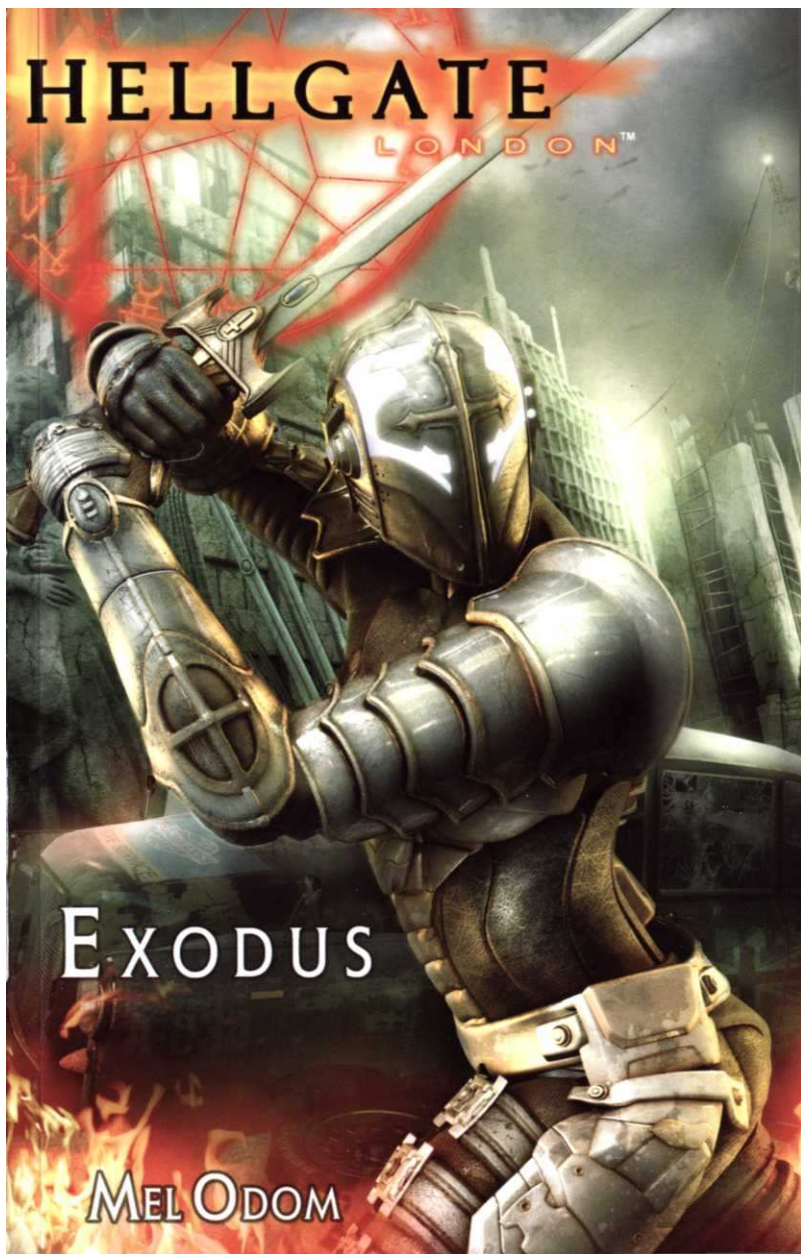

HELLGATE

LONDON™

EXODUS

MEL ODOM

LONDÝN, 2038

Kdysi nádherné město je v troskách. Na obzoru se vzdouvá trhлина v tenké látce reality a pomalu začíná splývat s téměř nepřetržitě temnou oblohou. Svět, jak jsme ho znali, už není. Po zemi nyní kráčejí démoni, ztělesnění našich nejstrašnějších snů. Lidstvo, zahrnuto do úkrytu v podzemních tunelech metra, se zoufale snaží přežít skutečně pekelnou apokalypsu.

Mezi přeživšími jsou i tací, kteří příchod temnoty předpovídali, lidé, kteří v ní vidí příležitost vylepšit postavení lidské rasy, i ti, kdo touží jen po pomstě za vše, co bylo ztraceno. Ti všichni se nyní v temnotě semklí, ozbrojí futuristickými zbraněmi a prastarými kouzly vytvořenými s jediným cílem – bojovat proti hordám démonů a vzít si svět zpátky.

EXODUS

PRVNÍ ROMÁN TRILOGIE ZASAZENÉ DO SVĚTA

HELLGATE

LONDON™

www.fantomprint.cz

ISBN 978-80-7398-017-7

Hellgate: London
v nakladatelství ***Fantom Print***

Exodus
Goetia *
Covenant *

* Připravujeme

HELLGATE
LONDON™

Exodus

Mel Odom

Published by arrangement with Pocket Books
A Division of Simon & Schuster, Inc., New York

Copyright © 2007 by Flagship Studios, Inc. Flagship Studios and Hellgate: London are trademarks and/or registered trademarks of Flagship Studios, Inc.

Copyright © for Czech edition by **FANTOM Print**

Cover © by Blur Studio

Translation © by Jan Netolička

ISBN 978-80-7398-017-7

www.fantomprint.cz

Tato kniha je věnována mým synům Shilohovi a
Chandlerovi, kteří hrají počítačové hry s opravdovým
zápalem (který mají po tátovi).

Už se nemůžu dočkat, až vyjde *Hellgate: London*,
abychom jim to mohli nandat společně.

PODĚKOVÁNÍ

Díky editorovi Marku Palmierimu, který mi pomohl dotvořit svět a poradil, jak nejlépe přistupovat k podobným románům.

Samozřejmě také recenzentům z Flagship Studios, jmenovitě jsou to tito: Bill Roper, Chris Arretche, Mart Householder, Tyler Thompson, David Brevik, Ivan Sulic a Phil Shenk. Tihle všichni mi pomohli kráčet po správné cestě a celou dobu mne podporovali.

Díky také Stevem Goldsteinovi z Flagship Studios (www.flagshipstudios.com) za to, že dával dohromady veškerý materiál.

POZNÁMKA HISTORIKA

Tento příběh začíná osmnáct let před událostmi popsanými v počítačové hře *Hellgate: London*.

PROLOG

LONDÝN, ANGLIE
PŘEDVEČER SVÁTKU VŠECH
BLAHOSLAVENÝCH¹, 2020

O křídlený démon vylétl z temnoty a neslyšně se přiblížil až téměř nad svou oběť. Pak vydal ostrý ječivý skřek, při kterém hrůzou tuhla krev v žilách. Jako břitva ostré drápy na jeho dolních končetinách byly široce rozevřené, aby mohly uchvátit nebo seknout. Démon vypadal jako kříženec mezi kočkou s protáhlým čenichem a létajícím ještěrem zabaleným do těla vzdáleně připomínajícího ženské. Od hlavy k ocasu pokrývaly tělo tvora třpytivé stříbrošedé šupiny. Kolem něj se šířil zápach síry.

Démon byl krvavý anděl². A kořistí byl Thomas Cross, který před několika okamžiky viděl, jak podobný

¹ All Hallows' Eve je původní název (16. století) pro to, co dnes všichni známe jako Halloween (slovo je lidovou zkomoleninou oficiálního názvu). Případá na 31. říjen a Keltové věřili, že se v tento den vracejí duchové zpátky na zem, neboť 1. listopadu slavili nový rok. 1. listopad byl zároveň poslední letní den a začátek zimy a doby temna.

netvor – snad dokonce přímo tento – rozervál vnitřnosti templáři stojícímu vedle něj.

Thomas stál ve stínu katedrály svatého Pavla. Snažil se mít neustále za zády kamennou zeď a obrátil se, aby pekelnému protivníkovi čelil. Kdyby nebyl tak blízko stavby, dostal by ho démon zřejmě už při prvním přeletu. Takhle ho o pár centimetrů minul.

Stromy zastínily část měsíčního světla. Byl úplňk a dívat se do noci v jeho světle by jistě bylo snadnější. Průhledový displej – HUD – v Thomasově helmě provedl potřebné korekce, aby protivníka zaostřil.

„Zaměřit,“ přikázal Thomas.

Počítačem řízené systémy zabudované do zbroje démona okamžitě zaměřily. Přestože netvor letěl od něj, na hledí helmy zůstával zvýrazněný a označený červeným blikajícím trojúhelníkem, který ukazoval směr jeho pohybu. Vzdálenost mezi démonem a Thomasem zaznamenávaly rudé číslice.

„Cíl zaměřen.“ Počítač mluvil hlasem Thomasova otce okopírovaným ze záznamů, které Thomas získal od Tregartha Crosse, než zahynul. Mluvil tím neklidnějším tónem, jakým ho kdy Thomas slyšel hovořit.

Všude kolem Thomase bojovali a umírali jeho druhové, válečníci. Zem už pokrývaly tucty těl mrtvých templářů, zbroj potlučenou, zprohýbanou a místy rozervanou. Než nadejde ráno, přidají se k nim stovky dalších.

Když je lord Patrik Sumerisle, velmistr templářský, dnes večer svolal do akce, nikdo z nich nevěřil, že by mohl přežít. Ve skutečnosti přežít znamenalo selhat.

² Blood Angel (pozn. překl).

Třebaže se celý život připravoval prolít krev, aby pomohl ubránit svět před hordami démonů, stejně jako před ním jeho otec i děd, nebyl Thomas připraven dívat se, jak umírají jeho bratři ve zbrani. Jeho vlastní blížící se smrt jím navzdory pevnému odhodlání otřásla, ale krveprolití, v němž ztratil statečné muže i ženy, které znal a s nimiž bojoval, otřásalo samotnou jeho vírou.

A oni dál umírali. Zpočátku po jednom a nyní už hromadně.

Když se k němu démon přiblížil, vrhl se Thomas stranou, dopadl těžce na zem a překulil se zpět na nohy. Zbroj zaduněla o tvrdou zem a pohltila většinu nárazu, takže jej téměř necítil.

Spáry krvavého anděla zaskřípaly o kamennou zeď katedrály, až odlétla sprška jisker, a jeho křídla zašuměla těsně nad Thomasem. Ten se prudce otočil a zvedl těžký široký meč. Na čepeli jiskřila smaragdově zelená energie, kombinace nanodynové technologie a prastaré moci.

Démon máchl kožnatými křídly a provedl otočku, aby se vzápětí vrhl na cíl rychlostí útočícího jestřába. Ti větší a silnější démoni zlikvidovali během několika hodin od chvíle, kdy se před dvěma týdny otevřely pekelné brány, i některé ze stíhacích letounů British Special Forces. Thomas v bezmocné hrůze sledoval, jak se jeden z letounů zřítil do centra Londýna a zničil tak celé domy. V jeho stopách zůstaly jen zkáza a trosky.

Tak pojd', ty zplozenče pekla. Dnes tančíme tanec smrti a ďábel zalezl do kouta.

Thomas věděl, že se rána nedožije. Tohle věděli – oni všichni – už když vyšli z podzemí metra, aby zahájili poslední bitvu s démony, kteří napadli jejich zemi.

Avšak Thomas nehodlal ustoupit, i když tohle věděl. Byl válečník. Více než to, byl templář, rytíř, který přísahal věrnost latinskému kříži. Byl Serafim rodu z Rorke. V postavení prvního Strážce rodu musela být jeho loajalita a odvaha nezpochybnitelná.

Stál oděn do zbroje, kterou mu pomohl vykovat otec v tajných pecích pod Londýnem, ve skrytých tunelech napojených na dnešní metro, které svobodní zednáři začali kopat už v sedmnáctém století. Cínově šedá v kombinaci s černou se třpytila prastarými tajemnými energiemi, které Thomas do kovu přidal, když ho kul. Zároveň přidal vrstvy nanodynových vylepšení, která zbroj proměnila spíše v jakýsi exoskelet dodávající mu sílu, namísto pouhé ochrany. I meč si ukul sám a nazval ho Negotiator – Vyjednávač.

Vyroben z prastaré slitiny palladia, zesílené svatými silami, které Thomas před lety přivolal, aby mu pomohly, byl meč skutečně smrtonosná zbraň. Byl dost lehký, aby jím mohl vládnout jednou rukou, a dost ostrý, aby rozsekl hlavu válců motoru.

Thomas zařval a vyrazil prudce vstříc netvorovi s cílem udeřit dostatečně rychle, aby krvavého anděla vyvedl z míry. Thomas zaútočil a máchl mečem vši pozoruhodnou silou, kterou mu propůjčovala zbroj.

Démon natáhl jednu z dolních končetin se zřejmým záměrem chytit Thomase za hlavu. Meč se střetl s démonovým chodidlem zakončeným dlouhými drápy uprostřed spršky zelených jisker. Ostrá čepel projela démonovi nohou a nedaleko trupu téměř oddělila končetinu od těla. Na zem a zeď katedrály dopadly sloupy černé krve. Temná jedovatá tekutina syčela a kouřila.

Krvavý anděl, rozzuřený bolestí, zavřískl a obrátil se k obloze.

Thomas ho pronásledoval a využíval výhody řídkého krytí, které mu poskytovaly stromy podél stěny katedrály svatého Pavla. Na střeše budovy už tančily plameny a slibovaly totální zkázu, pokud je někdo brzy neuhasí.

Před pár týdny by snad londýnský hasičský sbor dorazil včas, aby katedrálu zachránil. Ale většina těch odvážných mužů a žen byla nyní mrtvá a ti, kteří ještě nepadli v bitvě nebo při nějaké katastrofě, se dnes museli vypořádat s jinou tragédií. Městem kráčela smrt na rozštěpených kopytech a nohách s dlouhými drápy.

Krvavý anděl vlétl do vysokých větví jednoho z nedalekých stromů. Ve spárům podobných rukou svíral znetvořenou nohu. Krvavě rudé runy vypálené do démonovy kůže vztekle zaplály. Náhle amputovaná končetina téměř přestala krváčet. Přízračný netvor upřel na Thomase zlověstný pohled, vznesl se do vzduchu a znovu zaútočil.

Thomas se otočil prudce doprava, zvedl obrněnou ruku, aby se částečně chránil, a pevně sevřel jílec meče.

„K zemi, Thomasi!“

Thomas zareagoval na rozkaz zavolaný známým hlasem okamžitě a přihrčil se. Jeho zbroj zaskřípala o jinou, jak se někdo prudce zastavil přímo za ním. Pak vedle sebe spatřil krátký na pohled ošklivý šestihlavňový nástřelovák, pro nějž se vžilo označení bolter³. Pistole vzápětí vyštěkla a cukla sebou v pancířem chráněné pěsti.

³ Spike bolter, ze všeho nejvíce revolver, v bubnu ovšem nejsou kulky, nýbrž palladiové hřeby (pozn, překl).

Z hlavních, které se probudily k životu, vylétly palladiové hřeby s ostrými hroty. Náboje prošly šupinami krvavého anděla a otevřely v jeho těle krátery a rokle. Démon zkřížil paže před obličejem, aby se chránil, prudce zahnul a začal nabírat výšku. Bolter stále vrčel. V démonových křídlech se objevily díry, kterými na zem pronikala měsíční záře.

Thomas se s úlevou otočil k templáři za sebou. Okamžitě poznal zbroj zdobenou královskou fialovou Guye Wickershama. Guy byl starší než Thomas, už měl za sebou šedesátku a klidně by mohl být jeho otcem. Thomase cvičil, a dokonce pomáhal Thomasovi cvičit i jeho syna.

Thomas se zazubil, ale neodvažoval se zvednout hledí helmy. „Díky, Guyi.“

Starší templář přikývl. Ztěžka se opřel o stěnu za sebou. „To nestojí za řeč.“

„Jsi v pořádku?“

„Jen... jen nemůžu popadnout dech... to je všechno. Dnes je... trochu rušno.“

Thomas položil na mužův kyrys levou dlaň. V místě, kde démonovy drápy prošly skrz, zely hluboké rýhy.

„Sken,“ rozkázal Thomas.

Jakmile bylo spojení navázáno, do Thomasova HUDu začaly proudit informace. Na obrazovce se rozsvítila jeho i Guyova lékařská data. Guyův puls byl zrychlený, ale krevní tlak naopak nebezpečně nízký.

„Co se stalo?“ Thomas muže prohlédl, jemně ho otočil a našel dvě hluboké sečné rány v místě, kde drápy na zádech prošly zbrojí hluboko do masa.

„Carnagor.“ Guy se opřel zády o stěnu. Bolter mu vypadl z bezvládné ruky.

Thomas carnagory znal. Byla to nelítostná monstra velká jako sloni a silná a nezastavitelná jako nosorožci. Byla vyzbrojena kly, stovkami zubů v obrovské tlamě, ovšem místo tlap měla ruce.

„Vyskočil na mě ze země zezadu,“ zasípal Guy. „Když jsem ho uviděl, už bylo pozdě. Zabil... Davyho, Wallace a Mortona.“

I všichni tihle muži byli přátelé. Thomase z té ztráty rozbolelo srdce. Na okamžik mu zrak zamlžily slzy. Přeci nebyl celé ty roky přítel všech těch mužů, aby je pak ztratil během jediné noci. To nebylo fér.

„Uvidíme se... na druhé straně.“ Guy se sesul po stěně do sedu.

Thomas nepotřeboval systémy zbroje, aby poznal, že Guy je mrtev, pro jistotu je však zkontroloval. Rozhodně nebyl připraven nechat tu někoho, kdo ještě dýchal.

Všechny Guyovy životní funkce však byly na nule. Thomasův HUD ukazoval jen rovné čáry.

Thomas vytěsnil zármutek z mysli a obrátil se zpět do boje. Ještě se musel vypořádat s vlastní smrtí. Zvedl Guyův bolter a nahradil jím vlastní ztracenou zbraň.

Neušel víc než metr nebo dva, když ucítil, jak se země chvěje. Přeběhl k rohu katedrály, otočil se a spatřil, jak jen pár metrů od Guyova těla vylézá ze země carnagor.

Démon před sebou tlačil kusy hlíny, které se pomalu valily z gigantického krtince stranou. Thomas věděl, na co se dívá, protože už je na bojišti viděl. Tihle démoni se dokázali snadno prohrabat i chodníkem nebo budovami na hlavních ulicích centra Londýna.

Démon opatrně prostrčil dírou čenich a větril. Pak několikrát bleskurychle vyplázl rozeklaný jazyk a olízl si

oči. Thomas nevěděl, jestli démon templáře sledoval podle zvuku, nebo jestli to byl prostě nějaký jiný carnagor.

Spokojen, že nebude muset čelit okamžitému útoku, se carnagor vyhrabal ze země. Z tlap mu padala hlína. Chvilí se třepal jako mokrý pes.

Netvor byl obrovský, vyšší než Thomas a v ramenou široký jako nákladák. Odporná tlama mezi oběma kly se dokázala otevřít dost na to, aby se do ní vešel dospělý muž. Od řad slonovinových, jako břitva ostrých zubů se odráželo měsíční světlo a záblesky zbraní.

Thomas nevěděl, odkud démoni ve skutečnosti přišli.

Tohle byla jedna z věcí, které se badatelé templářů, Ofanim⁴ – kteří představovali v jejich řadách jakousi zpravodajskou službu – všemi možnými způsoby pokoušeli zjistit. Vzhledem k různorodosti netvorů panovala shoda, že nejsou z jednoho světa. Někteří ze starších Ofanim se domnívali, že mnozí z nich jsou ve skutečnosti podrobené druhy, přeměněné ohavnou magií démonů.

Carnagor znovu zavěšil a pak vyskočil k nehybnému Guyovu tělu. Jeho gigantické ruce rozervaly zbroj mrtvého rytíře, jako by to byla jen lastura měkkýše. Za stejnou dobu, za jakou například Thomas dokázal zvednout ze země bolter, pozřel carnagor Guyovy ostatky, jako by to byl pouhý předkrm.

⁴ Ofanim znamená kola a označovali se tak duchové moudrosti, neboť vše kolem nás se děje v kruzích a říše kol odpovídá rozumu (pozn. překl).

Pak Thomas stiskl spoušť. Bolter začal střílet, šest hlavní se roztočilo a ostré hřeby se svištěním prorazily démonův spánek.

Netvor se obrátil k Thomasovi a zasupěl strachem i vztekem. Zvedl před ohromnou ohavnou tvář krátkou paži. V šupinami pokrytém těle se otevřely krvavé rány. Démon zařval a skočil po Thomasovi, přičemž jediným odrazem překonal polovinu vzdálenosti, která mezi nimi byla.

Thomas ucítil, jak se země zachvěla, když ohromný netvor dopadl. Carnagor zvrátil hlavu dozadu a vydal ohlušující řev. Pak upřel ohnivý zrak na Thomase.

Ten se uklidnil, ve víře ve vlastní zbroj, odhodil pistoli a uchopil oběma rukama meč. Se zuřivým válečným výkřikem se rozběhl k netvorovi. Poté co byl svědkem nechutného znesvěcení ostatků svého druhu, nehodlal se vzdát bez boje.

31. října 2020

Můj nejdražší Simone,

ze všeho nejdříve bych chtěl, abys věděl, že jsem tě vždy měl rád. Víím, že jsem byl tvrdý mistr. Jsem si jist, že přišly dny, kdy jsi nabyl přesvědčení, že s tvým výcvikem nebudu nikdy spokojen. Ale ty jsi nakonec zvládl vše, čemu jsem tě učil. Vlastně jsi mne svými schopnostmi předčil. Věděl jsem, že k tomu dojde. Vždy jsi v sobě měl nemálo ze síly svého děda. A ten byl udatným velkým templářem.

Tvé schopnosti však přerostly mé daleko dříve, než jsem se zprvu domníval. Snad i to bylo příčinou našich mnohých sporů v posledních letech. Bylo to těžké, můj synu, nechat tě vyrůstat samého, dívat se, jak odcházíš do

světa dělat vlastní chyby. Svět byl ve tvém věku mnohem krutějším místem než v mém. Zdá se, že v těchto dnech již lehkomyslní nemohou čekat odpuštění.

Snad už dokonce nezbývá ani naděje na přežití.

Ve chvíli, kdy odesílám tento dopis, chystáme se vyrazit do bitvy proti nepříteli, kterému jsme se všichni celý život připravovali čelit, ovšem u kterého jen málo z nás čekalo, že ho skutečně spatří. Pokud Prozřetelnost nesešle zázrak, nevrátíme se.

Dnes mám strach. Přiznávám, bojím se o sebe. Vždy jsem si říkal, že až nadejde čas, abych položil život za ochranu těch, které jsem přísahal chránit, udělám to rád. Dnes shledávám, že rád nejsem a že se bojím více, než bych měl. Ale až nás lord Sumerisle povede do bitvy, půjdu.

Nejvíce se však strachuji o tebe a o tento svět. Vše, co jsme o démonech znali, bledne v porovnání s tím, co o nich víme dnes. A to ještě stále nevíme vše, co bychom potřebovali.

[pokrač]

Carnagor se prudce nahnul a chňapl po Thomasovi. Thomas, připraven, neboť to byl základní typ útoku tohoto tvora, vyskočil. Jeho levá noha zasáhla carnagorův pravý kel a Thomas získal rovnováhu právě v okamžiku, kdy démon trhl hlavou, aby po něm znovu chňapl.

Díky carnagorově pokusu stejně jako díky tomu vlastnímu se Thomas dostal ještě výše do vzduchu. Nanodynová technologie obsažená ve zbroji aktivovala miniaturní gyrosystémy a pomohla mu získat rovnováhu. Zbroj nejenže zvyšovala jeho fyzickou odolnost, ale i sílu.

Thomas dopadl carnagorovi na hlavu. „Ukotvit,“ rozkázal. Z podrážky jeho boty okamžitě vystřelily krátké trny a zakously se do démonovy šupinaté pokožky.

Carnagor zařval, ale Thomas netušil, zda to bylo bolestí nebo jen vztekem z toho, že má člověka na hlavě. Obrátil meč, namířil ho čepelí dolů a vši silou, kterou vládl, ho zabodl.

Na okamžik si Thomas myslel, že meč tlustou lebku neprorazí. Pak se tak s tupým skřípěním stalo. Zabořil meč až po jilec.

Kolem ostří meče vystříkla krev a obsah démonovy hlavy. Carnagor tentokrát zařval čistou bolestí. Zavrával a narazil zády do stěny katedrály svatého Pavla.

Thomas se pevně držel zabodnutého meče a podařilo se mu udržet se na těle potácejícího se démona. Klečel na něm, ruku ovinutou kolem meče.

„Kolenní držáky,“ rozkázal.

Oblek zareagoval a vysunul z kovových chráničů kolen ostré bodce, které se zabodly hluboko do carnagorova těla. Takto ještě více zajištěn se Thomas rozpráhl pravou pěstí. „Kladivo, pravá ruka.“

Kovová rukavice, ovládaná paměťovým softwarem nanodynamové technologie, se sevřela v pěst a proměnila se v tvrdou kovadlinu. Thomas pěst zvedl a začal bušit carnagorovi do hlavy hned vedle zabodnutého meče. Démonova lebka takový útok už nebyla schopna snést a praskla.

Na temeni carnagorovy hlavy se uprostřed krve a tělesných tekutin objevila díra. Thomas rozevřel pěst právě v okamžiku, kdy se meč uvolnil a vyklouzl ven.

Udeřil démona do hlavy levou dlaní, jejíž bodce se nyní zabodly stejně jako u kolen. Když se Thomas zachytil znovu, vrazil druhou ruku hluboko do díry, kterou protivníkovi prorazil do lebky.

Jeho pěst zaskřípala o úlomky kostí. Plnou hrstí nabral démonův mozek a vyhodil ho ven. O chvíli později se démonovy pohyby staly nekontrolovanými. Carnagor se opřel zády o strom a vyrval ho ze země i s kořeny, než se nakonec zhroutil na zem, naposledy se otřásl a znehybněl.

Omlácený a podřený v kovové zbroji a bez jakéhokoli pocitu triumfu se Thomas postavil na nohy. „Meč,“ řekl.

HUD okamžitě přepnul na výhled v úhlu 360 stupňů a odhalil, že meč leží za Thomasem. Ten uvolnil držáky a seskočil z carnagorových zad. Díky své váze se zaryl nohama několik centimetrů do krví promáčené země.

Vytáhl bolter a blížil se k místu, kde ležel meč. Sevřel ho v dlani a obrátil se, aby našel dalšího protivníka.

Zbývalo více démonů než templářů. V dálce nad městskou krajinou stoupal dým. Jen před pár dny zde obyvatelé Londýna nakupovali a pracovali. Nyní nebylo město ničím víc než haldou sutin.

Tanky, obrněná vozidla a jiné stroje britské armády, neúspěšně použité v boji proti démonům, ležely opuštěné ohořelé a převrácené na ulicích jako rozbité dětské hračky. Konvenční zbraně nedokázaly brnění démonů ani promáčkout.

[pokrač]

Simone, nevím, jak se k tobě tahle zpráva dostane. Ani kdy. Vím jen, že přijde ve špatnou dobu. Stejně jako všechny špatné zprávy.

Pamatuji, jak jsi odcházel, jak rozzlobený a hrdý jsi byl. Tak zahleděný sám do sebe. Nechoval jsem se nejlépe. Omlouvám se za to a doufám, že se jednoho dne rozhodneš vzpomínat spíše na to dobré než na to zlé.

Chci jen, abys věděl, že tvé pocity nijak neodsuzuji. Jsou to pocity mladého muže. Většina z nás, mne nevyjímaje, se musí cítit ukřivděně, aby se dokázala odloučit od rodičů. Vím, že jsem se choval stejně.

Možná by se všechno vyvinulo jinak, kdyby žila tvá matka. To se již nedozvíme. Ale pamatuj, že tě měla ráda. Byl jsi její chloubou.

Vím, že jsi měl pocit, že všechen výcvik, který jsme zde v metru absolvovali, byl k ničemu. Zdůrazňoval jsi to více než jednou. A když jsi chtěl vstoupit na pole extrémních sportů, abys získal díky svým fyzickým předpokladům slávu, zakázal jsem to. Byla to má podmínka. Jako templáři musíme zůstat nezpovědání, žít pokojnými životy až do času, kdy nás bude potřeba.

A ten čas právě nadešel, synu. Cítím, že jsem sobecký, když si přeji, aby se to nestalo za tvého života. Ale to by jen znamenalo, že onu hrůzu sesílám na tvé děti nebo na jejich potomky.

Nikdo z nás by neměl platit krvavou daň, které bude potřeba, abychom s touto záležitostí skoncovali. Ale na tohle jsme přísahali a já se postarám, abychom přísahu dodrželi.

Démoni jsou zde, Simone. Přišli do Londýna pekelnými branami, magickými a technologickými průchody mezi jejich světem a tím našim, aby naplnili

prastará prorocství. Jsou větší a silnější, než jsme si kdy mysleli, že budou.

Zatímco píše tento dopis, zatímco se připravuji na bitvu, která mne čeká, vím jen, že ty jsi v Jihoafrické republice. Zkoušel jsem telefonní čísla, která jsi zde nechal, ale všichni tvrdí, že jsi někde v pustině a nečekají tě zpět dříve než za několik dní. Věděl jsem, že to bude něco takového, neboť jsi nevolal, když démoni poprvé zaútočili. Ale démoni zničili i několik komunikačních satelitů.

Templáři tě možná budou kontaktovat, můj synu. Jestli je to vůbec možné. Nebo se snad pekelné brány otevřely i jinde ve světě? To bohužel nevím. Dokonce existuje možnost, a přiznávám, že při pomyslení na ni mám těžké srdce, že tuhle zprávu nikdy nedostaneš – že nikdy nebudeš číst můj poslední dopis. Modlím se, aby tomu tak nebylo. Otec by měl dostat možnost rozloučit se se synem.

Jestli s tebou templáři skutečně budou mluvit, budou chtít, aby ses vrátil, abys bojoval a zemřel v bitvě, jejíž cílem je zbavit svět zplozenců pekla. Nevím, jaká bude tvá odpověď. Naše šance nejsou velké a já nevím, jestli existuje špatná odpověď. Boj znamená smrt, jestli ne dnes, tak zítra. A stejně tak útěk.

Modlím se, aby měli démoni slabinu, něco, co jsme přehlédli, něco, co bychom ještě mohli objevit. A modlím se, abys byl v bezpečí a v pořádku, než tě znovu uvidím.

Mám tě rád, Simone, z celého srdce, vždycky tomu tak bylo.

Tvůj otec Thomas Cross rytíř řádu templářů Serafim rodu z Rorke

Thomas běžel. Ne o vlastní život, ale o život někoho jiného. Šest stalkerů⁵ obklíčilo templářku. Z její zbroje s modrým nádechem sršely azurové jiskry, jak o ni škrábaly zuby a drápy. Žena velmi zručně vládla mečem a každý její výpad doprovázela sprška rudých jisker. Ovšem nakonec stejně rozhodne, že démonů je daleko více. Ti to věděli a spoléhali na přesilu.

Stalkeři byli malí a šlachovití. Jejich vychrtlá vlčí těla byla porostlá směsí srsti a šupin. Z předloktí i zad jim vyrůstaly rozeklané, ostré ostny. Měli protáhlé dravé tlamy, v nichž bylo vidět několik řad zubů.

Thomas udeřil zezadu. Ani ho nenapadlo, že by mohl dát netvorům šanci na spravedlivý boj. Stalkeři byli šakali, kteří rádi kroužili kolem oběti a útočili ve chvíli, kdy se nedívala nebo byla zcela obklíčena. Templář máchl mečem přes ruku a přetřel prvnímu stalkerovi páteř.

Démon okamžitě zavyl bolestí, ale pak na Thomase zaútočil. Paralyzované zadní končetiny táhl za sebou, a to ho zpomalovalo. I tak se vrhl Thomasovi po hrdle a hledal zranitelné místo. Thomas udeřil netvora jílcem meče do hlavy, vylomil mu zuby a rozdrtil lebku. Stalker se třásl a bojoval se smrtí, nakonec se však zhroutil na zem.

Ostatní stalkeři ovšem nehodlali zanechat útoku na templářku. Třebaže jich bylo mnoho, fungovali jako jediná mysl. Jeden z nich skočil na hřbet druhému a odrazil se na záda rytířky.

⁵ Stalker znamená jednoduše stopař (pozn. překl).

Ta nebyla schopna náraz ustát a byla sražena k zemi. Zuby a drápy se jí zaryly do zbroje a nakonec ji rozervalý.

„Ne!“ Thomas se nyní pustil do boje přímo zběsile. Usekl hlavu jinému stalkerovi právě v okamžiku, kdy žena proklála hrdlo třetímu. Stalkeři padlou oběť zcela zavalili, takže Thomas nemohl použít meč. Odhodil ho a vytáhl bolter.

Vrazil pěst do chuchvalce ostrých ostnů a vytáhl jednoho démona ven. Ten se k němu otočil a sápal se mu po tváři. Thomas strčil démonovi do rozevřené tlamy hlaveň bolteru a stiskl spoušť. Hřeby prorazily stalkerovi temeno těsně před tím, než mu stačil démon ukousnout ruku.

Thomas bezvládné tělo odhodil. Přiložil pistoli k zátylku dalšího stalkera a znovu stiskl spoušť. Střely přerazily démonovi páteř a ten se sesul na zem v podobě bezvládné hromádky masa a kostí.

Zbývající dva stalkeři neochotně odskočili a vyzývavě na něj syčeli. Zaujali pozice za stromy stojícími jen o pár metrů dál a svolávali ostatní svého druhu.

Thomas věděl, že nemá mnoho času. Stalkeři se každou chvílí objeví ve stejném počtu jako prve. Zvedl meč a poklekl vedle ženy.

Její zbroj byla zalitá krví a byla to dobrá, hustá krev člověka, ne smradlavý hnis démonů. Soudě podle jejího množství Thomas pochyboval, že přišel včas.

„Kdo... kdo jsi?“ ozval se slabý ženin hlas v jeho helmě.

„Thomas.“ Dokud se ženy dotýkal, dokud měl ruku na její zbroji, věděl, že ho uslyší. „Thomas Cross.“

„Serafim... rodu z... Rorke.“

„Ano.“

„Znám tě.“

Thomas měl špatný pocit z toho, že on ji nezná.

„Jsem... Kathleen. Rytířka. Z rodu... ze Strathamu.“

„Musíme ti sehnat pomoc, Kathleen.“ Thomas se snažil, aby jeho hlas zněl klidně, jako by se bavili při přecházení rušné cesty.

„Už je... pozdě.“

Nějak věděl, že se pod nehybnou maskou usmívá. Ruka na její zbroji mu říkala, že její životní funkce slábnou. A on s tím nemohl nic dělat.

„Odpočívej v pokoji,“ zašeptal.

„Budu.“

Nahmatala mu ruku a on ji sevřel. Pak z ní síla i život vprchaly.

Thomas jí něžně položil paže podél těla. Znovu si vzpomněl na Simona, na to, jak tuhle válku – tuhle prokletou válku – zdědí jeho syn. *Je jich tak málo*. Zvedl se na nohy a rozhlédl se po bojišti kolem katedrály svatého Pavla.

Démoni vítězili. Přesně jak se domníval velmistr Sumerisle. Templáři jim vzdorovali a umírali a prolili již tolik krve, že si démoni mysleli, že už jsou všichni mrtví.

Avšak tu a tam bylo ještě vidět kabalisty – členy podivné skupiny, která se s templáři spojila v boji proti démonům. Nebojovali, aby zahynuli, ale aby lépe porozuměli nepříteli a posbírali všechny zbraně, nebo dokonce kusy těl, které tu démoni zanechali. Thomas se bál, že mají jakýsi tajný cíl, který templáři objeví, až bude příliš pozdě.

Vzpomněl si na tu ženu, kterou potkal, Keiru Skylerovou, na její podivné šaty a rohy, které jí vyrůstaly z kůže, na čelisti, na svíjející se spletnce vlasů, a uvědomil si, že i tihle lidé by mohli představovat hrozbu. Thomasovi bylo jasné, že kdyby se bývali potkali za jiných okolností, bez toho, že na zemi přišli skrze pekelné brány démoni a osud světa visel na vlásku, nikdy by nemohli být spojenci.

Chřčivý a hluboký řev, který se za Thomasem ozval, ho zmrazil do morku kostí. Lokalizoval novou hrozbu na HUDu, otočil se čelem k démonovi, pozvedl meč a zamířil bolterem.

Démon byl patnáct stop vysoký, ale zdál se být snad ještě větší díky shlukům ostnů na plazi hlavě. Na šlachovitém krku se mu rýsovaly provazce svalů. Z obrovské, široce rozevřené tlamy mu trčely ostré tesáky. Široký krk přecházel do rozložitých ramen, takže jeho hlava vypadala v porovnání s nimi malá. Démon měl mohutnou hrud', oděn byl do šedě zeleného chitinového korzetu stejně tvrdého jako templářská plátová zbroj a stál na nohou silných jako kmeny stromů. Na jeho šupinách se odrážela záře ohňů tančících na střeše katedrály.

Ale nejděsivější na démonovi byla jeho levá paže. Byla neuvěřitelně obrovská, větší než celé tělo. Jeho pravá paže naopak byla tenká a drobná, jako by stačilo jednou šuknout, aby se utrhla.

„Shulgoth.“ Thomas démonovo jméno nechtěl ani vyslovit. Někteří lidé tvrdili, že hlasitým vyslovením démonova jména mu dáte sílu. Thomas nevěděl, jestli tomu věří, nebo ne.

Ale tohohle démona znal. Už viděl, jak rozdrtil nejlepší zbraně britské armády. Shulgoth se mezi nimi pohyboval zcela neohroženě. Průrazné kulky, dokonce i protitankové střely vypálené tanky, se jen odrážely od jeho neprůstřelného krunýře. Jedinou rukou tak Shulgoth rozséval zkázu mezi tanky, obrněnými vozidly a samohybnými děly. Za sebou nechával jen spoušť.

Drsným, skřípavým jazykem, kterému Thomas nerozuměl, Shulgoth cosi vyštěkl a pak široce rozevřel tlamu a vychrlil oblak páry. Thomas uskočil stranou, ale všemu jedovatému dechu netvora uniknout nedokázal. Proud šedé páry se mu otřel o pravou paži a bok.

Na HUDU se mu okamžitě rozsvítila výstražná světla.

„Pozor,“ řekl klidný ženský hlas. „Vnější integrita zbroje byla narušena na...“

„Zrušit výstrahu.“ Thomas běžel, vědom si toho, že Shulgoth už zvedl ohromnou pěst, aby jí udeřil jako kladivem. Templář se vrhl vpřed, udělal kotrmelec, vyskočil na nohy a démonova rána dopadla na místo, kde rytíř před okamžikem stál.

Thomas se prudce otočil a ťal mečem Shulgothovi po noze. Ostrá čepel, ještě zesílená magií, kterou templář do zbraně vložil, se zakousla hluboko do démonova těla. Vystříkla kyselina nahrazující krev a zasyčela.

„Pozor. Meč utrpěl...“

„Zrušit výstrahu.“ Thomas sám viděl, jaké škody meč utrpěl. Slitina palladia byla tím nejtvrdějším materiálem, s jakým uměli templáři pracovat. A ani ta nedokázala odolat síle démonů. Ani jejich krvi. Thomas meč škubnutím uvolnil.

Zasadil ještě dvě rány, pak vytáhl bolter a vypálil na Shulgothovo odkryté oko. Kulky prolétly démonovi kolem hlavy a odrazily se od ostnů, žádná z nich však nezasáhla zamýšlený cíl.

V příštím okamžiku už Shulgoth sevřel Thomase v obrovské pěsti. Templář cítil, jak se mu lámou paže i nohy, slyšel, jak mu praská zbroj. Jeho hrudní koš a zbytek zbroje mu sevřely plíce jako ve svěráku. Nemohl dýchat, ale i kdyby mohl, jen by řval bolestí. Pokusil se ještě vystřelit z bolteru, ale věděl, že už je příliš pozdě.

Shulgoth si Thomase zvedl před obličej. Démon se zašklebil. Mezi strašlivými tesáky mu kmital dlouhý jazyk.

Thomas chtěl vykřičet všechen vzdor zrůdě přímo do očí, aby jí dal najevo, že se nebojí. Ale on se bál a věděl, že umírá. Jeho rozdrcené plíce mu už nedovolí vydat jediný zvuk.

Shulgoth široce rozevřel čelisti a vydechl zhoubný plyn. Fialově šedá mlha ovanula Thomasovu helmu. V příštím okamžiku se displej HUDu varovně rozsvítil. Thomasovi zamlžily výhled drobné kapky.

A pak se vše milosrdně poroučelo do temnoty. Jeho poslední myšlenky patřily synovi, Simonovi. Přemýšlel, jestli se ještě uvidí.

1.

FYNBOS BIOME ZA KAPSKÝM MĚSTEM, JAR

Simona Crosse probudily z příliš krátkého spánku hlasité výstřely, které ho okamžitě dostaly do vražedné kocoviny. Posadil se ve stanu, automaticky sáhl po lovecké pušce ležící vedle spacáku. Snažil se uvědomit si, odkud výstřely přišly, ale musel přiznat, že se mu také mohly jen zdát.

Nebo to byly halucinace. Zaúpěl a zanádal, zatímco se pokoušel vstát. To musíš takhle chlastat, ty magore? A navíc v práci?

Přes moskytiéru viděl před stanem ostré slunce. Nikdo jiný ještě vzhůru nebyl. Ostatní tři stany turistů, které poslední dva týdny doprovázel na exkurzi za flórou a faunou fynboských stepí, se nepohnuly.

Simon bedlivě poslouchal, ale střelba už se neopakovala. *To se ti zdálo. Běž zas spát. Bud' rád za tu trošku spánku, kterou si ještě můžeš dopřát. Se vším alkoholem v krvi budeš dneska potit krev.*

Povzdechl si a obrátil se zpět směrem, kde ležel jeho spacák. Včera v noci si k němu lehla Sandra. Někdy to

tak dělala, ale ráda z jeho stanu zase zmizela, než se probudili klienti.

Saundra McIntyreová byla vysoká a štíhlá, skoro metr osmdesát, on však byl ještě o dobrých dvacet čísel vyšší a díky jeho širokým ramenům vedle něj vypadala malá.

Dlouhé kaštanové vlasy nosila vzadu stažené. Tváře a nos měla podobané pihami.

Cítil k ní cosi silného, ale láska to nebyla. V tomhle k ní byl upřímný. Už šestnáct měsíců spolu organizovali safari do jihoafrické divočiny. Dost dlouhá doba, aby se navzájem skutečně dobře poznali. A aby se velmi sblížili.

Ani jeden z nich však nechtěl riskovat pokračování tohoto vztahu někde jinde. Simon, jestli se ještě vůbec někdy vrátí domů, žil v Londýně. Saundra byla z Austrálie, ze Sydney. Oba navíc měli rodinné závazky.

Simon si uvědomil, že opustit rodinu – tedy otce – by pro něj bylo daleko snadnější než pro Saundru, ale v tuto chvíli to ještě nechtěl udělat. Dával přednost... *prodlouženému* pobytu mimo Anglii před trvalým odloučením. Takhle tomu říkal. Neznělo to tak smutně a definitivně.

Povzdechl si. *Moc přemýšlíš. Uvažuješ o podivnostech, na které vůbec nemáš ani pomyslet. Představuješ si blbosti. A pak to všechno zaplatíš příšernou opicí.*

Tohle byla rozhodně chyba. Když odjížděli z Kapského Města, řekl všem, že s sebou nechce žádné zbytečnosti. A se Saundrou nezkontrolovali vybavení klientů. Kdyby je tak dobře neplatili, mohl Simon trochu zatlačit na pilu a podívat se, kdo má u sebe kontraband. Ale neudělal to.

Jarl Klinker, fotograf z Düsseldorfu, si vzal pár flašek ruské vodky. Byl jedním ze tří členů filmového štábu. Ti druzí dva o sobě tvrdili, že jsou režisér a scénárista.

Simon položil loveckou pušku na zem a vlezl zpátky do spacáku. Ten byl teď studený, ale přes den bude horko.

„Ty seš vzhůru?“ zamumlala Sandra.

„Ted' jsem se vzbudil.“ Simon zavřel oči a lehl si. Sandra se k němu přitulila.

„Nemůžeš spát?“

Byla pravda, že někdy nemohl. Asi měl až příliš mnoho nevyřešených záležitostí. „Nemůžu.“

„A určitě chceš?“ V Saundřině trochu chraptivém hlase byl náznak laškování. Políbila ho na ucho.

Simon se k ní otočil. „No, vždycky jsem si myslel, že se význam spánku přeceňuje. A všichni ještě spí, takže...“

Ránem práskly další dva výstřely.

Sandra vytřeštila oči a Simonovi došlo, že si je předtím nevymyslel. Oba vyskočili ze spojených spacáků. Ozvaly se další tři výstřely.

Simon se natáhl pro maskáče a natáhl si je. „Jak daleko, co myslíš?“

„Půl míle. Míli.“ Sandra si oblékala tričko bez rukávů. Tvář měla ustaranou. „Moc blízko.“

Simon přikývl. Vlezl do kotníkových bot a rychle si je zašněroval. „Jdu to prozkoumat. Ty se postarej o tábor.“

„Opatrně.“ Sandra se zaklonila a oblékla si kalhoty. Kůže na břicho se jí poskládala do varhánků. „Vem si vysílačku.“

Zazvonily další dva výstřely.

Simon střelce proklel a rychle na sebe hodil béžové tričko. Zvedl ze země pušku a jednu z malých vysílaček, které měli na krátkou vzdálenost. Hodil ji do batohu, který si dal přes rameno. První pravidlo divočiny znělo, nikdy se nikam nevydávat bez zásob.

„Postarej se o ně.“ Simon zatáhl za zip stanu a vylezl ven. „Budu zpátky co nejdřív.“

„Neboj.“

Před stanem Simon zkontroloval pohledem kompas integrovaný v hodinkách. Výstřely přišly od východu, to bylo směrem od pobřeží do vnitrozemí.

„Pane Crossi.“ Z jednoho ze stanů vykoukla téměř holá hlava Ruperta Daltona. „To byla střelba?“

„Ano.“

„Mám pocit, že jste říkal, že v téhle oblasti je lov zakázaný.“ Daltonovi táhlo na padesátku. Byl to vrásčitý muž, na kterém bylo cosi podivného.

„To je,“ ujistil muže Simon.

Za nimi práskly další dva výstřely.

Nyní se začaly i z ostatních stanů ozývat hlasy. To bylo dobré. Saundra nebude muset všechny budit a ti, co jsou vzhůru, jí pomůžou probudit ospalce.

„Takže ten, co tam střílí, musí být...“

„Zůstaňte se slečnou McIntyreovou, pane Daltone.“ Simon sevřel pušku oběma rukama a vyběhl z tábora.

* * *

Simonovo tělo zalil pot, protože se stoupajícím sluncem rostla i teplota stepi. Žlutý kotouč nyní vykukoval zpoza růžově bílé masy oblaků na východě.

Simonova hlava a žaludek proti takové rozcvičce zpočátku protestovaly, ale – jako vždy – jeho tělo si námaze rychle přivyklo a dál se pohybovalo bez většího úsilí. Jako už mnohokrát se mu nyní hodil tvrdý výcvik, do kterého ho nutil otec.

Když byl mladší, v bojových uměních i v běhu se doslova vyžíval, nejvíce pak v boji s mečem. Ale to byl ještě chlapec a tehdy věřil, že někde ve světě číhají démoni a čekají na příležitost, aby se ho znovu mohli zmocnit.

V něco takového už nevěřil. Jeden z jeho hlavních problémů byl ten, že nevěděl, čemu má věřit. Celý život byl vychováván, aby bojoval s démony, prošel prastarým výcvikem, a dokonce získal mystické schopnosti. O ničem z toho však nemohl mluvit mimo metro, kde se v temnotě skrývali templáři.

Simona už to unavovalo. Před dvěma lety, když mu bylo dvacet tři, opustil templáře, otce i celý Londýn.

Na výcviku, kterého se mu dostalo, atmosféře kultu, v níž vyrůstal, neviděl nic dobrého. Řady templářů neopouštělo mnoho lidí a jen ti, kdo uměli držet jazyk za zuby, unikli návštěvě blázince.

Simon podobné myšlenky zahnal a soustředil se na běh. V tuto dobu byl skutečně lov ve stepi zakázán. On i Saundra měli lovecké pušky jen na sebeobranu a ochranu turistů. Občas se stalo, že nějaká lvice byla až příliš stará, smečka ji opustila a její hrdost se proměnila v krvežíznivost. Ale největší obavy museli mít před pytláky.

* * *

Jen o pár minut později, necelé dvě míle od tábora, Simon střelce objevil.

Bylo jich pět. Byla to pěkná sebranka, mezi dvaceti a padesáti. Všichni byli opálení způsobem, jaký získáte jen celoživotním pobytem v buši.

Jezdili ve dvou landroverech s náhonem na všechna kola, k nimž byly zvenku připevněny náhradní pneumatiky, kanystry s benzínem a vodou. Evidentně byli vybaveni na dlouhé tažení.

Na sluncem spečené zemi leželo pět dospělých slonů. Do prachu stékala jejich krev. Nad nimi už kroužili supi a čekali, až predátoři vyklidí pole.

Nějaké mládě smutně šťouchalo chobotem do matky, pak jí ho omotalo kolem hlavy a zasténalo. Jeden z lovců zvedl pušku, namířil a vystřelil. Mládě padlo na místě mrtvé.

Vše se to odehrálo rychleji, než si Simon uvědomil, co se děje. Kdyby měl šanci to zastavit...

Ale dyť nevíš, co bys udělal, kamaráde. Simon se soustředil na muže a snažil se nevnímat okolní smrt. Dřepl si do ochrany stínu trnové akácie, sundal si ze zad batoh a pozoroval pytláky.

Pak z batohu vytáhl drahý dalekohled značky MechEye. Ten mu dal otec k desátým narozeninám. A byl daleko lepší než kterýkoli z těch, co nosili v buši ostatní průvodci.

Simon ho zapnul a přiblížil na muže, kteří dál pokračovali v brutální práci. Motorovými pilami odřezali slonům kly. Dokonce i přes nedávné rozhodnutí o udělení licence na zabití několika set slonů z důvodu jejich

přemnožení zůstávala slonovina na černém trhu drahou komoditou.

Muži pracovali s odhodláním a neobyčejně zručně. Zkrvavené trofeje hodili na korbu landroverů. Jeden z nich hlídal, pušku přitisknutou k boku. Od jeho slunečních brýlí se odrážel oranžový uhlík cigarety, kterou měl v ústech.

Simon vyfotil muže i nechutný výsledek jejich práce. Dalekohled byl vybaven překvapivým množstvím funkcí.

Tak jo, vy hrdlořezové, to, co jste tu napáchali, si vypijete.

Během posledních šestnácti měsíců se Simon seznámil s policií v Kapském Městě i se správci parku, kteří pracovali v Fynbos Biome. Celá oblast byla chráněná mezinárodním právem.

Někdo vás pozná.

Simon udělal ještě pár snímků a pak tiše sledoval, jak byla těla zbavena klů. V kapse mu začala vibrovat vysílačka.

Simon se zaklonil, vytřepal sluchátko a zastrčil si ho do ucha. „Jo.“

„Jenom jsem chtěla vědět, jestli jsi v pořádku.“ Saundra zněla ustaraně. „Slyšela jsem tu poslední ránu...“

„To jsem nebyl já.“ Simon jí rychle vysvětlil, co se děje.

Když skončil, Saundra zanáđávala. „Nemůžeme dovolit, aby jim to prošlo.“

Ochranu přírody velmi silně prožívala. Proto, když pracovali společně, nikdy nedělali průvodce lovcům.

Věděla, že Simon sám to dělal, když byla dobrá cena a zájem, ale nikdy se o tom nebavili.

„Mám je vyfocené. Neprojde jim to.“

Kroužící supi se snesli z oblohy a nakupili se na mršinách. Jejich zahnuté zobáky a ostré drápy se zaryly do sloního masa.

„Co budeš dělat?“ zeptala se Saundra.

„Počkám tu. Budu je sledovat. Přesvědčím se, že nejdou k vám. Dostaň turisty do bezpečí. Já vás pak co nejrychleji doženu.“

„Dobře.“

Simon vyndal sluchátko z ucha a zasunul ho zpátky do vysílačky. Tu pak schoval do kapsy na stehně a zatlačil na suchý zip.

* * *

Uběhlo téměř dvacet minut. Pytláci pracovali rychle. A stejně tak supi.

Simon věděl, že pach krve přiláká i jiné predátory. Nečekal ovšem kapského buvola, který nyní dorazil na scénu a postavil se trochu stranou na druhém konci místa masakru.

Buvol byl velký a černý, s typickými zahnutými rohy. Tenhle měl skoro dva metry a jistě vážil víc než tunu. I hlavu měl obrovskou, silné kosti i svaly. Většina správců parku, které Simon znal, považovala kapské buvoly za nejnebezpečnější zvířata v dané oblasti. Ani lev buvola nesložil, na to byla třeba smečka hyen.

Vzhledem k tomu, že byl sám, usoudil Simon, že je to „starý mládenec“. Starší buvoly ti mladší obvykle

vyhnali ze stáda. Na rozích a pod kopyty takových buvolů každoročně umírali lidé. Byla to krutá smrt a většina navíc nezahynula sama.

I pytláci si kapského buvola všimli. Začali na zvíře ukazovat. Starší muži ve skupině byli opatrnější. Ani landrover nepředstavoval v otevřené krajině nejlepší ochranu. Kapští buvoli uměli velmi dobře vozidla převracet.

Jeden z mladších mužů přiložil pušku k rameni.

Jeden ze starších vykřikl: „Ne!“ ale to se stalo ve stejný okamžik, kdy mladší vystřelil.

První kulka zasáhla buvola mezi rohy a odtrhla kus kůže. Buvol zavrával a trhl hlavou. Výsledkem bylo, že druhá a třetí kulka zasáhly zvíře do hrudi.

Se vzteklým supěním se buvol vyřítil z ukrytu přímo proti pytlákům. Simon se jen díval a doufal, že je zvíře dostane všechny.

Pytláci se rozprchli na všechny strany. Ti zkušenější se běželi schovat za těla mrtvých slonů. Ta byla větší a těžší než landrovery.

Kapský buvol, aniž by třeba jen zpomalil, vrazil přímo do prvního auta. Náraz byl zřetelně slyšet i pod akácií, kde se schovával Simon. Bylo to neuvěřitelné, landrover se skutečně postavil na dvě kola a nakonec se se zařinčením překulil na bok.

Zvíře se nezastavovalo a nyní zamířilo mezi stromy a vysoké křoviny. Tam téměř okamžitě zmizelo. Mladému pytlákovi se vrátila odvaha a poslal za zvířetem další dvě rány, o nichž Simon pochyboval, že měly naději cokoli trefit.

Starší pytlák přiběhl k mladému, chytil jeho pušku za hlaveň a hřbetem ruky mladíka srazil k zemi. Pak proti

němu obrátil pušku. Mladý muž začal před sebou máchat rukama a snažil se na zádech odplazit dál. Na krátký okamžik si Simon skutečně myslel, že muž mladíka zastřelí.

„To byla blbost.“ Starší pytlák pušku sklonil a hodil ji po mladíkovi. „Udělej něco takovýho ještě jednou a zabiju tě.“ Pak se otočil a odešel.

Simon se znovu klidně usadil ve stínu. Vysílačka mu v kapse začala vibrovat a on ji vytáhl. „Ani teď jsem to nebyl já, lásco,“ zašeptal a vysvětlil, co se stalo. „Už jste venku z tábora?“

„Ano. Asi dvě míle na západ. Jdeme na pobřeží. Myslím, že máme po výletu. Aspoň v tuhle chvíli.“ Saundře se to zjevně vůbec nelíbilo. Nesnášela, když musela trčet v Kapském Městě a nudit se. Ve městě nedokázala vydělat peníze.

„Cestou se budeme muset stavit v pár táborech,“ namítl Simon. „Třeba je přesvědčíme, že se vlastně nechtějí tak brzo vrátit.“ Osobně mu to bylo jedno. Měl Kapské Město rád. Aspoň to nebyl Londýn. A nemusel poslouchat řeči o démonech.

Ale to znamenalo být se Saundrou, když právě nebude šťastná. To nebyly příjemné vyhlídky.

„Nechci se vrátit,“ řekla Sandra.

„Já vím. Něco vymyslíme.“ Simon si povzdechl a díval se, jak se pytláci shlukli kolem převráceného auta a staví ho zpátky na kola. „Ale já se asi trochu zdržím.“

„Proč?“

„Musím stopovat toho buvola. Nemůžu dovolit, aby se tu toulal a někoho zranil. A taky ho nenechám trpět a umřít na infekci.“ Simon ve vysílačce slyšel, jak Sandra dýchá. Věděl, že je našťvaná a má o něj strach.

„Tak běž,“ řekla nakonec. „Ale dávej na sebe pozor.“

Navzdory ne zrovna příznivým okolnostem se Simon usmál. Saundra nerada lovila, ale jeho to bavilo. A raněný kapský buvol, to bylo nebezpečí, které nehodlal nechat jen tak se toulat divočinou.

Simon se opatrně prodral křovím. Obešel místo masakru, kde se nyní pytláci snažili přijít na to, zda je auto v pořádku, a hledal stopu raněného zvířete. O pár minut později našel první čerstvé stopy krve v místě, kde buvol vběhl do křoví.

Soudě podle jejího množství bylo zvíře vážně raněné. Ponecháno napospas by zřejmě stejně zahynulo. Ale to taky mohlo trvat dny. Takhle raněné bylo příliš nebezpečné.

Simon si hodil pušku přes rameno a vydal se po stopě.

Kapský buvol stál v potoku a hlasitě pil. Za haldou kamenů porostlých křovím se krčily dvě hyeny. Z buvolovy hrudi crčela krev, ale z úkrytu za vzrostlou akácií Simon viděl, že se rána částečně zacelila.

Bylo mu zvířete líto. V divočině se takové zranění nemohlo pořádně zahojit. Kolem kulky se objeví infekce a způsobí gangrénu. Soustředil se na fakt, že když ho nezabije on, stejně uhynie a bude to krutá smrt.

Jistě, ještě stále tu byla možnost, že buvol zabije jeho. Simon se usmál a věděl, že kdyby ho viděla Saundra, pěkně by mu za to vynadala. A stejně tak jeho otec.

Ale právě tahle trocha nejistoty v životě bylo přesně to, co Simona přitahovalo. Byl to přesně ten čertík hluboko uvnitř, kterému vděčil za to, že se stal mistrem ve skateboardingu. Díky technologii LiquidBalance, kterou byla jeho prkna vybavena, byl rychlejší a dostal se výš než kdokoli před ním – i díky tomu, že tahle prkna měla jistou schopnost létat.

Pak mu otec a velmistr templářský dali jasně najevo, že extrémní sporty v jeho budoucnosti nemají místo. Až příliš mnoho lidí se začalo ptát. A pak ten skok z Big Benu. To udělal poté, co se mu nepovedlo skočit z londýnského Toweru. Chtěl je ještě pořádně naštvat, než odjede z Londýna. Kdyby ho policie chytila, šel by sedět. Dostal se však z Londýna včas a odletěl do JAR.

Tiše a ladně Simon shodil z ramene popruh pušky i batoh. Obojí položil vedle sebe.

Poslední hodinu buvola stopoval a nespustil oči z krvavé stezky, která se sice tenčila, ale ani na chvíli zcela nezmizela. Pokud si byl vědom, pytláci byli asi pryč a

nemuseli by zaregistrovat výstřel přicházející z relativně velké vzdálenosti.

Na druhou stranu taky mohli být jen kousek za ním a mohlo by je napadnout, že viděl, jak zabíjejí slony. Hlavně kdyby zaznamenali, že se pokouší zabít buvola, kterého jeden z nich poranil.

Sáhl do batohu a vytáhl jednu z otevíracích tlačných dýk, který si koupil krátce po příjezdu do Afriky. Tyhle dýky byly smrtelné zbraně vytvořené po vzoru indických katarů, rovněž známé jako bundi.

Zavřenou bylo dýku velmi snadné schovat, ale dvě čepele, které vystřelily z rukojeti, představovaly dohromady dvacet palců ostré oceli. Římská armáda dobyla svět s osmnáctipalcovými.

Simon si přivázal tlačnou dýku na pravou paži, naposledy se tiše nadechl, aby se soustředil, a neslyšně vylezl z křoví ke kapskému buvolu. Pohyboval se příkrčený jako stlačená pružina.

Starý buvol však nebyl hloupý. Během života získal zkušenosti a jako zraněný byl o to ostražitější. Jeho ramena se napjala a buvol se prudce otočil, jakmile Simon vylezl ze křoví.

Simon ztuhl. Dýka se mu teď volně houpala u boku.

Za kameny a křovím se v dychtivém očekávání zasmály obě hyeny, jako by věděly, že tak či tak se za pár minut nažerou.

Simon klidně a tiše dýchal a ani se nepohnul. Upřel na buvola oči a přemýšlel, jestli ho takhle jednoduše nezažene znovu na útěk. Už se mu nechtělo za ním běžet.

Pak buvol bez varování zaútočil. Jeho kopyta se zaryla do země a vyhodila do vzduchu oblaka prachu, která se za ním pomalu snášela k zemi. Simon cítil, jak se

mu pod nohama chvěje zem. Čekal do poslední chvíle, pak uskočil a převálil se stranou.

Buvolův roh udělal do země hlubokou rýhu jen pár centimetrů od Simona. Ten se mezitím znovu zvedl na nohy a teprve pak si všiml, že se obrovské zvíře mezitím otočilo a už se na něj znovu řítí.

Tentokrát Simon vyskočil vysoko do vzduchu a jen těsně se dostal nad buvolovy rohy. Přetočil se ve vzduchu a na okamžik přistál na širokých bedrech zvířete. Pak sklouzl po jeho hladké kůži. Dopadl na nohy a získal rovnováhu právě včas, aby se stihl zase zachránit.

Prudce se otočil a viděl, že buvol nyní ochabuje a jeho rány se znovu otevřely. Simon se rozběhl přímo proti zvířeti. Když se k němu přiblížil na dva metry, vyskočil mu na hřbet.

Buvol se splašil a začal vyhazovat ve snaze zbavit se nechtěného pasažéra. Simon se snažil udržet koleny, ale široké buvolovy plece mu to znemožňovaly. Poznal, že spadne; byla to jen otázka času.

Předklonil se a chytil buvola co nejdál pod krkem. Snažil se nespadnout, udržet rovnováhu. Všiml si, že mu z kapsy vypadla vysílačka a v příštím okamžiku byla rozdrcena obrovitým kopytem. Když buvol nohu znovu zvedl, zbyly jen úlomky.

Simon se co nejpevněji chytil, vytáhl dýku a zabodl ji buvolovi mezi žebra přímo do srdce. Pak už se jen zoufale držel a nevěřil, že nespadne a nerozdudou ho tvrdá kopyta. Buvol však náhle padl k zemi. Hora masa dopadla na břeh potoka.

Simon, omráčen, se zřítíl vedle ohromného zvířete. Stromy nad hlavou mu pronikaly sluneční paprsky. Na

okamžik ztratil vědomí. Báł se, protože si nebył jistý, jestli není ochrnutý a jestli se mu podaří nabrat dech.

* * *

Když Simon znovu otevřel oči, jedna z hyen stále téměř přímo nad ním. Mrchožrout ohrnul čenich a odhalil ostré zažloutlé zuby.

Simon instinktivně sekl hyeně po krku dýkou. Vytryskla krev, ale zvíře ještě chvíli běželo, než z něj život vyprchal.

Simon se zhluboka nadechl a namáhavě se zvedl na nohy. Druhá hyena odběhla a štěkala šíleným smíchem. Simon se podíval na kapského buvola a okamžitě poznal, že je mrtvý. Bylo mu ho líto. Stejně jako sloni, které zabili pytláci, i tenhle buvol byl prostě jen ve špatný čas na špatném místě.

Když omyl dýku v potoce, vrátil se, aby podrobně zjistil škody na vysílačce. Bylo mu okamžitě jasné, že tu už dohromady nikdo nedá.

Moc nárazuvzdorná nebyla.

Vrátil se ke stromu, kde nechal věci, zavřel dýku a schoval ji. Pak si hodil batoh a pušku na záda, vyndal starý dobrý kompas, aby zjistil směr, a vyrazil zpátky do tábora.

* * *

V táboře Simon zjistil, že se něco hodně zvrtno. Bylo mu to jasné hned, jakmile narazil na stopy pneumatik vozidel pytláků a zjistil, že vedou k táboru.

Na krátkou chvíli doufal, že pytláci tábor nenašli. Ale jakmile dorazil do něj, poznal, že pytláci zde lovili i lidi. Stopy pneumatik vedly napříč opuštěným tábořištěm a přímo skrz šedý popel ohniště.

Simon si vynadal a znovu prozkoumal půdu. Pytlákům rozhodně nedělalo potíže najít Saundřinu stopu. Ta neměla čas stopy zmást a s turisty by to vlastně ani nebylo možné.

Nebylo pochyb, že pytláci v tuto dobu už Saundru a ostatní dohonili.

A co s nima udělají? Zabijou je, protože je mohli vidět, jak pytláčí?

Při myšlence na tuhle možnost Simonovi ztuhla krev v žilách. Narovnal si batoh na zádech, aby ho rovnoměrně zatěžoval, a rozběhl se. Stopováním raněného buvola ztratil dobré dvě hodiny. Potem zmáčené šaty se mu lepily na tělo. Jeho svaly protestovaly, ale on nepolevoval.

* * *

O čtyři a půl míle dál, pokud mohl hádat, našel místo, kde pytláci Saundru a její skupinu dohonili.

Daltonovo a Careyovo tělo trhaly hyeny, které na sebe navzájem vrčely, jak se rvaly o nejlepší porci. Oba muži byli popraveni kulkou mezi oči. Stopy po střelném prachu byly důkazem, že to bylo z bezprostřední blízkosti.

Simona pálily plíce a on padl na kolena vedle obou mužů a zkoušel nahmatat puls, přestože věděl, že je to marné. Zatlačil jim vytřeštěné oči a vstal.

Proč vás zabili? Bránili jste se? Simon tomu nevěřil. *Nebo pro výstrahu?* To dávalo větší smysl, i když to bylo ještě dál od pravdy.

Začal znovu zkoumat zem a jen stěží se držel, aby nezpanikařil. Všude byly otisky bot a stopy pneumatik. Došlo mu, že pytláci našli Saundru a ostatní v křoví, vytáhli je na cestu, zabili Daltona s Careyem a ostatní naložili do aut.

Saundra žije. Ostatní žijí. Simon se rozhodl soustředit se na tuhle myšlenku místo na oba mrtvé. Navzdory únavě se napil vody z čutory a v chůzi snědl energetickou tyčinku. Když dožvýkal, znovu se rozběhl.

* * *

„Co s náma udělají?“

Saundra se uklidnila a obrátila se k jedné ze žen ve skupině. Nemohla si vzpomenout na její jméno. To nesnášela; byla pyšná na to, že si jména klientů byla schopna zapamatovat okamžitě. Byla perfekcionistka. Simon si z ní kvůli tomu nemilosrdně utahoval.

Simon. Napadlo ji, jestli je ještě naživu. Pytláci zatím neříkali nic o tom, že by ho zabili. Nemohl být mrtvý. Nikdy nepoznala člověka s tak silnou touhou po životě jako Simon Cross. Ale zároveň by se dobrovolně nevzdal. To jí bylo rovněž jasné.

„Slečno McIntyrová? Slyšela jste mě?“ zašeptala žena naléhavěji.

„Slyšela jsem.“ Saundra se přinutila, aby odpověděla klidně. Klidná však nebyla ani náhodou. Pytláci jim svázali ruce za zády provazem. Pak je teprve přivázali ke

stromu. Saundra se hned snažila uvolnit, ale ruce jí brzy ztuhly a znecitlivěly nedostatečným krevním oběhem.

„Tak co?“

„Nevím, co s náma udělají.“

Žena byla mladá, mohlo jí být tak kolem pětadvaceti, stejně jako Saundře. Na rozdíl od ní jí však život dosud neukázal odvrácenou tvář. Žena sklopila hlavu a začala vzlykat. Po zaprášených tvářích jí stékaly slzy a nechávaly za sebou špinavé stopy.

Saundřina první reakce byla říct ženě – *Cherie*, to jméno jí právě vyskočilo v paměti – že všechno bude v pořádku. Ale neudělala to. Jedno z prvních pravidel, které mimochodem musela Simona naučit, bylo neslibovat platicímu klientovi něco, co nemůžete splnit.

Takže nechala ženu plakat. Naklonila se k ní jedna z dalších, Denise. Šeptaly si cosi francouzsky, což byla řeč, kterou Saundra ovládala jen chabě. Obě ženy pocházely z Francie, odkudsi z předměstí Paříže. Alespoň tohle se Saundra domnívala, že rozuměla, jistá si však nebyla. Vyjely si za velkým dobrodružstvím. Doufaly, že se seznámí s nějakými muži a zapomenou na nudnou práci.

Tak ted' na práci rozhodně nemyslí, pomyslela si Saundra a okamžitě ji zahryzalo svědomí. Přelétla pohledem tábor.

Blížila se noc, která prodlužovala a prohlubovala stíny. Jakmile slunce zapadne za horizont, bude kolem naprostá tma, než na nebi vyjde měsíc. Včera byl úplněk, ale Saundra si nepamatovala, jestli to byla druhá nebo třetí noc.

Muži seděli kolem ohně a jedli ze zásob, kterými Saundra se Simonem klienty vybavila. Taky našli zbytek vodky z minulé noci.

V mihotavém světle plamenů měla Saundra pocit, že dva z nich poznala. Věděla, že to není dobré. Jestli ona znala je, znali zřejmě i oni ji. A rozhodně nebudou chtít mít žádné svědky toho, co dělali. Správci parku najdou těla slonů velmi brzy a rozhodně začnou hledat lidi za ten masakr zodpovědné.

Jsi svědek, připomněla si. To je jako stát s hlavou na špalku. Znovu zatahala za provazy, ale necítila ani je, ani ruce. Ostatní na tom byli určitě stejně. I kdyby byli schopni dostat se nepozorovaně k sobě zády, nebyli by schopni provazy rozvázat.

* * *

Vyčerpaný a zdrcený, obalený strupem zaschlé hlíny smíšené s potem, si Simon klekl vedle akácie a díval se před sebe zaměřovačem lovecké pušky. Byla to Weatherby Magnum ráže .375. Třebaže byla rychlá, stačil by vystřelit jednou, maximálně dvakrát, než by pytláci zareagovali. V tu chvíli by se přeživší proměnili v rukojmí.

Puška nebyla nejlepší řešení. Kdyby byl běžný průvodce, nebyl by ale toho, co nyní musel udělat, schopen.

Odložil pušku stranou a znovu sáhl do batohu. Vytáhl obě tlačné dýky a připevnil si je. Pak se odplížil hlouběji do stínů a snažil se přiblížit k pytlákům.

Muže ani nenapadlo, že by je mohl někdo sledovat. Jinak by postavili hlídku. A rozhodně by neseděli u ohně, kde byli dokonale na ráně, a navíc potřebovali, aby si jejich oči přivykly tmě, kdyby se museli otočit.

Simon se pomalu blížil, sám se snažil nedívat do ohně a používal periferní vidění. Ve tmě nebyl přímý pohled nejlepší. Nejlépe člověk viděl koutkem oka.

Napočítal jich všech pět. Ted' už je i cítil. Dokonce i přes vůni ohně vnímal jejich pot a pižmo. Saundra mu často říkala, že má nejcitlivější nos ze všech mužů, co kdy poznala. To stejné ale říkala i o jeho sluchu a zraku.

To bylo částečně díky výcviku, který absolvoval s otcem a ostatními templáři. V podzemí v metru měli dokonce i bojové zóny a cvičiště. Ukázali mu, jak používat smysly v boji.

„...na tříděčku a v rádiu byly náký blbosti,“ řekl jeden z mužů. „Slyšel jsem, že v Londýně prej maj nákou invazi vetřelců z vesmíru nebo co. Normálně tam prej z náký mateřský lodi, či čeho, vyskákaly potvory.“

„Tak to je pěkná blbost,“ řekl jiný.

Simon vylezl z křoví, skrčil se a pomalu kladl jednu nohu před druhou. Tomu, co slyšel, nevěřil. Myslel na otce. Ale vetřelci nebyli démoni. Pak už byl za nejbližším landroverem a pomalu se plížil dál. Snažil se odhadnout, jak se muži rozprchnou, až ho objeví.

„Tebe se nikdo na nic neptal,“ zavrčel první muž. „Takže zavři klapačku.“

Druhý muž zabručel jakousi nadávkou.

„Jaký vetřelci?“ zeptal se někdo.

„Z jinýho světa,“ řekl první. „Jaký asi můžou přijít z vesmíru, co?“

„Jako ti vetřelci z *Vetřelce*? Nebo jako ti z *Predátora*?“

„Jak to mám vědět?“

„Říkals, žeš je viděl.“

„Na tříděčku.“

„Kdy?“

„Před pár dnama. Když jsme byli v Kapském Městě. Než jsme se začali chystat sem.“

„A říkali, odkad' jsou?“

„Ne.“

„To by bylo zajímavý. Pár vetřelců bych si klidně střelil.“

Ostatní chlapi se zasmáli.

Simon, který se krčil za kapotou landroveru, sevřel v rukou dýky. Všechny otázky a pochybnosti nyní zahnal a podařilo se mu dosáhnout soustředění, jak ho to učil otec. Zhluboka se nadechl a tiše vydechl.

Pak vyrazil, jak nejrychleji dokázal, a na mušku si vzal muže, který byl k němu nejbližší. Pytláci seděli na vratkých skládacích židlích, v nichž Simon poznal ty, které si s sebou přinesli jeho klienti. V Simonově útoku nebylo ani stopy po zaváhání, po slitování. To ho opustilo, když našel Daltona s Careyem. Jestli měl zachránit Saundra a klienty, nemohl si slitování dovolit.

Až na rychlou smrt. A to byla spíš taktická volba než soucit. Mrtvý muž nemohl v nevhodnou chvíli znovu vstát.

Stále ještě skrčený se zezadu přiblížil k prvnímu z mužů. Simon vymrštil pravou paži a vytočil se v bocích, aby dodal ráně maximální sílu. Nůž projel opěradlem židle a zabořil se hluboko do pytlákových zad a hrudi.

Simon muže odkopl, čímž dostal dýku ven a muže do ohniště. Nos mu naplnil zápach pálicího se masa a vlasů. Prudce se otočil a skryl se za landroverem, když na něj jeden z mužů namířil pušku a vystřelil.

3.

Saundrou otřáslly tři výstřely a obrátily její pozornost zpět k pytlákům. Už usínala, aniž by si uvědomovala, kdy se vlastně poddala únavě a hodinám napětí při cestě rozpálenými landrovery.

V ohništi ležel mrtvý pytlák, spíš některý z těch mladších než ten ohavný velitel. Těla se zmocnily plameny a rychle strávily šaty. Čtyři zbývající muži byli na nohou a puškami i pistolemi mířili na neviditelný cíl.

Jen na krátkou chvíli Saundru napadlo, že se začali hádat mezi sebou. Pak si uvědomila, že všichni čtyři zbývající pytláci se snaží obklíčit jeden landrover, takže zjevně někoho nebo *něco* pronásledovali. Nedokázala si představit dravce, který by tak slepě zaútočil na lidi.

Pod autem se cosi mihlo. Na zadní straně nohou jednoho z mužů se zaleskla čepel. Vytryskla krev a muž se skácel k zemi. Snažil se však udržet v rukou pušku.

Tři muži se obrátili k raněnému druhovi a ve stejný okamžik zpoza landroveru vyrazil Simon Cross. Saundře se rozbušilo srdce, ale bylo to spíše ze strachu o Simona než z naděje, že by je mohl zachránit. Už ho viděla se prát, v baru, když někdo začal být agresivní nebo aby ji chránil před opilci, kteří nebrali ne jako odpověď.

Tohle však bylo jiné. Pytláci nebudou ani chvíli váhat, když dostanou příležitost ho zabít. Sandra si byla jistá, že by pak zabili i ji a její klienty. Jediná věc, která jim v tom doposud bránila, byla vidina možného výkupného.

Ve tmě vypadal Simon obrovský a nebezpečný jako nějaká velká kočka. Měřil něco přes dva metry, měl široká ramena a štíhlý pas, nikde žádný nadbytečný tuk.

Špinavé blond vlasy v záři ohně téměř svítily. A i když je nyní neviděla, věděla Saundra, že oči má plné bleděmodrého ohně.

Pohyboval se, jako by tančil, vyhoupl se na kapotu landroveru a pak skočil dřív, než dokázali pytláci zareagovat. Saundra letmo zahlédla dvě čepele, které měl na ruku. Už dříve si všimla, že je má v batohu, a párkrát ho viděla, jak s nimi cvičí, když si myslel, že je sám. Nyní se vrhl ze střechy landroveru.

„Nahore!“ zařval ten, co ležel na zemi.

Tři zbývající pytláci se otočili, aby čelili nebezpečí. Než stačili vystřelit, byl Simon mezi nimi. Na zem doskočil s ladností gymnasty. Jeho čepele ze zablýskly. Jedna projela hrdlem nejbližšího pytláka, který pustil zbraň, chytil se za rozseknutý krk a vrávoral dozadu.

Druhý muž se prudce obrátil proti Simonovi, namířil na něj pistoli a vystřelil prakticky z bezprostřední blízkosti. Ale to už tam Simon zase nebyl. Kulky provrtaly díry do landroveru.

Saundra, neschopná cokoli udělat, se jen dívala. Byla si jistá, že Simon za pár vteřin zemře.

* * *

Dva muži jsou mrtví, třetí zneškodněný a ještě dva zbývají, pomyslel si Simon. Obrátil dýky k vlastnímu tělu, otočil se zády k muži s pistolí a hřbetem pravé ruky mu zbraň srazil. Pak se znovu prudce otočil a zabodl nůž

na levé ruce do odhalené mužovy hrudi a probodl mu srdce.

Když další mrtvý padl k zemi, obrátil se Simon proti poslednímu. Od čepele se zajiskřilo, jak se od ní odrazila kulka. Simon zcela instinktivně obě čepele zvedl před sebe, ovšem nemohl doufat, že by jimi letící kulku odrazil. Jedna z nich však ocel skutečně zasáhla a ostatní ho minuly.

Pytlák se snažil utéct a střilet zároveň. Nepovedlo se mu ani jedno. Výsledkem bylo, že Simon jeho snahu zastavil tím, že mu podrazil nohy. Když pytlák spadl na záda, Simon ho přišpendlil k zemi.

Překvapený a vyděšený pytlák nejprve zvedl proti čepelím ruce ve snaze zastavit je prsty. Čepele se zastavily až o kosti. V příští vteřině však už muže nemuselo tohle zranění zajímat.

Simon viděl, jak pytlák vytřeštil mrtvé oči, panenky se rozšířily a pak znehybněly. Až do dnešní noci Simon ještě nikdy člověka nezabil. Teď stihl zabít čtyři za jedinou minutu. Bylo to neskutečné. Na tohle ho nic z toho, co ho učil otec nebo ostatní templáři, nepřipravilo.

„Simone!“

Saundřin hlas ho probral ze zamyšlení. Zapřel se o tělo mrtvého muže nohou a vytáhl z něj katar. Pak se otočil proti muži, jemuž přeseknul šlachy.

Pytlák držel v ruce pušku a snažil se zamířit. Simon se nahnul na stranu a kopl. Jeho bota zasáhla hlaveň a vyrazila pytlákovi pušku z rukou. V příštím okamžiku měl muž na hrdle přiloženou čepel.

Pytlák zavřel oči a roztáhl ruce. „Nezabíjej mě! Prosím tě, nezabíjej mě!“ Pak oči na okamžik otevřel a znovu zavřel, jako by se bál dívat, a zároveň nedívat.

Simon si vybavil, jak našel těla Daltona a Careyho, ponechaná napospas mrchožroutům. Tihle pytláci si nezasluhovali žít. Úřady v Kapském Městě s nimi nebudou mít slitování.

Ale jedna věc byla zabít člověka, který se může bránit, a druhá provést to chladnokrevně, když byl protivník bezmocný. Simona však překvapilo, že za určitých okolností, by toho byl schopen.

Pytlák si to musel rovněž uvědomit. „Prosím tě,“ zašeptal chraplavě.

Simon věděl, že by stačil jeden rychlý řez přes mužovy tepny. Během pár vteřin by vykrvácel a bylo by to relativně bezbolestné. Ani náhodou by se to nepodobalo tomu, co museli zažít Dalton s Careym.

„Simone.“ Saundřin hlas zněl klidně. „Už nikomu neublíží. Nedělej to. Udělal jsi dost.“ Odmlčela se. „Simone. Slyšíš mě?“

Simon si připadal jakoby daleko od toho všeho a úplně bez emocí. Podíval se na muže. „Máš štěstí.“ Pak zvedl čepel od jeho hrdla. „Ale zkus udělat nějakou blbost.“

Pytlák ležel na zádech a hrud' se mu prudce zvedala. Zavřel oči a polkl.

Simon se postavil a zuby odvázal jeden nůž z paže. Zvedl mužovu pušku a hodil ji do bližšího landroveru.

„Ani se nehnu,“ prohlásil pytlák. „Ležím tady.“ Měl německý nebo holandský přízvuk. Simon nedokázal poznat rozdíl.

Simon bez jediného slova přešel k zajatcům. Přerezal pouta nejprve Saundře a pak jí dal nůž, který nosil v botě, aby osvobodila ostatní.

* * *

Jen kousek od místa, kde se pytláci rozhodli utábořit, našel Simon potok. Saundru nechal s klienty. Mohl je vzpamatovávat sám, ale ani jeden z nich netoužil po jeho blízkosti.

Včera večer byl vrchním bavičem na hodně odvázané party. Dnes zabil čtyři lidi.

Uklidni se, chlácholil se Simon. Dneska viděli, jak dva z nich zabili. Třeba to není jenom kvůli tobě.

Na předchozích safari už Simon viděl zemřít tři lidi. Díkybohu ani jedna z těch smrtí nebyla způsobena jeho zaviněním. Jednoho rozpáral kapský buvol. Jiného dostal krokodýl, když zašel v řece moc daleko od břehu. Třetí muž zemřel při souboji na nože s jiným.

Každá z těchto událostí na něm zanechala stopy. Věděl, že tihle klienti na své zážitky jen tak nezapomenou.

Klekl si k vodě a cítil, jak mu do khaki kalhot vsakuje bahno. Na druhém břehu ležel napůl zahrabaný v bahně čtyři stopy dlouhý krokodýl. Díval se na Simona chladnýma očima, které v měsíčním světle vypadaly namodrale.

Z potoka pili i noční ptáci, hlodavci a další tvorové. Někteří se lovíli navzájem.

Simon se předklonil, nabral vodu do dlaní a chrstl si ji na obličej. Škrábance a ranky, které utržil, když se plazil pod landroverem i přes něj, ho zaštípal. Než si to stačil uvědomit, zvracel do vody. Trvalo to jen chvíli a on se snažil být přitom potichu, ale nyní byl vyčerpaný a třásl se.

„Jsi v pořádku?“

Hlas patřil Saundře. Stála někde za ním.

Pomalý proud jeho nevolnost odplavil. Simon se znovu předklonil a opláchl si tvář. Pachut' žluči kdesi hluboko v krku nesnášel.

„V pohodě.“

„Zranili tě?“

„Ne.“ Simon si přál, aby šla pryč. Šel sem schválně, aby byl sám.

„To, co jsi udělal, Simone...“

Otočil se a podíval se na ni. „Zabil jsem čtyři lidi. To jsem udělal. Celkem drsné, nemyslíš?“ Uvědomil si, že mluví hlasitěji, než by chtěl.

Saundra se však od něj neodvrátila. Místo toho, k jeho překvapení, k němu přistoupila a pak si vedle něj klekla. Podívala se mu do očí.

„Ano,“ řekla měkce. „Bylo to dost drsné. A kdyby existovala jiná možnost, nechtěla bych, abys je zabil. Ale jiná možnost nebyla. Víím to. I klientům je to jasné.“ Odmlčela se. „A musí to být přece jasné i tobě.“

Simon nic neříkal.

Sklonila se k němu a pevně ho objala. „Bála jsem se o tebe. Myslela jsem, že tě zabijou. Nevěděla jsem, že tohle dokážeš.“

„Upřímně, já taky ne.“ *Vycvičili mě, abych bojoval se zrudami, ne s lidmi.* Ale tohle jí říct samozřejmě nemohl. Dál mlčel a tiskl se k ní, cítil její teplo uprostřed chladné noci a samoty, která byla všude kolem něj.

* * *

Zpátky v táboře vytáhl Simon jednu z plachet, na které stavěli stany. Roztáhl ji před jeden z landroverů. Pak chytil mrtvého pytláka ležícího v ohništi za nohy a vytáhl ho ze žhavých uhlíků.

Oheň zcela pozřel mužovy vlasy i tvář. Zbyla jen zubící se zčernalá lebka. Z toho puchu se mu znovu zvedl žaludek. Zdálo se, že visí nad táborem jako deka.

Simon vodou z potoka uhasil doutnající šaty, které se v horní části mužova těla seškvařily společně s kůží. Když si byl jistý, že je oheň uhašen, odtáhl muže na plachtu. Pak se vrátil pro dalšího, chytil ho za podpatky bot a přidal ho k prvnímu.

Nejprve se nikdo ani nepohnul. Jen se na něj tiše dívali. Pak mu Sandra pomohla s třetím pytlákem a dva z klientů přitáhli na plachtu čtvrtého.

„Co s nimi chcete dělat?“ zeptal se Blaisdell. Byl to Američan, který prý pracoval na nějaké knize.

„Odvézt do Kapského Města.“ Simon chytil cíp plachty a přetáhl ho přes těla. Sandra vzala druhý cíp a pomohla mu.

„Proč? Aby je mohli pohřbít?“ Z Blaisdellova hlasu číšel vztek. „To si nezaslouží. Měli bychom je tu nechat. Ať si je vezmou zvířata.“

Simon už chtěl odpovédět, ale věděl, že by toho litoval.

„Pak by si ale zvířata mohla na lidské maso zvyknout,“ vložila se do rozhovoru klidně Sandra. „A navíc, až lidi uvidí, jak tyhle chlapy přivezeme zpátky v takovém stavu, mohlo by to podobné dobrodruhy na chvílku odradit. Neprokazujeme jim žádnou službu. Jsou mrtví. Je jim to jedno.“

Blaisdell sklopil hlavu a couvl. „Promiňte. Ale já jsem měl Daltona rád. Nezasloužil si, co se mu stalo. A Carey taky ne.“

Simon tiše souhlasil.

Když se Saundrou mrtvé zabalili, převázali plachtu provazy a celý děsivý balíček přivázali k landroveru. Simonovi to až příliš připomínalo velký úlovek, než aby se mu to líbilo, ale nic s tím nenadělal.

* * *

Posbírat zbytky Daltona s Careyem bylo horší. Simon a Sandra vypálili do vzduchu několik ran, aby vyplašili větší dravce, kteří se nelekli světla landroveru. Menší mrchožrouti se okamžitě rozprchli a schovali.

Simon vzal další plachtu a velký reflektor. U sebe měl navíc jednu z pistolí, které vzal pytlákům. Pak se vydal pro ostatky.

Careyho tělo bylo z velké části nedotčené, ale Daltonovo bylo naopak doslova rozházené kolem. Museli ho sbírat po kusech. Saundře se udělalo zle a už se nedokázala ovládnout. Simon zvednutý žaludek překonal a úkol dokončil.

Dalton měl ženu a děti. Budou chtít z otce pohřbít co možná nejvíc. Najít všechno, co zbylo, trvalo Simonovi téměř hodinu.

* * *

O půlnoci, na míle od tábora někde na cestě zpět do Kapského Města, držel Simon hlídku, zatímco Saundra se starala o klienty. Simon měl loveckou pušku položenou na klíně.

Většina klientů mlčela. Simon si byl jistý, že kdyby je nechali být, brzy by spali zalezlí ve stanech. Avšak Saundra trvala na to, že ohřeje vývar, který s sebou měli.

Když se postarala o klienty, donesla misku polévky i jemu. Byla plná kousků zeleniny a hovězího. Plnohodnotné jídlo. Navzdory pachuti smrti, kterou Simon stále cítil, voněla polévka téměř božsky.

Saundra si sedla do tureckého sedu naproti němu a na klín si položila vlastní misku polévky. Chvilí jen tiše jedli.

„Myslím, že tahle skupina k našim stálým zákazníkům patřit nebude,“ řekla Saundra. „A dobré reference o nás asi taky podávat nebudou. Ani ten potulný spisovatel.“

Simon přikývl. Prostě jen mluvila, aby nebylo ticho. Poznal to.

„Je to trochu lepší?“

Simon na ni pohlédl a přikývl. „A až se vrátíme do města, bude to v pohodě.“

„Když teď máme landrovery, měli bychom to stihnout do zítřka odpoledne.“

Simon zavrtěl hlavou. „Zapomněl jsem se podívat na benzín.“ Začal odkládat misku.

„Už jsem to udělala. Máme dost.“

Napětí kolem Simonova žaludku trochu povolilo. Saundra byla schopná a pátilo jí to. Byl to dobrý pocit vědět, že není všechno jenom na něm.

„Jak se má náš host?“ Simon měl na mysli přeživšího pytláka.

„Bolí ho to. A bojí se. Myslím, že už nekrvácí. Už jsem si myslela, že budu muset ty rány vypálit.“ Saundra si nabrala polévku. „Bojí se, že bude do konce života mrzák.“

„S místními zákony nebude žít ani tak dlouho, aby dostal nějaké rehabilitace.“

Saundra se na něj podívala. „Mluvíš divně.“

„Jak divně?“

Chvilí váhala a pak pokrčila rameny. „Chladnokrevně.“

Simon se nad tím zamyslel. Jeho otec a ostatní templáři ho učili, že takový je život. Říkali mu, že až vyroste, nebude moci věřit nikomu kromě templářů. Většinu života strávil v podzemí pod Londýnem. Prvních pár let ho učili doma. Do skutečného světa se dostal, až když mu bylo deset.

A nikdy vlastně nebyl schopen najít si kamarády. Nemohl je vzít do metra a ukázat jim cvičiště, která tam byla. Nemohl se ani prát. Když to poprvé zkusil, skoro ty dva kluky, kteří se mu snažili ublížit, zabil. Dodnes neměl tušení, co musel velmistr Sumerisle udělat, aby ho z toho průšvihy dostal. Ale měsíc potom nesměl ven z podzemního komplexu.

„Prostě už chci být zpátky,“ řekl Simon nakonec. Ale rovněž si chtěl promluvit s pytlákem, aby se dozvěděl něco víc o údajné invazi do Londýna.

* * *

Muž spal na zadních sedadlech jednoho z landroverů. Ležel na hromadě klů. Simon se jich nezbavil, protože jen tak je zahodit by bylo k ničemu. Někdo by je našel a vzal si je. Měly velkou cenu. Peníze za jejich prodej pokryjí náklady na Daltonův a Careyův pohřeb. „Vstávej,“ zavrčel Simon.

Muž otevřel oči a vypadal mimo. Sandra se nezmínila, že by mu dala nějaké prášky proti bolesti, ale evidentně tomu tak bylo.

„Co je?“ Mužův hlas byl sevřený strachem a podezřením.

„Co jsi všechno slyšel o té invazi v Londýně?“ Simon stál s rukama zkříženýma na prsou.

„Tos mě vzbudil, jenom aby ses zeptal na to?“

Simon natáhl ruku, jako by ho chtěl chytit za jednu ze silně zafačovaných nohou.

„Ne,“ zasténal muž. Skrčil kolena a přitáhl je k sobě.

„Povídej o Londýně.“

„Moc toho není. Něco jsme slyšeli v baru, než jsme vodjeli z Kapského Města. Bylo tam i nějaký video, ale bylo to celý rozmazaný. Ukazovali tam ty... věci. Nevím, jak bych tomu měl říkat.“

„Jak vypadaly?“

„Nevím. Ty záběry ve zprávách fakt nebyly moc dobrý. Smutný je, že se moc lidí z Londýna nedostalo ven. Ty věci mají nějaký zbraně, takže většina lidí prostě nemůže vodject. A nebo už jsou mrtví. Taky říkali, že tam spousta lidí zařvala.“

„Jak se tam dostaly?“

Pytlák potáhl nosem. Simon poznal, že to bylo těmi prášky. V minulosti je bral, když si přivodil zranění na

skateboardu a při skákání. Po spoustě z nich měl ucpaný nos a zároveň ho v něm svědilo.

„To taky přesně nevím. V těch zprávách hádali, že je tu mohli vysadit nějakým paprskem, nebo co. Jiní říkali, že ty příšery mohly otevřít nějaký portál mezi dimenzemi a prostě projít.“

„A co britská armáda? Ta se o to musela postarat, ne?“

„Jsou mrtví,“ řekl pytlák. „Teda většina. Ukazovali hodně záběrů, jak je zabíjej.“

Simon se od pytláka obrátil a zamířil k místu, kde stála na hlídce Saundra. Věci, o kterých mu vyprávěl otec, se nyní vrátily, aby ho strašily. Thomas Cross vždy tvrdil, že až síly démonů přijdou na Zemi, nebude se jim schopen postavit žádný člověk bez odpovídajícího výcviku.

„Tak co?“ zeptala se Saundra.

Simon zavrtěl hlavou.

„On ti nic neřek?“

„Řekl mi dost, abych už chtěl být v Kapském Městě.“

„Ty máš v Londýně rodinu, že?“

„Otce.“

„A co matka?“

„Umřela na rakovinu, když mi byly tři. Skoro si ji nepamatuju.“ Když se tohle Simon dozvěděl, nikdy se s tím vlastně nesmířil. Jeho matka zemřela v jedné z nemocnic, kde se starali o templáře. Simon nevěřil, že byly tyhle nemocnice na stejné úrovni jako ty normální, které v Londýně byly. Nechápal, jak se to mohlo stát. Prostě ji neodvezli jinam, kde by dostala lepší péči.

A protože byli templáři tak hrdí a paranoidní, jeho matka umřela, aniž by mu dala šanci, aby ji poznal.

„Musíš mít o tátu strach,“ řekla Sandra.

„Vlastně ne.“ Thomas Cross se byl vždy schopen o sebe postarat.

Simon se natáhl na zem a snažil se uklidnit. Nevěděl, co by dělal, kdyby se démoni skutečně vrátili na zem, přesně jak templáři tvrdili, že se jednou stane.

Vlastně by nemusel dělat nic. Jeho otec a ostatní přeci celý život cvičili, aby se s podobnou situací vypořádali. Co se mohlo stát?

Ale stále se nemohl zbavit hryzavého dojmu, že něco se pokazilo. Copak ten pytlák neříkal, že britská armáda byla zničena? Nebo si to jen trochu přibarvil? Aby nasadil Simonovi brouka do hlavy?

Simon usnul až za dlouho, ale měl zlé sny vyvolané děsivými historkami a varováním, které slyšel v dětství. Pořád viděl jednoho netvora, okřídleného démona, kterého měli templáři pověšeného před školou. Jeho otec říkal, že ho udělali podle toho, co o démonech znali, a dali ho tam, aby nikdo nezapomněl, proč jsou v podzemí a k čemu byli vycvičeni.

Před mnoha lety nechal Filip IV. nejvyšší templáře upálit jako uctíváče ďábla, protože se snažili postavit kostru démona z kostí, o kterých věděli, že nejsou lidské. Měli v úmyslu kosti studovat, aby demony lépe poznali. Místo toho král využil příležitosti a zmocnil se země a majetku templářů.

Simon už si dávno přestal myslet, že by démon mohl být skutečný. Byl to jen strašák pro malé děti. Nebo ne?

4.

BISHOPSGATE TOWER⁶

LONDÝN, ANGLIE

Myslíte, že byste mohl jít dál od toho okna, pane?“ Detektiv vrchní superintendant Alfred Hyde sundal z očí dalekohled a obrátil se k člověku, který právě promluvil. Superintendant se vlastně trochu lekl, protože v tmavé místnosti muže neslyšel přijít. A k tomu navíc...

Hyde si povzdechl. Přes všechno, co už viděl, se nedokázal přinutit považovat tyhle neskutečné bytosti, které se utábořily u katedrály svatého Pavla, za demony. Přestože by to byl příhodný výraz vzhledem k tomu, čeho byly schopny, nazývat je tak by bylo šílené.

Místnost byla plná stínů. Na podlahu dopadalo jen stříbrné měsíční světlo a vrchní superintendant si dával pozor, aby se do něj nedostal. Stáli v padesátém devátém patře Bishopsgate Tower, jedné z nejnovějších budov v Londýně. Během bojů s vetřelci dostal mrakodrap několik přímých zásahů. Zatím se jej nepříteli nepodařilo zničit.

⁶ Jestli bude postavena, bude to jedna z nejvyšších budov v Evropě. Plánovaná výška tohoto mrakodrapu je 288 m. Datum dokončení 2010. (pozn. překl).

„Kdo jste?“ zeptal se Hyde. Věděl, že muž není nikdo z jeho ochranky, která se od něj nehnula ani na krok. Zároveň však z jeho přítomnosti neměl strach. Jeho tým ho určitě prověřil. A co víc, nově příchozí rozhodně vypadal jako člověk. Ne jako... ti druzí.

Mladík se postavil do pozoru způsobem, který se neslučoval s jeho civilními šaty. Všichni se naučili nenosit uniformu příslušníků Metropolitan Police Service. Tvorové, kteří napadli město, chovali největší zášť právě k lidem v uniformách.

Hyde neměl tušení, jestli je to kvůli počátečnímu útoku britských ozbrojených sil nebo kvůli rytířům.

Nazývat muže v brnění rytíři se taky nezdálo příliš normální, ale muži, kteří přežili, jim tak říkali, navzdory nařízení shora. Vzhledem k oděvu, v němž tihle válečníci bojovali, a hrdinství, s nímž obětovali životy, jim ani jinak říkat nemohli.

„Strážník Krebs, pane. William Krebs.“ Mladík znovu energicky zasalutoval.

„Nesalutovat, Krebsi,“ řekl Hyde. „Jestli se chcete nechat zabít vy, je to jedna věc, ale já bych nechtěl, abyste mě takhle označil za nadřízeného důstojníka těm krvežíznivým... *věcem*.“

Mladý muž vypadal, že je v rozpacích. „Ano, pane.“

„A přestaňte mi říkat pane, to si taky zapíšte.“ Hyde mohl mít přes padesát. Byl to urostlý muž s bílými vlasy a knírem. Na očích měl brýle s kulatými obroučkami.

Krebs moudře neodpověděl.

„Předpokládám, že jste sem nepřišel jen tak, abych vás mohl seřvat.“

„Ne, p... Ne. Doktor Smithers mě poprosil, abych pro vás zašel.“

„Jo?“ Dr. Smithers byl jedním z koronerů, kteří pracovali pro MPS. Byl to dobrý chlap i přítel.

„Identifikovali jednoho z těch ryt... jednoho z těch mužů v brnění.“

„Opravdu? A kdo je to?“

„To mi doktor Smithers neřekl. Jen mne požádal, jestli bych vás nemohl okamžitě přivést do márnice.“

„Tak jo.“ Hydeovi se představa cestování po městě vůbec nelíbila. Nebylo to bezpečné. Monstra, která vtrhla do města, lovila naprosto neohroženě ve smečkách.

Jeho skupina – část malého počtu policistů, kteří přežili počáteční útok nepřítele – se na nějakou dobu utábořila pod střechou Bishopsgate Tower. Tahle budova byla jedna z těch moderních v Londýně a byla postavena, aby stála navždy. Snad.

Hyde osobně pochyboval, že vydrží měsíc. Nepřítel každým dnem zvětšoval oblast, kterou zcela ovládal. Hydeovi to připomínalo příběhy, které mu vyprávěl děda o nacistické okupaci Francie a náletech na Londýn.

Obrátil se zpět k oknu, znovu zvedl dalekohled a podíval se ke katedrále svatého Pavla. Černá zmítající se masa pekelné brány – tak jim říkali někteří z rozhlasových reportérů a Hyde neviděl důvod jim ten termín vyvracet – zářila a mihotala se.

Meteorologické vlivy tohoto stále rostoucího *čehosi* byly každým dnem silnější. Hyde každodenně dostával hlášení o zkáze, kterou úkaz působil. Během posledních několika dní od útoku ryt... *mužů ve zbroji* v předvečer Dne všech blahoslavených se dotkly dokonce i hladiny Temže. Ta alarmujícím způsobem klesala.

Nad Londýnem se rozhostila noc. Hyde pochyboval, že tu od druhé světové války kdy byla taková tma. V oné

pohnuté době muži i ženy, kteří zde zůstali, žili v neustálé temnotě, protože právě ta byla jejich nejsilnější obranou proti německým bombardérům.

Nyní za to však mohli vetřelci, kteří se nějak dostali ke generátorům a přerušili dodávku proudu. Metro ztichlo a přestalo přepravovat lidi z jednoho konce města na druhý a kromě olejových lamp a svíček neexistovala možnost si rozsvítit. A dokonce i ty plameny ohrožovaly životy majitelů. Vetřelci útočili v noci. Vyhledávali lidi a na místě je zabíjeli.

Neochotně, s obavou, že by během nepřítomnosti mohl o něco přijít, se Hyde odvrátil od okna a přidal se k mladému strážníkovi.

* * *

Viset padesát pater nad zemí nebyl zrovna příjemný zážitek. Hyde se držel lan ovázaných kolem klece, kterou používali k pohybu po budově.

Vzhledem k tomu, že neměli proud, museli výtah zajistit nějak jinak. Přidat něco do klece znamenalo jen další mrtvou váhu pro muže, kteří s ní vlastními silami pohybovali nahoru a dolů. Výtah tvořila nyní z velké části jen lana. Plošina se nepříjemně houpala a Hyde měl žaludek jako na vodě.

Plošina pomalu kontrolovaným pádem klesala prázdnou výtahovou šachtou. Hyde se ještě nerozhodl, jestli je horší pohybovat se s ní dolů, nebo nahoru. Dolů to bylo jako nesnesitelně dlouhý pád, ale vlastně to tak dlouho netrvalo. Naopak stoupání bylo jen sérií mnoha

krátkých, velmi rychlých pádů. Srdce mu s každým poskočilo.

Nakonec se ocitli v přízemí. Pokračovat do lobby by bylo nebezpečné, protože z něj by vyšli přímo na ulici.

Ve suterénu na ně čekalo jedno z ozbrojených vozidel původně určených k zásahu proti demonstrantům, které zatím přežilo všechny útoky. Kov kapoty byl zjizvený a na všech oknech byly pavučinám podobné praskliny. Ze střílen vykukovaly hlavně malých kanónů a kulometů.

Boční dveře se otevřely a ven vyšel mladý muž. „Vrchní superintendant.“

Hyde přikývl.

„Pozor na hlavu, pane. Je to nízko.“

Hyde se sehnul a nastoupil do vozidla, kde mu bylo okamžitě nabídnuto místo. Obrněné vozidlo bylo nacpané muži a zbraněmi. Vypadalo to, že strávili na bojišti hodně dlouhou dobu. Divoce se šklebili, byli neoholení a oči měli zapadlé. Hyde nechtěl ani hádat, jaké hrůzy museli vidět.

„Musíte se skrčit, pane.“ Mladík si sedl naproti a Krebs vedle něj.

„Kam mě vezete?“

„Máme rozkazy dostat vás do centrální knihovny. Tam na vás čeká doktor Smithers.“

„Nevěděl jsem, že je doktor Smithers tam.“

„Nedávno se přesunul, pane. Museli zřídit novou márnici.“

„Co se stalo s tou starou?“

„Je plná, pane.“

„Aha.“ Hyde se opřel do sedadla a ucítil, jak se obrněné vozidlo rozjelo. Márnice byla plná, a to byli jen

mrtví, které našli. Byla spousta těch, kteří se do márnice nedostali.

Převodovka vozidla hladce přeřadila a vůz zrychlil.

Hydeovy obavy vzrostly, protože neviděl ven. Nebude vědět, že je napadli. A pak už bude pozdě.

„Jak pokračuje evakuace, pane?“ zeptal se mladý strážník. Mluvil tak klidně, jako by jeli v neděli na výlet.

„Vytvořili jsme vyčkávací prostor,“ odpověděl Hyde, vděčný za cokoli, co odvedlo jeho pozornost od skutečnosti, že je na ulici. „Ale bojím se, že to moc nepomáhá.“

„Opravdu?“

„Lidi, které se nám povede dát dohromady, nemáme kam poslat.“ Hyde nesnášel, když musel vysvětlovat marnost svého počínání. Velká Británie byla ostrovní království. V minulosti to byla výhoda. Nyní se obrátila proti nim.

„A co Chunnel?⁷“

Chunnel byl třicet jednu míli dlouhý železniční tunel vedoucí pod anglickým kanálem a spojující Velkou Británii s Francií.

„Ti... vetřelci tam zjevně soustředili větší množství sil,“ řekl Hyde. „Posledních několik karavan, které jsme tam poslali, prostě popravili.“

„A v získávání letišť zpátky taky žádný pokrok?“

⁷ Výraz Chunnel vznikl společně se známým tunelem pod La Manchem, který označuje. Je to jednoduché, stejně jako smoke a fog je dohromady smog, dává tunel a channel dohromady Chunnel (pozn. překl).

„Ne. Heathrow bylo téměř zničeno hned při prvních útocích. Gatwick a Stansted už byly rovněž zničeny. A v jakém stavu je Luton Airport, to vlastně nikdo neví.“

„Škoda. Bylo by lepší, kdyby se nám povedlo dostat civilisty ven.“

„Ano,“ řekl Hyde. „To by bylo.“ Osobně se obával, že se většina civilistů nikdy ven nedostane. Ne, pokud se nestane nějaký zázrak.

Muž klepl prstem na sluchátko v uchu. „Držte se, pane. Bude to drncat.“

Hyde cítil, jak vozidlo zrychlilo. Položil ruce na opěrky a sevřel je.

O chvíli později se ozval zvuk kulometů a kanónů. Pak něco vrazilo do obrněného transportéru tak prudce, že se na chvíli zvedl na dvě kola. Stále však pokračoval vpřed, ať už projížděl jakýmkoli smrtonosným útokem. Vozidlo znovu prudce zrychlilo a pak několikrát prudce zahnilo doleva i doprava.

„Bacha, Joey! Nalevo!“ zařval jeden z mužů. „Ne! To druhé vlevo, vole!“

Střelci se činili. Neustále se přesunovali, jak zaměřovali různé cíle.

„Ty lítací nesnáším.“

Hyde si na chvíli vybavil jednoho z létajících netvorů, kterých už několik spatřil. Jen před dvěma dny viděl, jak sebral z ulice dítě jako jestřáb zajíce. Hyde netušil, jestli dítě zabil netvor nebo kulky střílejících mužů. Dítě už nikdy nikdo neviděl.

„Vy mu vůbec nic neděláte. Jenom ho ještě víc rozzuříte,“ řekl jeden z mužů.

Řidič několikrát prudce zatočil. Obrněné vozidlo poskočilo a otřásl se, když nějakou dobu škrábalo o stěnu budovy. Pak znovu všechno ztichlo.

„Dobryý,“ řekl strážmistr a viditelně se uklidnil. „Jsme z toho venku.“

Ale jenom na chvilku, nemohl se zbavit děsivé myšlenky Hyde. Oni tam pořád někde jsou.

* * *

Zastavili v jiné podzemní garáži a Hydeovi pomohli ven z vozu. Tam už na něj čekala skupina policistů v civilních šatech. Všichni měli těžké zbraně a vybavení původně určené proti demonstrantům, které však netvory nedokázalo zastavit. Jen je zpomalovalo.

„Jestli pak budete chtít hodit zpátky, pane,“ prohlásil mladý strážmistr z obrněného vozidla, „přijedem pro vás.“

„Díky,“ Hyde potřásl mladíkovi rukou. „Dávejte bacha.“

Strážmistr se na něj usmál a ukázal zvednutý palec. „To my vždycky.“

Dveře vozidla se zavřely jako tlama nějaké obludy. Pak auto vyrazilo k východu.

„Pojďte laskavě se mnou, pane.“

Hyde se přidal ke skupině, která tu na něj čekala. Třebaže byli těžce vyzbrojení, nepolevovali v obezřetnosti.

Jeich kroky se rozléhaly v jeskyni podobné garáži. Sešli po schodišti o patro níž. Před vchodem se do pozoru

postavila dvojice mužů na hlídce. V chodbě se rozsvítila jasná světla.

„Detektiv vrchní superintendant za doktorem Smithersem,“ zahlásil jeden z mužů.

Strážný zkontroloval Hydeovu identifikaci a podal mu ji zpátky. Přikývl. Na jeho levé tváři se pohnula napůl zacelená rána, která slibovala proměnit se v budoucnosti v ošklivou jizvu. Pokud muž bude žít tak dlouho, aby se jí dočkal.

Když Hyde vstoupil do provizorní márnice, musel několikrát zamrkat. Světla byla neuvěřitelně jasná. Dokonce z nich cítil teplo. Jako by zvyšovala intenzitu pachu smrti, který prostupoval celou místnost. Navzdory rokům zkušeností u metropolitní policie se Hyde cítil téměř vyvedený z míry. Otevřel ústa a dýchal jimi, aby puch tolik nevnímal. Moc to nepomohlo.

Do garáže přinesli ocelové stoly, ale i když jich tu bylo poměrně hodně, ležela těla i v pytlích na zemi. Byla tu narovnána jako polena na hranici a čekala na poslední pout'.

Co budeme dělat, až nám dojdou pytle? uvažoval Hyde. Před dvěma týdny by ho podobná myšlenka šokovala a udělalo by se mu špatně. Dnes to však již bral jako reálný problém.

Dr. Smithersovi mohlo být přes šedesát. Vyzábělý vrásčitý muž se špatně nasazeným umělým chrupem a propadlými očima. Silné brýle způsobovaly, že jeho oči se zdály být v porovnání s hlavou příliš velké. Na sobě měl bílou zástěru potřísněnou krví.

„Čau, Alfi.“ Smithers mluvil chraptivým šepotem. „Že prej vás cestou trochu pozlobili.“

„Trošku. Nic zvláštního. Poslední dobou se mi to stává tak často, že když je po všem, ani na to nemyslím.“ To nebyla úplně pravda. Měl noční můry téměř pokaždé, když usnul. Hyde podal doktorovi ruku.

Smithers zvedl obě své. Rukavice měl od krve a zbytků vnitřností. „Na zdvořilůstky není čas.“

Hyde zase paži svěsil. „Poslal jsi pro mě.“

„Jo.“ Smithers mávl na Hydea, aby přešel k tělu u stěny.

* * *

Tělo se od většiny ostatních lišilo. Tohle bylo oděno do podivné zbroje mužů, kteří přispěchali na pomoc, když britská armáda v boji selhala.

A mužů, kteří před několika dny umírali před katedrálou svatého Pavla po stovkách, vzpomněl si Hyde.

U stolu, na němž ležel mrtvý muž, stál ještě někdo. Tomuhle muži táhlo na čtyřicet, nebo už možná čtyřicítku překročil, byl opálený a evidentně v dobré fyzické kondici. Na sobě měl rolák, pohodlné kalhoty a nepromokavý plášť. Hlavu měl hladce oholenou stejně jako tvář, na očích tmavé sluneční brýle.

Hyde na muže hleděl a čekal, že bude představen. Po chvíli zjistil, že od Smitherse se toho nedočká. Napráhl ruku a řekl své jméno.

Muž se ani v náznaku nepokusil ruku přijmout. Výraz jeho tváře zůstal neurčitý. Řekl jen: „Víme, kdo jste, vrchní superintendante.“

Hyde si připadal hloupě a rychle ruku stáhl. „Kdo jste vy?“

„Nikdo, s kým byste se musel obtěžovat.“

„Tak to byste možná raději počkal nahoře.“ Muž se usmál. „Myslím, že ne.“ Hyde pohlédl na Smitherse.

„Mně se taky nepředstavil,“ řekl koroner. „Ale je to nákej pohlavár. Má u sebe dopis z kanceláře premiéra, ve kterým to je napsaný.“

„Mám jisté... styky,“ řekl muž. Pak obrátil pohled slunečních brýlí na Hydea. „Bylo mi řečeno, že byste tohoto muže mohl identifikovat.“

Přes všechen vztek obrátil Hyde pozornost k rytíři ležícímu na stole. Proč by si měl někdo myslet, že ho bude...

Ale on toho muže skutečně znal. To ho na chvíli zcela ohromilo, takže nebyl schopen slova.

„Znáte ho?“

Hyde přikývl. „Znám.“

„A je to?“

„Thomas Cross.“ Ve stavu, v jakém byl, bylo Crosse velmi těžké poznat, ale jeho rysy byly velmi výrazné. Ne krásné, ale rozhodně dobře zapamatovatelné. Cross vypadal, jako by byl uvařen v páře. Maso už se začalo odlupovat od kosti.

„Kdo je Thomas Cross?“

„Muž, se kterým jsem se seznámil během jednoho vyšetřování.“

„Jeho syna jste před dvěma lety zatkl za base-jumping.“

To Hydea rovněž překvapilo. Uvažoval, kde ten chlap může brát informace. „Ano. Za base-jumping z Big Benu.“

„Takhle jste se seznámil s Thomasem Crossem a jeho synem Simonem?“

„Ano, ale nechápu, co to má společného s...“

„Co víte o otci a o synovi?“ skočil mu do řeči muž.

Hyde spolkl ostré slovo. Jako vrchní superintendant nebyl zvyklý, aby s ním někdo jednal takhle spatra. Zhluboka se nadechl a řekl: „Nic.“

Muž neřekl ani slovo, ale i ticho bylo urážlivé.

„Zaplatil pokutu,“ řekl Hyde. „Ten mladík si odsloužil veřejné práce. Pak zmizel z města.“

„Myslíte z Londýna?“

„Ano.“ Hyde nevěděl, jak přesněji se vyjádřit. „Ale ještě před tím si stihl skočit z Toweru. Hned pak nasedl na vlak. Než jsme stihli zastavit lety, byl pryč. Byl to fracek.“

„Kam jel?“

„Kdo?“

„Simon Cross.“

„Do Jihoafrické republiky. Myslím, že přímo do Kapského Města.“

„Proč?“

„To nevím.“

„Jste si jistý, že Simon Cross odletěl do Jihoafrické republiky?“

„Ano. Jeho otec...“ Simon kývl k tělu, „mne požádal, abych mu za syna zařídil nějaké věci.“

„Proč?“

„Syn měl nějaký problém s pasem.“ Hyde hleděl do černých skel a viděl přízračný odraz sebe sama. „Neprošel by kontrolou.“

„Vy jste ten záznam vymazal.“

„Ano. Podobné věci se dělají normálně. Já jsem jenom ověřil, že je naším občanem, a mohl letět.“

„Proč jste se s tím obtěžoval?“

Hyde znovu kývl hlavou k mrtvému muži. „Protože se mi líbil. Myslím otec. Víím, jaké to je snažit se vychovat volnomyšlenkářského syna. Simon Cross měl jednadvacet. Byl nejvyšší čas, aby vyletěl z hnízda. Jinak by se chudák otec z něho zbláznil.“

„Simon Cross už je z Londýna pryč přes dva roky?“

„To nevím, třeba už se vrátil.“

Muž si prohlížel kovovou zbroj Thomase Crosse. „Věděl jste, že je tenhle muž jedním z oněch lidí?“

„Myslíte z rytířů?“

Muž se zamračil, zjevně znechucen, „*nejsou* to rytíři.“

Kdokoli, kdo si obleče zbroj a vydá se pobíjet netvory, má moje sympatie, pomyslel si Hyde. „Ne, o brněních jsem nevěděl.“

„Překvapilo by vás, kdybyste se ještě před tím synovým skokem dozvěděl, že Thomas Cross jako občan Velké Británie neexistuje?“

„Ano,“ odpověděl Hyde popravdě. „To by mě hodně překvapilo.“

„Když jsme našli Thomase Crosse v téhle zbroji, mí lidé...“

Hyde si nemohl pomoci, aby ho okamžitě nenapadla otázka, kdo asi ti Jeho lidé jsou.

„...detailně prověřili jeho záznamy. Vyšlo najevo, že fotka a otisky prstů jsou v záznamu u případu, který jste jako superintendant měl na starosti.“

Hyde čekal, až řekne i B. Byl u policie dost dlouho na to, aby si byl jistý, že k tomu dojde.

„Před tím ovšem ani Thomas Cross, ani Simon Cross neexistovali. Naši chlapci z výpočetního vystopovali hackery, kteří zaváděli identifikaci obou Crossů do systému.“

Tabhle zpráva Hydea zaskočila. „Tomu nerozumím.“

„Tohle není první muž ve zbroji, který se nám dostal do rukou,“ řekl muž.

Hyde věděl, že je to pravda. Záchranáři jich několik našli přímo u katedrály svatého Pavla.

„Ale je první, kterého se nám podařilo identifikovat. Ostatní nám unikli.“ Muž se zachmuřil. „Nebo už byli mrtví a nemohli nám nic říct.“

V Hydeovi to vřelo. Thomase Crosse měl rád. Z toho člověka čísel a bezúhonnost a syna miloval, navzdory opletačkám se zákonem, do nichž se mladík dostal. „Proč s tím mužem zacházíte jako se zločincem? Položil život, když se snažil...“

„Nechat se zabít?“ Mužovy oči se v koutcích poněkud zvedly v úsměvu. Hyde nic neříkal.

„Věřte mi, vrchní superintendante. Ať už tihle lidé dělají cokoli, dělají to pro sebe. Ne z lásky k bližnímu.“

„Slyšel jsem, že se někteří z rytířů objevili, když se armáda poprvé pokusila postavit vetřelcům.“

„Myslíte *démonům*?“

Hyde stiskl zuby. „Ano.“

„Jak víte,“ zeptal se muž, „že právě tihle lidé nejsou odpovědní za příchod těch krvežíznivých monster do našeho světa?“

Tohle nebyla pro Hydea novinka. Jako policejní důstojník byl vycvičen podezřívát naprosto všechny. A v první řadě svědky, obvykle osoby, které zločin ohlásily. Rytíři však bojovali s démony a vrhali všechno, co měli,

do snahy ubránit katedrálu svatého Pavla. V nich prostě zloduchy vidět nedokázal.

„Chápete mé dilema, že ano, vrchní superintendante?“ zeptal se muž.

„Ne,“ odpověděl Hyde. „Ani váš zájem. Co se týče svého zařazení, nedal jste mi žádné informace.“

„Nemohu.“

„Chcete říct, že nechcete.“

Muž pokrčil rameny. „Takže podle vašich informací je Simon Cross stále v Jihoafrické republice?“ Hyde zaváhal a pak přikývl.

„Skvostné. Mohl byste ho identifikovat na fotografii?“ Muž zvedl složku a otevřel ji na stránce, kde byla fotka Simona Crosse.

Simon Cross vypadal mladý a nevinný a zároveň ostřílený životem. Hyde napadlo, jak asi mladík přijme otcovu smrt. Asi moc dobře ne. Děti, které měly s rodiči spory, si s nimi obvykle moc blízké nebyly. Ale Hyde měl pocit, že tihle dva si blízcí naopak byli, jen se před dvěma lety ocitli na různých místech. Měli stejné výrazné rysy, stejný nádech... vznešenosti ve tváři. Ano, tohle bylo to slovo, které ho při pohledu na ně automaticky napadlo.

„Ano,“ řekl Hyde. „Tohle je Simon Cross.“

„Chcete říct muž, kterého znáte pod jménem Simon Cross.“

Hyde neodpověděl.

Muž složku zavřel a vložil si ji pod paži. „Pěkný den, vrchní superintendante. Dávejte na sebe pozor.“ Rychle se otočil na podpatku a zamířil ven.

Čtyři muži průměrného vzrůstu a průměrné váhy se odlepili od zdi a zamířili za ním. Když se předtím

nehýbali, prakticky splývali se stěnou. Ale když se nyní pohnuli, vypadali nebezpečně.

V tu chvíli Hyde poznal, co jsou zač. Byli součástí oddělení pro zvláštní operace. MI-6, nebo snad ještě něco víc utajeného.

Hyde se už v minulosti několikrát s podobnými lidmi setkal. Obvykle na místě brutálního trestného činu. Někdy byli pachateli oni sami. Ale nakonec to bylo jedno. Kancelář ministerského předsedy poslala ve vši tichosti dopis a všichni zmizeli, jako by nikdy neexistovali.

Ale proč vyšetřovali rytíře, když byly ulice plné děsivých netvorů? A co chtěli od Simona Crosse?

Když se Hyde trochu uklidnil, obrátil pozornost zpátky k mrtvému muži. „Co mi o něm povíš, Smithersi?“

„No, vlastně nic moc. Byl na tom hodně dobře. Teda než narazil na to, co ho zabilo, že jo.“ Smithers se zazubil a zatvářil se šibalsky. „Myslím, že by ses měl spíš starat o to, odkad' má to brnění. To je totiž určitě o moc zajímavější než ten chlap.“

Hyde se podíval pozorněji a všiml si, že okruhy zakomponované ve zbroji se krátce modře rozsvítily a pak zhasly. Zbroj byla úžasná, ale vrchní superintendant si nemyslel, že by muž, který v ní zahynul, byl méně pozoruhodný.

5.

PŘEDMĚSTÍ KAPSKÉ MĚSTO, JAR

Cestu do Kapského Města zatarasili ozbrojení policisté a vojáci. Jeden z policistů zvedl ruku v bílé rukavici a mávnutím poslal Simona ke krajnici. Simonova světla noc slušně rozjasňovala, ale velké halogeny na nedalekém nákladáku policistu doslova vytahovaly z temnoty, jako by byl v plamenech. Simon zpomalil a zahnul ke kraji.

„Co se děje?“ To řekl jeden z klientů, kteří seděli nacpaní vzadu mezi mrtvými těly a slonovinou. Puch v landroveru začal být nesnesitelný. Cesta během horkého dne k tomu rozhodně nepřispěla.

„Nevím.“ Simon hleděl čelním sklem poďobaným rozmáznutým hmyzem na policistu, který se doprovázen dvěma vojáky vyzbrojenými útočnými zbraněmi blížil k landroveru.

„Vaše doklady, prosím.“ Policista byl středního věku s viditelným bříškem a nekompromisním přístupem. Jeho prošedivělé vousy ostře kontrastovaly s ebenovou pokožkou. Ruku držel na pouzdře s pistolí.

Když mu Simon podal doklady, ucítil, jak Sandra ztuhla. Seděli na předním sedadle tři. Ani jeden z nich necestoval pohodlně.

Jeden z mužů s útočnými puškami projel baterkou okny auta. Světlo se od bočního zrcátka odrazilo Simonovi do očí. Muži netrvalo dlouho, než objevil kly. Rychle to oznámil policistovi. To málo, co Simon za poslední dva roky z místního dialektu pochytil, nyní nestačilo.

Ale když policista vytáhl pistoli a namířil ji Simonovi na obličej, věděl, co bude následovat.

„Ven z auta.“ Policista dal kolegům signál, aby přišli blíž.

Simon otevřel dveře a vystoupil. Jeden z mužů ho chytil a prudce s ním praštil o kapotu landroveru. Cítil jak se mu do zátylku zavrtává hlaveň pistole. Zmocnil se ho zmatek. Takhle ho nikdy mimo město nezastavovali a doklady kontrolovali jen zřídka dokonce i v Kapském Městě, tedy s výjimkou cizích překupníků a obchodníků.

Zlé to bylo, už když našli kly, ale když vojáci objevili i těla, začalo to být opravdu drsné.

* * *

„Tomu říkám zajímavý příběh, pane Crossi.“

Simon seděl u dlouhého stolu na oddělení policie Kapského Města naproti poručíkovi, jehož jméno si nezapamatoval, a mnul si zhmožděná zápěstí. Ti chlapi, co je sem přivedli, s nimi nejednali v rukavičkách. „Taky nevím, jestli bych tomu věřil.“

Poručík se usmál, ale jinak se tvářil unaveně a ustaraně. „Naštěstí vaši výpověď potvrdilo několik svědků. A ti chlapi, co jste zabil, byli opravdu známí pytláci.“

Simon přikývl. Drželi ho tu už několik hodin, v cele s dalšími potem páchnoucími vězni. Snažil se držet klienty od těch pobudů co nejdál. Pak byl předveden k výsledku. Doufal, že klienti jsou v pořádku.

„Ti svědci nejsou na vězení moc zvyklí,“ řekl Simon.

„Chápu. Nechal jsem pro ně poslat chvilku poté, co jsem si vás zavolal. Máme jejich výpovědi, ověříme si jejich identifikaci a pak je pustíme. Stejně jako vás.“

Být propuštěn znělo dobře. Simon toužil po posteli v alespoň trochu slušném hotelu, pár pivech a panácích, které ho pěkně uspí.

„Proč byla cesta tak hlídaná?“ zeptal se Simon.

Poručík svraštěl čelo. „Jak dlouho jste byli v savaně, pane Crossi?“

„Devět dní. Plán byl na dva týdny.“

„Aha. Takže jste o ten rozruch přišel.“

Simonovi znovu sevřel vnitřnosti strach. Během dlouhé jízdy zpátky do Kapského Města téměř sám sebe přesvědčil, že pytláci vzali nějakou bezvýznamnou historku a nafoukli ji do gigantických rozměrů. Na policejní stanici se s ním nikdo nebavil a žádný z vězňů na cele k němu moc přátelský taky nebyl, protože dva z nich poslal k zemi ranou pěstí, když se snažili obtěžovat jeho klienty.

„Jaký rozruch?“

„Vypadá to tak, že v Londýně přistáli mimozemšťani,“ řekl poručík. „Pořád jsou toho plné zprávy.“

Mimozemšťani. „Jste si jistý, že jsou to mimozemšťani?“

Poručík na Simona zvědavě pohlédl. „No, na vlastní oči jsem je neviděl, ale v televizi jich ukazovali dost. Já bych jim říkal mimozemšťani. Nebo co byste myslel?“

„Já nevím. Ale prostě to zní... divně.“ Simon se opřel o opěradlo dřevěné židle a přál si, aby byl doma. Nepochyboval však, že kdyby poručíkovi řekl, jaké podezření má, poslali by ho na pozorování a k příčetným lidem by ho moc nepouštěli.

* * *

„Vlastně přímo ty mrchy nikdo pořádně nenatočil,“ řekl barman.

Simon si vzdáleně pamatoval, že se ten muž jmenuje Flyn. Byl to Ir, ale přistěhoval se do Kapského Města jako žoldák už téměř před dvaceti lety, přišel o nohu a zamiloval se do xhosaské ženy. Otevřeli spolu bar *Walter's*, do kterého chodili místní i turisté a ve kterém byly i volné pokoje pro žoldáky.

Dívali se na staré záběry CNN na tříděčku nad barem. Podle reportéra se z Anglie nic nového za posledních čtrnáct hodin nedozvěděli. Veškerá elektronická komunikace s oblastí byla odříznutá.

Simon měl nutkání vstát a odjet, být *tam*, a ne v Kapském Městě. Už by vlastně seděl v letadle, ale nikdo

nevěděl, kdy zase začnou do Evropy letadla létat. Zatím chtěli všichni zůstat doma.

A právě po tom toužil i Simon. Domov. Překvapilo ho, že ten pocit je tak silný. Byl z domu pryč dva roky a nechyběl mu. V Kapském Městě měl nyní více přátel i svobody než v Londýně.

Bar byl směskou použitého nábytku z různých míst. Žádné dva kusy nešly k sobě, ale bylo tu plno. Servírky kmitaly mezi stoly a nosily pivo v lahvích i plechovkách.

Když Simon odcházel z policejní stanice, ptal se, kde najde Saundru, a zjistil, že je ještě u výslechu. Nechal jí zprávu, že bude u Waltera.

Jakmile se ocitl na ulici, zaslechl útržky rozhovorů týkajících se invaze, k níž mělo dojít v Londýně. Kdyby měl věřit všemu, téměř všichni ve městě byli pozabíjeni a polovina města zničena.

Simon měl oči přilepené k trojrozměrnému holografickému přenosu nad Flynnovou hlavou u baru. Hrály dva programy. Na jednom byly zprávy a na druhém mistrovství světa ve fotbale z Rio de Janeira. Bylo neuvěřitelné, že většina štamgastů sledovala fotbal, a ne zprávy.

„Ví někdo, odkud přišli?“ zeptal se Simon.

Flynn zavrtěl hlavou. „Asi z mateřské lodi, řek bych. Ale nikdo to ještě přesně neřek.“

„Mě by zajímalo, proč zrovna do Anglie,“ řekl robustní muž sedící vedle Simona. Byl černý a mluvil s německým přízvukem. „Jestli chtějí zlikvidovat planetu, tak měli jít po Spojených státech.“

„Amíci jsou moc drsní,“ řekl Flynn. „Ti takový věci řešej atomovkama. Se jenom divím, že eště nic neudělali.“

Hele, dej na mě, ti vetřelci zkusej strčit nos za Atlantik a amíci pošlou Britský ostrovy ke dnu.“

O tom Simon pochyboval. USA zasahovaly do spousty válek a nikdy si nezískaly mezinárodní podporu. Bylo je však třeba brát s respektem. Nebo se jich bát. Simon si stále nebyl jistý, který výraz si má vybrat.

Na trojrozměrné prezentaci bojovala britská stíhačka s létajícím démonem, kterého znal z prastarých textů, které musel kdysi studovat. *Jsou skuteční.* Ta myšlenka Simona znovu a znovu děsila. *Jsou skuteční. Tohle je krvavý anděl.*

Na třidečku vypadal démon větší, než jak si ho Simon představoval. Jeho křídla byla podobná netopýřím a měla ohromné rozpětí.

Démon se chytil čumáku stíhačky a začal z ní rvát kusy kovových plátů. O pár vteřin později se dostal až do kokpitu k pilotovi. Uchvátil bezbrannou oběť pařáty, odrazil se do vzduchu a roztáhl křídla jen vteřinu předtím, než se letoun ve spršce jisker otěl o horní část London Bridge. Při nárazu se utrhly ohromné kusy kamene a stíhačka mezitím dopadla podle Simona kamsi do India Docks. Následovala exploze a vysoko do vzduchu vylétly plameny i kusy trosek.

Na obrazovce se znovu objevil reportér, následoval krátký komentář a jiná scéna, kterou už Simon viděl, zobrazující zdevastovanou ulici. Tentokrát viděl procházet démona přímo bránou Buckinghamského paláce. Jednu paži měl podivně zakrslou, zatímco druhá byla obrovská a sevřená v pěst.

Přijely tanky a ještě za jízdy začaly pálit. Projektily vybuchly démonovi na hrudi a přinutily ho zavrát. Netvor však v příštím okamžiku máchl ohromnou pěstí a

vyrval z jednoho tanku celou věž. Pak vydechl do prostoru pro posádku žíravou páru a zabil všechny, kteří ještě žili.

Za obrovitým démonem se belhala smečka zombií, které vypadaly, jako by je někdo stáhl zaživa z kůže, aby lépe vynikly jejich svaly a kosti. Ty začaly požírat všechny vojáky, kteří padli při obraně paláce. Kulky na ně neměly prakticky žádný efekt a ani je nezpomalily.

„Dá se teď dostat do Anglie?“ zeptal se Simon.

Flynn se na něj podíval, jako by mu z krku vyrostla druhá hlava. „A co byste tam asi tak chtěl dělat?“

Simon se napil piva. „Mám tam rodinu.“

Flynn bez jediného slova sáhl pod bar a vytáhl dvě čisté sklenice. Do každé nalil na dva prsty Bushmills. Jednu z nich Simonovi podal a řekl: „Na svatý, kteří bděj nad náma, i nad těma, co jsou daleko vod nás.“

Simon si s ním přitůkl a whisky ochutnal. „Tak dá se dostat do Anglie?“

„Všechny komerční lety do Velký Británie byly zrušený,“ odpověděl Flynn. „Vyhlásili v celý oblasti karanténu. Něco kvůli mimozemský baktérii. Dokonce kdosi vykládal, že tam vožívaj mrtvolý.“ Podíval se na Simona a jeho obvykle tvrdý pohled změkkl. „Sorry, kámo.“

Simon znovu zvedl oči k tříděčku a sledoval, jak muži, ženy i děti běží mezi barikádami z trosek, které někdo postavil už relativně dávno. Démoni je pronásledovali a všechny je pochytili.

Byl to strašný pohled.

Ale on se tam potřeboval dostat za každou cenu. Znovu upil a cítil, jak ho whisky pálí v krku. Pak se krku dotkly jemné prsty. Otočil se a spatřil Saundru.

„Čau,“ řekla.

„Pustili tě.“

„Konečně.“ Saundra se ušklíbla, když se podívala na třídečko. Když se pak znovu podívala na něj, měla v očích starost. „Jsi v pořádku?“

„Jo. Jenom unavený.“ Simon znovu zvedl oči k nočním můrám, které se zhmotňovaly na tříděčku. Nebyl jen unavený. Cítil strach i vinu. Nikdy neměl z Londýna odjíždět. Nikdy neměl o otci pochybovat.

Saundra ho zatahala za paži. „Mám pokoj. Vypadnem odsud.“

Simon přikývl. Chtěl vyrovnat účet, ale Flynn nad jeho penězi mávl rukou. Barman mu dokonce podal láhev Bushmills.

„To by mohlo ty zlý sny zahnat,“ řekl barman. Simon si to nemyslel, ale láhev si vzal.

* * *

Ve skromném hotelovém pokoji se Saundra osprchovala jako první, zatímco Simon objednával u hotelové služby. Normálně by se sprchovali spolu, ale teď toho moc nenamluvili. Simon si nebyl jistý, jestli to bylo tím, že zabil pytláky, což mezi nimi postavilo zeď, nebo zprávami z Londýna. Tak či tak, v tuhle chvíli taky neměl moc chuť na nějaký intimní kontakt.

Stál ve sprše, pod jak nejvíc horkou vodou dokázal vydržet, až se téměř opařil. Namydlil se, našamponoval, ale ani tak se necítil čistý. V hlavě se mu stále honily obrazy démonů a trpělivý otcův hlas.

Mydlil se a sprchoval stále dokola, dokud mu Saundra nezaklepala na dveře koupelny, aby mu oznámila, že přinesli jídlo.

* * *

Zabaleni do ručníku seděl Simon na posteli a jedl z tácku. Saundra si přisedla k němu a spolu se dívali na tříděčko. Ve zprávách však dávali jen stále stejnou smyčku strašlivých záběrů. K jídlu pili Bushmills a Simon cítil, jak z něj alkohol a jídlo odčerpává energii.

„Nemůžu věřit, že se tam něco takového děje,“ zašeptala Saundra.

„Ani já,“ odpověděl Simon. *A to mi o tom vyprávěli celý život.*

„Tvůj otec žije v Londýně, že?“

„Jo.“ Simon se do jídla musel nutit. Potřeboval sílu. Byl válečník, vycvičen jinými válečníky, a nyní sklouzával do naučeného stavu mysli snadněji, než by si kdy pomyslel, že je možné. Znovu bude jíst, když bude moci jíst, spát, když bude moci spát, a bojovat při každé příležitosti.

„Asi bude v pořádku.“ Saundra prohrábla Simonovi vlasy.

„Kdyby byl v pořádku, tak by zavolal.“ Simon se přinutil vyslovit to nahlas, aby si uvědomil, co ho zřejmě čeká.

„Říkali, že komunikační systémy vypadly hned ze začátku. Buď je zničili, nebo nějak izolovali. Třeba nemohl zavolat.“

„Mají krátkovlnné vysílačky.“ Když spatřil na Saundřině tváři polekaný výraz, pochopil, že mluví moc hlasitě. Ztišil hlas. „Promiň. Nechtěl jsem tak vyjet.“

„To je v pohodě.“ Ale zároveň se od něj odvrátila.

Simon si povzdechl. Oba se snažili hovorům o rodině vyhýbat. Věděl, že má matku i otce v Austrálii společně se třemi mladšími sourozenci, bratrem a dvěma sestrami, nebo možná naopak. Ale nikdy o nich neslyšel žádnou humornou historku.

I on se zmínil, že má otce a že jeho matka zemřela, k tomu však ani on nepřidal žádné detaily. Neexistoval způsob, jak nadhodit téma templářská výchova. I když po tom, jak se vypořádal s pytláky, by možná Sandra o nějaké vysvětlení stála. Nechtěla však být nezdvořilá a ptát se.

„Prostě...“ zaváhal Simon. „To bys tátu musela znát. Dal by mi vědět. Krátkovlnné vysílačky nejsou závislé na satelitech ani na ničem jiném, prostě s nima můžeš vysílat přes půlku světa.“

„Vím, co to je krátkovlnná vysílačka. Vyrostla jsem v Austrálii, víš? Tam je to daleko všude, když zrovna nežiješ ve velkém městě. Táta pořád jednu má. Ale komu by tvůj otec asi vysílal? Copak ví, kde jsi?“

Simon se nad tím jen krátce zamyslel a pak zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Když nemáš kam zavolat, tak asi volat nebudeš,“ řekla Sandra. „Já taky nemám od táty žádnou zprávu.“ Odmlčela se. „A taky se bojím, Simone. Taky bych chtěla být doma.“

„Já vím.“ Otočil se k ní a objal ji. „Nějak to uděláme.“

6.

CENTRUM MĚSTA
LONDÝN, ANGLIE

Na kolenou, ve zborceném supermarketu s tucty dalších sběračů Warren Schimmer démona *cítil* dřív, než ho spatřil. Celý život měl z lidí, věcí i situací *pocity*. Obecně dokázal dopředu poznat, že mu někdo chce ublížit, a nikdo mu nedokázal lhát. Poznal, když byla ulice v noci nebezpečná, ať již kvůli pochybným žvlům nebo motoristům. Když sevřel v ruce předmět, někdy viděl obrazy z jeho minulosti.

A někdy, když se dostatečně soustředil, dokázal uhodnout, na který tým nebo na kterého koně vsadit. Nikdy však neměl dost peněz, aby na tom vydělal balík. Peníze byly v jeho životě čímsi těžko dosažitelným. Bylo tomu tak vždy. Protože však nikdy nebyl velkým hráčem, dokázal občas velmi dobře vsadit a trochu si pomoci. Obecně si však musel na finance dávat pozor.

Proto byl nyní venku a sháněl nějaké jídlo, místo aby se doma schovával před demony a doufal, že vojáci najdou způsob, jak je evakuovat z Londýna. V jeho bytě jednoduše nebylo dost jídla, aby mohl přežít delší dobu.

A instinkty mu říkaly, že démoni stráví v Londýně delší čas. Stejně však doufal, že ho brzy evakuují. Tohle nijak necítil.

Tedy, ne že by Warren měl kam jít. Celý život strávil v Londýně. Nikdy se nebyl podívat ve Francii, Skotsku nebo Irsku. To, co si vydělal v knihkupectví, mu na to prostě nestačilo.

Vydělal sotva na to, aby ho jeho tři spolubydlíci nevyhodili na ulici. Kdyby si oni byli schopni dost vydělat – nebo alespoň trochu méně utrácet – nebo kdyby našli jiného čtvrtého, který by se s nimi podělil o nájem, už by se ho jistě dávno zbavili.

Na ně byl moc tajemný a divný. Příliš tichý a otažitý. Říkali mu za zády Divnej Warren a mysleli si, že to neví. I když to nevěděli, neměli před ním vlastně moc tajemství.

Sám sebe pak Warren považoval za zamlklého. Neměl rád společnost, a to většinou zase vadilo ostatním. Místo aby byli rádi, že se jim neplete do věcí, dívali se na něj s odporem a podezřením.

Nesnášeli skutečnost, že měl vždy bez výjimky k prvnímu v měsíci připraveny peníze na nájem, a někdy dokonce i něco navíc, aby půjčil těm, kterým to zrovna nevyšlo. A místo aby byli vděční, že ty peníze měl a ještě se byl ochoten rozdělit, třebaže ho k tomu vlastně okolnosti nutily, spekulovali, jestli nejede v něčem nelegálním, což Warrenovi taky nepřipadalo moc zábavné.

Kvůli svému podezření se ho někdy pokoušeli sledovat. Taký se čas od času probírali jeho věcmi a případně mu sekli peníze, které nechal neprozřetelně jen tak ležet. Byl divný, ale měl štěstí, a všichni to věděli.

Proto byl taky jedním z těch, které dnes večer poslali pro zásoby. Protože měl štěstí.

Teprve teď zjistil, že ho vyčenichal démon. Mezi štěstím a smůlou byla jen tenká hranice a Warren Schimmer během života okusil hodně od obou.

* * *

Warren se krčil v zadní části malého diskontního obchodu. Klečel na všech čtyřech za chladícím boxem u stěny. V boxu už nic studeného samozřejmě nebylo. Když vypadla elektřina, vypnula se i lednice. Maso i zelenina se zkazily, ale většina sýrů byla trvanlivých a v pokojové teplotě vydrží i několik týdnů. Doufal, že nějaké najde.

Kelli, příčetnější z obou jeho ženských spolubydlících, se pohnula. Chytil ji za zápěstí. Měla blond vlasy a byla pěkná, ale když přišlo na starost o ostatní, měla příliš malé srdce a lakomý pohled. Dopoledne pracovala v obchodě s pečivem a v pátky a soboty v noci v pánském klubu. Ne jako tanečnice, ale jako hosteska.

Díky blond vlasům ji bylo ve tmě vidět, Warren však věděl, že on je téměř neviditelný. Se svými dvěma metry byl o hlavu vyšší než ona. Bylo mu dvacet tři, o pár let méně než jí. Byl vysoký a hubený, oblečený do modrý džinsů, černých motorkářských bot, černého roláku a dlouhého černého kabátu. Když se k tomu přidala černá pokožka, byl jen stínem mezi stíny.

„Ani se nehni,“ zašeptal Warren. Tohle varování mu ještě stále znělo v hlavě. Musel se sám vší silou

přemáhat, aby se nerozběhl pryč a nenechal ji tu. Ale jestli se s ním bude hádat nebo prát, prostě to udělá. Vlastně si nebyl jistý, proč už to neudělal.

„Co ti je?“ vyjekla Kelli a vytrhla mu ruku. Pak ji zvedla ke dveřím chladicího boxu.

„Nejsme... tu... *sami*.“ Warren jí ta slova zašeptal přímo do ucha.

„No, to ne,“ zašeptala také. Prohrábla si prsty dlouhé vlasy a odhrnula je z tváře. „Byli tu, už když jsme přišli.“

Byli tu i jiní sběrači, zabraní do vybírání baleného jídla. Všichni pracovali co možná nejrychleji a snažili se nabrat, kolik jen bezpečně unesou.

Warren s Kelli si přinesli povlaky na polštáře, vždy dva na sobě, aby víc unesly.

„Poslouchej mě,“ řekl Warren zoufale a podíval se jí přímo do očí. Za ty roky zjistil, že navázat oční kontakt s lidmi, které chtěl o něčem přesvědčit, je z nějakého důvodu daleko efektivnější než snažit se o logické argumenty. „Něco tam je.“

Ted' Kelli zaváhala. Warren ji jednou před čtyřmi měsíci přišel vyzvednout do klubu. Přesvědčil ji, že měl předtuchu, že se stane něco hrozného. Jen o pár minut později vtrhl dovnitř nějaký žárlivec a postřelil svou dívku i s devíti zákazníky. Dívka a dva z nich nakonec zemřeli.

„Proč si to myslíš?“ zeptala se.

„Prostě to vím. Musíme vypadnout.“

„Potřebujem jídlo,“ namítla Kelli. „Už nám dochází.“

„Když nevypadnem,“ řekl jí Warren, „taky bychom se už domů nemuseli vrátit.“

Dívala se mu do očí. „Seš si jistej?“

Warren přikývl: „Jo, jsem.“

Kelli se rozhlédla, ale Warren věděl, že je jeho. „Tak jo,“ řekla.

Warren lépe chytil povlak polštáře. Byl plný ani ne z poloviny, ale měl v něm burákové máslo, což udělá radost Georgeovi.

Najednou za rozbitým oknem obchodu blýsklo světlo.

„Poliši,“ zaúpěl jeden ze sběračů.

Všichni ostatní okamžitě začali na zem vysypávat věci, které ukradli v domech. Pro mnohé z nich bylo rabování přirozenou formou obživy. Třeba teď všechny ty šperky nebo domácí multimediální centra nebudou schopni prodat, ale věřili, že se za čas všechno vrátí do normálních kolejí. A prodejem ukradeného zboží si měli v plánu vydělat malé jmění.

Když George vyrážel na tah, dělal přesně to samé.

Policista vešel do diskontu a světlem baterky ho prohlížel. V jejím světle vypadal unavený a starý. Na sobě měl uniformu pro nepokoje, vycpanou a pevnou. V druhé ruce držel útočnou pušku.

„Hele lidi, musíte vocad' vypadnout,“ řekl policista. Kužel světla baterky padl na rozházené šperky a jiné předměty na podlaze, které rozhodně nepatřily mezi obvyklé místní zboží. Výraz jeho tváře byl nyní tvrdší. „A přestaňte s tím kradením, sakra. To nemáte svědomí, nebo co? Vokrádat mrtvoly. Nebo lidi, co se báli a utekli z domu.“

„Nedělej nám tu kázání,“ vyštěkl jeden urostlý muž. „Třeba se z toho ani nedostanem. A jestli jo, moc nám toho nezbude. Pojišťovny nám to asi nezacvaknou. Já jsem aspoň pojistku proti ufonům neměl. Ty jo?“

„Nejsou to ufo ni,“ řekl někdo jiný. „Jsou to démoni.“

„Ale copak to tu máme?“ zeptal se první muž sarkasticky. „Že by pan farář vyšel z fary a raboval tady s náma neznabohama?“

„Nemluv tak,“ řekl kdosi jiný.

„Tak jdem,“ řekl policista, „nebo to budu muset hodně...“

V okně se rozbalil stín, který se zhoupl odkudsi shora a proletěl sklem. Policista se pokusil otočit a vystřelit z pušky. Během zlomku vteřiny měl skutečně prst na spoušti a střílel.

Ale netrvalo to dlouho. Démonovi stačil jediný krok, aby k policistovi přiskočil. Sevřel mu rukou hlavu a škubl.

Warren přes celý obchod slyšel, jak praskla páteř. To už držel Kelli za zápěstí a táhl ji za sebou. Běžel k zadnímu vchodu a prorazil závoru napojenou na poplašný systém.

Noc okamžitě rozřízl jekot poplašného zařízení.

Zapomněl jsem na baterky, vynadal si Warren. Poplašné systémy mívaly sekundární zdroje napájení pro případ, že by vypadla elektřina.

Ulice dlážděná kočičími hlavami se táhla na obě strany, ale směrem doleva byla přehrazena zděným plotem opatřeným nahoře ostnatým drátem. Kelli se okamžitě rozběhla doprava.

Warren už se chtěl vydat za ní, ale v hlavě mu znovu zahučelo varování. Tentokrát to skoro až bolelo. Prudce se zastavil a ještě pevněji sevřel Kelli zápěstí.

Obořila se na něj: „Tak dělej!“ Hlas měla sevřený zoufalstvím. „Ta mrcha pude po nás!“

Kolem nich proběhli lidé.

Warren zůstal stát a nepouštěl ji. „Ne, tudy nemůžem.“

„Pust' mě!“ Kelli se škubala a snažila se vyprostit z jeho sevření.

„Přestaň! Jestli chceš žít, tak přestaň...“

První sběrači prchající z obchodu už doběhli na konec. Z ulice pod nimi se náhle vynořilo cosi obrovského.

Warren nikdy nic podobného tomuhle tvorovi neviděl. Byl velký jako slon a měl obrovskou tlamu.

První prchající spadl do díry. Démon natáhl ruku a chytil druhého – všechno bylo tak zmatené, že Warren ani nepoznal, jestli je to muž nebo žena. V příštím okamžiku té osobě démon ukousl větší polovinu těla. Na zem spadly obě nohy jako nějaké drobký.

Ostatní sběrači se pokusili obrátit, ale už bylo pozdě. Řada démonů vzrůstu velkého psa přeskočila přes hřbet prvního démona a dopadla mezi ně, přičemž je okamžitě začala trhat tesáky.

Warren znovu táhl Kelli za sebou a mířil k plotu. Zastavil se před zdí a udělal z rukou stoličku.

„Hop.“

Kelli Warrenovi stoupla na ruce. Naštěstí byla drobná. Neměl problém ji vyhodit nahoru. Chytila se horního okraje zdi a překulila se na druhou stranu.

Warren skočil za ní a povedlo se mu zachytit hned na první pokus. Pak se vytáhl nahoru. Přehoupl se přes zeď a sklouzl dolů. Přistál na zemi a okamžitě vyrazil sprintem dál, neboť viděl, že Kelli už získala náskok.

7.

Do zdi za Warrenem něco vrazilo. Ohlédl se přes rameno a spatřil, jak na ostnatém drátu na okamžik visí hlava s protáhlým čenichem a rubínově rudýma očima. Pak to sklouzlo zpátky.

Plot je moc vysoký, řekl si a doufal, že má pravdu. A pak do zdi začalo narážet cosi dalšího – nebo spíš hodně dalších cosi. Prkna popraskala a pak se rozletěla. To už Warren dohonil Kelli. Čtyřmi dalšími kroky doběhli na ulici. „Kudy...“

Než stačila Kelli otázku vyslovit, ucítil Warren znovu varovné svrbění. Strhl ji k zemi a zakryl vlastním tělem. V rozbitém okně italské restaurace před nimi se hrozivě mihl odraz ženského démona s křídly. Minul je jen o pár centimetrů.

Warren se postavil, zvedl i Kelli a znovu se rozběhl. Ta s ním ani s veškerým úsilím nedokázala držet tempo.

Běž! Nečekej na ni! Warren věděl, že by to měl udělat. Ale nedokázal to. Na spolubydlících mu vlastně nezáleželo. Všichni se k němu chovali s až příliš velkým despektem, než aby jim věřil. Ale na světě nebyl nikdo, na kom by mu záleželo alespoň vzdáleně.

Přímo před ním byly otevřené dveře do obchodu s komiksy, kam Warren občas chodil. Skočil dovnitř a Kelli zatahl za sebou. Nemohla popadnout dech a sípala.

Venku kolem dveří proběhli dva psovití démoni.

Pomalou, aby neupoutal jejich pozornost, odvedl Warren Kelli do zadní části prodejny. Na stěnách visely plakáty super hrdinů s úžasnými schopnostmi. Jejich světy – ne ty neskutečné věci, které se v nich děly, ale způsob, jakým vždy dobře končily – se zdály být na milióny mil vzdálené. Hrdinové v těchhle časopisech se nebáli smrti. Ale Warren Schimmer ano. Viděl ji zblízka. Viděl, jak si vzala něčí život, a viděl, jak to bylo snadné.

„Ticho,“ vydechl Warren Kelli do ucha. Snažil se, aby zamaskoval stopy strachu v hlase, ale pochyboval, že se mu to dařilo. „Jenom buď zticha a dostanem se z toho.“

Byla napjatá a třásla se. Nevěřila mu. Ale to bylo v pořádku. On sám sobě taky nevěřil.

Jeden z démonů se obrátil k obchodu a zavěťřil.

Cítí nás? Warren nevěděl. Odplížili se až za prodejní pult a prošli dveřmi do skladu. Tady nikdy dřív nebyl. Až pozdě si uvědomil, že odtud není jiné cesty ven.

Kolem polic stály navršené krabice. U jedné ze stěn stál stůl. Naštěstí tu byla tma.

Démon došel až ke dveřím a znovu zavěťřil.

Warren chtěl, aby Kelli nemluvila a nevydala jediný zvuk. A chtěl, aby ho poslechla, aniž by jí musel něco říkat. Nechala se vést jako dítě. Oba si lehli na zem a zalezli pod stůl.

Zvuk démonových kroků se blížil.

Kelli téměř vykřikla. Warren jí zakryl ústa rukou. *Přestaň*, řekl jí v duchu. *Opovaž se syknout.*

Utišila se, ale on cítil její srdce bušit na své paži, kterou ji objímal.

V okolní tmě nebylo démona téměř vidět, Warren však rozeznával jeho chodidla. Byla zkroucená a

znetvořená, ani náznakem se nepodobala lidským. Ale byla plná pletenců svalů a zakončena ostrými drápy.

Nevidíš nás, pomyslel si Warren. Ani nás necítíš. Nejsme tu. V téhle místnosti nikdo není.

O chvíli později démon strčil odpornou hlavu pod stůl. Slintající čelisti nebyly ani třicet centimetrů od Kelliiny hlavy. Jediným stiskem by jí démon dokázal ukousnout tvář.

Necítíš nás. Nejsme tu. Běž pryč. Nejsme tady. Warrenova nevyřčená slova jemu samému bušila v hlavě jako rány kladivem. Ve spáncích náhle ucítil strašlivou bolest. Zoufale se soustředil na svá slova a zároveň pevně chytil Kelli, protože ta se třásla tak silně, že ji démon prostě nemohl nevidět.

O chvíli později démon zcela neuvěřitelně couvl. Pak odešel z místnosti. Zcela ohromen Warren poslouchal, jak se jeho kroky vzdalují, až zcela zmizely.

Uběhly dlouhé minuty. Mezitím Warren cítil, jak mu po prstech stékají Kelliiny slzy, a cítil, jak se chvěje pláčem. Rovněž slyšel výkřiky a náрек těch, kteří neutekli.

Po chvíli už slyšel jen ticho.

„Zůstaň tu,“ řekl Kelli. „Jdu se podívat.“

„Ne.“ Chytila ho za košili a snažila se ho zadržet.

„Pusť mě,“ řekl Warren automaticky. Řekl to hruběji, než měl v úmyslu, ale hlava ho bolela tak, že netoužil po ničem jiném, než aby si mohl lehnout a spát.

Kelli ho pustila.

Warren se postavil, přešel ke dveřím a vykoukl ven. Žádné demony neviděl. Od dveří viděl na ulici několik ohňů, ale po démonech ani stopy.

„Jaks to udělal?“

Ženský hlas Warrena polekal. Cuknul sebou tak prudce, že vrazil do rámu dveří a způsobil si další nával bolesti hlavy.

Vedle něj stála hubená žena. Vypadala téměř vychrtlá a jako by právě vylezla z boxu na pitevně.

„Kdo jste?“ zeptal se Warren. Varovné svědění se mu rozlézalo bolavou hlavou jako nějaký červ. Sevřel ruce v pěst, připraven udeřit. Prát se naučil, když vyrůstal v dětských domovech, ale nikdy mu to moc nešlo. Ostatní mu vždy dokázali ublížit víc než on jim.

„Uklidni se,“ řekla žena. O krok ustoupila a odvrátila tvář, jako by jí do očí svítilo oslepující světlo. „Jsi surová síla, hochu. Tebe nikdo necvičil?“

Warren nevěděl, o čem to mluví. Ustoupil od ní do skladu, kde byla Kelli.

Při bližším pohledu Warren zjistil, že ženě táhne na padesát, nebo už jí padesát bylo. Pleť měla bledou jako sníh a tetování na ní splývalo s okolními stíny, takže je bylo obtížné rozeznat. Vypadalo jako symboly, které přitahovaly Warrenovu pozornost v knihovně. Zdálo se mu, že některé září zeleným plamenem. Nejúžasnější však byly růžky, které jí vyrůstaly z čela.

„Co jsi zač?“ vylétlo Warrenovi z úst, než měl vůbec šanci zauvažovat nad tím, co chce vlastně říct.

„Člověk, jestli o tomhle pochybuješ.“

Warren opravdu pochyboval, i když nebyl ochoten to připustit.

„Jmenuji se Edith Bucknerová,“ řekla mu.

„Warren,“ odpověděl Warren automaticky a pak se zarazil, než prozradil i příjmení. Nechtěl odpovědět, ale křestní jménu mu znovu vylétlo z úst dřív, než si to uvědomil.

„No, Warrene,“ řekla Edith, „ráda tě poznávám.“

Warren na ni zíral a všiml si tmavého beztvarého pláště, který měla na sobě. I na něm byly symboly, tyhle však vyšívané tmavou nití.

„Co tady děláte?“ zeptal se.

„Asi to co ty.“ Usmála se. „Snažím se přežít těžkou dobu. Ale taky se snažím učit. A ty bys měl taky. Náš talent rozhodně nemá každý.“ Mávla mu před očima rukou. V očích se jí rozsvítila žlutá světýlka.

Ve Warrenovi se cosi vzbouzelo a vřelo. Třebaže se ho ta žena nedotýkala, cítil na sobě její ruce. Byl z toho pocitu nervózní, skoro se mu až dělalo zle. Zcela bezděčně couvl.

Tetování na ženě čele a tvářích se na okamžik rozzářilo jiskřivou zelenou. Úkaz zmizel tak rychle, že ho mohl považovat za výplod vlastní fantazie. Tedy kdyby necítil, jak se dotýká jeho mysli.

Zavrával, jako by do něj někdo vrazil. Nespouštěla z něj oči a zhluboka se nadechla. „Kde ses to naučil, hochu?“

„Ale já jsem nic neudělal.“ Warren se od ní odvrátil s úmyslem vrátit se pro Kelli a pak domů.

Žena ho chytila za ruku. „Neotáčej se ke mně zády, hochu.“

Warren jí paži vytrhl. „Dej tu pracku pryč.“

„Věděl jsi, že máš moc,“ řekla mu Edith klidným, chladným hlasem.

Warren neříkal nic, ale hlavou mu bleskly vzpomínky na nevlastního otce a matku.

* * *

Už zase utrácíš naše prachy za ty kraviny, že jo? řval na něj otčím.

To nejsou kraviny, odpověděla matka. Já mám moc, Martine. Mám moc, jaká se často nevidí.

Seš blbá, Tamaro. Strašně blbá. Tak blbí lidi, jako seš ty, by měli platit za to, jak jsou blbí.

Stůj! Přestaň!

Warrenovi se znovu v hlavě rozléhal zvuk pistole, která ukončila její křik...

* * *

„Měl jsi tuhle moc, už než přišli démoni?“ zeptala se žena.

Warren všechny bolestivé vzpomínky zapudil a ji ignoroval. To ona svým vnitřním dotykem způsobila, že vyplavaly na povrch. Chtěl ji zlomit za to, co udělala. Dařilo se mu nevzpomenout si na rodiče celých devět měsíců.

„Tys věděl, že toho démona dokážeš zahnat, že jo?“ naléhala žena.

Warren si nebyl jistý, ale nehodlal jí to říct.

„Jestli jsi měl tuhle moc dřív, než se otevřely pekelné brány,“ řekla žena, „bude pořád růst. Jestli se nenaučíš, jak ji zkrotit, mohla by tě zničit.“

Znovu ucítil v mysli její prsty. Hledaly, zkoumaly.

...puch spáleného masa a krve... kovová chuť krve v ústech, syrové pálení síly, která ho rvala na kusy... poslední výkřiky jeho otčima...

„Zpátky,“ řekl Warren drsně. Obořil se na ni vši běsnící silou, která v něm dřímala od noci, kdy jeho rodiče zahynuli.

Stará žena napůl omráčena vykřikla a couvla. Na okamžik se jí udělalo zle a zvracela na chodník před obchodem. Pak si otřela ústa hřbetem ruky.

„Potřebuješ, aby tě někdo učil,“ řekla žena. „Někoho, kdo by tě vedl. Než ublížíš buď sobě, nebo někomu jinému. Já ti můžu pomoci.“

Ted' se k ní Warren prudce otočil. Tyčil se nad ní, o půl hlavy vyšší než konečky jejích rohů. „Nechci tvoji pomoc. Ty to nechápeš, nebo co? Nechci mít s lidma, jako seš ty, nic společného! Eště jednou zkusíš na mě šáhnout a ublížím ti.“

Žena o malý krok ustoupila. Zjevně se ho bála. „Potřebuješ nás, Warrene. Potřebuješ, aby ti někdo pomohl vypořádat se s mocí, než tebou prohoří jako zkrat a zabije tě.“

„To se nestane.“

„To nevíš. Od chvíle, kdy sem přišli démoni, je hodně z nás silnějších. A budeme ještě víc. Potřebuješ vědět, co můžeš čekat, než tě to pohltní.“

„Nechci vaši pomoc.“

Odkudsi ze vzdálené části bloku se ozval hluk. Noc prořízly sirény probodané prudkou střelbou. Warren předpokládal, že strážník dostal posily. Jako by to k něčemu bylo. Sirény jen přilákají demony.

„Jdu,“ prohlásil. „Uhni.“

„Máme skupinu, která už se schází několik let. Všimli jsme si, jak prudce roste síla některých jedinců od chvíle, kdy se otevřely pekelné brány. Pomáháme jim.“

Žena sáhla do pláště a vyndala pero a blok. „Mohli bychom ti pomoci.“

„Ne.“

Edith stejně psala. Když skončila, odtrhla papír s adresou. „Kdybys někdy chtěl vědět, co vlastně zažíváš, přijď za námi.“

I když si říkal, že nikdy chtít nebude, stejně si papír, který mu vtiskla do dlaně, vzal.

„Přijď za námi,“ naléhala žena. „Můžeme ti pomoci.“ Usmála se. „Můžeme ti pomoci být silnější. Dost silný, dokonce abys přežil všechno, co se s tímhle světem stane.“

Warren slyšel, jak na něj volá Kelli. Vrátil se do obchodu a dal jí najevo, že je zpátky. Když se znovu otočil ke dveřím, Edith Bucknerová zmizela. Na ulici jen vířil kouř a mlha.

Warren pomalu vložil papírek s adresou do kapsy džínů. Pak šel pro Kelli.

* * *

„Slyšela jsem tě, víš?“

Byli zpátky v bytě. Warren se na Kelli podíval. Drahocenný úlovek rozložili na stole. George s Dorothy byli venku a zřejmě taky stále ještě sháněli jídlo. Warren si říkal, jestli se oba vrátí živí.

„Cos jako slyšela?“ Warren se trochu usmál, jako by byla mimo.

„Jaks poslal tu zrůdu pryč.“

Warren vzal dvě sklenice burákového másla a šest konzerv s lososem. Tohle budou pro George na příští týden hotové lahůdky.

„Něco se ti zdálo,“ trval na svém Warren. „Bylas vystresovaná a mimo. Ze jsem poslal toho démona pryč, to sis vymyslela.“

„Ne. Slyšela jsem tě.“

Warren nic neříkal a dál třídil jídlo. Mají slušný úlovek. Většina toho vydrží týdny i měsíce. Ale ještě jim chyběla voda. Udělat zásoby vody bylo nejtěžší, protože jí spotřebovali nejvíc a protože byla moc těžká a objemná.

„Meleš kraviny,“ řekl Warren. „Bylas strachy mimo.“

„Slyšela jsem tě,“ trvala na svém Kelli. „Akorát jsi nemluvil. Bylo to, jako by ses mi napojil do hlavy.“

Warren se rozčíleně odvrátil od práce. „Posloucháš se vůbec, Kelli? Mluvíš jako mentál. Seš zralá na cvokhaus.“

Její výraz zhrubl. Když se už nemusela bát o život, mohla se rozčílit. „Vím, co jsem slyšela.“

„Ne, nevíš.“

„Jak ses naučil s těma potvorama mluvit?“

„Nenaučil.“

„A proč lžeš?“

„Nelžu.“

Kelli vypadala, jako že se chce hádat dál, ale pak zavřela pusu a odešla. Bydleli v přestavěném skladišti v Manchesteru, dvoupatrové budově, která byla předělána na obytné prostory. Dokonale jim to tu vyhovovalo, i když stěny obývacího pokoje už byly plné Dorothyiných obrazů.

Kelli vyšplhala po žebříku do svého pokoje. Zatáhla prostěradla, která měli místo stěn. O pár minut později se bytem začaly rozléhat něžné smutné zvuky její akustické kytary.

Warren nepřestával třídit jídlo. To on přišel s nápadem udělat si evidenci všeho, co přinesou z města, aby vždycky věděli, co mají a co potřebují. Naučil se existovat – žít byl moc silný výraz – už v dětském domově. Organizovaně a nenápadně. Teď se mu zkušenosti hodily.

Když skončil, s tichými zvuky kytary v pozadí přešel do své části bytu a rovněž zatáhl závěsy. Věděl, že bude muset zase ven. Nepřinesli žádnou vodu a tu potřebovali. Dnes večer byla jejich prvořadým cílem.

Teď si však lehl na postel. I uprostřed chaosu s démony řádícími ve městě si vždy ustlal. Každý den, jakmile vstal, si vždycky ustlal. Než byl hotový, nic jiného nepřipadalo v úvahu. Tomuhle zvyku se naučil v rodině, u které bydlel. Otec byl příslušníkem vzdušných sil, letecký instruktor.

Na policích byly jeho komiksy, oblíbené knihy a DVD. Ty bylo zejména obtížné si uhlídat v soužití s lidmi, kteří si rádi půjčovali věci. Nakonec je prohlásil za *nedotknutelné*.

Nevěděl, jak tomu jinak říkat. Tohle se zase naučil v dětském domově. Celý život byl malý a neduživý, takže se na něj všichni vytahovali. Ale naučil se bránit vlastním způsobem.

Dokázal manipulovat s lidmi. Pokud nezjistili, že s nimi manipuluje. Dnes večer si toho Kelli nevšimla, protože se hrozně bála. Strach překonal všechny ostatní emoce. Dokonce ani necítila, že se jí hrabe v mysli.

Metodou pokus-omyl se naučil, že může manipulovat spolubydlícími tak, aby nechali jeho osobní věci na pokoji. Fungovalo to u věcí, jako byla DVD a knížky, ale nedokázal jim zabránit brát mu peníze. Ty jednoduše chtěli víc, než nakolik je dokázal ovládat.

Dnes večer se Kelli chtěla dostat do bezpečí. Chtěla mu věřit. S ní to bylo snadné.

Ale ten démon...

Opravdu nevěděl, jak to udělal. Byl to čistý strach. Stejně jako tu noc, co jeho rodiče... zemřeli.

Neochotně vyndal z kapsy džínů kousek papíru a podíval se na adresu na něm. Nebylo to daleko.

Probudil se v něm strach. Nevěděl, jestli je to varování před záhadnou mocí, dřímající v něm, nebo neochota postavit se netvorovi, který rozhodně bydlel uvězněný někde v jeho nitru.

8.

BAR WALTER'S
KAPSKÉ MĚSTO, JAR

Celé dva dny hledal Simon způsob, jak se dostat z Kapského Města. Všechny komerční lety do Londýna byly zrušeny. Začínal být natolik zoufalý, že se rozhodl pokusit se sehnat loď, když se doslechl o soukromém pilotovi, kterého si Angličané najímali, aby je dostal alespoň do Francie.

Ten muž se jmenoval Horner a měl pronajatý pokoj v hostinci u Waltera. Barman, Flynn, to Simonovi vzkázal po jednom z chlapců, kteří čekali před barem, aby mohli vyřídit vzkazy, které nikdo nechtěl řešit telefonem.

Horner byl velký chlap. Opálený a štíhlý. Bylo mu plus mínus šedesát a na nose a tvářích měl hotovou mapku cévek popraskaných od pití. Na sobě měl staré tričko s nápisem Grateful Dead s ušříženými rukávy. Přes prsa mu visel pás na náboje. Na očích nosil sluneční brýle se žlutými skly a na hlavě australský klobouk s okrajem na jedné straně přišpendleným nahoru.

Po obou stranách pilota seděli ozbrojení muži. Na klíně měli připravené brokovnice.

Horner se na Simona podíval. „Jste Cross?“ zeptal se hlasem ochraptělým od cigaret a alkoholu. „Jo.“

Horner kývl hlavou k Saundře a zeptal se: „A ta ženská?“

„Přítelkyně.“

„Říkali, že chcete letět jenom jeden.“

„Jo.“

„Takže kdo letí?“

„Já.“ Simon byl z toho smutný. Saundra mu bude chybět, a to ještě nevěděli, jestli ona sežene let do Austrálie. Slíbil jí, že se jí pokusí něco sehnat. Jestli to půjde.

„Kdybych věděl, jak jste velké, než jsme se domluvili na ceně, účtoval bych vám to podle kil.“ Horner se zazubil.

Simonovi se nechtělo vtipkovat. S Londýnem stále nebylo navázáno ani krátkovlnné spojení. „Kdy letíme?“

„Ráno za svítání. Máte prachy?“

Simon vyndal z kapsy balíček bankovek a podal mu jej. Stálo ho to skoro všechno, co se mu podařilo během pobytu v Kapském Městě ušetřit. Dokonce musel prodat vybavení a zbraně.

Horner palcem peníze zručně spočítal. „Vypadá to, že to je všechno.“ Zastrčil balíček do kapsy a zkoumal Simona pohledem. „Vy pak máte v plánu dostat se až do Londýna?“

„Jo.“

Horner přikývl, vytáhl krabičku cigaret a zapálil si. „Znám ve Francii jednoho chlapa. Můžete s ním na lodi.“ Rozehnal zbytek dýmu cigarety rukou a típl špaček do jedné z prázdných sklenic před sebou. „Pořád se ještě snaží vodvézt vodtamtud lidi. Frantíci z toho moc velkou radost nemají, ale nemůžou s tím nic dělat.“

Simon zavrtěl hlavou. „Dal jsem vám všechny prachy, co mám.“

Horner si povzdechl a nasál vzduch mezi zuby. „S prachama by to bylo jednodušší, ale možná bych to pro

vás moh zařídit. Ty vejlety na lodi přes kanál nejsou moc bezpečný. Ty mimozemský mrchy pronásledujou uprchlíky až na pobřeží.“

„A přes kanál nejdou?“

„Zatím ne. Ale francouzská armáda už je tam nachystaná. Udělali tam hotovou rojnici. Myslím, že jim to nepomůže moc víc než anglánům. Ale ten známej neprodává místa na cestu *do* Anglie. Vodvází lidi odtamtud pryč. Řeknu mu, že mu pomůžete jako ochranka na cestu tam. Ale jestli pak budete chtít zpátky, můžete se vsadit, že vás kopne do prdele.“

Simon přikývl. „Dobře.“

Horner mu podal ruku. „Tak jsme dohodnutý. Dejte přítelkyni pac a pusu na rozloučenou a my se uvidíme ráno. V šest. Jestli tam budete pozdě, jsem já i prachy na cestě na sever.“

* * *

Hornerovo letadlo bylo starý nákladní vojenský stroj, který vypadal, že nejlepší léta už má za sebou, ale vrtule se točily hladce a motory se po zvuku zdály být silné. Pod oknem pilota byla sprejem nastříkaná blondýna v bikinách a se slunečními brýlemi.

Když zastavili pár metrů před nástupní rampou vedoucí do nákladového prostoru, chytila Sandra Simona za ruku. Otočil se k ní.

„Tak asi sbohem,“ řekl a cítil se hrozně trapně. Náhle nevěděl, co říct. Když se poprvé potkali, bylo to úplně stejné. Nevěděl, co má říct, a co neříct. Ale za poslední rok a půl už spolu dokonce probírali i jeho

přátele – chlapce, se kterými vyrostl v metru. Chápala ho způsobem, o němž si nemyslel, že ho někdy někdo bude schopen.

A o tohle všechno teď přijde. Možná navždy.

Nebylo snadné se s tím vyrovnat. Až do této chvíle si to vlastně pořádně neuvědomil. Zaváhal, a dokonce ho napadlo, že možná už je pro Londýn příliš pozdě a jeho přítomnost vlastně nic nezmění. To dávalo smysl. Co zmůže jeden člověk? Bude užitečnější, když zůstane se Saundrou a zachrání si krk.

Až na to, že toho nebyl schopen. Neustálé vymývání mozku ze strany otce, které zažíval vlastně už od narození, mu to nyní nedovolilo. Musel jít, najít způsob, jak zjistit, co se s otcem stalo.

Ale já tam přece nemusím umřít. Z tohohle odhodlání měl dobrý pocit.

Saundra se na Simona usmála, ale bylo poznat, že se musí hodně přemáhat.

„Žádné sbohem,“ řekla Saundra. „Jen uvidíme se později. Až to bude možné, dej mi vědět, jestli jsi v pořádku.“

„Slibuju.“ Volací znaky vysílačky svého otce mu už dala dřív.

„Možná se za tebou přijedu podívat,“ řekla Saundra. „Až armáda pošle vetřelce domů. Vždycky jsem se chtěla podívat do Londýna.“

Simon si vybavil všechny ty zborčené budovy, které viděl ve zprávách. *Z toho asi moc nezbude.* Ale přikývl. Pak ji objal a políbil na rozloučenou.

Bylo těžké se od ní oddělit, ale přinutil se. Protáhl si ramena, upravil batoh a naposledy jí stiskl ruku. Pak vykročil po rampě do letadla.

* * *

Nákladový prostor byl přecpaný zásobami a lidmi. Hornerův ošklivý skladník se na Simona podíval a zanadával: „Slyšel jsem, že jste velké, chlape, ale tohle je maso.“ Podíval se na papír připnutý na deskách a začal rozmísťovat pasažéry, aby rovnoměrně rozprostřel váhu.

Simon si znovu připadal hloupě, stejně jako vždy, když byl ve velké skupině cizích lidí. Posadil se ke stěně letadla na kovovou podlahu a batoh si dal mezi kolena.

Opřel se o vibrující stěnu. V noci toho moc nenaspal. Nevěděl, jestli ještě někdy Saundru uvidí, takže spolu strávili výjimečných několik hodin – a zároveň zoufalých. Bolela ho hlava a on se pokusil uvolnit. Nesnášel létání, když pilotoval někdo jiný.

O chvíli později si uvědomil, že na něj kdosi hledí.

Otevřel oči a spatřil mladou ženu sedící přímo naproti. Prudce uhnula pohledem. Předstírala, že se jen tak rozhlíží, ale Simon na sobě cítil tíhu jejího pohledu.

Nepoznával ji. Byla vysoká a štíhlá, ovšem atletickým způsobem, nikoli zranitelným. Na sobě měla modré džíny a jednoduchou halenku. Na nohou pak trekové boty a před sebou batoh. Její hnědé vlasy byly tak tmavé, že to hraničilo s černou, a krátce zastřižené. Simonovi se vybavilo, že má temně fialové oči. Úchvatné, neuvěřitelně zapamatovatelné oči. Věděl, že by si je pamatoval, kdyby je už někdy dřív viděl.

Tak proč tě tak zajímám? Pak si Simon uvědomil, že je paranoidní. Nebo taky možná sebestředný. Všichni v nákladovém prostoru si ostatní prohlíželi.

Promluvil muž po Simonově pravici. „Dobrý den.“ Podal mu ruku.

Simon ji přijal, ale neodpověděl. Neměl chuť se bavit.

„Philip,“ řekl muž. „Philip Torrance.“ V bílé košili a tesilkách vypadal jako obchodák. Mohlo mu být mezi třiceti a čtyřiceti a byl opálený a evidentně v dobré kondici.

„Simon Cross.“

„Kam až cestujete? Jestli nevádí, že se ptám.“

„Do Londýna.“

Muž se zamračil. „Ale uvědomujete si, že letadlo tak daleko neletí?“

„Jo.“

„Už jsem slyšel, že se do Anglie dá dostat z Francie, ale rozhodně to nemám v úmyslu. Je to moc nebezpečné. Budu pomáhat v záloze. Z Anglie do Francie přichází spousta lidí. Chci jim nějak pomoci.“

Simon přikývl. Když se rozhlédl, napadlo ho, kolik lidí se asi chce dostat do Londýna. Zároveň si uvědomil, že se žena s fialovýma očima na něj znovu dívá.

Motory se najednou ozvaly hlasitěji a jejich hluk vyplnil nákladový prostor. Skladník a jeho tři asistenti si sedli na podlahu a opřeli se zády o stěnu. Bedny a pytle za sítí v zadní části nákladového prostoru se třásly a vibrovaly.

O chvíli později se letadlo prudce rozjelo, když pilot uvolnil brzdy.

Simon si opřel hlavu, zavřel oči a uvažoval, jestli dělá správně. Jeho otec byl bezpochyby mrtev a on si nebyl jistý, jaký z toho má pocit. Tak co na něj vlastně v Londýně čeká?

* * *

Letounu zbývalo k cíli už jen posledních pár mil a vnitřek nákladového prostoru prostupoval chlad. Když Simon vydechl ústy, viděl obláček páry, v nehybném vzduchu bledě šedý.

Zabalенý do deky seděl opřený o chladný kov přepážky a snažil se spát. Normálně, za jakýchkoli okolností, se na spánek mohl spolehnout. Ale poslední tři dny, co letěli, cítil jen stres a obavy.

Povětšinu času dostávali zprávy z druhé ruky. Vysílačky v nákladovém prostoru neměly signál a během tankování nikdy neměli víc času, než aby si koupili pár sendvičů. Ty byly předražené stejně jako palivo.

Z Londýna se dostávaly ven příběhy plné hrůzy. Město zůstávalo zahaleno kouřem.

Posádka jim donesla samoohřívací konzervy dušeného hovězího.

Simon se posadil do tureckého sedu a zatáhl za pásek, jenž aktivoval chemickou reakci, která následně ohřála hovězí. Zatímco čekal, až obsah dostane patřičnou teplotu, vnímal jeho vůni. V břiše mu kručelo očekáváním.

Posádka jim rozdala kusy chleba a láhve s vodou.

Simon se do chleba zakousl a pořádně žvýkal. Kdyby to neudělal, jako tomu bylo při minulém jídle, ležel by mu chléb v žaludku jako kámen. Napil se trochu vody.

Mladá žena ho pozorovala zpoza pramenů vlasů, které jí spadaly přes oči. I když Simon nyní její oči neviděl, věděl, že se na něj dívá. Jen stále ještě nevěděl proč.

Odlepil z konzervy ve tvaru hrnku plastickou lžici a narovnal ji. Když hovězí trochu zchladlo, naházal ho do

sebe snad až příliš rychle. Pak obrátil pozornost zpět ke chlebu.

Mladá žena se k němu naklonila a podávala mu svou konzervu. „Nemáte ještě hlad?“

Simon neodpověděl, ale jeho žaludek při pomyslení na další jídlo zakručel.

„Já už nebudu.“

Simon natáhl ruku, vzal konzervu a pak ji nabídl mladé mamince s dítětem, které seděla po jeho levici. Pozoroval je během letu a všiml si, že matka občas vypadala hodně unavená a i po přiděleném jídle hladová.

Žena zaváhala a pak děkovně kývla hlavou. Simon si myslel, že nebude mluvit anglicky, ale nedokázal odhadnout, jaká by mohla být její mateřština. Vzala si od něj konzervu a vrhla rychlý nenápadný pohled na mladou ženu.

Dívka obrátila temně fialové oči zpátky na Simona. „Jmenuji se Leah. Leah Creaseyová.“

Simon se cítil trochu trapně, protože od ní přijal jídlo, takže jí řekl své jméno.

Leah si zastrčila pramen vlasů za ucho. „Jedete do Londýna?“

„Ano.“

„Já taky.“

Simon nic neříkal.

„Nevím o nikom jiném, kdo by tam teď jel,“ řekla Leah.

Pokud Simon věděl, neměl opravdu nikdo jiný v úmyslu dostat se až do Londýna. Ani do jiné části Anglie. Všichni doufali, že najdou přeživší v uprchlických táborech v severní Francii.

„Víte, jak se tam dostat?“

„Možná.“

„Můžu s váma?“

Simon si ženu chvíli prohlížel. Na první pohled měla štíhlé a pevné tělo. Spíše jako akrobatka než atletka. Byl si jistý, že by ji Sandra přeprala. Bylo mu jasné, že až se dostane do Londýna, nebude s sebou chtít mít žádné břemeno. A na cestě tam taky ne. Mířil do válečné zóny.

„Prosím.“ Leahin tón byl nyní ještě jemnější.

Simon se vnitřně vzepřel a přesvědčil sám sebe, že ženin osud se ho netýká. Už chtěl říct ne.

„Jedu za otcem,“ pokračovala Leah. Její fialové oči se zaleskly slzami. „Když mi umřela máma, měli jsme jen jeden druhého.“ Rychle se nadechla, aby se uklidnila. „Před pár měsíci jsem se na něho rozčílila. Neměla jsem k tomu důvod. Dostal mě na univerzitu a pak se divil, proč nedělám to, co jsem vystudovala. Marketing. Skončila jsem v butiku, kde jsem pracovala během studia. Tak tak mi to stačilo na účty. Neměla jsem málem ani na jídlo. Řekl mi, že se nebude dívat, jak házím všechna studia za hlavu.“

Její slova Simona hluboce zasáhla. Hrozně se podobala posledním slovům, která si vyměnili s otcem, než se sebral a odjel do Jižní Afriky. Simon celý život dostával vzdělání a výcvik od templářů a jeho otec ho peskoval za to, že vše kazí úlety s extrémními sporty. Ten base-jumping byla poslední kapka.

„Chtěla jsem mu říct, že to není tak lehké najít si práci,“ řekla Leah. „Ale neposlouchal mě.“ Utřela si oči a na prstech se jí zaleskly slzy. „A pak jsem práci sehnala, akorát že byla v Jižní Africe, a to se mu taky nelíbilo. To už jsem se fakt naštvála a odhlásila jsem se z bytu.“

Všechny peníze jsem dala za cestu do JAR, abych dostala tu práci.“

Simon cítil, jak ho na ramenou tíží jeho vlastní rozhodnutí. Nebylo to lehké. A on přesně věděl, čím si Leah prošla.

„To bylo před čtrnácti měsíci,“ zašeptala Leah uplakaně. „Od té doby jsem za otcem nebyla. Kdyby se mu něco stalo...“ Hlas jí selhal a ona už nemohla dál mluvit.

Simon se snažil přijít na to, co by měl říct, ale nedokázal to. Leahiny obavy byly stejné jako jeho a on nevěděl, ani jak se vypořádat s těmi svými.

Rozzlobeně a trochu poníženě se od něj Leah odsunula a vrátila se na místo u protější stěny.

Simon chvíli poslouchal motory letadla a šeptané rozhovory kolem sebe. Potřeboval něco, co by z něj smylo vinu a strach, který ho prostupoval. *Nemám s ní nic společného.* Ale zároveň měl pocit, že ano. Dotkla se jeho citů a způsobila, že si uvědomil, jak jsou surové.

„Třeba se váš otec z Londýna dostal pryč,“ řekl Simon po chvíli. „Mohl by být v některém z uprchlických táborů.“

Leah ho ignorovala. Otočila se na bok a přetáhla si přes hlavu obnošený kabát.

Simon se opřel o přepážku a zavřel oči. Její otec se možná z Londýna dostal. Takových bylo několik tisíc. Ale Simon věděl, že jeho otec by nikdy neodjel. S poloprázdným žaludkem přeci jen nakonec usnul.

Ale ve spánku na něj čekali démoni.

9.

UPRCHLICKÝ TÁBOR PŘEDMĚSTÍ PAŘÍŽE

Simon zůstal v Paříži jen šestnáct hodin, což mu stačilo, aby si zajistil transport do Coquelles nedaleko Calais. Francouzská krajina ležela pod těžkou dekou sněhu. Většina meteorologů se domnívala, že to má něco společného s podivným počasím a silami, které se soustředily nad Londýnem.

Na tříděčku nepřetržitě ukazovali bouře běsnící v ulicích Londýna, klikaté blesky a nepřirozené horko. Některé zprávy, které se z města podařilo dostat, mluvily o tom, že většinu oblohy i slunce zahalila neproniknutelná mlha.

„Jste si jistě, že tam chcete jet?“ zeptal se řidič nákladáku, když se s ním Simon dohodl, že mu pomůže naložit výměnou za odvoz.

„Musím,“ řekl Simon. Kdyby to jinak nešlo, brodil by se do pekla, které se otevřelo v Londýně, všudypřítomným sněhem.

* * *

Simon seděl vzadu na zásobách určených pro anglické uprchlíky a snažil se trochu zahřát. Tuhle cestu dostal výměnou za pomoc řidičovi a jeho závozníkovi při nakládání i vykládání. Byla to tvrdá dřina, ale přidali mu na cestu víno a sendviče.

Vzadu v nákladáku se netopilo. Podařilo se mu za poslední peníze koupit si teplý kabát, rukavice a čepici. Na pistoli a náboje už mu ale nezbylo, třebaže nějakou zbraň s sebou mít chtěl.

Ne že by mu proti démonům pomohla.

Jeho teplý dech mu před očima vytvářel hotovou mlhu. Bedny a kýble kolem něj rachotily a drncaly. Mezerami pod plachtou dovnitř vlétaly velké těžké vločky. Okolní krajina byla pokryta zářivě bílým příkrovem ozářeným světlem měsíce.

Bez varování se nákladák náhle prudce naklonil. Krabice začaly padat jedna přes druhou a po kovové podlaze klouzaly těžké bedny.

Simon vytrhl ruce z kapes a podařilo se mu zapřít o zadní část korby. Bedny padaly přes něj a způsobily mu několik modřin. Na okamžik si myslel, že řidič ztratil nad vozidlem kontrolu.

Když nákladák nakonec zastavil, Simon ze sebe odstrčil popadané zásoby a postavil se. Odhrnul plachu a seskočil na zem.

Řidič se závozníkem stáli před nákladákem a bezradně hleděli na rozervanou levou přední pneumatiku. Řidič květnatě a od srdce zanařoval.

„Co se stalo?“ zeptal se Simon francouzsky.

„Nevím. Prostě mi to ustřelilo. Málem jsem to napálil do stromu. Mohlo bejt po nás.“

Náklad'ák sjel ze silnice a zabořil se do čerstvě napadaného sněhu. Načechraná bílá peřina sahala téměř až po kapotu. Směrem k cestě za nimi vedla hluboká rýha.

„Hele.“ Závozník ukázal na cestu a dvojici blížících se světel. „Něco jede.“

Řidič se vrátil do auta a vytáhl světlici. Zažehl ji a sprška jisker roztrhla v okolní temnotě žhavou díru, než se světlo uklidnilo do temně rubínové záře. Řidič světlici hodil na silnici.

Simon čekal, ale stál stranou od obou mužů. Měli štěstí v neštěstí, ale stejně se mu v hlavě vybavovaly historky o zlodějích a vrazích. Kdyby jim lidé v tom druhém náklad'áku chtěli něco udělat, měl Simon šanci utéct. I v tomhle drsném počasí by mohl přežít.

Tiše stál vedle náklad'áku, schovaný ve stínu. Druhý náklad'ák jel taky z Paříže. Stejně jako oni byl naložen zásobami.

V kabině seděla Leah Creaseyová, teď však vystoupila s řidičem. V obrovském kabátě, který měla na sobě, vypadala ztracená.

Řidiči si rychle popsali situaci a pak ten, který patřil k nabouranému náklad'áku, přešel k Simonovi.

„Tohle už nikam nepojede,“ řekl muž. „Kdyby nás zkusili vytáhnout, tak spíš zapadnou taky. Já s Jacquesem zůstanem tu, ale ten druhý řidič se nabíd, že tě svez.“

Simon si starého muže prohlížel. Všechno v jeho nitru křičelo, aby jel a nezůstával tady. Ale takhle ho otec nevychoval. Byl naučený dostát svému slovu a teď – před

vším, co ho čeká v Londýně – se to zdálo být o to důležitější.

„Řekl jsem, že když mě svezete, pomůžu vám to auto vyložit,“ odpověděl Simon francouzsky.

Řidič nad jeho nabídkou mávl rukou. „Bude to trvat hodiny, třebas i pár dnů, než nám někdo přijede pomoc, mladej. Říkals, že máš v uprchlickým táboře rodinu. Tak jed’. Jed’ a postarej se o ni.“

Simon neprotestoval. Poděkoval a vyrazil ke korbě druhého nákladáku.

Jeho řidič však na něj mávnul. „Pojďte sem. Můžete sedět s náma v kabině. Místo tu je.“

Simon zamrzlým oknem viděl, jak se na něj Leah zevnitř dívá.

„Honem,“ řekl řidič. „Máme tam lidi, co tydle zásoby potřebujou.“

Simon neochotně otevřel dveře a vyšplhal se nahoru. Leah se uskromnila, ale stejně tam moc místa nebylo. „Budem se mačkat,“ řekl Simon. „Můžu sedět vzadu.“

„Blbost. To bude v pohodě.“ Řidič zařadil. „Aspoň nám bude trošku teplejc.“ Usmál se pod knírem. „Máte štěstí, že jsme jeli kolem, co?“

Simon přikývl a podíval se ven okýnkem na oba muže, které nechali u nákladáku. *Ale oni ne*. Pak vydechl a okýnko se zamlžilo, takže mu zmizeli z očí.

* * *

O pár hodin později Simona probudilo, jak řidič přeřadil a sjel z hlavní cesty. Na ukazateli stálo *Coquelles*.

Leah spala vedle Simona. Hlavu měla položenou na jeho rameni. Něžně se jí houpala spolu s nákladákem.

„Už jenom kousek,“ řekl řidič.

Simon se podíval na Leah a napadlo ho, jestli ji má vzbudit. Nakonec se rozhodl, že ne. Nebyl důvod, aby se těšila na to, co v táboře najde.

„Vy máte v plánu jet do Anglie?“ zeptal se řidič.

„Jo.“

„Máte tam rodinu?“

„Otce.“

Řidič se na Simona ohlédl. „Ale nevypadá to tam moc dobře... víte o tom.“ V jeho unaveném hlase bylo možné rozeznat upřímnou starost.

„Já vím.“

„Třebas bude váš otec v nějakým uprchlickým táboře tady. Doufejme, ne?“

„Jistě,“ řekl Simon. „Třeba jo.“

* * *

Ale Thomas Cross v uprchlickém táboře nebyl.

Tábor byl shlukem nevýrazných prefabrikovaných budov rozestavěných kolem malého města, které stálo na konci francouzské části tunelu pod kanálem. Nějakou dobu se železničnímu tunelu pod mořskou hladinou říkalo Chunnel, ale moc se to neujalo.

Prefabrikované budovy sem postavili, když začali z Anglie proudit uprchlíci. Z příběhů, které Simon zaslechl, jich hodně přišlo přímo tunelem, když se jejich vlak při výpadku proudu zastavil na cestě z Folkestone v Kentu až téměř na konci. Několik dalších dní sem ještě

přicházeli další pěší, než se netvorům nakonec podařilo všechny přístupové cesty k tunelu zavřít.

Netvoři.

Takhle jim teď říkali. Simon věděl, že jméno sedí. Čítával o nich v metru téměř každý den.

Uprchlíci byli ztracení a vzpamatovávali se ze šoku. Většina z nich stále čekala na zprávy o rodině nebo přátelích, ale s každou hodinou naděje slábla. Jen zřídka se nějaké lodi nebo člunu podařilo dostat přes kanál. Ve většině případů šli odvážní kapitáni, kteří se rozhodli vyplout do Anglie, ke dnu. A na pobřeží už také přeživších mnoho nečekalo. Netvoři lovíli i tam.

* * *

Když na východě začalo svítat, zlatá záře uprostřed špinavé vatě podobné oblohy, Simon našel muže, o kterém mu říkal pilot. Bolivar Patel byl expert na záchranářské práce, který pravidelně křižoval ledové Severní moře a anglický kanál. Byl to padesátník, opálený a evidentně v dobré kondici, bystrý a na první pohled divoký. Podle snědé pokožky a orlího nosu bylo možné soudit na indické předky.

Simon ho našel v jídelně, když se doslechl, že připlul asi před hodinou s člunem plným uprchlíků. Většinu z nich tvořily děti, jejichž rodiče zůstali v Anglii.

Jídelna byla plná lidí. Rozdávala se tu polévka a chléb stovkám hladových čekajících s miskou a hrnkem v ruce. Mohli si vybrat mezi čajem a vodou.

„Kapitán Patel?“ zavolal Simon.

Kapitán se na něj otočil.

Simon věděl, že díky výšce je snadno vidět.

„Znám vás?“ Patel stál s miskou polévky a chlebem v jedné ruce a hrnkem čaje v druhé. Na sobě měl montérky, khaki tričko, teplý vlněný kabát a čepici. Levou tvář měl popálenou.

„Ne, pane.“ Simon Patelovi tiše řekl o svém záměru dostat se do Anglie a vyřídil vzkaz od Hornera.

„Dejte si něco k jídlu,“ řekl Patel, „a přijďte za mnou.“ Ukázal rukou ke stolu v rohu, kde už se mačkalo pět chlapů.

Simon zaváhal a pak si vystál frontu na polévku. Následně se přidal k mužům v rohu.

Patel je rychle představil. Všichni to byli členové jeho posádky. Většina z nich už dojedla a teď kouřila.

„Vy jste se asi zcvoknul, že se tam chcete dostat.“ Patel vytřel dno misky zbytkem chleba.

V Simonovi to vřelo, ale ovládl se. „Mám tam otce.“

Patel si ho bedlivě prohlížel. „Váš otec...“ unaveně si povzdechl a pak si utřel černé oči. „Musíte mi prominout tu upřímnost, pane Crossi. Poslední dobou jsem si nějak odvyk slušnosti.“

„Rozumím.“

„To doufám.“ Patel dožvýkal a polkl. „Ale smutná pravda na tom celým je, že váš otec je asi mrtvej.“

„Musím si být jistý.“

Patel si ho ještě chvíli prohlížel. „Umíte zacházet s puškou, pane Crossi?“

„Umím. A dobře.“

„No, uvidíme.“ Patel se usmál, ale v tom výrazu nebylo skutečné veselí. „Tyhle... *zruďy* skoro nejdou zabít.“

S tím, co na ně používáte, rozhodně. Simon snědl polévku, která byla překvapivě chutná a příjemně teplá.

„Když na ně narazíme, jakmile dojde k boji, máme pušky akorát na to, abychom je zpomalili a stačili zdrhnout. Kdybych se měl rozhodnout, jestli máte zůstat na lodi nebo udělat místo ženě s děckem, až budem na druhý straně kanálu, klidně vás zabiju, abyste to místo udělal, jasný?“

Simon se zadíval muži do chladných mrtvých očí a věřil mu.

„S tím nebude problém,“ ujistil ho Simon. „Tak buďte před západem slunce v docích.“

„Díky, kapitáne Patele.“

Patel se zamračil, postavil a sebral misku ze stolu. „Neděkujte, pane Crossi. Tím, že vám umožním udělat, co chcete, jsem vám pravděpodobně podepsal rozsudek smrti.“

10.

CENTRUM MĚSTA LONDÝN, ANGLIE

Vědom si okolní tmy stál Warren naproti budově. Adresa odpovídala té, kterou mu dala stará žena na papírku. Svářily se v něm nervozita, zmatek a zvědavost. Zvědavost vyhrávala, ale ostatní emoce se nechtěly tak lehce vzdát.

Chtěl toho tolik vědět. A tolika věcí se bál. Když si vzpomněl na matčinu zvědavost ohledně tajemná, zarazil se. Její zájem přerostl v cosi víc než pouhou zvědavost a stal se posedlostí. Ta ji nakonec zabila. A málem zabila i Warrena.

V hlavě se mu znovu ozývaly výstřely, které mu navždy změnily život. Jejich zvuk dál vyvolával puch spáleného masa a vlnu nevolnosti, z níž se mu podlomila kolena. Musel se ztěžka opřít o budovu za sebou.

Na chodníku ležela nafouklá těla. Nohy dalšího člověka visely z okna hned vedle něj. Hodovala na nich trojice koček. Bylo to bezpečnější než žrát přímo na ulici.

Následkem démonické invaze do Londýna se mnoho domácích zvířat znovu vrátilo k divokému životu svých předků – nejvíce asi kočky a ptáci. Během útržkovitých rozhovorů s ostatními sběrači, které za posledních několik dní absolvoval, se Warren dozvěděl, že někteří lidé věřili, že zlá magie, která nyní prostupovala Londýnem, ovlivnila i zvířata.

Zdálo se však fér, že se zvířata obrátila zrovna proti lidem. Lidé, kteří kdysi kočky a holuby krmili v parku, je nyní lovili pro jídlo. Svět kolem nich se pomalu proměňoval v bezútěšné místo.

Budeš se s tím muset vypořádat, řekl sám sobě Warren. *Nebo umřeš*. Věděl, že je to pravda. Když nepřišla pomoc během několika prvních dní, budou na ni muset zapomenout a začít přemýšlet, jak přežít sami.

Od chvíle, kdy se otevřely pekelné brány, už uplynulo několik dní. Nebylo hodiny, kdy by Warren nepomyslel na lístek, který měl v kapse. Už několikrát k téhle budově přišel, ale ani jednou nešel dovnitř.

Byl to starý osmipatrový obytný dům. Ulici, okapy i parapety pokrýval sníh. Nikde nesvítila světla. Nebýt lidí, které Warren viděl chodit dovnitř i ven, myslel by si, že je budova opuštěná.

Ale bylo tu ještě něco. Dům obklopovala *magie*. Cítil ji a poznával, co je zač.

* * *

Ale proč ji ještě neobjevili démoni? Warren se bezděčně otočil ke zhoubnému dýmu stoupajícímu z pekelných bran, který poslední dny natrvalo zahalil

horizont. Byl tam i teď, vlnil se na obloze a dělal vše, co bylo v jeho silách, aby město zničil.

Warren sáhl do kapsy, vytáhl pepermintový bonbón, rozbalil ho a dal do pusy. Pak, s vědomím, že ve skutečnosti nemá jinou šanci, jestli se chce skutečně něco dozvědět, dal ruce do kapes a přešel ulici.

* * *

„Kdo jste?“

Na krátký okamžik si Warren myslel, že to promluvila budova. Instinktivně couvl od krátkých schodů vedoucích k hlavnímu vchodu.

Pak ze stínu vyšel na sních a do měsíční záře robustní muž prakticky bez krku a s plešatou hlavou. Podél čar, kterými měl potetovanou tvář, planul chladně zelený oheň. Hlavu si oholil, aby na ni mohl umístit další tetování. Z uší mu visely zlaté kruhy.

„Warren,“ zakoktal Warren. „J... jmenuju se Warren.“

„A co tu chceš, Warrene?“ Muž měl skotský přízvuk.

„Jsem pozvaný.“

„Ty?“ Muž zvedl obočí a pochybovačně se zeptal: „A kdo by tě asi tak pozval?“

„Edith Bucknerová.“

Muž se zamračil. „Neříkala, že by tě zvala.“

„Možná jsem se splet.“ Warren se obrátil k odchodu. Než došel k poslednímu schodu, pochopil, že odejít by byla chyba. Svědění v hlavě ho táhlo zpět k budově. Zastavil se, otočil a podíval se přímo nad sebe.

Z vnitřku budovy cítil moc. Byla silná, ale nebyla soustředěna na žádné konkrétní místo, vzdouvala se, stoupala a klesala jako mořský příboj dopadající na pláž. Bylo to jako symfonie, ale místo aby byla harmonická, jednotlivé noty spolu nehrály, soupeřily spolu. Způsobovalo to vibrace, z nichž ho brněly zuby.

Ale on patřil dovnitř. Tím si byl jistý.

S mohutnými tlapami založenými na prsou obr stále Warrena nepřátelsky pozoroval. Pod rozepnutým kabátem byla vidět rukojeť pistole, kterou měl pod ním schovanou.

Se srdcem v kalhotách začal Warren znovu stoupat po schodech nahoru. Pohlédl velkému muži přímo do očí a zatlačil na jeho mysl způsobem, kterým se to sám naučil.

„Patřím sem,“ řekl Warren klidným hlasem bez výrazu.

„Bez pozvání ne,“ odpověděl muž.

Warren vytáhl z kapsy složený papírek. Podal mu ho.

„Tady je pozvánka,“ řekl. Vložil do svého hlasu tolik sebevědomí, kolik jen dokázal, a usilovně si přál, aby hromotluk uviděl přesně to, co chtěl vidět. „To je ta nejlepší pozvánka, jakou by kdo mohl mít.“

Vyhazovač sáhl pro pistoli pod kabátem a pak ruku znovu vytáhl. Prohlédl si kousek papíru důkladněji a přikývl: „Tak pod’ dovnitř.“

„Které patro?“

„Osmé.“

Warren bez dalšího slova vešel do budovy. Když procházel dveřmi, bušilo mu srdce tak, že se málem

odráželo od prsní kosti. Nedokázal uvěřit, že se přes toho chlapa dostal. Ale už se cítil silnější.

Vytáhl z kapsy baterku, rozsvítil ji, našel schody a vyrazil vzhůru.

* * *

V osmém patře už Warren cítil energii daleko intenzivněji. Bylo to jako v proudu řeky, táhlo ho to s sebou dál. Třebaže stále zvažoval, že by se vrátil, věděl, že už to nepůjde. Ať již na něj v tomto životě čekalo cokoli, čekalo to na místě, odkud tahle energie přicházela.

U dveří znovu rozsvítil baterku a krátce osvětlil chodbu. Když viděl, že na podlaze sedí lidé a všichni se dívají na něj, lekl se tak, že baterku málem pustil. Ruka se mu třásla a světlo baterky tančilo po tetovaných tvářích přítomných.

Až příliš pozdě si uvědomil, že světlo by mohlo být vidět i venku. Nechtěl do budovy přilákat demony. Rychle světlo zhasnul.

„Promiňte,“ mumlal a schoval baterku do kapsy.

„On nevidí,“ zašeptal kdosi.

„Kdo to je?“

„Co tady dělá, když nevidí potmě?“

„Je sám?“

„Jak se dostal přes McCalluma?“

Zašustily šaty a Warren poznal, že někteří z lidí sedících před ním nyní vstali a blíží se k němu. Jeho představivost jim do ruky vložila zbraně, pistole a nože. Netušil, jak ho v té neprostupné tmě mohou vidět.

V mysli se mu vyrojily obrazy obchodů s magickými předměty, do kterých ho matka tahala, když byl ještě dítě. Byla to velmi malá a nenápadná místa, na první pohled téměř neviditelná, aby si jich průměrný Londýňan nevšiml.

Některé z těchto obchodů se na veřejnosti tvářily jako oficiální obchody pro sběratele a lidi, kteří měli magii jako koníček. Na skladě měly karty i několik složitějších triků. Knihy o tajemném učení však byly schované vzadu.

Jiné obchody o sobě prohlašovaly, že jsou takzvané new age butiky. Prodávaly křišťálové koule a tarotové karty. Ale i zde bylo skutečné vědění drženo pod zámkem.

Několik málo ostatních, kam chodila i Warrenova matka, své zboží veřejně vystavovalo. Na policích byste našli knihy o démonologii, složité artefakty vytvořené podle předmětů, které byly do Británie přivezeny z křížových výprav, i magická zrcadla. I tyhle obchody však měly jisté zboží až vzadu za regálem. Lebky mudrců, kosti světců a zbraně smočené v krvi obětí.

„Jsem sám,“ řekl Warren. Pokusil se tmou k hloučku lidí před sebou vyslat pocit bytosti s dobrými úmysly. Během doby, co měl rozsvícenou baterku, si všiml, že okna na obou stranách chodby jsou zakrytá silnou látkou, která nepustila světlo ven ani dovnitř. „Nechci nikomu ublížit.“

„Nikomu tady bys ani ublížit nedokázal, chlapče,“ uklidnil ho mužský hlas.

Warren ucítil na zátylku čísi horký dech. Nemohl se pohnout. Ne protože nechtěl, aby si mysleli, že se bojí –

byl si jistý, že tohle už poznali – ale protože se bál, že do někoho vrazí a celou situaci ještě zhorší.

„Nepřišel jsem nikoho rušit,“ řekl Warren tiše. „Ale byl jsem pozvaný.“

„Kým?“

„Edith,“ řekl Warren. „Edith Bucknerovou.“

„A,“ řekl někdo. „To musí být on.“

„Ten, o kterém Edith mluvila,“ souhlasil jiný. „Ten, co mluvil s démonem.“

„Říkala, že za námi přijde.“

„Nevěřím tomu, co o něm říkala.“

„Ale je tu, ne?“

Warren nechápal, že ta žena o něm někomu řekla. Ani že si byla jistá, že sem přijde.

Cítil, jak se pohybují kolem něj v kruhu. Každou chvíli se o něj otřelo čísi roucho. Už méně často se ho někdo přímo dotkl, tak lehce, že to téměř nevnímal.

„Říkala, že má moc,“ řekl zase někdo.

„Skutečnou moc.“

„Je v něm vidět.“

„Já ji vidím,“ řekl kdosi.

„Zajděte pro Edith.“

Další zašustění látky a někdo odešel.

Warren nehybně stál. Ze všeho nejvíc nyní chtěl vidět ve tmě.

O chvíli později se ho nějaký hlas zeptal: „Skutečně chceš vidět ve tmě, Warren?“

Poznal melodický hlas Edith Bucknerové. Pokusil se otočit k ní, ale nebyl si jistý, kde je.

„Ano,“ řekl.

„Tak otevři oči a podívej se.“

Warren se ve tmě rozhlížel kolem sebe. „Nevidím.“

„Protože si to sám nedovolíš. Stejná moc, kterou jsi použil, abys promluvil na démona, ti dovolí vidět. Musíš ji však použít.“

„Hele,“ řekl a zoufalý uvažoval, že se obrátí k odchodu, „byla to chyba.“ Hned v okamžiku, kdy to vyslovil, poznal, že to není pravda. Nebyla chyba sem přijít. Jen nevěděl, co má dělat. „Neměl jsem sem chodit.“

Na tváři ucítil bolest. Teprve až když mu hlava šklubla stranou a on uslyšel hlasité plesnutí, si uvědomil, že dostal skutečnou facku.

Vrazila mu ji. Nebo někdo jiný.

„Otevři oči,“ rozkázala žena. „Otevři oči a *podívej se*.“

„Já...“

Další štipavé plesnutí téměř srazilo Warrena na kolena. V okolní tmě se na okamžik cítil, jako by byl zpátky v dětském domově probuzen ze spánku.

Mísily se v něm strach a vztek. Přisahal sám sobě, že už se nikdy nebude takhle bát. A že se nenechá šikanovat. Už ne. S pocitem bezmocnosti skoncoval. Stačilo jen najít schody a pak bude moci...

Kdosi ho znovu praštil. Tentokrát mu roztrhl ret. Cítil chuť vlastní krve. A v jeho nitru to začínalo vztekem vřít.

„Otevři oči,“ rozkázala mu žena.

Warren ji poslechl, protože zjistil, že je bolestí a strachem zavřel. Když je nyní otevřel, zjistil, že v chodbě normálně vidí, jako by byla zalita měsíčním světlem. Ten pohled ho vyděsil a na chvíli ho napadlo, že někdo rozsvítil.

„Jeho oči,“ řekl kdosi.

„Vidí.“

„Edith měla pravdu.“

Jeden muž se pokusil Warrena praštit, ten mu však ruku chytil a ránu zastavil. Warren se cítil silnější než kdy dřív. I když byl muž větší než on, udržel mu ruku, jako by nic nevážila.

„Přestaň,“ řekl Warren muži.

Mužova tvář se strašlivě zkřivila záchvatem. Oči se mu zvrátily dozadu. Pak se svalil na záda na podlahu.

Ostatní od něj ustoupili. Jeden z mužů se vrhl na kolena a pokusil se padlého druha probrat. Rychle ho prohlédl, přidržel mu ruku nad ústy a nosem a pak mu přiložil ucho k hrudi.

Nakonec se nevěřicně podíval na Warrena i na ostatní. „Nedýchá. Nemůžu nahmatat puls.“

„Joel je mrtvý,“ zašeptal někdo. „Ten kluk ho zabil.“

11.

M^{rtvý.} To slovo se znovu a znovu ozývalo Warrenovi v hlavě. Hleděl na ležícího muže.

„Nemůže být mrtvý,“ řekla Edith Bucknerová. „Ten hoch se ho ani nedotkl.“

„Dělal jsem na záchrance,“ řekl muž klečící vedle těla. „Když vidím mrtvolu, tak ji poznám, a Joel je mrtvý.“

Warrena stále ještě pálila tvář od políčků, které dostal, zatímco byl slepý v temnotě. V porovnání se zmatkem, který nyní cítil při pohledu na mrtvého muže, to však nebylo nic.

„Já jsem nic neudělal,“ zašeptal Warren chraptivě. „Jenom jsem nechtěl, aby mě dál mlátil.“ Znovu se mu vybavily vzpomínky na poslední hádku otčíma s jeho matkou.

* * *

„Zase jsi utratila všechny prachy!“ řval jeho nevlastní otec.

„Ale já za chvílku prorazím,“ protestovala jeho matka. „Potřebovala jsem pár věcí. Prachy, které jsem utratila, abych ovládla moc, budou za chvílku nic. Až budu mistryně tajemného...“

„Mistryně?“ Jeho otčím nikdy nebyl moc trpělivý. A nikdy také neodpouštěl. „Dyť nezvládneš ani tendle barák, krávo! Žijem tu v hnoji! Makám celej den...“

„Dyť jsi zloděj! Co si myslíš, že mě oblíbneš? Víím, co seš zač! Ty a ti tvoji kamarádíčkové jste prostě...“

Stejně jako vždy se Warren schoval za gaučem ve stísněném obývacím pokoji. Většinu místa v něm vyplňovaly matčiny knihy o magii a tajemných silách, ale byly tam rovněž video komponenty, počítače a jiné haraburdí, které jeho otec otočil a ještě nestřelil.

Obvykle následovala prudká hádka, nějaké ty facky a pití. Naučil se, že stačilo držet se stranou a všechno se zase uklidnilo.

Ale tuhle noc tomu tak nebylo. Tehdy to ještě nevěděl, ale nějaký drogový dealer, kterého jeho otec obral před pár dny, si zjistil, kdo je zač, a našel si ho. Jeho otčím si mohl vybrat. Vypadnout z Londýna, ohlásit se poldům nebo umřít. Ten drogový dealer už jednoho z otčímových kumpánů zabil.

Hádka tentokrát neskončila klasickým způsobem.

Pohlcen vlastním strachem a vztekem vytáhl otčím pistoli a střelil matku do tváře a do hrudi. Zabil ji a celou dobu jí u toho nadával a vyčítal jí zoufalou situaci, kvůli které musel obrat dealera, místo aby šlo všechno hladce jako obvykle.

Neschopen se ovládnout začal teprve osmiletý Warren křičet a volat matku. Otčím obrátil pistoli proti němu. Warren si byl stoprocentně jistý, že ho zastřelí.

První kulka ho zasáhla do boku, až se celý otočil. Padl na zem, ochromen bolestí i ohromnou silou rány. Druhá kulka se zaryla do zdi jen centimetry od jeho hlavy.

V tu chvíli se Warren podíval na otce a řekl: „Chci, abys umřel.“ Skutečně si to přál každíčkou součástí své existence.

Místo aby otčím Warrena zastřelil, přiložil si pistoli ke spánku. Celou dobu křičel a volal o pomoc. Pak stiskl spoušť. Vzduch naplnil puch spáleného masa od výstřelu.

* * *

Všechny tyhle vzpomínky nyní vířily Warrenovi v hlavě. Dokonce i po patnácti letech nikdy nebyly daleko. Soused zavolal policii. Warrena převezli do nemocnice, a jakmile byl schopen chodit, dali ho do dětského domova.

Ale jeho otec si zasloužil zemřít. Byl tou nejděsivější věcí, jakou kdy Warren poznal. Dodneška se mu o něm zdály noční můry.

Muže ležícího na podlaze Warren neznal. Ani nevěděl, jestli to byl muž, který ho fackoval.

Edith Bucknerová se sklonila a položila muži ruku na srdce. „Dýchej,“ rozkázala. Z její ruky začalo vycházet mihotavé světlo.

Muž se prudce zacukal, jako by ho někdo chytil za opasek a začal s ním škubat. Pak padl zpět na zem.

„Pořád nedýchá,“ řekl první muž, když ho rychle prohlédl.

Edith příkaz zopakovala podruhé. Během tohoto pokusu jako by se od ní tma odtahovala.

O chvíli později muž zhluboka vydechl. Pak se znovu nadechl a posadil.

„Žije.“

„Edith ho zachránila.“

Edith se zahalila do pláště a otočila se na Warrena. Rohy i tetováním na tváři jí probíhalo zelené světlo. „Jsem ráda, že jsi přišel.“

Warren nevěděl, co má říct. Jedna jeho část chtěla okamžitě odejít. Prostě se rozběhnout a nezastavit se, dokud nebude venku na ulici.

„Akorát včas,“ řekla žena. „Ještě pár dní, a kdyby ses nenaučil, jak své schopnosti maskovat, démoni by tě vycítili a ty bys nebyl schopen jim znovu uniknout. Ten tvůj trik se sugescí by znovu nefungoval. Uštvali by tě a zabili.“

„Ale já jsem to neudělal,“ řekl Warren a ukázal na muže, který vypadal, že je mimo, a ne zcela jistý si tím, kdo vlastně je. „Musel dostat... prostě měl infarkt.“

„To nebyl infarkt,“ řekla Edith. „To byla moc. Ještě nikdy jsem neviděla, že by někdo jen slovem zastavil něčí srdce.“

„Já jsem ne...“

„Udělal to,“ prohlásil jeden z přihlížejících. „Cítil jsem v jeho slovech sílu.“

Warren si přál, aby zmlkli. Díval se na nedávno mrtvého muže, jak se probírá ze šoku utěšován mužem, který se ho pokoušel oživit. *Já jsem to neudělal*. To jsem přece nemohl udělat.

Ale zároveň věděl, že ano.

* * *

„Tvoje moc se začala projevovat, když se tě otčím pokusil zabít?“

Warren upjatě seděl v příliš měkkém křesle a hleděl na Edith a muže, kterého mu představili jako Jonase. Jonas byl tím, kdo otázku položil. Bylo mu kolem třiceti, měřil dobrý metr devadesát, možná skoro tolik jako Warren, ale byl daleko robustnější. Oči měl tmavé, avšak zářily stříbrnou energií. I když to nikdo nahlas neřekl, byl zjevně vedoucím skupiny, ovšem Edith byla těsně za ním.

Stejně jako ostatní byl i Jonas hustě potetovaný, zároveň však měl na těle mnoho jizev a piercingů. Několik z nich muselo být velmi bolestivých.

„Já nevím,“ odpověděl Warren. Po nedávných událostech na chodbě už nevěděl, čemu má věřit.

„Způsobil jsi, že se tvůj otec zabil,“ řekl Jonas.

„Koledoval si o to,“ řekl Warren na obranu. „Zabil moji matku a mě postřelil.“

Jonas zvedl ruku, aby ho gestem zarazil. „To nebylo obvinění. Vypadá to, jako že tvůj otčím byl skutečně zlý člověk.“

„To byl.“ Warren si nyní poprvé všiml podivných výrůstků na hřbetech Jonasových rukou. Vyrůstaly z místa těsně za zápěstím. Avšak dokonce ani s vylepšeným viděním je nedokázal rozeznat. Kroutily se a svíjely, takže vypadaly jako malá chapadla.

Byli v malém pokoji vedle hlavní místnosti. Celé poslední patro budovy bylo z velké části přestavěno do jednoho ohromného prostora. Zůstaly jen čtyři kanceláře. Obě místnosti, v nichž Warren zatím byl, zdobilo na stěnách i podlaze graffiti. Byly v nich rovněž artefakty,

které nikdy předtím neviděl, ale které se mu zdály jaksi povědomé.

Lidé v pláštích seděli v malých skupinách. Jedli a navzájem se tetovali na jinak zcela nahých tělech. Jiní si četli z knih a svitků nebo provozovali podivná meditační cvičení. Celou dobu sem přicházeli a zase odcházeli lidé. Přinášeli zásoby a novinky o tom, co se děje ve městě.

„Já jen že taková moc se u většiny lidí v tak raném věku neprojeví,“ řekl Jonas. „Vlastně můžu říct, že nikdo v téhle místnosti nedokáže pouhým slovem zastavit něčí srdce.“ Mírně se usmál a Warren poznal, že tak chtěl zmírnit jeho podezřívavost.

Warren věděl, že v tom muži dokáže číst. Jonas mu nebude schopen lhát. Ale dokázal před ním věci utajit. Warren cítil, jak za Jonasovými myšlenkami pracují ony zamlčené skutečnosti.

„Jsi neobvyklý,“ řekla Edith a usmála se.

„Mírně řečeno,“ souhlasil Jonas. Sáhł do pláště a vytáhl minci. Položil si ji na dlaň a podíval se na Warrena. „Dokážeš tu minci zvednout?“

Warren na okamžik zaváhal, protože se domníval, že jde o trik. Pak po minci vztáhl ruku.

„Ale ne rukou,“ oznámil mu Jonas. „Jen myslí.“

Warren ruku stáhl zpět. „Ne.“ *Jasně že ne. To je blbost.*

„Není to blbost,“ řekl Jonas. „Než jsi sem dnes přišel, nenapadlo by tě, že umíš vidět ve tmě?“

Warren dal kývnutím najevo, že souhlasí.

„Mnoho věcí, o kterých sis myslel, že jsou nemožné, byly možné už dřív, než do města vpadli démoni,“ řekl Jonas. „Ve zprávách o tom občas byla nějaká reportáž – jasnovidci, mimosmyslové vnímání. Slyšel jsi o tom?“

„Ano.“ Warren ani nevěděl, kolik knih o podobných věcech jeho matka koupila a několikrát přečetla.

„Problém byli vždycky podvodníci. Neexistovala možnost, jak by veřejnost mohla oddělit triky od skutečné moci.“

Warren kdysi věřil, že všichni lidé, s nimiž se jeho matka stýkala, byli jen zloději, kterým šlo o peníze jeho otčima. Skutečnou magii nikdy neviděl.

Až do chvíle, kdy si otčím vystřelil mozek z hlavy.

Jonas si olízl rty a obrátil pozornost zpátky k minci. „Když se otevřely pekelné brány, moc, která se projevovala předtím, jako by nebyla nic. Jen náznaky a záblesky toho, co přijde. Víš, co je telekineze?“

Warren si poposedl. „Vím, co by to mělo být.“

„Pouč mě.“

„Jako že se dá hýbat věcma jen myšlenkami.“

„A věříš tomu?“

„Ne. Jasně že ne.“

Jonas se na něj usmál. „Proč?“

„Protože to neexistuje. Nikdo nedokáže...“

Jonas dal ruku, na níž ležela mince, dolů. Mince zůstala viset ve vzduchu. „Někdo ano.“

Warren zíral na vznášející se minci. Cítil moc, kterou Jonas používal, aby tenhle kousek provedl. Cítil, jak v něm vibruje.

„Před invazí,“ řekl Jonas, „jsem nedokázal víc než pohnout mincí po hladkém povrchu tak o palec. Nedokázal jsem ji ani převrátit. Teď to není problém.“

Mince se roztočila podél neviditelné osy a zrychlovala až do bodu, kdy připomínala stříbrnou kuličku visící ve vzduchu.

„Musíš Jonasovi prominout,“ řekla Edith, „Tenhle trik miluje.“

Mince vystřelila na druhou stranu místnosti a se slyšitelným cinknutím narazila do zdi.

„A teď si představ, že máš těch mincí hrst,“ nadhodil Jonas. „Nebo hrst kamínků. Byl by to ekvivalent rány z brokovnice. Ale jestli mám pravdu, mohl by tenhle trik být ještě daleko více zničující.“

„Vy tím chcete bojovat s démony?“ zeptal se Warren.

Jonas zavrtěl hlavou. „My démony nechceme zničit, Warrene. Chceme se je naučit ovládat. Já – a ostatní mně podobní – si myslíme, že se od nich můžeme hodně naučit.“ Odmlčel se. „O tohle jde nám. A co ty?“

12.

ANGLICKÝ KANÁL

Hodinu před západem slunce, určitě ne odpočatý, spíše celý rozlámaný z přerušovaného denního spánku, se Simon objevil v docích. Část cesty jel nákladákem s dalšími členy posádky, které on nepoznával, ale kteří poznali jeho.

Dál sněžilo a silná vrstva bílé pokrývky rychle rostla. Poslední sluneční paprsky se lámaly o malé rampouchy, které visely z větví stromů.

Simon seděl vzadu a byl chladem ztuhlý. Od úst mu šly husté obláčky páry. O krátkou chvíli později nákladák zatočil na silnici, která se svažovala až k moři. Nad ledovou vodou vířila mlha, stejně neklidná jako kanál.

Lod kotvila nějakých sedmdesát osmdesát yardů od břehu. Za velkými rotačními kulometry připevněnými k palubě stáli připraveni muži. Do tmy zářily elektrické lampy, křehké jako mýdlové bubliny.

Při pohledu na světlo se Simon náhle cítil lépe. Během poslední hodiny, zatímco seděl zaklíněný mezi

ostatními chlapy, se začínal cítit stísněně, jakoby chycen v pasti.

Když Simon nasedl s posádkou do člunu, zadíval se mlhou k lodi. Byl si neustále vědom skutečnosti, že něčí nervózní prst na spoušti je mohl každým okamžikem prozradit komukoli, kdo by je mohl chtít hledat.

Lod' byla dlouhá a štíhlá plachetnice s motory, která dokázala plout stejně dobře na vítr jako na benzín. Byla natřená na šedo a na vodě byla vidět jen díky rozsvíceným světlům a zapadajícímu slunci. Simon si byl jistý, že jakmile se kolem rozhostí tma, nebude plavidlo vidět vůbec.

Alespoň ne lidským zrakem. Tahle myšlenka mu nahnala husí kůže.

„Máme na palubě zbraně,“ řekl Simonovi Patel. „Padesátky kulometry a 20mm děla na přídi a na zádi. A povedlo se mi splášit pár loveckých pušek. Těma bys složil i slona.“ Kapitán se ušklíbl. „Ale ty mrchy tak akorát zpomalí.“

Simon o tom nepochyboval. Jakmile bude v Anglii, v Londýně, bude mít přístup k daleko lepším zbraním. Už se na ně těšil.

* * *

Leah Creaseyová už na palubě *Dauntless*⁸ byla. Takhle totiž Patelovi muži lod' přejmenovali. V záloze ještě měli jméno *Foolishness*⁹, ale nikdo na sebe nechtěl takovým jménem přivolat neštěstí.

⁸ Neohrožená

⁹ Pošetilost (pozn. překl).

Přítomnost mladé ženy Simona překvapila natolik, že krátce zaváhal, než se vyhoupl na palubu. Na sobě měla zimní šaty a ruce kolem těla.

„Otec v uprchlickém táboře nebyl,“ řekla. „Dívala jsem se všude. Dokonce jsem našla paní Baierovou, to je jedna jeho sousedka. Říkala, že jí před pár dny pomohl dostat se pryč. Ale on nešel, protože tam bylo moc žen a dětí.“

Simon přikývl. Většina uprchlíků byly ženy a děti. „Mělas počkat,“ řekl.

Zpražila ho pohledem, který by dokázal opálit nátěr z okna, a jemu se to na ní líbilo. „Stejně jakos počkal ty?“ zeptala se sarkasticky.

Jeden z členů posádky na Simona zavolal a pak začal nahoru podávat zásoby. Většinu představovaly léky a obvazy, deky, kabáty a jídlo. Právě takové množství, aby pomohlo přežít těch pár hodin, které plavba přes kanál zabrala. Simonovi nedělala manipulace s těžkými bednami problém. Skládal je za sebe na palubu, kde si je zase brali ostatní a odnášeli je.

„My jsme jediní dva, kteří tam zůstanou, když tahle loď odpluje z Anglie, víš o tom?“ řekla Leah.

Simon to nevěděl.

„Jestli jsi na tom stejně, radši bych se tam neprocházela sama.“

Simon se na ni podíval a chtěl jí říct, že když zůstane s ním, žádnou záruku bezpečí jí to nepřinese. Ale neřekl to. „Jsem si jistý, že tam budou i jiní lidi.“

„Třeba jo. Ale kolik jich asi bude chtít jít zpátky do Londýna, co myslíš?“

Tohle Simon nevěděl. Dál skládal bedny a nechtěl odpovídat. Nechtěl, aby si ho všímali. Ale věděl, že takhle ho otec nevychoval.

„Seš si jistá, že chceš jít do Londýna?“ zeptal se. „Po tom všem, co jsi viděla?“

„Jsem si jistá, že nechci,“ odpověděla Leah bez váhání. Stejně však nedokázala zamaskovat stopy strachu v hlase. „Ale nemám jinou možnost. Ne, jestli je otec ještě naživu.“

Simon už chtěl něco říct, ale pak se zarazil, protože si uvědomil, že by víceméně říkal jen věci, které všichni ostatní říkali jemu. A on se jimi zastavit nenechal. Navzdory templářskému výcviku nebyly jeho pocity ze ztráty otce – *jestli o něj vůbec přišel* – jiné než její. Nešel tam, protože by si myslel, že je odvážnější než všichni ostatní. Šel, protože se bál o otce. Stejně jako Leah.

„A jestli nežije...“ selhal jí hlas. „Stejně to chci vědět.“

„Tak dobře,“ řekl Simon a doufal, že svého rozhodnutí nebude litovat. Řekla sice děkuji, ale zároveň to nevypadalo ani neznělo, jako že jí prokazuje nějakou službu. Neměl jí to za zlé.

* * *

O pár hodin později se na severu vynořila šedivá stěna valící se mlhy a brzy celou *Dauntless* zahalila. Simon stál na palubě a hleděl na vířící masu, která jako by zmizela právě v okamžiku, kdy se dostali do ní. Zároveň však věděl, že pro kohokoli na padesát stop či více od lodi budou neviditelní.

Když se přiblížili k pobřeží, stále ještě pouze pod plachtami, aby hluk motorů neupozornil možné hlídkující netvory, začal Simon zkoumat pohledem tmu. Patel je varoval, že se kolem břehu potulují skupiny „vetřelců“ a loví přeživší stejně jako lodě, jejichž posádky byly natolik odvážné, že se vydaly hledat uprchlíky.

Simon držel v rukou ostřelovací pušku značky Barrett ráže .50 se zásobníkem na jedenáct ran. Přál si však, aby měl u sebe jednu z templářských zbraní, s nimiž cvičil. Když mířil do boje, byl zvyklejší na pistoli a meč než na pušku.

Patel stál u kormidla, které ovládal s naprostou lehkostí. Byl zcela vážný s kamennou tváří. Jen občas pronikly mlhou paprsky měsíčního světla a jen dotvořily jeho výraz.

O pár minut později jeden muž zavolal, že spatřil zemi.

Simon hleděl na skalnaté pobřeží a žaludek se mu sevřel. Do tváře mu proudily vlny chladného i teplého vzduchu, což byl rovněž důvod, proč byla mlha tak hustá. Sevřel pevněji pušku.

Na Patelův rozkaz skasala posádka plachty a vyhodila kotvu asi jen dvacet stop od břehu. *Dauntless* měla dostatečně mělký ponor, aby se nedotkli dna.

Ve tmě zablikalo slabé žluté světlo.

„Tam,“ zašeptal chraptivě kdosi z posádky.

„Vidím.“ Patel předal kormidlo jinému muži a přešel na příď. „Jsem kapitán Patel z *Dauntless*. Bereme uprchlíky.“

Ze tmy vyšla malá skupinka mužů, žen a dětí a zastavila se na břehu. „Díky, že jste přijeli, kapitáne,“ zavolal nějaký muž. „Už jsme to chtěli vzdát. Povídá se,

že démoni už všechny chlapy, co měli odvahu přeplout kanál, zabili.“

„Všechny ne,“ řekl Patel. „Kolik vás je?“

„Devatenáct, pane. Máme pět dětí.“

„Můžu vzít šedesát. Je poblíž ještě někdo?“

„Lidi jsou roztroušení po celém pobřeží, kapitáne. Démonů je každý den víc. A nepřestávají nás lovit.“

„Pojďte na palubu. Pak se domluvíme, kterým směrem poplujem dál.“ Patel se obrátil k posádce a vydal rozkazy. Pak přešel k Simonovi a Leah. „Můžete si vybrat, pane Crossi a slečno Creaseyová. Bud' se s náma můžete ještě chvilku plavit, nebo tu vystoupit. Uvolnit místo ještě nepotřebuj u.“

„Já to zkusím tady,“ řekl Simon. „Jestli tu démoni ty lidi nenašli, třeba je to tu zatím bezpečné.“

„Dobře. A slečna Creaseyová?“

„Vysedám.“

„Pomozte nám dostat ty lidi na palubu, já se pak postarám, abyste dostali zásoby, jak jsme se domluvili.“

* * *

Simon pádloval nafukovací člun ke břehu a pak ho přivázal lanem k nedalekému stromu. Hodil pušku přes rameno, přinutil smysly, aby se přizpůsobily okolní noci, a pomohl uprchlíkům nastoupit.

Z jejich stavu byl zděšen. Bylo na první pohled vidět, že neměli dostatek jídla ani spánku. Dokonce i děti vypadaly vyzáblé a měly propadlé oči.

První skupinku rychle odvezli na *Dauntless a* pomohli jí na palubu. Pak člun přitáhli zpátky lanem,

naložili druhou skupinu a na břehu nechali jen tři muže s ochrankou, kterou určil Patel.

Démoni zaútočili bez varování.

Simon je v okolní tmě cítil dřív, než je spatřil. Prudce se otočil čelem ke shluku stromů kousek od břehu a spatřil, jak měsíční záře rozsvítila půl tuctu párů žlutých očí.

Pak se démoni pohnuli a zcela neslyšně vylezli zpoza stromů. Postavy měli jen vzdáleně humanoidní, pohybovali se po dvou nohách, ale paže i nohy měli jako kmeny stromů a stejně silný i trup. Hlava byla oproti zbytku těla příliš velká, ale její pohyby s ním zcela splývaly. Z temene jim svítila tři silná světla a kolem velkého oka uprostřed hlavy jich bylo v kruhu dalších šest.

*Darkspawni*¹⁰ – kdysi dávno nazvaní *zplozenci pekla*. Simon je okamžitě poznal, protože se o nich učil. Patřili ke kastě zvané Primus, kterou poháněla zvědavost.

Simon se neobtěžoval tím, že by se pokoušel varovat ostatní. Přiložil pušku ráže .50 k rameni, instinktivně zamířil a vystřelil. Těžká puška zahřměla a zpětný náraz ho kopl společně s proudem horkého vzduchu. Kulka však mířila neomylně doprostřed těla démona, kterého si vybral za cíl.

Darkspawn zavrával a vztekle zasyčel, když se poroučel k zemi. Jasně zelená krev označovala místo, kde ho uprostřed hrudi zasáhla kulka. Máchl rukama a zvedl se na nohy.

Simon dvakrát stiskl spoušť a darkspawna zasáhly další dvě kulky. Jedna z nich rozdrtila kel vyrůstající z

¹⁰ Ve hře nazývání d'áblíci (pozn. překl.).

obludné hlavy. Ale démon nezemřel. Vytáhl vlastní zbraň, napřáhl paži a vystřelil.

Simonovi prolétl kolem hlavy žhavý fialový paprsek. Kdyby se nehýbal, ustřelil by mu hlavu.

Uslyšel mužské výkřiky. To některé z členů Patelovy posádky dostihla smrt.

Simon běžel za třemi uprchlíky, kteří byli stále ještě na břehu. Postrčil je do vody. „Plavte! *Dělejte!*“ Sám zvažoval, že by skočil do vody za nimi, ale věděl, že by takhle neměli šanci.

Všichni tři uprchlíci vběhli do vody, a když už nemohli pokračovat po nohou, začali plavat.

Leah, jak Simon s překvapením zjistil, už klečela na kolena a mířila před sebe automatickou pistolí H&K MP-5, kterou jí dal Patel. Střílela krátkými dávkami po třech. Tak nějak spíše tušil, že ji najde někde stát s dřevěným nohama.

Nebo mrtvou.

Přestože byla stále naživu, přestože stále bojovala, nečekal Simon, že některý z nich přežije následujících několik minut. Na břehu zbývali jen dva z Patelových mužů. Jeden z nich zahynul, když střelci na palubě *Dauntless* zahájili palbu. Jeho tělo rozervalo střela z 20mm děla.

Vzduch se náhle naplnil kulkami různých ráží. Dvacetimilimetrové dělo zapalovalo stromy a zanechávalo v kamenité zemi krátery o velikosti člověka.

Chycen mezi démony a smrtonosnou palbou Simon věděl, že tady nemůže zůstat. Ani ve vodě nebylo bezpečno. Koutkem oka viděl, jak dva z mužů shořeli na uhel a zmizeli ve vlnách.

Vzal Leah za paži. „Vstávej a běž.“ Táhl ji za sebou, překvapen její silou.

Naštěstí i ona pochopila, jak jsou na současné pozici zranitelní. Běžela za Simonem, společně prolétli těsně kolem blížící se hordy démonů a zmizeli hlouběji mezi stromy. Kdyby měli dost času, byl si téměř jistý, že by se dokázali v lese nepřátelům ztratit. Darkspawni byli mrchožrouti, zvyklí prohrabávat se troskami měst, tedy alespoň podle knih, které Simon četl, a podle jeho učitelů. Věřil, že v divočině by proti nim mohli mít šanci.

Běžel, ale věděl, že darkspawni jsou rychlejší. A zřejmě je tolik nezatěžovaly zbraně. Simonova baretta představovala dobrých dvacet liber váhy.

Během několika vteřin se místo vyzvednutí na pobřeží proměnilo v obrovský požár. Plameny se proplétaly větvemi a k nebi sršel nepřetržitý déšť jisker. Všude kolem se rozléhal hluk kulometné palby a ran z děla.

Simon držel baretu namířenou před sebe a přál si, aby měl meč a zbroj. S těmi by měl proti nepřátelům alespoň nějakou šanci.

Pokud teda jsou tyhle zbraně vůbec schopné je zastavit. Příběhy, které slyšel o mrtvých „rytířích“, které v Londýně viděli, ho přiměly věřit, že ne všechny předměty vytvořené templáři stoprocentně fungují. Stáli proti přesile. Nepoužívali taktiku. Byli až příliš sebevědomí. Simon však nevěděl, jestli těmhle výmluvám věří.

Větvičky šlehalý Simona do tváří. Zvedl ruku se zbraní, aby se před nimi chránil, ale nepomohlo to tolik, jak by si přál. Do okolních stromů narážely smrtonosné fialové paprsky darkspawnů a ihned je zapalovaly.

Přímo před Simonem se ve tmě objevil mrtvý strom. Opřel se do něj dlaní a vyvrátil ho. Zastavil se jen na tak dlouho, aby se ohlédl. Automaticky přitom namířil zbraň za sebe.

Leah v plném běhu přeskočila padlý kmen jako nějaká olympijská atletka. Člen Patelovy posádky, který běžel za nimi, zakopl. Než se stačil zvednout, chytil ho jeden z darkspawnů ohromnou tlapou za hlavu. Démon stiskl, vystříkla krev a mužova hlava praskla.

13.

Simon vystřelil darkspawnovi do obličeje prakticky z bezprostřední blízkosti. Mířil na jedno z očí a doufal, že by mohlo být místem dost slabým i pro barettu. Kulka ráže .50 okem skutečně prošla a způsobila, že vyteklo. Démon zavrával a vrazil do druhů běžících za ním, čímž je všechny poněkud zpomalil. Raněný démon pustil oběť a vztekle zařval.

V příštím okamžiku uprostřed lesa vybuchla střela 20mm děla a stromy se začaly kácet. Simon cítil, jak mu vibrace stoupají nohama vzhůru, a rychle se otočil na Leah.

Mladá žena stála zády opřená o strom a hleděla k blížícím se démonům. Vyměnila zásobník v automatické pistoli. V očích jí bylo možné číst paniku, navzdory tomu však relativně klidným hlasem zavolala: „Nezvládnem to! Jsou moc rychlí!“

„Běž!“ přikázal jí Simon a postrčil ji. Neměli jinou možnost.

Leah se hnala lesem jako první, vyhýbala se stromům a kamenům a klouzala po listím a sněhem pokrytých svazích. Za sebou vždy zanechala blátivou rýhu. Většinu času měli oba co dělat, aby nespadli.

A darkspawni je nepřestávali pronásledovat.

Pak se náhle po jejich pravici objevila druhá skupina. Simon si jí i v okolní tmě všiml. Krátce nato Leah rychle ukázala oním směrem a zároveň varovně vykřikla.

„Doleva!“ zařval Simon, prohnal se kolem ní a zamířil určeným směrem. V hrdle ho pálilo. Mlha ho štípala do očí.

Jeden fialový paprsek vypálil přímo před ním hlubokou rýhu. Simon už nebyl schopen změnit směr, takže se ji pokusil přeskočit, ovšem její okraj povolil, než se stačil odrazit. Svalil se na zem a snažil se nepustit barretu, protože i když nebyla schopna démony zabít, byla to alespoň nějaká zbraň.

Něco ho chytilo za nohu a nehodlalo ho pustit.

Simon ovládl paniku, která se ho začala zmocňovat, překulil se na záda a hleděl na darkspawna. Dvakrát kopl a pokusil se vymanit ze sevření, ale nepovedlo se mu to. Jeho noha jednoduše zasáhla démonovu hrud' a zastavila se o ni. Simona z prudkosti nárazu ostře zabolet kotník.

Démon se zasmál a dál držel Simonovu nohu v ocelovém sevření.

Simon dostal mezi ně barretu a vystřelil démonovi přímo do tváře. Kulka se odrazila téměř přímo zpátky a zaryla se do země jen pár centimetrů od Simonovy hlavy. Ten máchl zbraní ve snaze použít ji jako palici a pokud možno uvolnit démonovo sevření.

Netvor téměř znuděně máchl rukou. Rána vyrazila Simonovi barretu z rukou a roztříštila ji na kusy. Simon necítil prsty a jen bezmocně sledoval, jak se zbytky zbraně odrazily od okolních stromů a dopadly na zem o dobrých dvacet stop dál.

„Chcípni, člo... věče!“ zaskřípal démon a chytil Simona pod krkem. Podle starobylých textů měli darkspawni dokonce omezenou schopnost mluvit, vypadalo to však, že už pochytili základy angličtiny.

Sloužili jako špióni a velmi bystře se od obětí učili všechno včetně technologií.

Simon oběma rukama chytil darkspawna za silné zápěstí. Napjal všechny svaly a pokusil se znovu vymanit ze železného sevření. Protože nebyl schopen vyrovnat se netvorovi silou, hledal nervová zakončení, prostřednictvím kterých by byl schopen způsobit bolest. Šupinatá pokožka se však zdála být neproniknutelná. Před očima se mu začaly dělat černé mžítky. Snažil se dýchat... ale nemohl.

Pak darkspawnova obludná hlava odskočila ze širokých ramen a proměnila se ve spršku zelené tekutiny. Simon si myslel, že blouzní. Ze zkušeností poznal, že je na pokraji mdlob.

Pěst schovaná v kovové, ocelově šedé rukavici s rubínově zářící podšívkou chytila darkspawna za palec ruky, která stále svírala Simonovo hrdlo, a zatáhla. Démonovy kosti zapraskaly tak hlasitě, že to bylo slyšet dokonce i přes nepřetržitou střelbu.

Simon lačně nasál vzduch do plic, které měl v jednom ohni. Hleděl nad sebe na rytíře v plné zbroji. Templářská zbroj byla tak lesklá – také díky nanotechnologii, která dodávala energii zesíleným štítům – že Simon téměř viděl vlastní tvář v rytířově hledí.

„Simone?“ Uměle zesílený hlas zněl Simonovi divně, ale jen na okamžik. Také zněl překvapeně.

Simonovi trvalo jen okamžik, než si hlas zařadil. Pomohla mu skutečnost, že ani zbroj nedokázala skrýt ženské křivky jeho zachránce.

„Giselle?“ řekl Simon, neméně překvapeně.

Templářka mu podala ruku. Simon ji stiskl a dovolil jí pomoci mu na nohy. Giselle Fletcherovou znal od

dětství. Byla stejně stará a bydleli ve stejném podzemním komplexu.

„Ano,“ odpověděla Giselle. Na okamžik si dovolila zeslabit hledí do přízračně průhledné, aby jí viděl do obličeje. Byla to nádherná zrzka s pihami na nose a na tvářích. Její šedé oči byly teplé, ale vypadaly unaveněji, než si Simon vybavoval. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že tady potkám tebe, lásko.“

„No, kdybych si mohl vybrat, tak tu nejsem.“ Simonovi divoce bušilo srdce a Gisellina přítomnost mu dodávala síl. Když se podíval za ni, všiml si dalších pěti templářů bojujících s darkspawny meči i pistolemi.

Jeden démon zvedl zbraň a vystřelil na ně. Giselle smrtonosný paprsek zablokovala štítem. Paprsek se rozzářil do podoby vysokého kříže s obrazem hippogryfa. I když Simon obraz neviděl, věděl, že tam je. Byl s Giselle, když si štít v templářské kovárně vyráběla.

Energetický paprsek se odrazil nahoru, prošel korunami stromů a shodil několik větví.

„Popovídáme si pak,“ řekla Giselle. „Teď bojujem. Vem si mého grenadiera.“ Sama tasila ohromný templářský meč a obrátila se proti nepřátelům. „A snaž se nenechat se zabít.“

Simon Gisellinu uštěpačnou poznámku mlčky přešel. Vždycky se hecovali a pomáhali si tak navzájem k vyšším výkonům.

Vytáhl grenadier z pouzdra u jejího pasu a pevně ho uchopil. Byl masivní a těžký, nechutná zbraň plná vražedné síly. Uměla střílet granáty naplněné řeckým ohněm, tekutinou, kterou již před staletími objevili alchymisté. Až na to, že tahle verze byla vylepšená nejnovějšími technologiemi templářů.

Přes zoufalost situace se Simon odhodlaně usmál. Byl to dobrý pocit mít zase v ruce templářskou zbraň. Odjistil ji a skryl se za Giselle způsobem, jakým to měli naučené, když byl jeden z nich raněný nebo měl poškozenou zbroj. Zatímco Giselle blokovala fialové paprsky, Simon mířil a střílel.

Granáty vylétávaly ze široké hlavně grenadieru a s ohlušujícím výbuchem neomylně zasahovaly cíl. Jeden darkspawn se rozletěl na kusy, rozerván vysoce výbušnými projektily.

„Aspoň žes tohle nezapomněl, lásko,“ okomentovala ránu suše Giselle, jako by byli na cvičišti, které jim nachystali rodiče.

Simon pocítil vlnu pýchy. I když nebyl chráněn zbrojí a na bojišti byl tudíž velmi zranitelný, dokázal zabíjet nepřátele. K tomuhle byl vycvičen. Zkoumal okolí a hledal Leah. Našel ji zaštitěnou dvěma obrovitými templáři. Vypadala vyděšeně, ale snažila se aktivně vyhýbat útokům.

„Kdo je ta lasička?“ zeptala se Giselle.

„Kamarádka,“ víc teď zrovna nikdo nepotřeboval vědět.

„Tak pojď. Zkusíme odsud dostat tu loď.“ Giselle vykročila a díky zbroji se pohybovala nadlidsky rychle. Zbroj zvyšovala všechno: sílu, rychlost i obratnost.

Simon vyrazil za ní a snažil se držet trochu víc napravo, aby ho mohla krýt štítem a on zároveň mohl střílet. Musel ale běžet hodně rychle, aby jí stačil.

Templáři útočili ze tmy. Byli vyzbrojeni meči, kterým dávali přednost před střelnými zbraněmi, protože co se týkalo metra, byli vycvičeni spíše na boj zblízka. A meče byly zároveň nejmocnějšími zbraněmi v jejich arzenálu.

Z temnoty se vyřítil darkspawn – voják, jeden z elitních válečníků v rámci téhle kasty, a překvapil Giselle. Simon věděl, že musel být maskovaný, jinak by ho infračervené senzory zbroje odhalily.

Voják do Giselle s hlasitým zařinčením vrazil a odhodil ji dozadu. Ztratila půdu pod nohama a málem odletěla přímo na Simona, který na poslední chvíli uskočil. To mu zachránilo život.

Jakoby odnikud s kvílením přilétla raketa a vybuchla přesně v místě, kde ještě před chvílí stál. Tlaková vlna Simona srazila na zem a zasypala ho kameny a hlínou.

Dočasně ohlušen se Simon zvedl na kolena a zakryl si ústa i nos kabátem, aby nevdechoval pomaleji padající kousky hlíny. Kdyby nepadal sníh a zem nebyla tak rozbahněná, byl by vzduch plný prachu.

„Na stromě!“ vykřikla Giselle, vyskočila na nohy a zvedla meč. Darkspawn byl už téměř nad ní a napřahoval se ohromnou palicí, která kdysi patřila templáři. Vojáci byli známí schopností používat zbraně nepřátel.

Simon, který už se mezitím rozběhl, zaslechl Giselle jen díky tomu, že zbroj zesilovala hlas. Padl na kolena a zabořil špičky do bláta, aby rychleji zastavil. Zvedl oběma rukama grenadier a zamířil na postavu vysoko ve větvích. Našel ji podle fialových paprsků, které sledoval až ke zdroji.

Když měl zaměřovač přímo na démonickém sniperovi, stiskl spoušť. Grenadier se mu v ruku zachvěl, ke stromu vylétly tři granáty a zasáhly démona, který už se mezitím snažil zmizet.

Exploze strhly démona z větví a k zemi už padaly jen hořící kusy. Simon bezděčně vyrazil vítězoslavný výkřik.

„Pěkně,“ řekla Giselle. „Ale co kdybys přestal slavit a začal něco dělat?“

Simon se rozhodně cítil sebevědomější. Skryl se za silným kmenem dubu a zamířil. Grenadier byl svou povahou magický. Umožňoval vygenerovat prakticky nekonečné množství munice.

Simon znovu a znovu mačkal spoušť a kosil cíle, jakmile je spatřil. Většina darkspawnů umírala při prvním zásahu. Jen několik z nich se dočkalo druhé rány.

Giselle a ostatní templáři dál bojovali a neuvěřitelnou silou svých mečů rozsévají zkázu mezi demony, kteří na ně útočili. Bylo vidět jen míhající se čepele a demony padající bezvládně na zem.

Ovšem i jeden z templářů ležel na zemi a Simon podle polohy jeho těla poznal, že už se nezvedne. Vedle něj ležel meč, jen pár centimetrů od natažených prstů.

Simon si připevnil grenadier k pasu a rozběhl se pro meč. Byl to široký meč, velmi podobný tomu, který si Simon sám ukoval.

Vrhl se šipkou na zem a klouzal po rozbahněné zemi. Do očí se mu dostalo bláto a krátce ho oslepilo. Dychtivě meč sevřel v ruce a zvedl ho ze země těsně předtím, než se nad ním vztyčil stín. Simon se prudce otočil a zvedl se na koleno, meč v obou rukou namířený před sebe.

Na jeho ostří jiskřila zelená energie.

Ještě s větší sebejistotou Simon sekl po démonově paži. Čepel ji snadno přeťala a končetina spadla na zem. Ještě než se přestala hýbat, byl Simon znovu v pohybu a obkroužil démona směrem doprava. Zaútočil, ale stále si uvědomoval, že nemá zbroj.

Simon sekl démonovi po nohách s cílem zasáhnout šlachy. Netvor se prudce otočil a snažil se zabít jednou ranou, ale nohy už ho neposlechly a přistál tváří do bláta.

Simon přetočil meč v ruce a chytil ho opačně. Pak ho zabořil démonovi do zad, až hrot zajel do země. Démon otevřel ústa, ale zařvat už nestihl. Simon ho kopl do hlavy. Darkspawn se chvíli třásl a pak všechny jeho svaly povolily, jak si ho vzala smrt.

„Bacha!“

Simon se rychle pohnul, protože spatřil, jak se k němu po zemi žene stín. Odkulil se od něj, ucítil chladné bláto a znovu se postavil s mečem připraveným v obou rukou. Utočil na něj další darkspawn, který střelil grapplerem do místa, kde Simon před okamžikem byl.

Také grappler byl vyroben templářskou technologií a magií a darkspawn ho zřejmě ukořistil v boji. Zbraň byla masivní a robustní. Tvořila ji hranatá hlaveň, z níž bylo vystřelováno vlákno ze slitiny palladia, které se dokázalo omotat kolem cíle a přitáhnout ho k majiteli. Kdyby vlákno Simona zachytilo, byl by stržen přímo k démonovi.

Démon zařval vztekem a znovu zamířil. Simon se zvedl z kolen a za pomoci vlastní váhy bodl mečem. Čepel zajela démonovi do břicha tak hluboko, že Simon věděl, že vyšla zády ven. Cítil, jak ostří škrábe o páteř, a pak ho použil jako osu páky a démona rozřízl.

Darkspawna tak doslova vyvrhnul a ven se vyvalily slizké vnitřnosti. Chladný vzduch prosytily jedovaté výpary, až se Simonovi sevřely plíce. Téměř omráčen udělal několik potácivých kroků zpět a zakryl si ústa i nos rukou. V druhé však stále držel připravený meč.

Když se rozhlédl po rozbombardované zemi a podíval se mezi stromy, na nichž ještě stále byly listy, uvědomil si, že bojiště patří templářům. Několik darkspawnů leželo v podobě nehybných hromádek masa a kostí na zemi. Z chladnoucích těl stoupala pára, jak si je brala blížící se zima.

Dokonce i střelba na břehu utichla.

Simon se lekl, co by to mohlo znamenat, pomyslel na všechny ženy a děti, které pomohl dostat do člunu, a roz¹¹

¹¹ chybějící text i ve výtisku – pozn. zpracovatele

14.

Díky zbroji Giselle Simona rychle dohonila a předběhla. „Idiote,“ štekla po něm. „Hraješ si na hrdinu? Hrdiny zabijou vždycky jako první.“ Selhal jí hlas. „Poslední dobou jsme takových měli až moc.“

Než stačil Simon cokoli říct, nechala ho za sebou. Zvýšil tempo, ale rychle ho předběhli i ostatní přeživší templáři.

O pár minut později dorazili na pobřeží. Ve vzduchu se vznášel kouř ze střelby a mísil se s hustou mlhou. V dálce se od pobřeží rychle vzdalovala *Dauntless* a spěchala za horizont. Na palubě tančily dva ohně, ale na tu dálku Simon nedokázal rozeznat, zda se je někdo pokouší uhasit.

Bůh vás provázej, pomyslel si Simon a v duchu jim popřál hodně štěstí. Pak loď zmizela za vlnou, třebaže záře ohně ještě chvíli visela ve vzduchu, než mlha pohltila i ji.

„Budeš tu stát celý den?“ zeptala se Giselle.

Simon se na ni podíval.

„Máme práci, lásko,“ řekla tiše.

Simon přelétl pohledem břeh a viděl, že mezi mrtvými a umírajícími už procházejí ostatní templáři. Většina z obětí byli démoni, ale byli tam i lidé.

Nějaký muž středního věku kolem sebe slabě máchal rukama. Simonovi se hrůzou obrátil žaludek, když zjistil,

že jeden z paprsků démonů mu upálil obě nohy až po stehna. Pahýly byly ožehnuté a krvavé.

Tenhle pohled a pach bitvy byly cosi, co Simon ještě nezažil. V porovnání s tím nebylo nic ani to, co on udělal pytlákům v Jižní Africe. Tohle byl masakr, surový a strašný.

Giselle přešla k muži a klekla si u něj. Sundala si rukavici a chytila ho za ruku. Její hledí zmizelo, aby jí muž viděl do tváře.

„Ty... ty jsi anděl?“ zeptal se muž.

„Ne,“ řekla mu Giselle tiše. „Nejsem anděl. Jsem normální žena.“

„Takovou ženu jsem ještě neviděl.“

Simon se držel zpátky. Neměl vůbec chuť se k nim přiblížit. Jen pevněji sevřel jílec meče.

Giselle sáhla do malé kapsy zabudované ve zbroji a vytáhla injektor.

„Co to je?“ zeptal se muž.

„Opiát,“ odpověděla Giselle. „Utlumí to bolest.“

„To je dobře.“ Mužovy oči zamrkaly. „Už nechci cítit žádnou bolest.“

„Nebudete.“ Giselle přiložila injektor muži ke krku.

Narkotika se okamžitě dostala do jeho krevního oběhu. Bolest i strach mu rázem zmizely z tváře. „Budu... budu v pořádku?“

Giselle se na něj sladce usmála a pohládila ho po tváři. „Bude vám dobře.“

„To jsem rád.“ Muž se nadechl a pak hlasitě vydechl. Každíčký sval v jeho těle se uvolnil. Hlava mu klesla na stranu.

Měsíční světlo se odráželo od slz stékajících po Giselliných tvářích. Její helma se zavřela a skryla její

zármutek před Simonovýmá očima. On však v srdci cítil jeho tíhu.

* * *

Simon se díval na sedm mrtvých lidí, které snesli na jedno místo a položili vedle sebe. Tři z nich byli muži, které nechali na břehu, aby počkali na člun, ale byli tu další dva a ještě žena a dítě, které Simon vytáhl z mělké vody. Netušil, kolik dalších odneslo moře.

„Ví někdo, kdo jsou zač?“ zeptal se jeden templář.

Simon zavrtěl hlavou. Stejně tak Leah.

„Kapitán Patel nabíral podél pobřeží uprchlíky,“ dodal Simon. „Nemají žádná domluvená místa a komunikace mezi Francií a Anglií taky neexistuje. Byli to prostě... lidi.“ *Vyděšení a vystrašení lidi.*

„Bylo by lepší, kdybychom věděli, co jsou zač. Abychom to mohli říct jejich rodinám.“ To řekl Justin, jeden z templářů, které si Simon vzdáleně pamatoval ze školy. Pocházel z jiného templářského komplexu, ale dvakrát za rok se utkávali v cvičných soubojích.

„Jejich rodiny budou zřejmě rovněž mrtvé,“ řekla Devin. To byla mladá brunetka. Byla o tři nebo čtyři roky mladší než Simon a Giselle a trochu mohutnější. Tvář měla jako vytesanou z alabastru.

„Tady pro ně nemůžem nic udělat,“ řekla Giselle. „Vyfotíme je a vyvěsíme fotky, kde to půjde. Třeba jejich rodiny brzo zjistí, co se s nima stalo.“

Není kam spěchat, řekl si Simon hořce. *Jsou mrtví. Takovou zprávu nikdo slyšet nechce.*

Nakonec se rozhodli pohřbít je do mělkých hrobů společně se dvěma templáři, kteří rovněž podlehl zbraním darkspawnů. Nic jiného skutečně nemohli dělat.

* * *

„Musím vědět, co se stalo s otcem, Giselle.“ Simon se prodíral lesem za templáři.

Měl zbraň. Rád by použil i zbroj, ale ta se dělala na míru. Kdyby však našel alespoň jádro odpovídající velikosti – což bylo vzhledem k jeho postavě téměř nemožné – mohl ho zkombinovat s pláty z jiných zbrojí. Ostatní templáři si ze zbrojí svých druhů vzali, co se jim hodilo. Do rukou démonů nesmělo padnout vůbec nic.

Giselle se na Simona podívala. „Tvůj otec zemřel v bitvě v noci před svátkem všech blahoslavených, Simone. Věřím, že měl dobrou smrt.“

Třebaže tuhle odpověď očekával, její slova jím otřásla. Zavrával, ale pak znovu získal rovnováhu.

„Je mi to líto,“ řekla Giselle. „Myslela jsem, že to víš.“

„Ne. Jak bych to mohl vědět?“

„Bitva byla na tříděčku.“

Simon si vzpomněl na záběry, které viděl ještě v Kapském Městě. „Vím jenom, že tam byly strašné ztráty.“

„Ano. Většina templářů je mrtvá.“

Simon se pokoušel si to představit, ale nedokázal to. Po celý život měl kolem sebe tisíce templářů, mužů i žen, kteří žili zcela odděleně od ostatních obyvatel Londýna i Anglie. Ve městě, kde žili v metru, v tunelech, které byly

téměř zapomenuty nebo vybudovány bez jakéhokoli vědomí vedení města. Na venkově pak žili v podzemních bunkrech a komplexech.

„Proč?“ zeptal se napjatým hlasem. „Připadá mi to pěkně praštěné prostě se nechat jít zabít po staletích příprav. To šli jako ovce na porážku?“

„Ne!“ Gisellin hlas zazněl jako prásknutí bičem emocí. „Takhle to nebylo, Simone!“

Simon se zastavil, položil jí ruku na zbroj a žduchl ji. Věděl, že tohle vlastně nechtěl udělat, ale udělal to. Nic z toho, co říkala nedávalo smysl. Počínaje smrtí jeho otce. Byl vzteklý a emoce se mu téměř vymykaly kontrole.

„Tak mi řekni, jak to bylo!“ dožadoval se odpovědi.

„Nebudeš ty templáře urážet,“ prohlásila Giselle chladně a hleděla Simonovi pevně do očí. „Nebyli praštění ani hloupí nebo moc sebevědomí. Obětovali se.“

„Obětovali se?“ Simon tomu nemohl uvěřit. „Ne. Takhle nás nevychovali, Giselle. Říkali nám, že nemáme umírat pro svou zem. Měli jsme zařídit, že umírat budou ti druzí.“

„To řekl ten americký generál. George Patton.“

Simon těžce dýchal. Hrozně se snažil udržet na uzdě vztek, bolest i pochybnosti, které se v něm bily. Bylo to téměř neskutečné. „Tohle mi říkal *táta*. Pořád dokola. Když jsem bojoval. Když jsem se učil strategii. To bylo to nejdůležitější, co mě naučil. Aby zrovna on udělal něco, co ty tady naznačuješ, to... to...“ Nenacházel slova.

„Věděli, že nemůžou vyhrát,“ řekla Giselle poněkud mírnějším hlasem. „Museli se s tím smířit. Démonů

přišlo příliš mnoho. V tu dobu už zlikvidovali britskou armádu.“ Otevřela helmu.

Simon spatřil bolest vrytou do její tváře. Cítil se trapně a zabořilo ho to způsobem, jaký nečekal. Náhle měl pocit, jako by polykal hřebíky, a nevěřil vlastnímu hlasu.

„Démoni věděli, že tu templáři jsou,“ pokračovala Giselle. „Templáři nebyli jediní, kdo se připravoval. Démoni nás přišli lovit. V soustředěných útocích. Dokonce nás vyhnali z některých podzemních komplexů.“

„A jak démoni věděli, že tam jste?“

Giselle zavrtěla hlavou. „To nikdo neví. Zatím. Jsou chytrí a neuvěřitelně vynalézaví. Nevím jak, ale dostali se do našeho světa a začali na nás pořádat štvance.“

Nic z toho ve zprávách nebylo.

„Démoni se dostali do některých podzemních komplexů, Simone. Našli tam celé rodiny. A zabili je. A ještě horší bylo, že mrtvé přivedli zpět na svět jako nemrtvé.“ Giselle po tvářích stékaly slzy. „My...já... jsem musela jít dolů a pomoci zničit komplex, který vybili do posledního a v němž pak všechny proměnili v zombie. Neměli jsme jinou možnost. Museli jsme je vypálit.“ Nadechla se. „Když jdu večer spát, pořád je vidím, jak vřeští a snaží se dostat z plamenů. Ale my jsme je nenechali.“

Když nyní Simon viděl Gisellinu bolest, jeho vlastní ustoupila do pozadí. Několikrát se rychle nadechl a soustředil se na její slova.

„Nakonec lord Sumerisle a ostatní získali pocit, že musí démony přelstít,“ řekla Giselle. „Nějak je přesvědčit, že všichni templáři byli pobiti. Alespoň

natolik, aby nechali organizovaného lovu a my měli čas dát se dohromady a naplánovat další kroky.“

„Templáři napadli demony u katedrály svatého Pavla,“ řekl Simon.

Giselle přikývla. „Všichni, kdo tam šli, toho dne zemřeli. Chtěli jít všichni templáři, ale losovalo se. Někteří museli zůstat. Tvůj otec a někteří další válečníci říkali, že ti, co zůstali, mají nejtěžší úkol. Musí zjistit, jak žít dál, a najít slabinu démonů.“

„To bylo pro lorda Sumerisle lehké rozhodnutí.“

Zamračila se. „Lord Sumerisle tam zemřel. Jeho místo zaujal jeho bratr Maxim.“

Simon se nad tím zamyslel. Všechno se to zdálo neskutečné. „Jestli je většina templářů mrtvá, jak vůbec můžete doufat, že uspějete?“

„Protože musíme, Simone. Už nemáme jinou možnost.“

„Ale kdyby nezaútočili...“

„Démoni by nás nepřestali lovit,“ řekla Giselle. „Zabili by i naši budoucnost. Takhle aspoň můžeme vymyslet, co dál.“

Simon chtěl její argumenty nějak napadnout. Nemohl si pomoci. Nadechl se.

„Ne.“ Giselle zavřela helmu a znovu vykročila. Přes zvukový výstup zbroje zněl její hlas chladně a kovově. „Tohle prostě musíme udělat, Simone. Jiná možnost není.“ Nechala ho tam stát.

Simon se díval, jak odchází. Kolem něj prošli ostatní templáři. Nikdo nic neříkal. Cítil se prázdný.

Přišla k němu Leah, ruce plné zbraní, které vzali démonům. „Jsi v pořádku?“

„V pohodě.“ Simon si lépe rozložil váhu nákladu, který nesl, a rovněž vykročil.

15.

CENTRUM MĚSTA LONDÝN, ANGLIE

Dnes si říkáme kabalisté, ale není to jméno, které si vybrali zakladatelé,“ řekl Jonas Warrenovi, zatímco pozorovali shromáždění lidí ve větší místnosti. „Takhle nám začali říkat templáři, ovšem jen v tom nejskutečnějším smyslu slova.“

„Na počátku jsme neměli jméno,“ skočila mu do řeči Edith. „Zakladatelé naší organizace se jednoduše navzájem znali a dávali přednost anonymitě, aby mohli zůstat skrytí. Měli společný zájem o démony. To jejich studia je dala dohromady.“

„Kabala je tajná organizace,“ pokračoval Jonas. *To jsem věděl*, pomyslel si Warren. Vůbec se mu nelíbila skutečnost, že Jonas nebyl ochoten připustit, že by toho někdo mohl vědět stejně jako on, ale raději ho nepřerušoval.

„Vlastně je absurdní, že máme jméno pro něco, co má zůstat skryto, ale prostě je to tak,“ řekla Edith.

„Bylo nezbytné,“ řekl Jonas, „aby první členové naší organizace pracovali v utajení. Mnoho lidí nechápe, o co

se vlastně snažíme. A těch pár, kteří o démonech věděli, nechtěli zkoumat jejich nečistou povahu, jak tvrdili – což je výmluva, kterou vždy používají ignoranti, když něčemu nerozumí. Většina historiků nás spojovala se židovskou *Kabbalah*, to je ale jednoduše špatně. To už věděli i templáři, když nás nazvali kabalisty. Myslím, že nás chtěli co nejvíce pošpinit. Už to samotné jméno vyvolává nedůvěru a podezření.“

„Takže tuhle organizaci pojmenovali templáři?“ opakoval Warren. „Rytíři z křížových výprav?“ S každým krokem, jak se dostával dál, jako by poznával jen další neskutečné věci. Z představy, že by templáři znali kabalisty, se mu zamotala hlava.

„Templáři,“ řekla Edith sedící vedle něj, jejíž rohy nyní zářily zeleným ohněm, „nebyli jen válečníci, kteří se rozhodli znovu dobýt svatou zem. Ještě dnes existuje velká skupina těch, kteří se připravují na boj s démony.“

„Ale po bitvě u svatého Pavla už ne tak velká,“ řekl Jonas.

„Po tolika letech, když křížové výpravy skončily, ne všichni dál věřili na démony,“ řekla Edith. „Král Filip IV. nakonec templáře za povyšování vlastních zájmů nad zájmy království a spolčování se s démony zrušil. Ale nikdo nechtěl věřit kouskům kostí a zbroje, které tehdy našli a o kterých tvrdili, že jsou démonického původu. Dědicové templářů tuhle víru udržovali a připravovali se dál na den, kdy se démoni pokusí vzít si náš svět.“

Warren si pamatoval příběhy o ozbrojených mužích, kteří v předvečer všech blahoslavených zahynuli u katedrály svatého Pavla. Jestli se cvičili na boj s démony, moc se jim to asi nepovedlo.

Místo toho však řekl: „Myslel jsem, že jsou mrtví všichni. O tom, co se stalo u katedrály, jsem slyšel.“

Jonas zavrtěl hlavou. „Nezabili všechny templáře. V tu noc a následující ráno jich zemřela většina. Viděl jsem jejich těla, která zůstala na bojišti. Zemřelo jich tolik, aby je už démoni nepovažovali za nebezpečí. Myslím, že to byla chyba, ale ti, co přežili, nepřestávají demony zkoumat, abychom se mohli dozvědět víc.“

„Naše organizace se pokusila s demony spojit už během křížových výprav,“ řekla Edith. „Mysleli jsme si, že když se o nich dozvíme dost, mohli bychom je ovládnout.“

„Jak někoho mohlo něco takového napadnout?“ zeptal se Warren.

„Protože jsme lidé.“ V Jonasově hlase zněla pýcha. „Je naším osudem stát se pány všeho. Dobyli jsme zemi, od pobřežních měst až k velkým pouštím. Dobyli jsme moře, a dokonce i většinu toho, co leží pod ním. V přírodě neexistuje predátor, ze kterého bychom museli mít strach. Dostali jsme člověka na Měsíc.“ Jonas se odmlčel. „Démoni jsou jen další částí světa, která se nám otevřela. Bude jen otázkou času, než dobudeme i je.“

„A proč bychom je neměli zničit?“

„Protože se toho od nich můžeme hodně naučit,“ řekla Edith. „Představují nový zdroj poznání, se kterým jsme se ještě nesetkali. Mají vědomosti – a moc – o jaké se nám jen zdálo. Můžou nám pomoci dosáhnout vyššího stupně Osvícení.“

Způsob, jakým vyslovila *Osvícení*, Warrenovi naznačil, že tohle slovo asi začíná velkým písmenem. „Ale dyť jsou zlí,“ řekl Warren. „Je kotě zlé?“ zeptal se Jonas.

Warren neodpověděl, protože věděl, že neexistuje odpověď, kterou by Jonasovi nedal do ruky argument.

„Dítě si myslí, že koťátko je miloučké zvířátko na hraní,“ řekl Jonas. „Než to kotě na dvoře chytí krásného ptáčka. Přestože je to domácí zvíře, nikdy se nevzdá skutečné podstaty. Hluboko v srdci je to pořád lovec, stroj na zabíjení. Démoni mají také svůj řád, kterým se řídí.“

„Démoni jsou horší než koťata,“ řekl Warren.

„Pravda, ale my věříme, že je možné je ochočit. A kdyby to nešlo, můžeme je zavřít do klece a dozvědět se o jejich magii, která je přivedla na náš svět.“ Jonas se usmál. „O tomhle jde odjakživa všem kabalistům. Mít stejnou moc, jakou vládnu démoni.“

„Templáři se nám v tom snaží zabránit,“ řekla Edith. „Když to jde, snažíme se s nimi nepřijít do styku.“

„I když byli i kabalisté, kteří se snažili pomoci templářům při útoku na katedrálu svatého Pavla,“ dodal Jonas. „Bylo důležité, abychom démony trochu zpomalili, abychom je mohli nějakou dobu pozorovat. Ale pojď se mnou.“

* * *

„Příběhy o démonech se vyprávějí už od křížových výprav,“ řekl Jonas. „Dohledat je v knihách, kde se za ta staletí objevily, bylo nesmírně náročné. Bylo to o to těžší, že se vždy vyskytovalo mnoho imitátorů.“

Warren byl řadami knih doslova přitahován a zkoumavě si prohlížel jejich hřbety. „H. P. Lovecraft.“

„Ten byl na správné stopě,“ řekl Jonas. „On a Robert E. Howard popsali povahu démonů. Byli tu i jiní, včetně třeba Clarka Ashtona Smithe a Aleistera Crowleyho. Tihle všichni se hnali za temnotou s cílem jí proniknout a dozvědět se její tajemství.“

„Ale to jsou jenom příběhy,“ řekl Warren, zatímco dál zkoumal knihy. Když vyrůstal, všechny tyhle autory četl. Spoustu stejných knih měl i na polici ve svém příbytku.

„To jsou,“ řekl Jonas, „ale jsou inspirované příběhy, které si lidé předávali už od křížových výprav. Vírou v demony a d'ábly. Vírou v nadpřirozenou moc. V populární literatuře je jich plno. Nikdy nezaniknou.“

Warren prohledával police a našel knihy, o nichž si pamatoval, že je četla jeho matka.

„Legendy o démonech z našeho světa vlastně nikdy nezmizely,“ řekl Jonas. „Ani v příbězích, ani fyzicky. Já osobně věřím, že tu byly, nějak převzaté z jejich vlastního světa, už od dob, kdy se lidé scházeli v jeskyních a vyprávěli si o tom, co se skrývá v temnotě, kam nesahá světlo ohně.“

„Jako že jsou odsud?“

Jonas zavrtěl hlavou. „Jsou odněkud jinud. Z nějakého jiného světa. Nebo jiné dimenze.“

„Tak jak se sem dostali?“

„Myslím, že lidé je vždycky dokázali vnímat. Na začátku byl zřejmě předěl mezi oběma světy příliš tenký.“

„Až se jich lidé naučili bát,“ řekla Edith. „Jsou to dravci,“ řekl Warren. „Je normální, že se jich bojíme, ne?“

„Ano?“ Jonas zvedl obočí. „Pes nebyl vždy nejlepším přítelem člověka. Musel ho ochočit. Ale jsem si jistý, že začátek toho procesu nebyl vůbec jednoznačný.“

„Démoni jsou stejně chytří jako lidi.“

„Což znamená, že se toho od nich můžeme víc naučit. Copak to nechápeš?“

Warren se nad tím zamyslel a zjistil, že to chápe.

„Věříme, že démoni přinesli na svět magii,“ řekla Edith. „Když se víra lidstva v ně změnila, změnila se i schopnost čerpat prastaré síly, které démoni uvolňují do světa.“

„Ale teď jsou zpátky,“ řekl Jonas. „A náš potenciál znovu značně vzrostl.“ Podíval se na Warrena. „Samozřejmě, vždycky tu byli lidé, kteří měli od přírody větší schopnosti než ostatní. Ty jsi jeden z nich.“

„Ale to nebylo, protože bych věřil na démony,“ řekl Warren. „Než jsem před pár dny jednoho uviděl, tak jsem na ně nikdy nevěřil.“

„Ale tvá matka ano. Třeba to stačilo.“

„Moje matka,“ řekl Warren a zároveň se pokusil oprostit od bolesti a zmatku, který tehdy před lety cítil, „chtěla věřit na magii. Chtěla věřit na něco, co by jí dalo moc vzít život do vlastních rukou.“

„Někteří prostě mají pro magii přirozené vlohy,“ řekl Jonas. „My si myslíme, že jsi jedním z takových adeptů. Když mi Edith řekla, jak jsi před několika dny zahnal démona, věděl jsem, že se s tebou musím setkat. Jsem rád, že jsi přišel.“

Warren zkoumal úsměv toho muže. Jonas měl ze sebe radost, byl rád za příležitost, kterou nyní viděl před

sebou. Warren věděl, že by tohle pochopil i bez schopnosti poznat, zda mu lidé lžou, nebo ne.

„A co chcete, abych udělal?“

* * *

Warren seděl mezi ostatními v kruhu ve velké místnosti a prohlížel si je. Mnozí z nich ho přivítali s nadšením, jiní však se žárlivostí a podezřením.

Věděli, kdo je zač. Tedy alespoň to, že si Jonas s Edith myslí, že je vyvoleným, třebaže ani neznali jeho jméno.

„Od chvíle, kdy se pekelné brány otevřely a došlo k invazi, jsme se dozvěděli pár věcí.“ Jonas seděl po Warrenově levici a z druhé strany měl vedle sebe Edith. „Myslíme si, že démoni nazývaní Poslové byli vysláni, aby vyčistili cestu ostatním démonům. Myslíme si, že zde byli chyceni v pasti a ponechání svému osudu – smrti. Když pak templáři našli jejich kosti – tedy lidé, kteří se stali zakladateli řádu templářů – začali odhalovat jejich tajemství. Myslíme si, že tentokrát Poslové dorazili už před invazí. Před invazí, k níž došlo minulý měsíc, máme totiž několik hlášení o únosech lidí. Děti i staří lidé... jednoduše zmizeli.“

Warren si na to pamatoval. Došlo rovněž k několika brutálním útokům, při nichž byl pachatel neznámý. Rozpoutalo to hysterii, která se rychle šířila městem. Metropolitní policie vydala několik prohlášení, v nichž ujišťovala obyvatele, že dělá vše, co je v jejich silách.

„V Covent Garden byl zavražděn policejní konstábl,“ řekl Warren. „Podle hlášení ho zabilo nějaké

divoké zvíře.“ *Ale nikdo už neřekl, jaké divoké zvíře to mohlo být, že ne?* Tehdy si ten článek přečetl a rychle na něj zase zapomněl. S jeho životem to nemělo nic společného. Alespoň si to tehdy myslel.

Jonas přikývl. „Policie se pokoušela téhle stopy držet, ale už bylo pozdě. Poslové úspěšně použili krev obětí, aby protrhli tenkou blánu mezi našim světem a světem démonů. Dovnitř se začali hrnout další. Jen krátce nato se otevřely pekelné brány. Podle textu, který zde mám, je možné otevřít *okno* do světa démonů.“

„Nebudou démoni schopni dívat se do našeho světa?“ Warren si okamžitě vzpomněl na Nietzscheho citát o propasti. *A hledíš-li dlouho do propasti, vhlédne pak propast i do tebe.* Možnost nahlédnout do světa démonů Warrena znervózňovala, ale nedokázala přemoci vzrušení, které v něm rostlo.

„I kdyby tomu tak bylo,“ řekl Jonas, „nebudou moci projít, pokud jim to nedovolíme.“ Chvilí čekal. „Jste připraveni?“

Warren si olízl rty. Jedna jeho část stále nedokázala uvěřit, že je, kde je. Že sedí ve tmě, ale vidí a připravuje se zaklepat démonům na dveře.

„Ano,“ odpověděl, protože, ať už byl připraven, nebo ne, musel zjistit, jestli je to možné.

16.

Jonas kývl na jednoho z členů, kterého již dříve označil za Hledače.

Podle Jonase Hledači získávali a studovali artefakty a přispívali ke zvyšování vědomostí kabalistů o démonech. Jonas byl Hlas, jeden z poručíků, kteří sloužili Prvnímu jasnovidci. Na hierarchickém žebříčku kabalistů si byli rovni, ale někdy tvořili dvojice ve větších skupinách.

Hledač přešel do středu tichého kroužku kabalistů a položil na podlahu mnohostěnné zrcátko ve tvaru diamantu. Velikostí zhruba odpovídalo softbalovému míčku.

Když Hledač znovu zaujal místo v kruhu, natáhl Jonas k zrcátku ruku. „Toto je Oko Raatalukkyново. Tvrdí se, že je Saladin vyrval ze spárů démona a ukryl v Qalaat Al-Gindi, pevnosti na vrcholku hory hluboko v sinajské poušti.“

Jonas udělal gesto. Mnohostěn se pomalu postavil na vrchol a zvedl se do vzduchu. Rozzářil se vnitřním levandulovým světlem, které se rozšířilo na tváře přisedících.

„Na nějakou dobu bylo Oko převezeno do Benátek na žádost Giovanniho di Bicci de Medici,“ pokračoval

Jonas. „Jeho banka měla klienta, který po Oku toužil. Nikdo netuší, kdo byl tento klient, ale sultán Mehmet, známý jako Dobyvateľ, v roce 1453 vydrancoval Konstantinopol a Oko získal zpět. Během bitvy s Vladem Tepešim, známým rovněž jako Naražec, se pokusil vyvolat jeho moc.“

Při jeho dalším gestu se začalo zrcátko otáčet jako mince.

„Oko na sto let zmizelo na Valašsku,“ řekl Jonas,

„a znovu spatřilo světlo světa před šesti lety, když bylo nalezeno při archeologických vykopávkách. Tři roky trvalo, než ho kabalisté získali.“

Koutkem oka Warren náhle spatřil na Jonasově ruce krev. Když se nadechl, ucítil smrt a nepochyboval o tom, co musel Jonas udělat, aby talisman získal.

„Než se otevřely pekelné brány, pokusil jsem se Oko použít několikrát,“ řekl Jonas. „Mé pokusy před invazí však nebyly úspěšné. Zlepšoval jsem se, ale nepodařilo se mi Oko otevřít.“

Oko se nyní točilo tak rychle, že tvořilo jen rozmazanou šmouhu. Warrenovy uši naplnilo bzučení. Zároveň ho prostoupil příjemný pocit, jako by se v chladné místnosti ponořil do vany s horkou vodou.

„S tebou a s tvou mocí zde doufám, že překonám vše, co se mi v minulosti podařilo.“

Warren hleděl na blýskající se mnohostěn točící se na podlaze.

„V Saladinových denících nalezneme zmínky o Oku,“ řekl Jonas. „Tvrdí, že se mu díky němu podařilo spatřit démona, s nímž o Oko bojoval. Soustřed' se na Oko. Přej si, aby se otevřelo. Necht' spatříme, co smíme spatřit.“ Jeho hlas zněl nyní měkce, až hypnoticky.

Warren Jonasův hlas téměř nevnímal a soustředil se na Oko. Netrvalo dlouho, než si uvědomil, že se vlastně nemusí soustředit, protože ho do sebe samo *vtahuje*. Chtěl se zeptat, zda Jonas cítí něco podobného, ale zjistil, že se není schopen pohnout.

Z vrcholku Oka se rozzářilo stříbrné světlo. Místo aby však ozářilo strop a rozptýlilo se, zastavilo se jen metr nad zrcadlem.

Warrenem znovu projela vlna vzrušení, tu však rychle zchladila studená vlna, která se převálila místností. Koutkem oka viděl, jak se na stěnách vytvořila námraza a zakryla symboly a značky, které na nich byly nakresleny. O chvíli později se objevily praskliny. Odnikud se zvedl vítr a začal vířit v místnosti.

Někteří z kabalistů se zvedli a ustupovali nebo jen tak stáli.

„Stát!“ zařval Jonas. „Zůstaňte, kde jste!“

Warren se chtěl pohnout. Věděl, že by se měl pohnout. Ale nemohl. Seděl tam, jako by byl z kamene, a hleděl do Oka.

A byl si jistý, že Oko hledí na něj.

Další kabalisté opatrně couvali z kruhu.

„Zůstat!“ zařval znovu Jonas. „Zůstanete tady a pomůžete nám udržet kontakt!“

Warren neměl tušení, co by ten člověk dělal, kdyby ho kabalisté neposlechli. Ale vlastně ho to nezajímalo. Daleko více ho zaujalo Oko.

„To on,“ zašeptal někdo.

„To dělá on.“

„Tohle se nám nikdy nepovedlo.“

„Všechny nás zabije.“

„Nikdo nikoho nezabije!“ zahřměl Jonas. „Na tohle jsme se připravovali. Jsme silnější než démoni. Máme Oka. Soustředte se na ochrany. Nic se vám nestane.“

Warren cítil vzdor. Bylo to, jako by spal a snažil se ve snu otevřít oči, ale nedokázal to. Znásobil úsilí a přál si, aby vzdor zlomil.

Tělem mu projela žhavá bolest. Než si stačil uvědomit, co dělá, klečel na podlaze, ruce před sebou.

„Kdo jsi, člověče?“ otázal se hluboký, strašlivý hlas.

Warrenovo srdce se sevřelo strachem. Cítil se stejně vyděšený – *Už nikdy se nebudeš takhle bát!* – jako tu noc, kdy zahynuli jeho rodiče.

„Mluv!“ rozkázal hluboký hlas.

„Warren,“ zašeptal.

„Chceš zemřít?“

„Ne. Chci žít.“

„Pak tě postihlo šílenství.“

Warren prakticky nevnímal zbytek místnosti kolem sebe ani skutečnost, že ostatní kabalisté jsou v šoku, jen hleděl do Oka. Prostupoval ho žár jako ta nejhorší horečka, kterou kdy měl.

„Tady nemáš co pohledávat,“ řekl hlas. „Kdo jsi ty?“ zeptal se Jonas.

Světlo na vrcholku Oka zářilo ve tvaru elipsy, která se neustále měnila. Celý tvar byl stříbrný, ale v jeho hlubinách jako by se pohybovaly modré postavy.

„Nadutost,“ řekl hluboký hlas. „Jedna z mála obdivuhodných lidských vlastností. Alespoň ta má sílu, třebaže vy si ji nezasloužíte.“

„Já jsem Jonas Wayne. Hlas kabaly. Budeš mne poslouchat.“

Místnost naplnil hřmotný smích a odrážel se od stěn.

Warren se zachvěl strachem o vlastní život. Jeho matka byla posedlá učením se komunikovat s „přátelskými“ duchy, ale tenhle hlas, který mluvil skrz Oko, zněl jako čisté zlo.

„Neposlouchám žádného člověka.“

„Přikazuji ti, abys vyjevil své jméno!“ křičel Jonas. Jeho tetování zářilo jantarovým světlem.

Warren věděl, že získat jméno démona je tradičně považováno za klíč k jeho ovládnutí. Ale protože nikdy s démonem skutečně nemluvil – a už vůbec ne s takovým, jakého měl nyní před sebou – nebyl si zcela jistý, zda je to pravda.

Stříbrná elipsa se pročistila, jako by na tříděčku někdo naladil čistý signál. Hleděla na ně tvář, hrubá a drsná jako ještěří, pokrytá rudými šupinami a jizvami z bitev.

„Já jsem Merihim, Rozsévač moru,“ zahřměl démon. „A ty jsi přede mnou jenom nic.“

Stříbrná elipsa vyrostla a ukázala démona sedícího na netvorovi, který už se do obrazu nevešel. Vzdáleně připomínal slona pokrytého šupinami o velikosti kanálových poklopů, s ohromnými zahnutými rohy.

Merihim pozvedl ruku, v níž svíral trojzubec ze zeleného kovu, který nyní jiskřil zelenou energií. Stříbrnou elipsou prošly mihotavé vlny.

Uchopen neviditelnou rukou byl Jonas zvednut nad podlahu. Zařval, vysoko a ječivě jako žena. Nebyl pánem ani situace, ani sama sebe. Zoufale bil rukama do síly, která ho obklopovala. Snažil se pohnout nohama, ale nemohl.

O chvíli později se Jonas zkroutil, jako by ho někdo ždímal a ohnul. Jeho záda se zlomila směrem dozadu. Kostí praskaly a tříštily se.

Kabalisté, kteří stále seděli v kruhu, vyskočili na nohy a rozběhli se ke dveřím. Ty se prudce zabouchly a uvěznily je uvnitř. Začali naříkat a prosit o milost.

Edith se je pokusila vzpamatovat, ale bylo to marné. Warren cítil, jak z ní ve vlnách vyzařuje strach.

Žena přeběhla k Jonasovi a vytáhla z pláště dýku. Přes celou místnost a navzdory vší magii, která už v ní byla, cítil Warren, jaká moc ze zakřivené čepele tryská. Měla v sobě cosi východního a nejvíce připomínala šavli.

Merihim volnou rukou udělal další gesto. Portálem okamžitě proskočili démoni připomínající obludné psy a dopadli na podlahu místnosti. Vrčeli, chňapali čelistmi a máchali ostnatými ocasy.

„Až doposud jsem se musel držet zpátky,“ řekl démon. „Díky vám už nemusím čekat na pekelné brány.“ Chytil se okrajů magického okna a protáhl se skrz.

Když stanul v místnosti, škrábal rohy o strop. Musel měřit nejméně dva a půl metru. Byl neuvěřitelně svalnatý a stavbou těla připomínal vzpěrače ve vrcholné formě. Na sobě měl modrozelenou zbroj vyrobenou z ještěřích šupin. U pasu mu v pochvě visel ohromný meč.

„Ne!“ zajíkla se Edith. Natáhla obě ruce před sebe a zatlačila.

O Merihimovu hrud' se roztříštily vlny mihotavé energie.

Démon tiše o krok ustoupil a pak se zazubil. „To nebylo zlé. Na člověka. Ale ještě jsi neovládla moc, kterou máš.“ Jeho tvář byla ohavná. „Ukážu ti, co je moc.“ Znovu udělal gesto trojzubcem.

Jonas vykřikl, třebaže by si Warren myslel, že už toho nemůže být schopen. Jeho tetování se nyní rozzářila zlatě a tak jasně, že se na ně Warren téměř nedokázal dívat.

Pak se v mžiku změnila na vztekle rudou, na barvu západu slunce za prachem zakrytým obzorem.

Jonas *vybuchl*. Kusy jeho těla se rozletěly po místnosti.

Warrena několik z nich zasáhlo. Pak si uvědomil, jak jsou horké, a rychle je ze sebe začal setřepávat. Zuřivě se ze sebe snažil dostat i Jonasovu krev.

Edith zoufale vykřikla a vrhla se na démona. Warren si byl jistý, že ví, že to bude její zkáza, ale neváhala.

Jakoby nic na ni Merihim namířil trojzubec. Všechny tři hroty probodly ženinu hrud' a připíchly ji ke stěně na druhé straně místnosti jako nějaký hmyz ve sbírce.

Edith se slabě pokoušela dostat trojzubec z hrudi.

Merihim promluvil jazykem, kterému Warren nerozuměl. Edith ihned zachvátily plameny, požířely ji a zbyla jen černá skvrna na stěně.

Démon znovu promluvil a menší démoni se vrhli na kabalisty. Jejich drápy a tesáky se zaryly do masa mužů i žen, kteří se shromáždili v místnosti.

Poslední patro budovy se proměnilo v dům hrůzy. Místnost naplnila smrt, pach krve a spáleného masa.

Warren náhle zjistil, že je volný, a rozběhl se k nejbližšímu oknu. Démon svou mocí zavřel dveře, ale jestli bude muset, byl odhodlaný proskočit sklem. Napadlo ho, že pod oknem by mohlo být požární schodiště.

„Kam jdeš?“ zavrčel démon.

I když věděl, že démon mluví s ním, Warren Merihima ignoroval a běžel o život. Jen těsně minul démonického psa, který právě rozpáral nějakého muže.

U okna Warren ani na okamžik nezaváhal. Vrhł se skrz a jednou rukou si chránil obličej. Vrazil do skla a proletěl ven.

17.

Všechno se zvrhlo v horečný zmatek. A pak se to zastavilo. Znehybněn démonovým kouzlem hleděl Warren na sněhem pokrytou ulici pod sebou. Věděl, že by se zřejmě pádem zabil, ale byla to stále lepší varianta než skončit rukama démona. Nyní si však už nemohl vybrat. Neschopen se pohnout vplul zpátky do místnosti. Jakmile byl uvnitř, rozhlédl se a spatřil, že na několika místech hoří oheň. Zřejmě žádný z lidí už nebyl naživu.

Démon hleděl přímo na Warrena. „Jsi pozoruhodný,“ prohlásil Merihim. „Jak to, že vládneš takovou mocí?“

Warren si myslel, že je příliš vyděšený, než aby odpověděl, ale zjistil, že se jeho ústa otevírají, a uslyšel vlastní hlas. „Nevím.“

„Když jsme přišli, měli jste vy lidé jen malou moc,“ řekl Merihim. „Věřili jste – skutečně jste věřili – jen v málo věcí, než jsme se vám ukázali.“

Když se podíváš do očí samotnému zlu, pomyslel si Warren, asi na to jen tak nezapomeneš.

Démon se zasmál. „Ty si myslíš, že jsem zlý, člověče?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl Warren, než se stačil ovládnout.

„Nejsem zlý, jsem mocný.“ Merihim zvedl ruku a chvíli ji držel nad ohněm. Plameny jako by laskaly jeho

kůži. „To moc určuje dobro a zlo. Kořist náleží vítězi. Takhle to bylo vždy. A ani tentokrát to nebude jiné.“ Odmlčel se. „Ale o tobě chci vědět víc.“

Warren mlčel a hleděl do vražedných očí. Sebral všechnu sílu, všechnu energii, kterou kdysi používal, aby odhalil lež a ovlivnil jiné. Soustředil ji na démona a připravil se udeřit vším, co měl.

Ale nemohl si pomoci od myšlenky, že by bylo lepší porozumět tomu, co se chystal udělat. Nebo věřit, že to dokáže.

Psí démoni se shromáždili pánovi u nohou. Při bližším pohledu si Warren uvědomil, že jsou více podobní lidem než zvířatům. V citronově žlutých očích se jim zračila inteligence.

„Na co myslíš, červe?“ zeptal se Merihim.

S vědomím, že nebude mít další šanci, stále visící ve vzduchu držen démonovým kouzlem, vrhl Warren vše, co v sobě cítil, proti Merihimovi. Démon byl nárazem odhozen zpět do stříbrného portálu vytvořeného Okem.

Warren užasle sledoval, jak Merihim *propadl* portálem vtažen dovnitř mystickými silami, které rozpoutal. V příštím okamžiku byl Warren uvolněn z démonova kouzla a spadl na podlahu. Okamžitě se pokusil zvednout vědom si toho, že Oko portál zavírá.

Teď už stačilo jen vyhnout se psím démonům. Někteří z nich skákali do portálu za svým pánem.

„Člověče!“ zavrčel Merihim z druhé strany portálu. Namířil na něj trojzubec.

Z jeho hrotů vyšlehly plameny, prolétly portálem a zasáhly Warrena. Zachvácen vířící masou ohně prolétl Warren oknem a už podruhé zahájil osmipatrový pád.

Tentokrát ho však nezachytilo žádné kouzlo.

Zatímco padal, stačil si s hořkostí v srdci uvědomit, že tentokrát skutečně zemře. Báł se otevřít ústa a zařvat, báł se, že by vdechl plameny, které ho obklopovaly.

Když dopadl na zem, přistál v několik centimetrů vysoké vrstvě sněhu. Ani ten však nestačil zmírnit sílu nárazu. Warren se praštil hlavou do chodníku a všechno zčernalo.

* * *

O pár hodin později Warren otevřel oči. Jeho svět byl naplněn bolestí. Uvědomil si, že nedýchá, takže se nadechl. Nevěděl, jestli předtím dýchal, ale teď cítil, že musí.

Svět prostoupilo světlo. Byl den. Spal – nebo byl v bezvědomí – celou noc. Znovu se nadechl, jistý si, že v hrudníku musí mít něco polámaného. Hlava se mu zatočila a všechno znovu zčernalo. Jeho poslední myšlenka byla, že tentokrát už určitě umře.

* * *

Jenže se probudil znovu.

Bolest byla menší, a on ji navíc lépe zvládal. Když mu v hrudníku znovu zaskřípaly zlámané kosti, dokázal bolest snést, aniž by omdlel.

Šaty měl promočené roztopeným sněhem, což byl důkaz, že jeho tělo ještě nevychladlo. Další – třebaže neuvěřitelný – důkaz, že ještě žije.

Rovněž si uvědomil skutečnost, že je bosý. Zatímco byl v bezvědomí, někdo mu ukradl boty. Tiše proklet toho, kdo to udělal, a doufal, že si ho nebo ji vezmou démoni. Pak se podivil, jak je možné, že si démoni nevzali jeho.

Pomalů zvedl levou ruku a podržel si ji před obličejem. Neměl v ní cit. Pomyslel si, že je to z toho, jak ležel ve sněhu.

Místo toho však zjistil, že rozsáhlé popáleniny, které postihly téměř celou paži, zřejmě způsobily i nervové zranění. Rozhodně to byly popáleniny třetího stupně. Mezi černými plochami spečeného masa viděl v prasklinách nitky červené krve a růžového masa.

Trpce si pomyslel, že ono nervové poškození je pro něj požehnáním. Bez něj by bolest zřejmě nesnesl. I tak ho mučila po celém těle.

* *

Warrenovi trvalo hodinu, než se postavil na nohy. Poznal to, protože se podíval na žárem popraskané sklíčko hodinek. Bylo 10.43.

Sebral síly, opřel se o stěnu a několikrát se zhluboka nadechl. Druhou rukou nemohl pohnout vůbec. Bezvládně mu visela podél těla.

Kromě paží měl popáleniny i na hrudi, břiše a na nohou. Z jakési ztuhlosti, kterou cítil ve tváři, pochopil, že i tu bude mít popálenou. Do nosu mu pronikl pach spálených vlasů a na okamžik se mu z něj udělalo zle. Zvracel, ale ven vyšla jen trocha žaludečních šťáv.

Utřel si ústa ohořelým rukávem a podíval se nad sebe na budovu. Horní patra zachvátil požár, a hořely už dokonce i okolní domy. Sníh zřejmě požár poněkud tlumil, protože žádná z budov neshořela až k základům. I tak však čněly k nebi jako ohořelá polena.

Warrena napadlo, kolik kabalistů asi přežilo. Pochyboval, že vůbec někdo. Vzhledem k tomu, že na ulici neležela žádná těla, předpokládal, že se nikomu nepodařilo dostat ven.

Ale proč mě ti psí démoni nevyčmuchali a neujistili se, že jsem mrtvý?

Do ulice vešli tři muži zhruba jeho věku. Soudě podle pytlů, které měli hozené přes rameno, to byli sběrači.

„Hele,“ řekl ten vpředu. „Seš v pohodě?“

„Ne,“ odpověděl Warren, ale pomyslel si: *Copak vypadám v pohodě?* Protože věděl, že rozhodně ne.

„Co se ti stalo?“ zeptal se druhý.

„Ten chlap je spálený na škvarek,“ prohlásil třetí.
„To se mu stalo.“

„Potřebuju... pomoc,“ řekl Warren. „Prosím.“
Nerad prosil jiné lidi o pomoc. Znamenalo to projevit slabost. Podle jeho zkušeností lidé měli sklony využívat ty, kdo projevíli slabost.

První muž zavrtěl hlavou. „Já ne. Zapomeň. Mám dost práce postarat se vo holku a děcko. Fakt poslední věc, co potřebuju, je starat se vo nějakýho mrzáka. Sorry, kámo.“

Warren chtěl znovu poprosit, ale hrdost mu to nedovolila. Jen se na ty tři díval.

Všichni se otočili a odešli.

Ponížený a v bolestech Warren sklopil hlavu. Myslel si, že by mohl začít plakat, protože se cítil hrozně. Ale neplakal od noci, kdy mu zemřela matka. A od stejné noci nikoho neprosil o pomoc.

Ale slzy nepřišly. Nevěděl, jestli je to díky jeho vůli nebo proto, že má tvář tak popálenou, že slzné kanálky jednoduše nefungují.

Po chvíli si uvědomil, že žádná pomoc nepřijde, vstal, odlepil se od stěny a vyrazil domů. Nic jiného mu nezbývalo.

* * *

Když Warren dorazil k budově, v níž byl jeho příbytek, byl sám překvapený. I když to bylo jen devět bloků daleko, i když byla cesta obtížnější kvůli napadanému sněhu, jednoduše kladl jednu nohu před druhou, až došel k budově. Z úst mu v ledovém vzduchu vycházely obláčky páry a on kráčel přímo za nimi.

Ale musel ještě vyšlapat čtyři patra.

Zastavil se na chodbě před schodištěm a zatoužil po tom, aby si mohl sednout a odpočinout. Ale bál se. Byl si jistý, že když si sedne, už nevstane a nedojde. Nebyl si vlastně ani jistý, jestli nezemře. Zatím ovšem žil.

Přál si, aby někdo – Kelli, George nebo Dorothy – sešel dolů a našel ho tu. Jejich pomoc by dokázal přijmout, aniž by ztratil něco ze své hrdosti. Byli to jeho spolubydlíci. Čekalo se od nich, že se o sebe budou navzájem starat.

Zhluboka se nadechl, slyšel, jak vzduch hvízdá v popálených dutinách, a vyrazil nahoru po schodech.

Každý pohyb přinášel další nápor bolesti, která mu projela celým tělem.

Nakonec vylezl nahoru a zamířil ke svému bytu. Vytáhl z kapsy klíč, odemknul a vešel dovnitř.

Znamé zarachocení klíče v zámku ho málem rozbrečelo. Všechno se zdálo být téměř normální, jako by před chvílí otevřel oči a probudil se z noční mýry. V kamnech v rohu hořely uhlíky a naplňovaly místnost teplem, které by vnímal jako velmi příjemné, kdyby nebyl tak popálený.

V kuchyňském koutě stála Kelli jen v noční košili. Když spatřila Warrena, vykřikla a ustoupila.

„To je... v pohodě,“ řekl Warren chraptivě. S hlasem to nyní bylo horší. Mluvit ho stálo větší úsilí. Krev z prasklin ve spáleném mase kapala na dřevěnou podlahu. „To... jsem... já.“

„Warrene?“ Kelli sundala ruce z úst a hleděla na něj vytržštěnýma očima. Neudělala však ani krok, aby mu pomohla.

„Jo.“ Warren polkl. „Měl jsem... trochu potíže.“

„Potřebuješ doktora.“

„Já... vím. Žádného... nemám.“ Hlava se mu znovu začala točit. Musel se rozhlédnout, aby se ujistil, že nepadá na zem. „Musím... si... lehnout.“

Otočil se a belhal se k žebříku, který vedl do podkrovní části bytu s ložnicemi.

Vyšplhat nahoru mu trvalo dlouho. Warren se však nedokázal přinutit, aby Kelli požádal o pomoc.

„Umřeš?“ zeptala se Kelli.

„Myslím... že ne.“ Warren odpověděl a zastavil se v půli cesty nahoru po žebříku. „Co se ti stalo?“

Warren si jí nevšímal. Kelli byla vždy nepřístupná a sobecká. Vyšplhal po žebříku a vylezl do podkroví. S vypětím všech sil se dostal do ložnice, kde se zhroutil na postel.

Měl pocit, že slyší, jak se ho Kelli na něco ptá, a napadlo ho, že možná šplhá za ním nahoru. Ale už ji nevnímal. Nedokázal zůstat déle při vědomí. Stal se snadnou obětí bolesti, která na něj znovu a znovu útočila.

* * *

Stále žiješ, člověče?

Ta slova se rozléhala v horečnaté mlze, která vyplňovala Warrenovy sny. Věděl, že hlas patří Merihimovi. A také věděl, že na démona nikdy nezapomene.

Měl bys být mrtvý, pokračoval hlas.

Nejsem. Warren se při těch slovech dmul pýchou. Celý život od něj nikdo nic nečekal. Jen že se mu něco nepovede. A teď se mu nepovedlo umřít. Připadalo mu to komické. Ale kdyby tohle bylo skutečné, a ne jen sen, kdyby s ním démon skutečně mluvil, věděl, že by se bál.

Označil jsem si tě, řekl Merihim. Neunikneš mi. Ale já chci vědět, čeho jsi schopen. Takže tě nechám žít. Prozatím.

* * *

Tahle výhružka Warrena probudila, protože se zdála být strašlivě skutečná. Musel se probudit a přesvědčit, že démon není u něj v ložnici.

Měl horečku a v ústech sucho. Obrátil se na posteli a sáhl pro láhev s vodou. Někdo si vzal jeho zásoby, které měl vedle postele. Věděl, že to byli jeho spolubydlíci.

Jeho pozornost upoutal pohyb na stěně. Zadíval se do zrcadla, které v tom místě viselo. Třebaže byla v místnosti tma a okna zastřená, trochu viděl. Možná to bylo díky triku, který se naučil u kabalistů.

Děsivý obraz, který na něj ze zrcadla hleděl, byl on sám, ale kdyby nevěděl, že je to zrcadlo, nepoznal by se. Pravá část jeho tváře byl jeden hrubý strup zčernalého masa, které se odlupovalo od lícní kosti. Vlasy měl připečené k lebce. Viděl napuchlé, napůl zavřené pravé oko. Když mrkl, po tváři mu začala stékat krupěj krve.

Obrátil pohled ke stejně zničené ruce a na hřbetě viděl bílé kotníky prstů. Prsty měl tlusté jako klobásy a stejně spálené. Jeho čokoládově hnědá kůže vypadala kolem popálených míst bledá. Nedokázal sevřít ruku v pěst.

Ted' se ho konečně začala zmocňovat panika, zakousla se mu do srdce a křičela v něm. Tělo měl plné adrenalinu a nervy napjaté. I kdyby to přežil, nikdy už nebude stejný jako dřív. Bude z něj obluda. Zachvěl se, ale byl příliš slabý, než aby vstal. Srdce mu divoce bušilo. Za sebou uslyšel kroky.

Warren se otočil a viděl Kelli odhrnout závěs. Vypadala v šoku.

„Ty ještě žiješ?“ zeptala se.

„Kde mám... vodu?“ zeptal se Warren.

„Myslela jsem, že už ji nebudeš potřebovat.“

Zvedla se v něm vlna vzteku, vstal a udělal dva kroky směrem k ní. „Nemělas právo... brát mi... tu vodu.“

„Nechtěli jsme, aby se zkazila. Mysleli jsme, že seš mrtvý.“

„Nejsem.“ Warren se na ni soustředil a uchopil moc, která v něm tak dlouho držela. Cítil ji silnější a jistější než kdy dřív. „Přines mi... vodu.“

Kelli okamžitě zmizela a vrátila se s litrem vody.

Warren chvíli válčil s víčkem, ale pak jej otevřel. Když pil, cítil, jak má rty popraskané a napuchlé. Podíval se na ni a znovu soustředil všechno, co měl v sobě, na ni. „Postaráš se... o mě. Rozumíš? Postaráš se... abych měl... vodu... a jídlo.“

„Ano,“ řekla.

Warren se znovu napil. Zvedl se mu žaludek. Sedl si zpátky na postel a doufal, že vodu udrží v sobě. Potřeboval ji. Zavřel oči a doufal, že nezemře. Ale nebyl přesvědčený, že chce žít takový, jaký je. Musel se uzdravit, ale nechtěl žít zjizvený a zmrzačený.

18.

POBŘEŽÍ ANGLIE

Takže tohle jsou tvoji přátelé?“ Simon pohlédl na Leah Creaseyovou sedící na kameni jen kousek od něj a zamyslel se nad její otázkou. Byli přátelé? Nebyl si jistý. Čistil zbraně a snažil se z nich dostat krev a jiné tělesné tekutiny, které na nich při akci ulpěly.

Leah jedla polévku ze samoohřívací konzervy a sendvič se sušeným hovězím. Simon taky jeden snědl a nabyl dojmu, že plastický obal, ve kterém ho dostal, by musel chutnat lépe.

„Pár jich znám,“ připustil Simon.

„Giselle.“

„Tu nejlíp.“

Leah templáře pozorovala. Všichni se od ní i od Simona distancovali. Nejdříve Simon nevěděl, jak si to má vykládat, ale pak usoudil, že mu to vlastně vyhovuje. Nic jim nedlužil a oni nic nedlužili jemu.

„Jak dobře jsi ji znal?“

Simon věděl, že její zájem v tuto chvíli pramení čistě ze ženské zvědavosti, která téměř – jen v tuto chvíli

– dělala celou situaci normální a přirozenou. Jako by právě nepohřbili sedm lidí do mělkých hrobů.

„Tak dobře ne,“ řekl Simon. „Ne jak myslíš.“

Leah se navenek trochu uklidnila. „Tak proč je na tebe tak naježená?“

„To je na dlouho.“

Leah se zamyšleně zadívala k východu, kde slunce na horizontu začínalo malovat zlatou svatozář, a řekla: „Myslím, že máme čas. Z toho, co jsem pochytila od tvých přátel, jsem pochopila, že přes den nikam nejedeme.“

Byla to pravda. Giselle to už Simonovi řekla. Démoni lovili ve dne i v noci, ale za denního světla viděli dále a snadněji zaznamenali jakýkoli pohyb. Chtěla pro cestování využít úkryt noci.

„Býval jsem jedním z nich,“ řekl Simon.

„Nepřipadáš mi jako ten typ, co by se navlíkl do jedné z těch konzerv.“

Simon se ušklíbl. „To je zbroj. Vyrobená ze slitiny palladia.“

„O tom jsem nikdy neslyšela.“

„Je to drahý kov. Je celkem fuška ho sehnat. A ještě větší fuška z něho něco ukovat.“

„A ty sis tu bezpečnostní výzbroj dělal sám?“

„Můj otec...“ Simona neočekávaně zradil hlas. Soustředil se na čištění grappleru, než nabyl dojmu, že má hlas zase plně pod kontrolou. „Pomohl mi ho ukovat otec. Tak se to dělá. Vždycky se to tak dělalo. A není to výzbroj. Není to jako kevlar¹² nebo něco takového.“ Kývl hlavou směrem k templářům. „Když to máš na sobě, tak

¹² Kevlar je syntetická látka, ze které se mimo jiné vyrábí například neprůstřelné vesty (pozn. překl.).

jsi spíš jako nějaký tank. Je to hodně pokročilá technologie.“

„Je to řízené počítačem? Napadlo mě to, když jsem viděla, jak to funguje. A protože to nemá žádné otvory pro oči, říkala jsem si, že je buď museli trénovat slepí mniši, nebo to má nějaký zobrazovací systém.“

„Zobrazovací systém. Průhledový displej, říká se mu HUD. Ale daleko pokročilejší, než má armáda.“ Simon nemohl nezaregistrovat pýchu, která byla slyšet z jeho hlasu. „A magická.“

Leah zvedla obočí. „Říkal jsi *magická!*“

„Jo.“

„Jako vědecká kouzla?“

„Ne, jako energetické pole, které není možné vytvořit fyzickou vědou.“ Simon se na ni podíval a náhle si uvědomil, že většina světa uvažuje stejně jako Leah. Ocitli se ve válce a neměli ponětí, o co vlastně jde. „Viděla jsi ty zrůdy, co jsme s nima bojovali.“

„Ty mimozemšťany? Jo.“

„Nejsou to mimozemšťani.“

Leah se zamračila a zatvářila se ještě víc ztrápeně. Pak řekla: „Ale na tříděčku říkali, že to jsou mimozemšťani.“

„Protože média nemají páru, co jiného z nich udělat.“

Leah držela misku s polévkou v obou rukou. „Tak co teda jsou?“

„Démoni.“

Zhluboka se nadechla. „Jako... z *pekla?*“

„Nevím, odkud jsou. Prostě z jiného světa.“ Simon zavrtěl hlavou. Byl unavený a zmlácený a smutný a rozzlobený způsobem, jaký ještě nepoznal. Jeho otec byl

mrtev. Ta myšlenka se mu neustále vracela a bušila do hlavy jako kladivo do kovadliny. „Knížky, ze kterých jsem studoval, nikdy to místo nepojmenovaly. Možná se jmenuje peklo. Možná je peklo jenom jméno, které tomu místu dali lidi, když se démoni poprvé objevili.“

„Hele! Knížky?“

Simon se zhluboka nadechl a snažil se být trpělivý. „Tam, odkud jsem...“

„A odkud vlastně jsi?“

„Z Londýna. Žil jsem tu celý život.“

„Byl jsi v Jižní Africe.“

Simon přikývl. „Tam jsem šel za prací. A abych odsud vypadnul.“ Odmlčel se. „Než se tohle stalo, než se démoni vrátili, taky jsem na ně nevěřil.“

„A co ty knihy?“

„Jsou to knihy o démonech. Ti, co jsme s nima teď bojovali, to jsou darkspawni. Hrozně těžko se zabíjejí. Ale proti těm nebezpečnějším to jsou jenom pěšáci.“

„Oni jsou ještě nějakí nebezpečnější?“

„Moc nebezpečnější,“ řekl Simon.

„Kde se dají ty knihy sehnat?“ Zpoza Simona se ozvala Giselle, která přišla, aniž by si jí všimli.

„Když trochu zavzpomínáš, Simone,“ řekla ostře Giselle, „určitě si vzpomeneš, že o naší misi se s lidma zvenku nemluví.“

Simon se cítil provinile. Otočil se k ní. Cítil, jak se v něm vzdouvá vztek a hledá způsob, jak vybuchnout. „Možná sis toho nevšimla, ale spousta věcí se změnila. Tajemství je venku.“ *A otec je mrtvý.*

„Ale ne všechna tajemství.“ V lesklém hledí její helmy se odrážela Simonova tvář s ne příliš přesvědčivým výrazem. „A my bychom chtěli, aby to tak

zůstalo. Ty a tvá kamarádka byste měli sklapnout a trochu se vyspat. Jinak vás tu necháme a starejte se o sebe sami.“

Simon nesnášel, když ho někdo poučoval. A obzvláště když věděl, že si to zasloužil. Ale tohle byl zároveň jediný důvod, proč neprotestoval. Neochotně přikývl. Věděl, že Giselle by výhrůžky bez problémů splnila.

Giselle odešla.

„Teda. Ta umí zkazit zábavu, co?“ zeptala se Leah.

„Jenom dělá svou práci.“

„To komorník Ludvíka čtrnáctého taky. A když se poddaní vzbouřili, stejně to odskákal.“

„Neměj jí to za zlé.“

Leah si povzdechla. „Tak jo. Já to přežiju. Ale proč je tak drsná na tebe?“

„Protože,“ řekl Simon, „jsem je zradil.“

„Jak?“

„Už to jsou skoro dva roky. Odešel jsem. Prostě jsem přestal věřit všemu, co mi říkali. Nesnášel jsem to, jak mi říkali, jak mám žít. Chtěl jsem si to udělat po svém.“

„A tak jsi skončil v Jižní Africe?“

„Jo. A proto jsem nebyl tu, když mě potřebovali.“

Leah se na něj laskavě podívala. „Viděla jsem ty válečníky v brnění na tříděčku. Jeden voják – nebo rytíř, nebo co vlastně jste – by tam v noci u svatého Pavla nic nezměnil. Umřel bys.“

Možná by to bylo jednodušší. Simon však neopověděl.

* * *

Ráno přineslo další směsici sněhu a mlhy. Simon ležel pod maskovaným přístřeškem v lese. Giselle a ostatní templáři rozmístili kolem tábořiště bzučáky, bezpečnostní zařízení, které reagovalo na pohyb a oznamovalo jej bzučením rovnou ve zbroji. Ve městě bylo však jeho použití obtížné.

Simon ležel tiše zabalený do termodeky, kterou našel v zásobách, co zůstaly po uprchlících. Nic jiného tam nebylo. Deka dokázala díky patentované nanodynové technologii shromažďovat světlo a měnit ho na teplo.

Číselníkem na přikrývce si dokonce mohl volit teplotu. Finta spočívala v tom nechat ji natolik chladnou, aby nerozpustila sníh na přístřešku, a zároveň dost teplou, aby se v ní dalo pohodlně spát. S novou vlnou padajícího sněhu to bylo ještě obtížnější. Simon ležel naprosto nehybně a už mu bylo dost teplo, aby usnul.

S novou sněhovou pokrývkou byl den o něco jasnější a zároveň jakoby čistší. Stromy vypadaly bez listí nahé a zranitelné a občasné jehličnany byly o to výraznější.

Templáři se střídali na hlídce. Nikdo z nich Simona nepožádal, aby hlídal taky, a on věděl, že ho přehlíží cíleně a myslí to jako urážku. Byla tu však ještě možnost, že mu prostě nevěří. Neměl jim to za zlé. Ani on nevěděl, jestli by sám sobě věřil.

Navzdory všem emocím, které se v něm bouřily, a zoufalé touze vstát a něco dělat se mu podařilo většinu dne prospat. Nalezený meč a grenadier měl hned vedle sebe. Když dostal hlad, snědl pár energetických tyčinek, které mu dala Giselle, a napil se vody z čutory.

Den ubíhal pomalu, ale nakonec ho přeci jen vystřídala noc.

* * *

Simon strávil v lese čtyři dny. Šel s templáři a bojoval po jejich boku, protože narazili na další dvě skupiny darkspawnů, kteří zaútočili na uprchlíky. Templáři démony pozabíjeli a pomohli uprchlíkům pokračovat k pobřeží.

„Střídáme se tady,“ řekla jednu noc Simonovi Giselle. Musela mu ošetřit ránu na zádech, protože si tam nedosáhl a Leah na to neměla žaludek. „Obvykle deset dnů venku a dvacet v Londýně. Myslím, že je to proto, abychom si odpočinuli od toho, co se děje ve městě.“

„A co se tam děje?“ Simon zatlačil bolest do pozadí. Tohle se naučil během výcviku.

Giselle utáhla další steh. Než mu odpověděla, chvíli zaváhala. „Město ztrácíme. Démoni loví všechny, kteří z Londýna neodešli. Masakrují je na potkání. Jako obtížný hmyz.“

„Přesně jak předpovíдалo proroctví.“ Když byl Simon mladší, proroctví templářů ho děsila. Pak, když vyrostl a začaly ho nudit neustále stejné příběhy o bubácích, které nikdy neviděl, přestal na ně věřit.

„Ano. Ale o něčem se v proroctví nemluvilo.“

Simon čekal a ohlédl se přes rameno, zatímco Giselle navlékla do zahnuté jehly další kousek nylonu.

„Oni mění zemi,“ řekla Giselle. „Začínají u pekelných bran.“

„U pekelných bran?“ Simon ten výraz předtím nikdy neslyšel.

„Takhle lord Sumerisle říká místům, která spojují oba světy a chrlí démony do toho našeho.“

„Tak to sedí.“

„To jo. Ale u těch bran démoni uvolnili nějakou sílu – pořád ještě nevíme, jestli je výsledkem technologie, magie nebo kombinací obou – která mění zemi. Budovy i silnice se pokrývají popelem, vypadají ponuře a všude kolem je spálená půda plná kaluží vražedných chemikálií a kyselého deště. Obecný názor je, že mění náš svět na cosi, co by mělo připomínat ten jejich.“

„Jako teraformování?“

„Taky tomu tak říkají. Ale ve finále je to jedno.“

„To by nám o nich něco mohlo říct.“ Simon se nad problémem zamyslel. „Má v té oblasti lord Sumerisle nějaké zvědy?“

„Jo, ale je tam velké riziko, že je odhalí.“

„Démoni už přece musí vědět, že nezabili všechny templáře.“

„Oni to vědí. Ale templáře, kteří tam jdou, často chytí a zabijou. A my pořád nemáme šanci pochopit, co se tam děje. Všechno, co se v budoucnu dozvíme, se budeme dozvídat pomalu. A za velkou cenu. O tom nepochybuju.“

To ani Simon.

„Už ses rozhodl?“ zeptala se Giselle, když odložila lékárníčku.

„Rozhodl v čem?“

„Co budeš dělat. Jestli půjdeš, nebo zůstaneš.“

Simon zvažoval, že by neodpověděl, ale věděl, že to je jen vzpurná část jeho já, kterou se otci nepodařilo ovládnout. „Zůstanu.“

Gisellina helmice se otevřela. Unaveně se na něj usmála. „S tím bude muset souhlasit rod tvého otce, Simone. A abych byla upřímná, taky by nemusel.“

To bolelo. Simon se snažil nedat to znát. „Byli by hloupí, kdyby mě nenechali zůstat.“

„Už jsi od nich jednou utekl.“ Gisellin hlas byl milý a nebyla v něm ani stopa po obviňování.

„Neutekl jsem od nich.“

„V jejich očích ano.“

Simon věděl, že je to pravda, a věděl, že přít se s Giselle by k ničemu nevedlo. Bude si to muset vyřešit s vlastním rodem, až se vrátí do Londýna.

„Proč chceš zůstat?“ zeptala se Giselle.

Abych pomstil otce, pomyslel si Simon hořce. A pak ho stejně rychle napadlo: *Protože nevím, co jiného bych měl dělat*. Nahlas však řekl: „Vycvičili mě jako templáře, Giselle. Možná jsem na démony až do minulého týdne nevěřil, ale vždycky jsem věřil v to, co to znamená být templář.“

Giselle se na něj letmo usmála. „To je moc dobře. Skoro ti věřím. Ale ještě na tom pracuj. Mistr Booth teď předsedá rodu z Rorke a přesvědčit jeho lehké nebude. Neměl tě moc rád, než jsi odešel.“

Terrence Booth byl o čtyři roky starší než Simon. Když byli ještě kluci, neměli se rádi. Vždycky mezi sebou soupeřili. Když bylo Simonovi čtrnáct, poprali se. Simon Boothu porazil, i když byl v té době Booth už vlastně dospělý. Lidé se o tom bavili dalších deset let.

„Přesvědčím ho.“

„To doufám. Ale teď tě má radši ještě méně, než když jsi mu zlomil nos.“ Giselle se k Simonovi naklonila a políbila ho na tvář. „Vyspi se trochu. Zítra v noci se vracíme do Londýna.“

Simon si natáhl košili a kabát. Chlad byl tak pronikavý, že přestával cítit tělo, což vlastně nebylo

vzhledem ke zranění špatné. Jakmile se oblékl a tělo se mu začalo zahřívat, bolest se vrátila.

„Vypadá to, že jste se vy dva dali dohromady.“ Leah stála jen kousek za Simonem. Opírala se bokem o strom. Tvář měla špinavou a vlasy spleené. Na líci byla poškrábaná. Při několika bojích pomáhala. Držela se v povzdálí a fungovala jako ostřelovač. S puškou to velmi dobře uměla a Giselle neochotně jejích schopností využila.

„Tak bych tomu neříkal,“ řekl Simon. Posbíral si věci a přešel do přístřešku, který byl tentokrát čtyři palce ve sněhu. „Odpočiň si.“

„Proč?“

„Zítřka v noci jdeme do Londýna.“ Když se Simon zavrtal pod termodeku, nedokázal se zbavit myšlenky, jak to asi v Londýně vypadá. V hlavě mu celou noc vířily noční můry, ve kterých viděl černou nákazu šířící se městem. Když se příštího dne probudil, cítil se unavenější, než když šel spát.

19.

BRIXTONSKÝ TRH LONDÝN, ANGLIE

Templáři vjeli do Londýna dvěma speciálně upravenými landrovery, které díky plášťům a připevněným kulometům spíše připomínaly tanky. Dostat se zpátky do města jim zabralo dva dny. Naštěstí se vyhnuli všem hlídkám démonů, které v téhle oblasti mohly být.

Přijeli od jihu a jako první uviděli trh v Brixtonu. Ten byl prostý veškerého života. V dálce hořelo pár ohňů. Ulice byly plné vraků aut, některé byly převrácené, jiné rozervané lidskými raketami a paprsky démonů. Dohromady tvořily mezi budovami téměř překážkovou dráhu. Přímo před jedním květinářstvím ležel rozervaný vrak doubledeckeru.

Vidět všude kolem tak strašlivou zkázu, vidět trosky budov, které si tak živě vybavoval, Simonem otrásl. Jedna věc byla o rozpoutaném pekle slyšet, ale vidět to na vlastní oči bylo něco jiného.

„Zhoršuje se to,“ řekla Giselle. Seděla, oblečená ve zbroji, za volantem landroveru. Místo světél vozidla se

raději spoléhala na zobrazovací systém zbroje. „V mnoha částech města najdete kosti mrtvých rozházené, jak je tam nechali mrchožrouti. Většina budov v centru Londýna je nějakým způsobem poškozená, pokud ne úplně zničená.“

Simona bolestivě hryzal pocit viny. Celý život byl vychováván, aby tomuhle pomáhal zabránit. I když věděl, že jeho přítomnost ve městě by zkáze, kterou teď před sebou viděl, nezabránila, nedokázal se zbavit výčitek svědomí, že tu nebyl. Styděl se tak, jak si nikdy nepomyslel, že by toho byl schopen. Jeli dál.

* * *

V Camberwellu a Newingtonu byly škody ještě větší. Kensingtonský park byl plný ohořelých, zčernalých stromů, které ostře kontrastovaly s bílým sněhem. V Newingtonu zajela Giselle s landroverem do podzemní garáže, kterou hlídala skupina templářů.

„Odsud budem muset pěšky,“ řekla Giselle. „Auta v centru lákají démony. A benzín je taky problém. Až nám dojdou zásoby, asi další nebude. Někteří kováři v metru se snaží vyrobit palivové články, kterými bychom benzín nahradili. Ale trvá to.“

Simon si hodil batoh na záda a pokusil se najít polohu, ve které by mu tak silně nenarážel do zranění. Pak vykročil za Giselle. Templáři šli v těsné skupině mezi zborcenými budovami a vraky aut.

Každou chvíli Simon spatřil, jak je z ruin pozorují opatrné oči lidí.

„Uprchlíci, co přežili,“ řekla Giselle tiše. „Když vás je dost, obvykle nezaútočí. Ale po pár dnech bez jídla jim to je jedno a vezmou si, co potřebují. Tady už nejde o národnosti. Všechno je o teritoriu a přežití.“

Simon si všiml několika skupin, v nichž byly malé děti. „To se o ně nikdo nestará?“ zeptal se.

„A jak?“ Gisellin hlas zněl unaveně.

„Ve městě je jídlo.“

„Ale jít pro něho znamená udělat ze sebe terč. Jsou jako návnady na háčku. Je lepší, když utečou. 1 rada templářů doufá, že civilisté odejdou. Trochu by nám to uvolnilo ruce.“

„Francouzi taky nejsou nadšení ze všech těch lidí, co se jim hromadí na pobřeží.“ Po přistání v Paříži a během cesty ke kanálu slyšel Simon spoustu stížností na současnou situaci.

„A napadá tě, co jiného dělat?“ Gisellin tón byl útočný.

Simon od ní odvrátil pohled a zadíval se na temný mrak visící nad Londýnem. „Ne.“

„Takže než někdo přijde na něco lepšího, plán je takový.“

* * *

Simon šel za Giselle uličkami i širokými třídami Newingtonu. Město už se mezitím propadlo do naprosté tmy. Nesvítila žádná elektrická světla, a jestli ještě někdo měl olejovou lampu, nerozsvěcel ji. Simon nikdy neviděl Londýn v takové tmě, i když si to jako dítě představoval, když četl o německých náletech za druhé světové války.

Zastavili se na Elephant and Castle Street naproti nadzemní zastávce metra. Tu tvořila dvoupatrová kamenná budova tvaru krabice s klenutými okny. Kdysi v minulosti byla natřena na tmavě rudou, ale nátěr už oprýskal a loupal se následkem ohně i kyseliny. Okna byla rozbitá a na ulici pod nimi ležela mrtvá těla.

Ulice byla pojmenována podle hospody, kterou tu postavili kdysi v osmnáctém století. Ta pak byla v devatenáctém století ještě dvakrát přestavěna. Jméno získala od indického slona a nosítek, která nesl na hřbetě a která britským cestovatelům připomínala malý hrad. Symbol si však přivlastnila Cutlet's Company¹³, která ho dokonce měla na uniformách. Později ho používala Royal African Company při obchodu s otroky, na kterém se podíleli samotní Stuartovci.

„Podchody před pár lety zrušili,“ řekla Giselle, zatímco zkoumali pohledem ulici. „Kdyby je nechali, mohly nám teď hodně pomoci.“

Simon tiše souhlasil. Jeho otec ho sem zavedl, když byl ještě kluk, a seznámil ho s Londýnem způsobem, jak se to u templářů od otců budoucích rytířů čekalo. Simon si pamatoval, jak se podchodem, kterému se v Británii říkalo subway, což ovšem v Americe znamenalo metro, dostat na druhou stranu ulice. Teď tu byly ulice evropsější, s klasickými přechody pro chodce.

Když se kdysi rozhodlo, že se oblast Elephant and Castle přebuduje, měli architekti pocit, že jsou podchody

¹³ Známa Nožířská společnost, která je ještě daleko starší než tento symbol. Královská africká společnost měla na obchod s otroky dokonce monopol
(pozn. překl).

příliš nebezpečné. Simon by dnes raději čelil pochybným existencím než démonům.

Simon držel v ruce grenadier. Meč schoval do pochvy na zádech. Seděl a poslouchal s vědomím, že Giselle dělá to samé.

Každou chvíli přinesl vítr vzdálené výkřiky, řev a pach mrtvých věcí.

„Takže po jednom,“ zašeptala Giselle. Šla první a díky rychlosti, kterou jí dávala zbroj, byla na druhé straně ulice během okamžiku.

Za ní šel další templář a pak další podle pořadí, které Giselle určila. Pak přeběhl i Simon s puškou v ruce.

Zaujal pozici ve stanici. Měsíční světlo odhalovalo tolik, aby viděl nepořádek a suť, která tu zbyla po rabování a předchozích bojích. Na podlaze ležely převrácené automaty. Mezi nimi další těla. Vnitřek zamořoval puch tak silný, že musel Simon dýchat ústy.

Zbytek rovněž přešel ulici bez jakéhokoli incidentu, ale Simonovu pozornost upoutal jakýsi stín vysoko ve vzduchu. Postavil se za jedno z rozbitých oken, aby měl před sebou volné palebné pole.

Pohyb automaticky přitahoval jeho oči a muška grenadieru následovala. Simon sledoval, jak se krvavý anděl snesl na stěnu jedné z budov naproti přes ulici. Démon se na ní přichytil jako kobyłka nebo netopýr a vypadal obludně a dravě. Od kožnatých křídel se odráželo měsíční světlo.

Simon držel krvavého anděla na mušce, ale ještě ani neposunul ukazováček na spoušť. Byl naučený udělat to, až když chtěl vystřelit.

O chvíli později se krvavý anděl odlepil od stěny, roztáhl netopýří křídla a vznesl se vzhůru. Téměř okamžitě a neslyšně zmizel z dohledu.

Když se Simon otočil, všiml si, že templáři vypadají, jako by se jim ulevilo. Výraz jejich tváří neviděl, ale řeč těla byla zřetelná.

„Nelítají sami,“ zašeptala Giselle. „Na to se klidně můžeš spolehnout.“

Protáhli se kolem automatů, které byly už dlouho prázdné, i kolem těl. Simon se zamračil, když si všiml, že těla byla okradena. Pochyboval, že by démoni nějak použili lidské peníze, ale předpokládal, že mohli mít nějaký důvod získat osobní věci.

Ve stanici Elephant and Castle nebyl eskalátor. Sešli po schodech k podzemnímu kolejišti.

Více než polovina metra byla v Londýně nad zemí. Zbytek byl pohřben pod ní. Byly tu dvě úrovně podzemních kolejí. První tunely byly budovány za použití metody vykopej a zakryj. Jednoduše se vyhloubil patnáct stop hluboký výkop a pak se zakryl betonem.

Zastávka Elephant and Castle byla napojena na Bakerloo Line, což byla jedna z prvních tras, které byly vybudovány jako podzemní. Byla vyhloubena za pomoci rypadla a většinu trasy překonávala v hloubce šedesáti stop. Samozřejmě vyjma míst, kde občas vedla na povrch. Úzký tunel tvořila skála a železné obruče. Podzemní tunely byly menší než podpovrchové a používaly se v nich menší vlakové soupravy.

Templáři díky infračervenému zobrazování kráčeli ve tmě snadno, ale Simon toho moc neviděl. Nelíbilo se mu, že se musí spoléhat na jejich vedení, ale věděl, že použít baterku, kterou měl v ruksaku, by jen vyzradilo

jejich polohu. Ve své představivosti však viděl démony, kteří po něm sahalí z okolní temnoty.

„Dej mi ruku na rameno,“ řekla Giselle.

Simon ji poslechl a za chvíli ji nahmatal. I tak zakopával o suť a narážel do vozů, které zde evidentně vykolejily.

„A co elektřina v kolejích?“ zeptal se Simon.

„Všechny rozvody ve městě jsou odpojené. Elektrárny byly mezi prvními cíli, které démoni zničili.“

Simon se neptal, kam jdou. Už to věděl a vůbec se na to netěšil.

* * *

Jen o pár minut později se Giselle zastavila. Simon cítil, jak se pohnula, a poznal, že si sahá kamsi nad hlavu. V dlani její pancéřované ruky se krátce rozsvítilo fialové světlo.

Pak se jedna část stěny odsunula. Simon ve tmě vlastně neviděl, co se stalo, ale z vlastní zkušenosti si pamatoval, co způsobuje takový skřípavý zvuk. Cítil, jak Giselle zase vykročila vpřed, a šel za ní.

O chvíli později se Giselle znovu zastavila. Masivní část stěny se za nimi s dutým zaduněním zavřela.

„Vyslov své jméno,“ vyzval ji mechanický hlas.

Simon v klaustrofobicky tiché místnosti slyšel, jak se otevřelo Gisellino hledí. Sundal jí ruku z ramene. Byli v jednom z ukrytých stanovišť vedoucích do londýnského podzemí – tajných tunelů, o kterých kromě templářů nikdo nevěděl.

Když městští architekti začali budovat metro jako řešení dopravy pod městem vynucené vlnou stěhování mnoha lidí z farem a venkova, templáři měli v jejich stavebních společnostech své lidi. Templáři přísahali, že budou vždy chránit zemi i město, protože v jejich proroctví se tvrdilo, že Londýn bude jednou v nebezpečí.

V naprostém utajení vypracovali templáři projekt napříč celým městem, v rámci něhož vytvořili tunely, které by mohli v případě války s démony využít. Práce na nich pokračovaly i nyní a stavitelé se nořili hlouběji a hlouběji pod Londýn.

„Jsem Giselle Fletcherová, seržant rodu Connelly.“
Její hlas zněl jasně a hrdě.

Seržant? pomyslel si Simon, když si uvědomil, že jsou stejně staří. Pak si uvědomil, že se všemi těmi mrtvými z bitvy u katedrály svatého Pavla muselo dojít k rychlým povýšením. A existovala tu i možnost, že se Giselle stala seržantem, už když byl pryč. Vždycky byla velmi ambiciózní a cílevědomá.

„Vítejte doma, seržante Fletcherová. Máte požadavky?“

„Mám dva raněné. Potřebují ošetřit.“

„Jistě.“

„A rovněž s sebou máte dva občany bez povolení vstupu.“

To Simona trochu zbolelo. Když před dvěma roky odcházel, věděl, že se mu templářské podzemí uzavře. Tehdy mu to bylo jedno. A nenapadlo ho, že se to někdy změní.

Ale změnilo. Trochu. Oddělil tu svou část, které to jedno nebylo, od zbytku mysli a odmítl stát se zranitelným. Templáři byli vycvičeni, aby našli slabiny

nepřítel. V tuhle chvíli věděl, že se na něj bude pohlížet jako na nepřítele.

„Jedním z nich je Simon Cross,“ řekla Giselle.

„To víme. Není...“

„Je tady jako můj host,“ řekla Giselle s břitvou v hlase, která okamžitě upoutala Simonovu pozornost. „Stejně jako žena s ním. Mám na to právo.“

„Tuto záležitost budete muset probrat s příslušným důstojníkem, seržante Fletcherová. Pojd'te, prosím, dál.“

Stěna před nimi se náhle rozdělila na dvě. Přístupový prostor zaplavilo intenzivní světlo a zabodlo se Simonovi do očí jako dýky. Jednou rukou si je zakryl, ale druhou si nechával volnou – pro případ, že by musel čelit útoku. Neměl důvod se domnívat, že je v bezpečí.

Giselle vykročila a Simon šel automaticky za ní. Světla byla stále dost silná na to, aby ho oslepovala. Nebylo se kam schovat.

20.

Cos udělal Kelli?“ Ten vzteklý hlas Warrena probudil. Násilím rozlepil víčka a zamrkal do světla. Pak zvedl ruku, aby si oči zakryl. Někdo roztáhl závěs na jeho okně. „Slyšels mě, Warrene?“

Warren se ztuhle obrátil na bok. Byl stále oblečený, téměř, ve spálených zbytcích šatů. Nechtělo se mu je sundávat. Měl strach, že by s nimi šla dolů i velká část kůže a masa.

Ve vchodu stál George, v ruce kriketovou pálku. Byl vysoký, atletické postavy s plavými vlasy a modrýma očima. Byl členem amatérského ragbyového týmu a byl zvyklý na násilí.

Warren se podíval na pálku. Nechtěl, aby ho praštil. George měl sílu a pálka byla těžká. I kdyby mu nepřelámala kosti, servala by mu z nich maso. Ještě stále vlastně nevěděl, jestli se uzdravuje, nebo je na pokraji smrti. Nevěděl ani, jestli bolest pomalu ustupuje, nebo jestli si na ni prostě začínal zvykat.

„Nebij... mě,“ řekl Warren a posadil se. Soustředil se na George a přál si, aby ho poslechl.

Georgovi šíleně planuly oči. Před invazí to skutečně byl pěkný blondatý kluk. Zatímco Warren, Dorothy a Kelli se museli těžce protloukat, George vyrostl ve světě, kde byli všichni zvyklí na bohatství. Pak se ale obrátil zády ke svému otci, který chtěl, aby převzal rodinný podnik. George trval na kariéře umělce.

Tak či tak, George byl obyčejně tím, kdo mu kradl peníze. On se o peníze nikdy starat nemusel a necítil podobný tlak jako ostatní, protože kdesi hluboko v mysli měl zakořeněnou představu, že se vždycky může vrátit a požádat o peníze otce. Kdyby nechtěl, nemusel by žít na ulici.

„Proč bych tě neměl mlátit?“ zeptal se George.

„Protože... nechci.“ Navzdory strachu, který jím lomcoval, se Warren podíval Georgovi upřeně do očí.

„Ale mi je jedno, co chceš.“ Georgovy oči planuly vztekem. Nervózně přehmátl na rukojeti pálky a chytil ji pevněji.

Bojí se, uvědomil si Warren. *Mě*. Pocit, který mu ta myšlenka přinesla, byl zvláštní. George se k němu vždy choval přezíravě a ponižoval ho. A teď se ho George bál.

„Nemůžeš mi zabránit, abych tě praštil,“ prohlásil George. Udělal krok vpřed.

Warren téměř ucuknul. Jen myšlenka na to, že by mu z prudkého pohybu mohly popraskat strupy, ho zastavila. „Nedělej... to,“ řekl.

„Proč ne?“ zařval George.

Pohyb u závěsu Warrenovi prozradil, že za ním někdo je. Napadlo ho, že asi Dorothy, myšička Dorothy, která pracovala v pekárně a po odpoledních hlídala pro agenturu děti. Neměla ráda konflikty, ale Kelli a George ji někdy přinutili, aby požádala Warrena o víc peněz na nájem a domácnost.

„Protože,“ řekl Warren laskavě, beze stopy výhrůžky, „nechci.“ Snažil se vložit do síly, kterou směřoval na George, co nejvíce energie.

George zaváhal. Vypadal zmateně a zdálo se, že panikaří. „Cos udělal Kelli?“

„Nic.“

George zaklel. „Lžeš, vole.“

„Nelžu.“

„Kelli jsi byl vždycky ukradenej, Warren. *Nesnášela tě.* Myslela si, že jsi slizký a nechutný. A nesnášela, jak na ni čumíš těma rybíma vočima.“

Tahle slova Warrena zabořila. Vždycky věděl, že u Kelli nemá šanci, a většinu času o ni ani nestál. Neměli nic společného. Ale čas od času získal pocit, že je zábavná a atraktivní. A čas od času se i ona k němu chovala, jako by byl normální člověk, a ne jen spolubydlící, který má nějaké prachy navíc, když je zrovna potřebuje.

„Než ses popálil,“ řekl George, „by ti nevěnovala ani minutu. A teď by za tebe dejchala. Ani ji nejsem schopnej dostat z bytu, aby šla sbírat jídlo. A my jídlo potřebujem, Warren. A taky vodu.“

To Warren nevěděl. Byl v bezvědomí už... už tak dlouho, co ležel v posteli. Prostěradla byla od krve a poseta kousky strupů spáleného masa. Zřetelný byl i puch.

„Poprosil... jsem... aby se... o mě... starala.“

„Ale chová se, jako by byla posedlá. Nechce z domu.“ Georgův pohled byl znovu tvrdší. „Něcos s ní udělal.“

„Ne.“ Warrenův hlas zněl nyní pevněji a silněji. Když se nyní soustředil na George, část jeho bolesti ustoupila do pozadí. „Chce... mi... jenom pomoci.“

George zavrtěl hlavou. „Tobě ne, vole.“

„Ale ty mi chceš taky pomoci.“

George na chvíli zaváhal. Pak o krok ustoupil a zanádal. „Přestaň.“

„S čím?“ Warren se snažil, aby to znělo nevinně.

„Drž hubu!“

Warren klidně seděl a mlčel.

„Měls chcípnout,“ zavrčel George. „Takhle popálenej bys přece měl bejt tuhej. Každěj jinej by byl.“

„Já ne. Není to tak zlý, jak to vypadá.“

George se hořce zasmál. „Ale jo, je. Seš odpornej. Hotová zrůda.“

„Co chceš?“

„Kdybys chcípnul, vůbec by mi nevadilo, že nás vobíráš o vodu, vole. Kdyby to netrvalo dlouho. Ale vono to vůbec nevypadá, jako bys chtěl natáhnout bačkory. A teď jsi ještě něco proved s Kelli.“

„Neudělal jsem nic špatnýho.“

George zaútočil bez varování. Rozmáchl se pálkou až za rameno a mířil Warrenovi na hlavu.

Ve Warrenovi se ozval pud sebezáchovy. Jestli se nepohne, George mu pálkou urazí hlavu. Ale on se stále bál, že jestli se pohne, mohl by se rozpadnout na kusy.

Než si to uvědomil, zvedl levou ruku a pravou si chránil obličej. Pak pátku chytil a zastavil.

Warren se na pátku překvapeně podíval. Jeho levá ruka, stále ještě zakončená spálenými klobásami místo prstů a celá sežehnutá, svírala pátku. I když se v místnosti ozvalo masité plesknutí, nic ho nebolelo. Dokonce ani neviděl krev.

George se snažil mu pátku vytrhnout. Přes maximální úsilí toho však nebyl schopen. George se nenechal odradit, zvedl nohu a snažil se zapřít o Warrenovu hrud’.

Warren se pohnul a vyhnul se noze rychleji, než by si pomyslel, že je toho schopen. Pak chytil útočníka za

nohavici a potáhl. Zároveň Georgovi vytrhl pátku z rukou.

George zavrával, ale udržel se na nohou. Warren se okamžitě znovu pohnul, sklouzl z postele a vyskočil na nohy. Máchl pátkou a zasáhl George do spánku.

George se neslyšně sesul na zem.

S těžkým dechem, roztřesený strachem i fyzickým vyčerpáním, se Warren díval na bezvládného protivníka. Nedokázal uvěřit tomu, co se právě stalo. Podíval se na vlastní levou ruku svírající kriketovou pátku a s překvapením zjistil, že mu maso na ní vůbec neprasklo.

Dorothy začala ječet, vyběhla z úkrytu za závěsem a padla vedle George na kolena. Dala si jeho hlavu do klína. Zpoza brýlí jí po tvářích stékaly velké slzy.

„Tys ho zabil!“ ječela.

I když se ho George pokoušel zabít – *A rozhodně to zkusí znovu, jestli to přežije!* – měl Warren z toho, co se stalo, špatný pocit. Nechtěl Georgovi ublížit. Uděil ho rychleji, než si stačil uvědomit, co dělá. Než si stačil uvědomit, že je toho vůbec schopen.

„Není mrtvej.“ Do místnosti vešla i Kelli. „George dýchá.“

Warren musel připustit, že Kelli je klidnější, než jak ji znal. Posadila se vedle George z druhé strany a prohlížela mu hlavu.

„Nevypadá to, že by mu praskla lebka,“ prohlásila Kelli.

Dorothy zvedla hlavu k Warrenovi. „Zrůdo! Hnusná, hnusná zrůdo!“

„A ty seš k smíchu,“ odpověděla Kelli. „Furt za ním běháš. Jako by si tě vůbec všimal, když může mít

takových na každém prstě deset. Neměl sem chodit a útočit na Warrena. Říkala jsem mu to.“

„On musel.“ Dorothy si odhrnula dlouhé vlasy z tváře. „Ty to nechápeš, nebo co? Máme málo jídla i vody. Nemoh ho prostě nechat jíst a pít, když sami nejsme schopni sehnat dost pro sebe.“

„Ještě jsem nic nejed,“ řekl Warren. Ale teď měl hlad. V břiše mu kručelo. Odhodil kriketovou pálku. „Ani jsem toho moc nevypil.“

Dorothy jen mlčky a dál držela George za ruku.

Warren už toho měl dost. Nechtěl čelit výčítkám svědomí při pohledu na Dorothy ani Georgovu vzteku, až přijde k sobě. Vyndal z komody čisté oblečení a zamířil k žebříku.

„Kam jdeš?“ zeptala se Kelli.

„Ven.“ Warren se přehoupl na žebřík.

Její tvář ztuhla nefalšovanou starostí. „Ty ale ještě nemůžeš...“

„Myslím, že můžu,“ odsekl Warren, pak mu však noha sklouzla z příčky a on spadl. Podlaha byla o dvanáct stop níže. Dopadl na nohy a nestálo ho to větší úsilí, než kdyby sešel z nízkého schodu.

„Warrene!“ Kelli vyděšeně vyhlédla z otvoru.

Warren se překvapeně podíval na nohy. „Jsem v pořádku,“ zašeptal, ale spíše aby o tom přesvědčil sám sebe než ji. Stál a cítil se silnější než kdykoli za poslední dobu. Ve skutečnosti nevěděl, jestli se vůbec kdy cítil silnější než teď.

Šel do koupelny.

Strhnout ze sebe seškvařené zbytky šatů bylo nejhorší. Když Warren začal, nahrbil se v očekávání bolesti, ale ta byla daleko menší, než očekával.

Zbytky šatů šly dolů po kusech společně s pruhy spáleného masa. Myslel si, že bude mít popáleniny zanícené nebo že budou krváčet. Místo toho se i v místech, kde byly popáleniny nejhorší, objevila bílá nová kůže.

Hojilo se to.

Nevěřil vlastním očím. Užasle hleděl na bílou pokožku. Evidentně přišel o všechny pigment. Tahle nová kůže zřejmě nebude mít stejnou barvu, jakou měl dřív. To ho rmoutilo, ale uvědomil si, že být mrtvý by bylo ještě daleko méně přijatelné.

* * *

Kelli přinesla v kýblech sníh a pak ho zahřála na sporáku. Když byla voda teplá, nalila ji do vany.

Kdyby vzduch v Londýně nebyl tak znečištěný, mohl sníh vyřešit problémy s vodou. Takhle se však lidé báli, že by z pití roztopeného sněhu mohli onemocnět.

Warren si vychutnával vanu a vnímal péči, s jakou se o něj Kelli starala. George měl pravdu. Skutečně se změnila.

Když se mu pokožka rozmočila, všiml si Warren, že mu odpadávají další kusy spáleného masa a pod nimi svítí nová bílá kůže. Spousta takových kousků odpadla i z jeho levé ruky a nyní plavala na hladině. Prsty měly nyní znovu normální velikost, třebaže i ony byly mrtvolně bledé. Navíc byly stále necitlivé.

Zůstal ve vodě, dokud nezačala chladnout. Kelli se nabídla, že mu přinese další horkou vodu, ale to už měl Warren v hlavě otázky, na které musel znát odpovědi. A ty mohl získat jen na jediném místě.

Vylezl z vany a oblékl se.

* * *

Budovu, kde se usadili kabalisté, zcela zničily plameny. Stála mezi ostatními obytnými domy jako holý útes. Poslední dvě patra se zhroutila směrem ven a zbyly jen ostré zbytky zdí a odhalené cihly.

Warren stál v ledovém zimním větru v dlouhém černém kabátu. Na několika místech měl ještě na těle černé strupy, ty však už představovaly jen ostrůvky na jinak dokonale bílé pokožce.

„Tady se to stalo?“ zeptala se Kelli. Šla těsně za ním celou cestu z příbytku a neřekla žádné slovo.

Warren zvažoval, že by jí řekl, aby zůstala doma, ale nechtěl jít sám. Teď venku si však uvědomil, jak zranitelná je vůči lidským i démonickým predátorům.

Ani jeden z nich neměl zbraň.

Ve sněhu se ozývalo křupání kroků blížících se od Warrenovy pravé ruky. Otočil se, aby se podíval, a jen doufal, že je s Kelli neoberou o poslední jídlo, které s sebou měli.

Blížilo se k nim šest mužů a žen v kabátech s kapucemi. Muž v čele byl vysoký a hubený. Z tetovaného čela mu vyrůstal krátký roh.

Warren se k němu otočil čelem.

Muž se zastavil. „Jsem Malcolm,“ řekl hlubokým, příjemným hlasem. „Jsem jasnovidcem kabaly.“

„Já jsem Warren.“

„Vím, kdo jsi,“ řekl Malcolm. „Doufali jsme, že se vrátíš.“

Warren zkoumal mužovu tvář, ta mu však nepřípadala známá. „Byl jsi tu tehdy v noci?“

Muž zavrtěl hlavou. „Ne. Nikdo z těch, kteří tu byli, nežije. Přišli jsme o Jonase i o Edith. Byli pro nás velmi důležití. Ale zjistili jsme, že ty jsi přežil.“

„Jak?“

„Přišel jsem sem,“ řekl Malcolm, „abych zjistil, co se stalo. Nějaký člověk, který bydlí poblíž, se zmínil, že viděl člověka, který byl zjevně popálený od ohně. Jediný oheň, o němž jsem věděl, byl tenhle.“ Kývl k budově. „Mám dar vidět věci, které se staly v nedaleké minulosti. Viděl jsem, jak jsi přežil. Jen jsem nevěděl, kam jsi šel.“

„Vy jste čekali?“ Warren byl zmatený. „Přece jste nemohli vědět, že přijdu zpátky.“

„Doufal jsem. Chtěl jsem – chtěli jsme – s tebou mluvit.“

„O čem?“

„Máš dar, Warrene. Říkala nám o tobě už Edith, stejně jako o tobě řekla Jonasovi. Nevěřili jsme jí. Nevěřili jsme, dokud jsme nespatri, jak se v Oku zjevil démon.“

„Tys viděl Merihima?“

„Ano.“

Warrenem otřásl strach. Odolal nutkání rozhlédnout se kolem.

„Ten démon tu teď není,“ řekl Malcolm. Warren se trochu uklidnil.

Malcolm přišel až k němu, pak pomalu zvedl ruku a dotkl se Warrenovy tváře. Warren ustoupil.

„Omlouvám se,“ řekl Malcolm. „Nechtěl jsem, aby ses cítil nepřijemně.“

„Nemám rád, když na mě někdo sahá,“ řekl Warren. Nikdy to neměl rád. Dětství mezi sirotky k tomu jen přispělo.

„Byl jsi těžce zraněný.“ Malcolm si prohlížel Warrenovu tvář. „Když jsem slyšel, jak strašně jsi byl popálený, musím přiznat, že jsem si myslel, že ten chlap přehání. Když tě ale teď vidím, myslím, že rozsah tvých zranění popsal přesně.“

„Už se to zlepšuje,“ řekl Warren.

„To vidím.“ Malcolm se podíval Warrenovi upřeně do očí. „Máš ohromnou moc. Víím, že ti Jonas s Edith nabídli výcvik, abys ji dokázal využívat a zůstal s nimi. Chtěl bych ti dát stejnou nabídku.“

Warren významně kývl hlavou ke spáleným troskám nedaleké budovy. „Když jsem naposled řekl, že jo, moc dobrého z toho nevzniklo. Pro nikoho.“

„My Merihima zvládneme.“

„Jonas s Edith si to mysleli taky.“

Malcolm se mírně usmál. „Lidé, za kterými tě vezmu já, jsou mnohem silnější než Jonas a Edith. A také budeš v mnohem lépe chráněném prostoru.“

„To těžko,“ řekl Warren. Nehodlal nikomu dělat pokusného králíka. „Už tak mám dost potíží, takže...“

„Démon tě poznamenal,“ skočil mu do řeči Malcolm. „Vidím to. Vidí to každý, kdo má oči. Zrovna teď žiješ jen díky jeho štědrosti. Vlastní život nemáš.“ Jeho slova byla chladná a nemilosrdná. „Zemřeš, jakmile ho přestaneš bavit nebo zajímat. Tohle bys chtěl?“

Warren se podíval na ohořelou budovu a pak na mrtvolně bílou levou ruku. Byl si jistý, že mu Malcolm v něčem lže. Poznal by to dokonce i bez toho daru nebo prokletí, s nímž se narodil. Sliby, jaké mu dával Malcolm, se prostě nedávaly.

Tak co uděláš, Warrene? zeptal se sám sebe. Chtěl žít. Tím si byl jistý. Poté co se ocitl tak blízko smrti – teď už podruhé v životě – věděl, že chce žít. A mimo to věřil, že si zaslouží žít. Otázkou zůstávalo, zda mu pomůže přežít, když zkusí štěstí s kabalisty.

Nakonec ale zjistil, že nemá na vybranou. Překvapilo ho, že se vlastně chytá neexistujícího stébla stejně jako jeho matka. Ta myšlenka ho šokovala a rozzlobila. Nesnášel pocit, že je na někom závislý. Takhle vyrostl a pak tak žil několik let.

„Ne,“ řekl tiše. „Ne, takhle to nechci.“ *Já chci zpátky svůj život. Za každou cenu.*

21.

Přes prsty viděl Simon před vchodem stát tucet ozbrojených templářů. V rukou drželi připravené pušky a meče. I jako skupina však vypadali unaveně a zbídačeně.

„Pane Crossi,“ řekl jeden z templářů, „odložte zbraně. *Pomalu.*“

Simon se podíval na Giselle, ta však jeho pohled odmítla opětovat. Oslovili ho jako *pana Crosse*, jako civilistu, a ne jako templáře, což bylo jako bodnutí do srdce. Zvažoval, že by příkaz neuposlechl, ale rozmyslel si to. *Věděl jsi, že tě budou nenávidět. Věděls to, už když ses rozhodl vrátit.* Pomalu položil zbraně k nohám a propletl prsty za hlavou.

Leah byla přinucena udělat totéž.

Simon se přinutil zůstat klidný, když k němu přistoupili dva muži s pouty, které mu nasadili na zápěstí. Spoutali mu ruce za zády a pak mu dali další pár pout kolem kotníků. U Leah se spokojili s tím, že jí spoutali ruce za zády.

„Kdo je ta žena?“ zeptal se jeden templář.

Simon toho muže neznal. Zbroj nijak nevypovídala o jeho identitě ani hodnosti. Kdyby měl Simon na sobě zbroj, jeho HUD by muže okamžitě identifikoval.

„Byla s Crossem, když jsme ho našli,“ odpověděla Giselle.

„Přišla jsem najít otce.“ Leah vypadala vyděšeně. „Nechci nikomu ublížit.“

„Neměla jsi ji sem vodit,“ řekl templář.

Giselle se zamračila. „Nemohla jsem ji tam přece nechat umřít. Proto tady nejsme.“

Po chvíli mlčení templář odpověděl: „Jsme tu, abychom zabíjeli démony, seržante Fletcherová. Na to nezapomínej.“ Než mohla Giselle odpovědět, otočil se na podpatku a zamířil pryč, přičemž stihl dát svým mužům rozkaz, aby šli se zajatci za ním.

Dva templáři Simonem smýkli. *Vítej doma*, pomyslel si hořce. Jejich chování ho ale vlastně nepřekvapovalo. Spíš byl překvapený, že si vůbec myslel, že by se to všechno mohlo vyvinout jinak.

* * *

Templářská část metra byla oproti tomu, co věděl o podzemce běžný Londýňan, obrovská. Simon nevěděl, kolikrát větší. Všechny jeho části byly vzájemně propojené, ale zároveň byly oddělené, aby je nebylo možné odhalit najednou.

Kromě obytných částí, lékařských zařízení a výcvikových středisek bylo v templářském podzemí možno nalézt bezpečnostní posty, místnosti s generátory poháněnými turbínami v Temži, lékařské a zbrojní laboratoře, pece, v nichž se kovaly zbraně, mausolea a hydroponické farmy, které byly připraveny sloužit v případě obléhání. Simon předpokládal, že už jsou v provozu.

Stráže ho vzaly k jednomu z bezpečnostních postů a Leah zavřely do cely. Měly však alespoň tolik slušnosti, že jí sundaly pouta.

Giselle šla se Simonem a jeho to trochu utěšilo. Než si uvědomil, že by mu klidně podržla krk, kdyby měla pocit, že pro templáře představuje nebezpečí. Chodbami kolem nich procházeli další templáři. Žádný z nich se Simonovi nepodíval do očí.

Kdesi u páteře se mu začal rozlézat strach. Stále přemýšlel o možných způsobech, jak utéct, a tuhle jeho pudovou touhu drželo na uzdě jen vědomí, že by ho templáři zabili, kdyby museli.

O kousek dál došli k dalšímu kontrolnímu stanovišti.

Po několika vyměněných slovech templáři na stráží ustoupili a masivní palladiové dveře se otevřely. Jakmile prošli, znovu se za nimi s hlasitým zazvoněním zavřely.

Několik podobných dveří bylo vzducho i vodotěsných. Jednotlivé sekce templářského podzemí bylo možno utěsnit a provozovat zcela nezávisle.

Simonovi však život pod zemí nevyhovoval. Nikdy nepřestával nad sebou cítit drtivou tíhu města a touhu vyjít ven.

V další chodbě jeden z templářů položil ruku v rukavici na dveře výtahu. Dveře se otevřely a oni nastoupili. Výtah se rozjel dolů tak rychle, že se Simonovi zamotala hlava. Zapotácel se a nasucho polkl, podařilo se mu však zůstat na nohou.

Jak se výtah propadal níž, světla v něm blikala. Čím hlouběji mířili, tím důležitější bude osoba, se kterou se setká. Ani tahle představa se Simonovi vůbec nelíbila. Jeho otec ho občas brával do spodních pater templářského podzemí a Simona to nebavilo. Čím hlouběji byli, tím méně měli únikových cest.

Výtah se náhle prudce zastavil. Simona zasáhlo krátké přetížení, které stejně rychle ustoupilo. Jeho

eskorta ho vyvedla z výtahu a dalším bludištěm tunelů, až nakonec dorazili na místo.

Před dalšími palladiovými dveřmi stály zase stráže. Ty se rozestoupily a dveře zajely do stěny.

Místnost za nimi vyplňovalo počítačové vybavení. U stanic seděli muži i ženy. Středobodem tu byl tříděčkový projektor, který zobrazoval kus Londýna. Při bližším pohledu si Simon uvědomil, že to místo je jen několik bloků od stanice Elephant and Castle.

Ulicemi běžela hrstka postav pronásledovaná démony. Simon viděl, jak se z budovy nad nimi snesl krvavý anděl a uchvátil prchajícího muže. Démon se vznesl vysoko do vzduchu a triumfálně zavřeštěl. Pak oběť pustil. Drobné tělo dopadlo s rozevlátýma rukama i nohama na ulici a zůstalo nehybně ležet.

Ostatní postavy se pokoušely bojovat, ale jejich zbraně nemohly démonům ublížit. Byl to masakr. Bledé světlo z tříděčka ozařovalo tvrdé rysy tváří mužů i žen shromážděných kolem.

Simon některé z templářů kolem tříděčka poznával, ovšem ne všechny. Všichni byli mladí. Nejstarší z nich byl Tereence Booth, nyní převor rodu z Rorke.

Booth byl o tři palce menší než Simon, ale když mu Simon zlomil nos, bylo tomu naopak. Měl tmavé vlasy a nosil bradku, což byla od jejich minulého setkání novinka. Třeba si Booth myslel, že ho udělá starším.

Booth střelil po Simonovi posměšným pohledem. „Tak co, už věříš na démony, Simone?“ zeptal se.

Simon chtěl udělat krok vpřed. Giselle se před něj postavila a zadržela ho vlastním tělem. Dva strážníci, oba s úkolem chránit převora rodu z Rorke, udělali rovněž krok

směrem k Simonovi. Simon nepochyboval, že kdyby ho začali považovat za hrozbu, podřízli by mu hrdlo.

„Vrátil se,“ řekla Giselle klidným hlasem.

„Škoda že ne dřív,“ řekl Booth. „Mohl se přidat k ostatním u katedrály svatého Pavla.“

Simon se zhluboka nadechl a pokusil se potlačit hněv. Bylo to snadnější, než si myslel, ale to proto, že tu byl mezi těmi, kdo bývali jeho druhy. Všichni tu věděli, co udělal a jak zneuctil jméno svého otce. Simon se soustředil na to, aby byl kdykoli schopen bít se s démony, kteří zabili jeho otce i další templáře.

„To máme najednou tolik bojovníků,“ zeptala se Giselle, „že si můžeme dovolit posílat je pryč?“

Booth obrátil pohled tmavých očí na Giselle. „Takže ty jsi přišla za něho bojovat?“

„Bojovat za něj? Nebo napravovat tvoje chyby?“

Její nefalšovaná upřímnost Bootha odzbrojila. Mávl rukou k tříděčku a přepínal mezi jednotlivými pohledy na město. Templáři už dávno obehnali město bezpečnostními zařízeními a stopy po nich snadno zamaskovali během všeobecné paranoie po událostech z jedenáctého září. Nyní měli nezávislé zdroje.

„Tvůj otec je mrtvý.“ Booth hleděl do města.

Mnoho budov v centru se zhroutilo a na ulicích ležela rozházená suť. V některých ještě hořely ohně živěné plynem z narušeného potrubí a jiným hořlavým materiálem. Londýn už shořel, uvědomil si Simon, když se díval na tu spoušť před sebou.

„Já vím,“ řekl Simon hlasem plným emocí.

„A ty jsi stejně přišel.“

Simon neodpověděl. Jeho přítomnost byla dostatečným důkazem jeho úmyslů.

„Byla to hloupost,“ prohlásil Booth.

„A co jsem měl dělat?“

„Zůstat v Jižní Africe. Tam, kde jsi byl, než jsi vyrazil sem.“

„To by k ničemu nebylo. A ty to víš. Démoni se tu usadili a nehodlají jen tak odejít. Brzo se otevrou další pekelné brány. Jestli už nejsou.“

Booth přešel až těsně k Simonovi a zadíval se mu do očí. Simon věděl, že jeho výška Bootha irituje, stejně jako vždycky.

„Už jsi nás jednou opustil,“ řekl Booth. „Proč bych ti měl věřit, že tentokrát zůstaneš?“

„Chci pomstít svého otce.“

Booth se krutě ušklíbl. „Pomsta nestačí.“ *Mně jo*, pomyslel si Simon.

„Učili tě,“ pokračoval Booth, „že pomsta je úzká cesta, která vede do neštěstí.“

„Ale já tu nejsem, abych se mstil. Jsem tu, aby dělal, co mě otec naučil. Co mě naučili templáři. Když budu dělat jenom tohle, pomsta přijde sama.“

Booth se usmál. „Lžeš.“

Simon se snažil nedat znát emoce, ale byl si jistý, že se mu to nepodařilo.

„Nejsi moc dobrý lhář,“ řekl Booth.

„Moc jsem to netrénoval.“

„Škoda.“ Booth se chtěl odvrátit.

„Přišel jsem bojovat, můj pane,“ prohlásil Simon a sám sebe nenáviděl za tenhle pokus získat si jeho přízeň. „Jestli nebudu bojovat tady s tebou a ostatními templáři, vezmu si, co je právem moje, a půjdu ven sám. Budu bojovat s démony. A ty mě nezastavíš.“

Booth se otočil zpátky k Simonovi. „Ne, nezastavím tě. Ale nemusím ti pomáhat.“

„Můj pane,“ řekl jeden z templářů.

Simon se na muže podíval a poznal v něm Dereka Chipplewhita, spolužáka, se kterým vyrostl.

„Zaručím se za něj,“ řekl Derek. Byl mohutný a svalnatý, tělo zpevněné nesčetnými hodinami na cvičišti. Jeho pokožka byla černá jako uhlí a v okolní tmě jakoby lehce namodralá. „Máš mé slovo rytíře.“

Simon pomalu a tiše dýchal a čekal. Rytířská čest byla drahocenná. Nepřijmout ji by bylo jako vmést Derekovi rukavici do tváře.

„Dobrá tedy,“ řekl Booth, ale tvářil se znechuceně. „Ale postaráš se, aby splatil čest, kterou jsi mu prokázal.“

Derek přikývl. „Ano.“

„Protože jestli ne, nebo jestli selže, vyhodím ho na ulici.“

Simon jen s maximálním vypětím držel jazyk za zuby. Booth balancoval na samé hranici cti.

„Odved'te ho odsud.“ Booth se odvrátil a víc si Simona nevšímal.

Taky dobře, pomyslel si Simon. Kdyby se na mě podíval, neručil bych za sebe.

Derek válečníkům pokynul rukou. „Sundejte mu pouta.“

Válečníci ho poslechli.

„Děkuju,“ řekl Simon Derekovi.

Ten se na něj usmál. „Hlavně nezklam moji důvěru. Víc nechci.“

„Je tu ještě jedna žena,“ řekl Simon Derekovi. „Přišla se mnou. Jmenuje se Leah.“

„Postarám se o ni,“ řekl Derek. „Ale nejdřív se postaráme o tebe. Jestli ses dostal až sem, musíš mít hlad.“

22.

Bootha neoblafneš,“ řekl Derek. „Chová se k lidem snobsky čestným způsobem, protože ho takhle vychovali. Jeho otec byl naprostý cvok do starých zvyků.“

Simon přikývl a krátce si povzdechl. „Já vím.“

„To kvůli tomu úřadu. Lidi to od něj vlastně čekají.“ Derek pokrčil rameny. „Ale není jediný, kdo se tak chová.“

Seděli u malého rohového stolku v kuchyňce. Simon se v talíři doslova rýpal, třebaže to bylo jeho první doma uvařené jídlo za poslední měsíce. Steak byl ze zásob a brambory a zelené fazolky z hydroponických farem. Všechno to chutnalo lépe, než by čekal.

„Já mu to nemám za zlé.“ Simon usrl čaje. „Pravda je taková, že jsem ho nikdy neměl rád, a on neměl rád mě. Předtím, když nebyl v úřadě, to nebyl problém.“

„Ale teď jo,“ řekl Derek.

Simon pokrčil rameny. „Nějak to zvládnou. Stejně nečekám, že tu budu trčet dlouho.“ Mávl vidličkou nahoru. „Stejně už bych byl nejradši venku.“

„Tam venku,“ řekl mu Derek, „moc lidí být nechce.“ I on upil čaje. „Tam venku, tě tak akorát zabijou.“

„Možná.“

„Věř mi, je to tak.“ Derek zavrtěl hlavou, tvář plnou emocí. „Naše počty se drasticky zmenšily. Přesně tohle předpovídal i velmistr Sumerisle. Ale teď nám chybí válečníci. O všechny přijdeme na bojišti...“ jeho hlas se

na chvíli vytratil, *potřebujeme všechny*, Simone. Nemůžeme si dovolit přijít o vycvičeného válečníka.“

Simon se nutil do jídla a jako stroj sázel sousta do úst. Napil se vody. „Já tu zůstat nemůžu,“ řekl nakonec. „I kdyby tu tomu Booth nevelel, stejně bychom se nesnesli.“

Derek se mírně ušklíbl. „Já vím. Nesnáší tě, žes mu tehdy zlomil nos a ztrapnil ho.“

* * *

Jakmile dojedli, Derek vedl Simona spletitým podzemním komplexem. Templářské podzemí mělo několik pater, každé vybudované tak, aby ho bylo možno v případě nouze uzavřít. Většina tunelů byla tmavá, spíše soumrak než jasný den.

Simon znal stanici Elephant and Castle dost na to, aby jí prošel, už ne však obytná patra a sekce. Každou sekci templářského podzemí udržoval nějaký rod. Rod z Rorke měl sektor poblíž stanice metra Baker Street.

Za normálních okolností by si oblékli běžné šaty a svezli se na stanici metrem, což by trvalo patnáct minut. Místo toho šli nyní pěšky.

Ozbrojen mečem a bolterem kráčel Simon za Derekem temným tunelem. Tentokrát však už měl na sobě kompaktní brýle pro noční vidění, které mu ukazovaly tunel v různých odstínech zelené.

Podobně vybavená Leah mu byla v patách.

Kolem trati ležela těla. Simona bolelo se na ně dívat. Pach smrti tu byl velmi silný.

„Proč jste je tu nechali?“ zeptal se Simon.

Derek, oděný v plné zbroji, se rozhlédl kolem sebe. „Nemůžeme s nimi nic dělat.“

„Proč ne?“

Derekovo hledí krylo všechny emoce, ale jeho podráždění z poslední otázky bylo znát na gestikulaci. „Zamysli se nad tím. Když začneme uklízet těla, co se asi stane?“

Tahle otázka stačila, aby Simona nasměrovala. Cítil se trapně, že na odpověď nepřišel sám.

„Démoni zjistí, že tu dole někdo je,“ řekl Simon.

„Jo.“

„Takže je tu prostě necháte?“ Leah vypadala, jako by tomu stále nemohla uvěřit. „Necháme,“ řekl Derek. „To je... to je *nelidské*.“

„To je přežití. Jsme ve válce, slečno Creaseyová.“ Derek překročil tělo ženy, která zahynula s dítětem v náručí, jež se zřejmě snažila chránit. „Je to drsné. Pokaždé, když tady jdeme, jsme si vědomi, že se vzdalujeme od toho, co z nás dělá lidi.“ Povzdechl si tak hlasitě, že to zachytil i audio zesilovač v jeho masce a pustil ten zvuk ven. „Tohle nám dělá starosti.“

„A démoni chodí i tunely?“ zeptal se Simon.

„Ano. Někteří začali využívat metro jako základnu pro své výpady. A jsou tu i lidé, kteří se v metru usadili.“

„Je to tu ideální na přepadení,“ uvažoval na hlas Simon. „Úzký prostor. Stačilo by jich na vás pár.“

„Zvažovali jsme to. Proto musíme myslet na to, aby se nedozvěděli, že jsme si tu dole vybudovali příbytky.“ Derek byl chvíli ticho a jen kráčel temnotou. „Stejně to asi brzo zjistí. Všichni ti, kdo umřeli u svatého Pavla, nám dali trochu času. Ale nevíme kolik. Pokud si však démoni myslí, že pro ně nejsme nebezpeční, možná

bychom se o nich měli dozvědět tolik, abychom byli nebezpeční ještě víc. To je naše naděje.“

* * *

Na stanici Baker Street, velmi výrazné díky dlaždicím se Sherlockem Holmesem na stěnách, Derek pokračoval dál ke skrytému vchodu a položil dlaň na místo, které viděl jen on. Simon věděl, že video zařízení v helmě Derekovi umožňovalo najít pulzní komunikátor. Položil na něj ruku.

O pár vteřin později řekl hluboký hlas: „Ustupte, rytíři Chippleswhite.“

Derek ustoupil. Simon s Leah ho napodobili.

Simon se cítil trochu odvážnější. V oblasti Baker Street vyrostl, konkrétně za zdmi utajené templářské základny. Skutečnost, že ta stále ještě existovala, ho naplňovala nadějí, ale zároveň jitřila bolest ze ztráty otce.

Dveře se prudce otevřely. Z nich se vyrojili templářští rytíři a zavedli je do ukryté oblasti. Dveře se za nimi zavřely.

Před Derekem stál mohutný rytíř. „Za jakým účelem přicházíš?“

„Hlásím se spolu s rytířem Simonem Crossem,“ odpověděl Derek.

Templář v bezpečnostní místnosti se na Simona otočil. Pak válečník otevřel hledí. „Simone?“

„Bryane,“ řekl Simon, když mladšího muže poznal. Když před dvěma roky Simon odešel, nebyl Bryan Hedges ještě ani právoplatným rytířem. Když se na něj

nyní Simon díval, přemýšlel, jestli už se začal holit. Měl stále stejně jemnou tvář.

Ale Bryan už nebyl dítě. Simon to poznal z bolesti, kterou četl v jeho modrých očích. Posledních pár dní útoků démonů si vybralo daň.

Bryan chvilí váhal, ale pak k Simonovi napřáhl ruku ve zbroji. „Rád tě vidím, Simone.“

Simon ruku přijal a potřásl jí. „Taky tě rád vidím, Bryane.“

Rytíř se zamračil a zeptal se: „Takže už jsi slyšel o tátovi?“

Simon přikývl. „Jo. To je částečně důvod, proč jsem tady.“

„To je trochu málo, a taky trochu pozdě,“ zabručel nějaký jiný templář.

Simon tu poznámku mlčky přešel a pustil ruku mladého templáře. „Přišel jsem si pro zbroj.“

Bryan přikývl. „Máš ji u otcových věcí.“

„Kde...“ Simonovi selhal hlas a musel začít znovu. „Kde je můj otec?“

Bryan se zhluboka nadechl a zavrtěl hlavou. „Nevím.“

U svatého Pavla byl strašný zmatek. Už jsi o té bitvě slyšel?“

„Jo.“

Bryan se podíval na Dereka. „Jasně že jo,“ řekl mladík. „Byl tam hrozný zmatek... i potom. Vůbec jsme neměli šanci odnést těla. Bylo jich tam... prostě... moc.“ V očích se mu zaleskly slzy. „Můj táta tam umřel taky. Ani pro něho jsme se nemohli vrátit.“

„Nemůžeš vysledovat jeho zbroj?“ zeptal se Simon.

„To ano. Tátova zbroj je pořád u svatého Pavla.“

„A mého otce?“

„Ne.“ Bryan se zatvářil soucitně. „Některá těla posbírala armáda a policie. Podle toho, co jsem pochytil, je mají v různých narychlo zřízených márnících.“

„Proč?“

„To nevíme. Asi aby je mohli zkoumat.“ Simon neodpověděl.

„Během invaze, těsně před tím, než démoni zaútočili a my jsme je poznali, jsme policii i armádu překvapili,“ řekl Bryan. „Zkoušeli s námi začít vyjednávat. Velmistř Sumerisle se rozhodl nic nepodnikat.“

„Proč?“

„Protože policisté a vojáci nebyli vycvičeni pro boj s démony jako my. Do války by šli jako ovce na porážku. A hlavně by mohli mařit naši snahu.“ Bryan se zamračil. „Oběť našich otců měla démony přesvědčit, že pro ně nebudeme představovat hrozbu.“

„Kdybychom tou hrozbou byli,“ řekl Simon, „mohli jsme démony porazit.“

„Ale my je porazíme.“ Bryan vzdorovitě vystrčil bradu. „Dokud bude poslední z nás žít, budeme hledat slabinu démonů a využijeme ji proti nim.“ Zkoumal Simona pohledem. „A co ty? Co budeš dělat?“

Simon se nad tím zamyslel a skoro řekl, že neví, Derek však promluvil první: „Bude v mojí jednotce. Přimluvil jsem se za něho.“

Bryan přikývl a unaveně se usmál. „To bude asi nejlepší.“ Upřel pohled na Dereka. „Postaráš se o něj, dokud tu budeš?“

„Ano.“

Simon se snažil zamaskovat bolest a vztek, který se v něm zvedl. I když si byl jistý, že Bryan nemyslel

otázku jako urážku – zřejmě měla být přátelským varováním – měl Simon pocit, jako by dostal políček.

Už tě tu nechtějí, řekl sám sobě tvrdě. *Věděls to. Nevzpírej se tomu. Nemůžeš vyhrát.*

„Zůstaň, jak dlouho budeš potřebovat,“ řekl Bryan.
„Ale pamatuj si: čím dřív odejdeš, tím líp.“

Derek přikývl.

Po chvíli dostali pokyn, že mohou jít dál.

* * *

Derek se Simona několikrát ptal na cestu. V části podzemí patřící rodu z Rorke se zrovna nevyznal. Simon odpovídal tiše a bez emocí. Nechtěl si připouštět bolest a zmatek, který ho naplňoval, zatímco kráčel tunely, v nichž vyrostl.

Kdysi pro něj byly domovem, ale on věděl, že se to už nevrátí. Věděl, že se mu bude stýskat po pocitu někam patřit, mít domov.

V Jižní Africe se tahle ztráta zdála být vzdálená a nepatrná.

Menší počty válečníků, tak evidentní při pohledu na ty, kteří nyní procházeli tunely, činilo vnímání ztráty ještě intenzivnějším. Simon neměl šanci zjistit, kolik jich vlastně u katedrály svatého Pavla zahynulo. Jen velmistr a nejužší kruh jeho spolupracovníků znali přesná čísla.

A ti je nikomu neřeknou.

Když teď o tom přemýšlel, uvědomil si, že vlastně nikdy neslyšel, kolik templářů v podzemí žilo. Celý jeho život byl plný tajemství. Myslel si, že je všechna pozná.

Pravda byla, že nyní všichni žijí obléhaní nepřáteli.

A nestvůry jsou skutečné.

„Tys tady bydlel?“ zeptala se Leah, zatímco kráčeli dál.

„Jo,“ Simon to nijak nerozváděl. Už od malička byl vychován, aby o metru nemluvil. „To muselo být drsné.“

„Nežil jsem tu celou dobu,“ ohradil se Simon.

„A kde ještě?“

„Jezdili jsme na výlety Londýnem. A občas s rodinou do Francie.“

„Ale zbytek času jsi byl tu?“

Simon přikývl. O svém životě v podzemí nikdy s nikým nemluvil. Ani se Saundrou. Když si o něm měl nyní povídat s Leah, bylo mu to nepříjemné. Ale pokud měl on špatný pocit, musela se ona cítit hrozně.

„Nebylo to tak hrozné,“ dodal Simon.

„A tvoji rodiče tu bydleli s tebou?“

„Otec. Matka zemřela při porodu.“ Tohle byl počátek vši viny, kterou cítil. Věděl, že toho otci tolik vzal a nikdy nenaplnil jeho očekávání.

„To je mi líto.“

„Mně taky.“

* * *

Před zbrojírnu stály stráže. Skladiště bylo dost daleko od obytné části metra. Vzhledem k tomu, kolik v něm bylo munice, nechtěl nikdo riskovat případnou nehodu.

„Simon Cross,“ řekl jeden z templářů.

Simon ten nepříjemný hlas nepoznával.

V příštím okamžiku se helma otevřela a odhalila mu drsnou tvář Milese Graydona. Templářovy vlasy změnilly barvu na popelavě bílou od doby, kdy ho Simon naposledy viděl. Jeho zbroj byla kombinací temně rudé a černé, pokryta vzory, aby co nejlépe splýnula s městskou krajinou, kdyby náhodou selhalo maskování.

Graydon měl zarostlou tvář. Tmavýma očima si Simona chvíli prohlížel a pak se v nich rozzářila obvyklá srdečnost.

Starý templář k Simonovi přistoupil a objal ho.

„Rád tě vidím, hochu.“

Simon starého muže pevně objal, třebaže věděl, že to Graydon neucítí. „Taky tě rád vidím.“

Graydon Simona pustil a o krok ustoupil. „Jdeš si pro zbroj, co?“

„Jo.“

„Tak to jsem rád, hochu. Táta věděl, že si přijdeš. Nechal ti dopis. Máš ho u sebe.“

To Simona překvapilo tak, že nevěděl co říct.

„Když tvůj táta tehdy v noci odešel ke svatému Pavlovi, věděl naprosto určitě dvě věci, hochu.“ Graydon zvedl dva prsty. „Věděl, že se nevrátí, a věděl, že ty si přijdeš pro zbroj a budeš dělat, co tě naučil.“

Simon polkl knedlík, který se mu udělal v krku. „Tak to věděl víc než já.“

Graydon se na Simona smutně usmál. „To vždycky. Na to nezapomínej, protože toho věděl dost, aby ti věřil.“ Starý templář kývl hlavou ke dveřím. „Otevřete a pusťte toho mladíka.“

„Já tě počkám tady,“ řekl Derek.

Leah chtěla jít za Simonem do skladiště zbraní, ale Graydon jí zastoupil cestu. „Pardon, slečinko. Dovnitř můžou jediné válečníci rodu z Rorke.“

„V pořádku.“

Simon vešel do skladiště a slyšel, jak se automaticky s cvaknutím rozsvítilo světlo. Stísněný prostor se náhle koupal v umělé záři doprovázené typickým hučením.

23.

Stěny skladiště zbraní byly plné hrobkám podobných výklenků. V místnosti nikdo jiný nebyl, ale to dávalo smysl. Všichni, kdo si zde nechávali zbraně, když neměli zrovna službu nebo cvičili, je nyní měli přímo u sebe nebo alespoň u sebe v bytě.

Simon si pamatoval, jak ho sem otec přivedl poprvé. Báł se, ale zároveň byl vzrušený a s dětskou zvědavostí si všechno prohlížel. Otcovu zbroj viděl každý den, stejně jako zbroj ostatních templářů. Ale tohle skladiště bylo posvátné místo. Někteří říkali, že zde sídlí duchové padlých válečníků, kteří žehnají všem, kdo projdou dveřmi.

Většina výklenků byla nyní prázdná, až na pár poškozených systémů, které možná někdo použije na součástky, než zbytek přetaví na nový kus.

Říkalo se, že zbroj templáře, který padl v čestném boji, je obzvláště mocná. Simon tomu nevěřil. Vzhledem k teplotám v pecích nemohlo nic organického přežít.

Krev je víc než jen organická hmota, Simone, oponoval mu otec jednou, když své pochybnosti vyslovil nahlas. Krev je také o magii, kterou v ní člověk má. Lidé, kteří žili své životy naplno a nikdy se nezalekli, zanechali ve zbrojích hlubokou stopu. Jejich duše, zlomek jejich tajemné moci, v ní zůstane i pro toho, kdo z ní vyrobí zbroj novou.

Věřili tomu i kováři, kteří používali k výrobě zbrojí nejmodernější technologie.

Simon se zhluboka nadechl, zaposlouchal se do ozvěny vlastních kroků a krácel až do tří čtvrtin místnosti, kde ležela schránka rodiny Cross. Když byl malý, připadalo mu to tady mnohem větší. Nyní se však většina záhad tohoto místa vytratila.

A s nimi i pocit nezranitelnosti.

Schránka byla vlastně velký výklenek ve tvaru kostky zanořený asi deset stop do stěny. Její obsah chránilo stopu silné zdivo. Kovově šedé, ničím nezdobené, dveře z uhlíkové oceli odrážely Simonův stín. Dveře se ničím nelišily od ostatních, on však věděl, že tyhle patří jeho rodině.

Když byl mladší, byly v jeho očích dveře neuvěřitelně velké. Nyní měl problém uvěřit, že by něco tak malého mohlo chránit takové bohatství.

Simon se ke dveřím naklonil a položil na ně obě dlaně. Téměř okamžitě ucítil, jak kov jako by zkapalněl. Kováři tomu říkali buněčná paměť. Dveře byly naprogramovány, aby rozpoznaly DNA všech členů rodiny.

„Vítejte, Simone Crossi,“ řekl ženský hlas.

Otec Simonovi kdysi řekl, že zvažoval možnost zakódovat do schránky hlas jeho matky, aby na něj Thomas nezapomněl.

Simon nevěřil, že by jeho otec mohl na cokoli zapomenout. Thomas Cross měl téměř fotografickou paměť. Nakonec se otec rozhodl hlas Simonovy matky nepoužít a spokojil se s vygenerovaným hlasem zabezpečovacího programu.

„Co potřebujete?“ zeptal se hlas.

„Přístup,“ odpověděl Simon. Zhluboka se nadechl, protože věděl, že bude následovat poslední důkaz, zda

mu otec věřil. Jestli ho Thomas Cross nezablokoval, znamenalo to, že si udržoval alespoň nějakou naději, že se syn vrátí.

„Přístup povolen.“

Masivní dveře se odsunuly. Pohybovaly se na anorganické tekutině, která minimalizovala tření a pohybovala jimi naprosto hladce. Uvnitř se rozsvítila světla, která se odrážela od tmavě modré a stříbrné zbroje stojící na stojanu v jednom z rohů.

Simon chvíli jen stál a díval se na zbroj. Celý život ho otec učil, co pro něj zbroj znamená, co by se od něj jednoho dne mohlo žádat.

Když byl mladší, miloval na zbroji možnosti, které mu dávala. V ní mohl běhat rychleji, skákat výše, přežít prudké nárazy a měl neuvěřitelnou sílu. HUD v helmě mu umožňoval rozhlížet se 360 stupňů kolem sebe a také přepínat mezi infračerveným a termo viděním.

Sama o sobě představovala zbraň se strašlivou ničivou silou.

„Je něco v nepořádku?“ zeptal se ženský hlas.

Simon se musel přinutit něco říct i přes knedlík, který měl v krku. „Ne. Všechno je v pořádku.“ Vešel do místnůstky a přistoupil ke zbroji.

Na polici vedle ní ležel dopis od otce. Simon jej s třesoucíma rukama otevřel s vědomím, že slova v něm budou poslední, kterých se mu od otce dostane. Děsil se toho, co by se mohl dočíst.

Místo toho naplnila jeho duši i srdce otcova laskavá slova plná porozumění. Bylo to příliš silné. Emoce na chvíli Simona zcela ochromily. Soustředil se, vtáhl je zpět do sebe a přehradil. *Ted' o tom nepřemýšlej. Máš*

práci. Na přemýšlení bude čas později. Až nebudeš muset dělat nic jiného.

Otec ho vždy nabádal, aby takhle uvažoval před bitvou. Když byl Simon malý, vždycky si představoval, že bude stát po otcově boku a společně budou bojovat s démony.

Jenže démoni nikdy nepřišli. Sen se rozplynul, už když byl Simon teenager. Od té doby ho pohltila touha dostat se ven a dělat cosi víc. A jeho otec zareagoval tak, že mu přitáhl uzdu.

„Simone Crossi,“ zeptal se počítačový hlas, „potřebujete něco?“

„Ne, v pořádku.“ Simon přejel prsty přes šev jedné z kapes uvnitř hrudní části zbroje. Kapsa se otevřela a on do ní jemně vložil dopis.

Svlékl se do naha, pak si zautomatizovanými pohyby zbroj oblékl. Nejprve si vestoje navlékl kalhoty a pak si sedl na zpevněnou lavici, která byla schopna unést jeho váhu. Oblek byl těžký. Designéři si uvědomovali potřebu větší váhy při boji s monstry. Hodit po cíli prázdnou plechovku nebylo tak efektivní jako zasáhnout ho plnou.

Oblečen do zbroje – protože byla vyrobena ze slitiny, byla velmi silná a obsahovala řídicí jednotku udržující odpovídající prostředí, zpracovávala exkrementy a měla zabudovaný lékařský systém – vážil téměř čtyři sta liber. Přes to měl díky mikrofúznímu pohonu a nanodynovým servosystémům pocit, že neváží nic a pohybuje se jako cirkusový akrobat se znásobenou navýšenou rychlostí i silou.

Jakmile zacvakly západky, vklouzl chodidly do příliš velkých bot. Ty byly vybaveny

elektromagnetickými podrážkami, které bylo možno během zlomku vteřiny nabít, aby získal potřebné tření na kovových površích, takže byl dokonce schopen nějaký kus běžet po stěně nebo vzdorovat snaze nepřítele ho shodit. Z podrážek navíc mohl vystřelit hřeby buď jako zbraně, nebo jako způsob, jak se udržet na místě.

Natáhl si kyrys a pak i rukávy. Ty se při vyslovení příkazu napojily k ramenním částem kyrysu. Do rukavic rovněž vklouzl hladce a i ony se utěsnily se zbytkem zbroje. Už nyní se cítil lehčí a silnější, jakoby celistvější než kdykoli za poslední dva roky. Nevěřil, kolik mu chyběl pocit, který nyní znovu zažíval. Zvedl helmici a nasadil si ji na hlavu. Dosedla s tichým cvaknutím.

Komplet. Ta myšlenka se prodrala všemi ostatními na povrch a umožnila mu více se soustředit.

Nejprve viděl Simon přes hledí, jako by bylo z obyčejného skla. Zatím neprovedl žádné zvláštní vizuální úpravy.

Simon se zhluboka nadechl. „Aktivovat.“

Zbroj se okamžitě zapnula a brala si energii ze solárních článků, které byly uspané. Jakmile se články dobijí, vydrží roky. Dokonce i když bude zbroj nepřetržitě používat, bude čas nutný k dobití minimální. Solární záření proudící mikrofúzními generátory se ukázalo být rozhodně lepší než dříve používané solární baterie.

Kromě solárních článků byla většina zbroje schopna běžet na prastarou energii, která představovala jakousi zálohu. Některé zbroje, jako například Derekova, fungovaly obráceně, využívaly primárně prastarou energii a zálohou byly solární články.

Zbroj se *utěsnila*. Všechny švy držely pohromadě elektromagnetickými nebo magickými silami, v závislosti na povaze zbroje. Simonova zbroj používala kombinaci obou. Do prostoru oddělujícího jeho tělo od anatomicky tvarované zbroje se vlila tekutina a vše zpevnila ještě více.

Tekutina zabránil, aby se při prudkých změnách pohybu nebo úderech zranil. Zároveň měla hygienické a léčivé účinky a byla schopna hojit rány, které ho neohrožovaly na životě. Kdyby došlo k amputaci končetiny, byla zbroj navržena tak, aby místo utěsnila, zastavila krvácení a stabilizovala nositele léky.

Simon bez jakékoli námahy zvedl paže a vychutnával si svou sílu. Otočil se a začal si vybírat zbraně. Vybral si široký meč, který ukovali společně s otcem ještě dřív, než dorostl a mohl dokončit zbroj. Válečníci vždy nejprve dorostli do zbraní než do zbrojí.

Přibral si bolter, zavěsil si ho k pasu a meč zasunul do pochvy na zádech. Obrátil se a podíval do zrcadla na konci místnosti.

Hleděl na něj plně ozbrojený templářský válečník. Výstupy zbroje tmavě modrý a stříbrný obraz identifikovaly jako neškodný. Kochal se tím pohledem a vzpomněl si, jak se cítil poprvé, když se ve zbroji viděl.

První skutečnou zbroj dostal, když mu bylo dvanáct, což byl věk, od kterého bylo chlapcům i dívkám dovoleno jít do případného boje s démony. Brzy nato z ní vyrostl a musel si ukovat novou. Když plně dorostl a dosáhl stabilní váhy, ukoval si zbroj, kterou měl nyní na sobě.

Tmavě modrá a stříbrná a ve světle se krásně leskla. Při jasném slunečném dni a bez aktivovaného maskování byl jako zrcadlo lesklý povrch přímo oslepující.

Scházel jen otec, který by stál za ním.

Simon se otočil a vyšel z výklenku. Dveře se za ním zavřely a s hlasitým kovovým zazvoněním zamkly.

Doufám, že mě slyšíš, *tati*, pomyslel si Simon. *Budu vším, co jsi ze mě udělal. Budeš na mě pyšný.*

Ale to jen v případě, uvědomil si Simon, když k tomu dostane šanci.

* * *

Před skladištěm zbraní se Simon na chvíli zastavil a rozhlížel. Když byl nyní ve zbroji, cítil se silnější a větší. Leah mu připadala neuvěřitelně drobná.

„Simone?“ Leah vypadala překvapeně. O krok od něj poodstoupila.

„Jo.“ Její hlas i jeho vlastní Simonovi připadaly normální, ale věděl, že on jí bude znít odlišně.

Hleděla na něj. „Já jenom... vypadáš hodně jinak.“

„Já vím.“ Simon se i jinak cítil. HUD ho spojoval se světem způsobem, který už zapomněl. Senzory, které se aktivovaly, jakmile přišly do kontaktu s pokožkou nad páteřním kanálkem, mu dodávaly ohromnou zpětnou vazbu. Mohl se dotýkat věcí a cítit je, ale dokázal kontrolovat intenzitu pocitů. Skutečnou bolest nepocítí, pokud nebude narušena integrita obleku a léčivé systémy společně s léky zůstanou neporušené.

„Je to všechno?“ zeptal se Derek.

„Jo.“

„A co osobní věci?“

Simon si vzpomněl na další věci, které otec ve schránce nechával. Fotky a videa, suvenýry, které si přivezli ze všech možných míst, tohle zůstalo ve výklenku.

„Nic, co bych chtěl mít u sebe,“ řekl Simon. Jestli padne, chtěl, aby tyhle věci zůstaly nepoškozené. Rodina Crossů se za poslední roky zmenšila. Jeho otec míval mladšího bratra – Roberta Crosse – ten však zahynul při tragické nehodě.

Simon byl posledním členem rodiny.

Derek zaváhal. „Možná už se pro to nebudeš moci vrátit.“

„Ale jo,“ řekl Simon. „Jestli přežiju, bude tohle jediné dědictví, co mi otec zanechal. Toho mála se rozhodně nevzdám.“

Graydon položil Simonovi na rameno těžkou ruku. Kovová rukavice starého templáře zařinčela.

„To víš, že si sem přijdeš vzít, co potřebuješ, hochu,“ řekl Graydon. „Kdykoli se ti bude chtít. Na to ti dám slovo.“

Simon přijal starcovu ruku a potřásl mu jí. „Toho si vážím.“

„Neměj strach, hochu.“ Graydon se usmál. „Jen buď tam venku opatrný.“

Simon řekl, že bude, a pak vykročil za Derekem ven z podzemí patřícího rodu z Rorke.

* * *

Cesta zpátky ze stanice metra Baker Street byla pro Simona v mnohém jiná než cesta tam. I když už předtím měl brýle s nočním viděním, vlastně skutečně neviděl.

Když měl nyní na hlavě helmu, byl pro něj tunel metra jasný jako za slunečného dne. Simon kráčet beze strachu. Teď byl predátorem v přirozeném prostředí.

Zároveň však lépe viděl i masakr, který za sebou řádící démoni zanechali. HUD byl natolik inteligentní, že místo zobrazování v klasické zelené vykresloval reálné barvy.

Simon věnoval tolik úsilí tomu nevidět, co vidět nechtěl, že málem propásl první útok. Jakmile zahrnul za roh, HUD zobrazil zelené postavy visící hlavou dolů ze stropu tunelu.

Jiné znetvořené a nelidské postavy vleže čekaly za převráceným vagónem. Jakmile je Simon spatřil, poznal, že jsou to darkspawni.

„Útok!“ vykřikl varovně jeden z Derekových mužů.

Naučenými pohyby Simon sáhl pro meč i bolter zároveň. Na HUDu si všiml, že Leah je za ním. Couvl k ní a zavrčel: „Schovej se někam.“ Pak už mířil bolterem před sebe a pátil. Ticho tunelu protrhla série výbuchů.

Palladiové hřeby se zaryly do darkspawna visícího ze stropu a přibily netvora ke kameni. Démon zakvílel bolestí i vztekem a snažil se odtrhnout. Jeho tělo sebou škubalo a zmítalo a ještě víc si trhalo rány.

Při bližším pohledu Simon viděl, že démoni si ke stropu připevnili síť pro upevnění nákladu, kterou museli někde najít. Museli pracovat hodně rychle, aby stihli tohle přepadení nachystat, než se templáři vrátí.

O chvíli později se darkspawn, kterého Simon přibil ke stropu, zapřel nohama a hřebíky mu prošly tělem skrz.

Z ran volně vytékala tmavá krev. Démon zavrčel a přistál jen pár stop před Simonem. Zvedl zbraň a namířil.

Simon se prudce vrhl stranou a uhnul smrtonosnému paprsku. Ten zasáhl stěnu za ním. Na HUDu Simon letmo zahlédl, že se Leah schovala vedle jednoho z převrácených vagónů.

Než stačil darkspawn znovu vystřelit, Simon zaútočil. Máchl mečem, který hladce prošel démonovi hrdlem. Bezhlavé tělo se ještě chvíli potácelo a pak se zhroutilo na zem.

Za démonem, kterého zabil, se Derek se svými muži držel jen s vypětím všech sil. Čepele mečů se blýskaly a občasné výstřel naplnil tunel jasným světlem a hlukem. Simon překročil ohavné tělo rozvalené na zemi a hledal si dalšího nepřítele.

Náhle se na něj vrhli čtyři darkspawni najednou. Simon zvedl nohu a kopl jednoho z nich přímo do obličeje. Rána byla tak silná, že démona připravila o dvě oči a přinutila ho zavravorat dozadu.

Simon vypálil z bolteru do tváře jiného darkspawna, čímž ho přibil ke stěně jednoho z převrácených vagónů. Třetí netvor vykryl puškou následný Simonův výpad těžkým mečem.

Na HUDu Simon viděl, že má dostatek místa, takže se prudce otočil doprava a sekl mečem v zářivém oblouku dolů. Za pomoci vší síly, kterou mu dávaly servomotory a pohonné zařízení zbroje, Simon démona rozsekl od hlavy až dolů.

Čtvrtý darkspawn se vrhl Simonovi na hrud' a srazil ho váhou k zemi. Další démoni stříleli z grapplerů a brokovnic.

„Pozor,“ ozval se jemný ženský hlas uvnitř jeho helmy, „raketa.“

Zatímco padal, rozzářil se mu HUD jasným světlem. „Raketa!“ varoval ostatní. Jejich případná odpověď se ztratila v ohlušujícím výbuchu, který následoval.

24.

Raketa narazila do stěny nalevo od Simona a jen těsně minula dva templáře, kteří se o ni opírali. Výbuch srazil templáře i darkspawny na zem. Simon z exploze neslyšel nic. Automatické tlumiče zvuku ve zbroji ji zcela izolovaly a s ní i zbytek vnějšího světa. Na krátkou chvíli se ocitl ve světě naprostého ticha, tlaková vlna ho ovšem smetla také.

Přistál na zádech a klouzal po zemi ještě nejméně dvacet stop, než narazil do převráceného vagónu, o který se prudce zastavil. Dokonce i s obrannými systémy zbroje byl mírně dezorientovaný a musel se podívat na ruce, aby se přesvědčil, že v nich ještě drží meč a bolter.

Když znovu zvedl hlavu, mířili k němu tři darkspawni. Dva z nich byli v plamenech. Simonovi se pomalu vracel sluch, jak vnitřní systémy pomalu vyrovnávaly hlasitost po šoku způsobeném výbuchem.

„Viděl někdo, odkud ta raketa přilítla?“ ptal se Derek naléhavě.

„Ne,“ odpověděl Simon. Postavil se na nohy a skokem se přenesl přes hlavy darkspawnů. Udělal otočku doleva, prudkým obloukem dopadl znovu na nohy, namířil jednomu darkspawnovi bolter přímo do tváře a rychle několikrát stiskl spoušť. Démona v rychle po sobě jdoucích nárazech zasáhly čtyři hřeby. Byl mrtev dřív, než dopadl na zem.

Druhému darkspawnovi se podařilo zvednout meč a vykrýt Simonův úder. Templář zvedl pravou nohu a

prudkým dupnutím prokopl démonovi lebku. Jiný démon pažbou pušky praštil Simona do zápěstí a vyrazil mu bolter z ruky.

Simon ustoupil, zoufalý, protože darkspawni se na něj znovu hrnuli, a sevřel jílec meče oběma rukama. Prováděl výpady a kryl se a cítil, jak se meč znovu stává přirozenou součástí jeho těla.

Zatímco bojoval, vzpomněl si na Leah, která se skrývala někde ve stínech, bezbranná a sama. Nebyla jediná, jejíž život bude právě takový. Vzpomněl si na lidi, kteří přišli o život na pobřeží. Zahynuli jen pár minut od svobody. Vzpomněl si také na lidi, které viděl skrývat se v troskách města, žít jako zvířata schopná hladově zaútočit na jiné.

Simon věděl, že ho otec celý život cvičil, aby podobným věcem pomáhal zabránit. Ony se však stejně staly.

Navzdory vylepšením, která mu dávala zbroj, byl Simon udýchaný. Právě dorazil posledního darkspawna, který na něj útočil, když vzduchem prolétla další raketa. Znovu se ozval ženský varovný hlas v jeho helmě.

Tentokrát se však podařilo Simonovi vysledovat, odkud raketa vylétla. „Zaměř cíl,“ řekl vnitřnímu počítačovému systému.

„Cíl zaměřen. Typ potvrzen.“

Kolem démona ukrytého téměř sto yardů hlouběji v tunelu se okamžitě rozsvítil červený zaměřovací kříž.

Bohužel, darkspawn s raketometem měl tentokrát lepší mušku. Raketa zasáhla jednoho z templářů a poslala ho k zemi v podobě hromádky ožehlého a pomačkaného kovu.

Simon se rozběhl, v běhu zvedl spadlý bolter a hnál se k nově nalezenému protivníkovi. Cestu mu přehradil houf darkspawnů. Jen několik stop před nimi se Simon odrazil do vzduchu. Podobný manévr by dokázal i beze zbroje, ale s ní v něm bylo mnohem víc energie.

Simon přelétl několik stop na hlavami démonů, provedl vrut a přistál na nohou tak tvrdě, že betonová podlaha mu pod nohama popraskala. Třebaže se ve vzduchu otočil, zůstal jeho HUD zaměřený na cíl a pomohl Simonovi se zorientovat.

Běžel, vnímal, jak mu pomáhají serva a přidávají k jeho vlastní hrubé síle, která ho hnala vpřed, tu svou. Jeho tělem se rozléval adrenalin, ale věděl, že se jím nesmí nechat ovládnout. Neměl však na vybranou.

Ani všechna léta výcviku ve zbroji ho nepřipravila na to, jak se bude cítit, až ji bude využívat na maximum. Navzdory výcviku nebyl schopen tělo ovládat.

Napadlo ho, jestli měl otec stejné reakce. Zmocnilo se Thomase Crosse stejné nadšené očekávání, jaké nyní cítil i on? Simon nějak tušil, že ne. Jeho otec byl nejschopnější a nejdokonalejší muž, jakého znal.

Ale je mrtvý, že? Tahle myšlenka probodla Simonovu mysl jako palladiový hřeb nebo plamenná modlitba. Cítil, jak se mu srdce znovu rozbušilo rychleji. Nebál se smrti. Na tu byl připravován celý život.

Ale přesto...

„Aktivuji stimulační sadu,“ řekla virtuální osoba ve zbroji. „Očekávejte změnu míry strachu.“

„Ne,“ řekl Simon, který věděl, že ještě nepřivykl zbroji ani situaci. Na tohle nemohl být připravený nikdo. Strach, za podobných okolností, byl zcela pochopitelný. „Změň program.“ Pak přidal heslo.

To už se blížil k démonovi s raketometem. Darkspawn hleděl na Simona, zatímco se zuřivě snažil nacpat do hlavně další raketu. Vedle něj stál jiný démon, ozbrojený pružným zahnutým rohem trčícím ze skvrny rudofialového mechu na hřbetě.

Roh začal po Simonovi plivat tekutý oheň a kouř. V příštím okamžiku se ocitl v plamenech.

Simon věděl, že ani ve speciální zbroji nemůže tohle dlouho přežít. Nanodynová technologie zakomponovaná do zbroje spolu s kouzly nebyla nevyčerpatelná. Hodnoty obranných systémů na displeji rychle klesaly.

HUD automaticky přepnul z módu zesilovače světla na termovizi. Program byl natolik citlivý, že Simon viděl jednotlivé jazyky plamenů, které se teplotou lišily o pár stupňů.

„Pozor,“ řekl ženský hlas HUDu. „Obranné systémy na nízké úrovni...“

Dalšími dvěma kroky se Simon dostal ze žhavé palby plamenometu. Namířil bolter na démona, který ho mocnou zbraní ohrožoval. Místo aby mu však namířil na tvář, vzal si na mušku bomby s palivem na jeho zádech.

Dvakrát krátce po sobě stiskl spoušť.

Palladiové hřeby se zaryly do měchu, v němž Simon doufal nalézt zásobníky paliva. V příštím okamžiku měchovitý hrb vybuchl v podobě ohnivě koule, která se přehnala přes Simona.

„Pozor,“ ozval se hlasitě HUD. „Obranné systémy kritické.“

Rozhozen tlakovou vlnou Simon hleděl oblakem kouře a přes rozmazaný obraz hledí, způsobený snahou HUDu zaostřit. Díval se na místo, kde naposledy viděl darkspawna s raketometem. Vnitřek jeho zbroje se

zahřál, přestože se chladicí systém snažil cirkulovat kapalinu uvnitř maximální rychlostí. V tunelu visel hustý kouř. Nebyl tu vítr, který by ho rozehnal.

Simonův zrak upoutal pohyb kdesi v kouři. HUD ho zaregistroval také a automaticky změnil nastavení, aby dané místo zobrazil co nejjasněji.

Démon právě zvedal, raketomet připravený k další ráně. Simon se odrazil, připnul bolter k pasu a sevřel oběma rukama jílec meče. Přistál přímo vedle darkspawna a máchl mečem po diagonále. Čepel zajiskřila, jak zasáhla raketomet, který se v příštím okamžiku roztrhl a ostří se zarylo netvorovi do ramene a projelo až do hrudního koše.

Darkspawn zavřískl bolestí a vztekem a couvl. Odhodil rozbitý raketomet a sáhl pro pistole zavěšené u pasu.

Simon využil momentální výhody, namířil meč před sebe a zabodl ho démonovi do srdce. Výpad byl tak prudký, že přirazil démona ke stěně, která meč zase vytlačila ven. Darkspawn máchl ohromnou paží Simonovi po hlavě. Ten hbitě uhnul a zachytil ji. Podle toho, co se učil, byli darkspawni stavění jako lidé, s velmi podobnými lokty i koleny.

Simon démonovi sevřel paži a škulbl. Loket praskl a ohnul se dovnitř. Masem ven projela ulomená kost. Simon využil toho, že démona pevně drží, máchl mečem ze strany a zasáhl démonovu hrud' s cílem přeseknout srdce. Cítil, jak přeťal páteř a pak démon padl na zem.

S těžkým dechem a vědomím, že musí nalézt rytmus, aby dostal spotřebu kyslíku pod kontrolu dřív, než se udusí, nebo naopak překyslíčí, zapřel se Simon nohou o démonovu hrud' a vytáhl z ní meč. V

darkspawnových očích žhnuly zlověstné ohně, to jak se v nich odráželo palivo stále ještě hořící na Simonově zbroji. Pak oči znehybněly a upřely se do nekonečné dálky.

Simonovi naskočila husí kůže z náhlého chladu. To chladicí systém zbroje předebral ustupující žár ze zásahu plamenometem. Otočil se a podíval se směrem, odkud přiběhl.

Žádný z démonů už nebyl naživu. Derek a zbytek jeho skupiny stáli nad dvěma ležícími druhy.

Se zbraněmi v rukou kráčel Simon zpět k nim. Okamžitě viděl, že padlí muži se už nezvednou. Jednomu rozerval raketa kyrys na kusy a stačila ještě otevřít i hrudní koš. Celé tělo bylo zalito krví, ale ven trčely i kusy kovu. Druhý byl téměř rozerván na dvě poloviny, stále se mu však dařilo na pár posledních okamžiků držet se života.

S otevřenou helmou nyní Derek poklekl vedle umírajícího templáře. Vzal zkrvavenou mužovu ruku do své a konejšivě k němu promluvil. Muž se zdánlivě uklidnil a přijal smrt, ale Simon věděl, že za část téhle odevzdanosti mohou drogy, které zbroj zavedla do válečnickova těla.

Kousek dál stála Leah. Na tváři jí tančil odraz plamenů. Překvapivě v ní nebyly žádné emoce.

Simon hádal, že byla jednoduše převálcovaná vším, co se v posledních dnech stalo.

Derek mluvil, dokud ho ještě umírající válečník slyšel. Pak ztichl a nějakou chvíli klečel na kolenou.

Jeden z ostatních templářů si klekl vedle Dereka a něco mu krátce řekl. Jiný templář jemně povolil prsty Derekovy ruky svírající mrtvého druha.

Když se Derek znovu postavil, pohlédl na Simona. Templářova tvář byla vyčerpaná a plná bolesti. „Tak kvůli tomuhle ses vrátil,“ řekl Simonovi. „Všechno to umírání, bolest a ztráty. Jeho ženu zabili před třemi dny. Teď budu muset říct jeho dětem, že přišly i o tátu.“ Přerývaně se nadechl. „Určitě jsi na tohle připravený?“

Simon hlasitě vydechl a soustředil se, aby zůstal klidný, jak se od válečníka čekalo. Na tuhle eventualitu jej samozřejmě připravovali. Ale učitelé líčili ztrátu druhá velmi opatrně a v kontextu odvahy, hrdinství a sebeobětování.

Thomas Cross mu podobné iluze nenabízel. Vždy tvrdil, že umírání je tvrdá a děsivá záležitost bez ohledu na to, jak připraven na ně člověk je.

„Ne,“ řekl Simon. „Myslím, že na tohle nemůže být připravený nikdo. Ale stejně jdu.“ Odmlčel se a dal do svých slov všechno, co cítil. Nejen kvůli Dereka, ale i kvůli sobě. „Oba víme, že není kam jít. Jestli se démonům nikdo nepostaví, vezmou si všechno.“

Derek zasmušile přikývl. „Jestli jdeš se mnou, uděláš, co budu chtít a kdy budu chtít. Bez otázek a bez chyb.“

„Spolehni se.“

„Dobře.“ Derek se obrátil k padlým mužům a zamračil se. „Tyhle válečníky odneseme domů.“

Dva z Derekových válečníků vlezli do vagónu a přinesli deky a síť na uchycení nákladu. Položili mrtvé muže na deky a zabalili je do nich. Pak je přesunuli na síť, zvedli a nesli.

Derek si jednoho muže zavolal k sobě dopředu a rozkázal mu, aby šel v čele. Simon zaujal mužovo místo

u deky, aby pomohl nést mrtvého. Další dva podepírali raněného kulhajícího templáře.

* * *

„Zůstaneš tady?“

Simon, který seděl na přidělené posteli ve společné místnosti v kasárnách, zvedl k Leah hlavu. „Jo,“ odpověděl. Překvapilo ho, že ho vůbec někdo přijal. Předpokládal, že si v nejlepším případě vezme zbroj a pak ho samotného vyženou do města. Šel by bez jediného slova.

Derekova ochota dát mu místo u sebe v týmu byla velmi překvapivá. Jistě, zdálo se, že místo se v týmech uvolňuje docela často.

„A co já?“ zeptala se.

Pár dalších templářů jejich rozhovor poslouchalo. Houf jiných se shlukl před třídéčkem na druhé straně místnosti. Vysílali nové zpravodajství z Londýna, ale novináři byli zřejmě rozhodnutí dát dohromady staré záběry s novými informacemi.

Simon si hrál s helmou. Strávil několik hodin úpornou snahou ji vyčistit. Když se na ni přilepilo bláto a kamínky, maskování nefungovalo, jak mělo. Nejvíc na světě chtěl dočistit zbroj a jít se trochu vyspat. Překvapilo ho, jak moc se cítil unavený.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Simon.

„Chci najít otce.“

„Zítra jdeme na hlídku.“ Simon žasl, jak rychle začal uvažovat v množném čísle. „Když mi dáš adresu, proberu to s Derekem. Třeba se tam budeme schopni dostat.“

Leah založila ruce na prsou. „Mám hrozný pocit, že bych měla něco dělat.“

Simon položil helmu vedle sebe. „Ale ty děláš. Přezíváš.“

„To nestačí. Měla bych být venku.“

„Kdybys byla venku, sama, byla bys za pár minut mrtvá.“ Simon kývl hlavou směrem, kde o pár postelí dál ležel raněný muž. „I v těch zbrojích to tam je o hubu.“

„Tak proč tam chodíš?“

„Protože jsme na to vycvičení.“

Leah na něj pohlédla, jako by ji urážel. „Tys byl vycvičený, abys bojoval s démony, jo?“ Její tón ho přímo vyzýval, aby ji přesvědčil.

„Jo.“

Zavrtěla hlavou. „Tak tomu jen tak neuvěřím.“

„Už jsi jich pár za poslední dny viděla. Takže víš, že jsou skuteční.“

Leah si tiše povzdechla a řekla: „Ano, ale věřit, že tě cvičili, abys s těmi zrůdami bojoval, to je ještě těžší než věřit na démony.“

„Ale je to tak,“ řekl Simon něžně.

Po chvíli přikývla.

„Umíme je zranit,“ řekl Simon. „Umíme je zabít. To je něco, co se nepovedlo ani londýnské policii, ani armádě.“

„Ale démonů... je pořád víc než vás.“

Simon si všiml, že jí stále dělá problémy připustit si, co jsou zač, i když je viděla zblízka, a to několikrát. Většině lidí stačilo krátké seznámení.

„Pokud vás není o hodně víc, než jsem zatím viděla,“ dodala Leah.

„Démonů je víc,“ odpověděl Simon. „Proto musíme být opatrní. Démoni mají slabiny. Musíme je najít.“

„Ale ležet tu a čekat, *zalezlí*,“ řekla to, jako by to bylo cosi obscénního, „tak jim vlastně dovolíte, aby přetvořili ještě víc Londýna.“

„Nemůžem to zastavit. Ještě ne.“

„A co když následky toho... co dělají, já nevím, co to je, co když to nepůjde vrátit?“

Simon jen tak tak ovládal strach, který v něm rostl. Leah se dotýkala největší obavy, kterou měl on sám. S vypětím všech sil zůstal navenek klidný. Celý výcvik templářů byl o tom, jak přežít a zachraňovat lidi. „Takhle nemůžeš uvažovat.“

„Proč ne?“ Leah vypadala čím dál víc zlostně.

„Protože musíme doufat.“

„Doufat nikomu nepomůže. Naděje je prokletí.“

Simon ovládl vlastní zlost. Ta mladá žena nebyla vychována jako on. A ani on si nedokázal udržet čistou mysl, jak velelo učení templářů.

„Když si budeš myslet, že umřeš,“ řekl Simon tiše, „tak se to stane.“

„Jak tě cvičili?“ Leah ukázala na kasárna. „Jak se tu všechno tohle dostalo? Proč tak hrozně tajíte, co děláte? To vás nenapadlo, že kdyby policie a armáda věděla, co děláte, všechno mohlo dopadnout jinak?“

Simon se zhluboka nadechl, aby měl čas si uspořádat myšlenky. „Řád templářů nebyl vždycky tajný. A tohle není poprvé, co jsme se setkali s démony.“

Leah se trochu uklidnila. „Jak dlouho už to víš?“

„Říkali mi to od narození.“

„Kdo?“

„Otec. Děda. Všichni, které jsem tu znal.“

„Oni ti vyprávěli o démonech?“

„Jo.“

„A tys jim věřil?“

To bolelo. Simon na chvíli sklopil zrak a pak se na ni znovu podíval. „Ne. Nevěřil. Už jsem toho měl plné zuby. Tak jsem odešel.“

„Tak proto jsi byl v Jižní Africe? Schovával ses?“

„Nebral jsem to, jako že se schovávám,“ protestoval Simon. „Chtěl jsem mít vlastní život. Strávil jsem tady dole dvacet tři roků a na povrch jsem se moc nedostal. Odletěl jsem do Jižní Afriky, protože lidi se tak na nic neptali a já jsem jako průvodce mohl vypadnout od civilizace.“

„Kdys naposledy... kdy naposledy *templáři* bojovali s démony?“

„Nikdy jsme s nimi nebojovali.“

Leah zavrtěla hlavou. „Já to nechápu.“

„Tak pojď se mnou. Ukážu ti to.“ Simon se postavil a vysvlékl se z teplého prádla, které v kasárnách nosil. Nahý si začal oblékat zbroj.

Leah se otočila.

Když si Simon uvědomil, že se cítí trapně, a navíc kvůli němu, měl špatný pocit. Nebylo mu to líto ani se nestyděl. „Promiň. Tady dole se brzo dostaneš do stavu, kdy ti nahota bude úplně lhostejná. Ve zbroji se oblečení nenosí.“

„V pořádku.“

Simon se nestyděl. Většina kasáren byla společných pro obě pohlaví. Dooblékal se a nasadil si helmu. Jakmile se zbroj utěsnila, otevřel hledí a vzal si zbraně. Ty už byly čisté. Zbraně vždy čistil jako první.

„Tady dole beze zbroje nikdy nechodíme.“ *A ted' už vůbec ne.* „Jdem.“ Simon šel první.

25.

Warren seděl na korbě dodávky a napjatě čekal. Díval se ven zatemněným sklem na netvora s netopýřími křídly, který právě přelétl přes tvář měsíce blížícího se třetí čtvrti. Lesnatou krajinu kolem vozidla halil sněh.

„Co je to za mrchu?“ zeptala se Kelli. Seděla vedle něj v zimní bundě a zabalená do deky. Když se Warren rozhodl, že půjde s kabalisty, trvala na tom, že půjde taky.

Uvažoval, že by jí řekl, aby zůstala s ostatními, ale nebyl toho schopen. Vzhledem k tomu, že byl stále ještě slabý, nechtěl být sám mezi cizími lidmi. Dokonce ani mezi takovými, jejichž snaha pomoci mu se zdála být upřímná. Kelli by mu asi moc nepomohla, kdyby se dostal do problémů, ale byla to spřízněná duše.

„To je krvavý anděl,“ odpověděl jeden z mužů sedících na podlaze vedle nich. „Fakt pekelná stvůra. Chytrá a vražedná.“

„Aha.“ Kelli si přitáhla deku víc ke krku.

Warren se díval, jak démon líně mává křídly. Pak slétl střemhlav k zemi a zmizel v lese vysokých budov, které tvořily centrum Londýna. Nízká oblačnost a jedovatá mlha linoucí se z pekelných bran snižovaly viditelnost.

„Liam,“ zavolal Malcolm z přední části auta

„Ano?“ Liam byl mladý, tvář pokrytou tetováním a piercingy. Oblečený byl v černé a z vysokého čela mu

trčely tři rohy. Ještě na nich byly zbytky strupů naznačující, že byly teprve nedávno implantovány.

„Jejich tu kolem víc?“

Liam se zadíval do dálky. Warren cítil energii obklopující mladého muže a pochopil, že Liam se dívá něčím jiným než očima.

„Ne,“ odpověděl Liam. „V blízkém okolí ne. V tuto chvíli jsme v bezpečí.“

Malcolm přikázal řidiči, aby sjel z cesty. Dodávka se zatřásla a vyjela z úkrytu pod stromem.

Hlídky démonů byly nejhustší v noci, to Warren věděl. A za cíl si braly motorová vozidla. Lákal je jejich zvuk stejně jako pach výfukových plynů.

Warren se uklidnil a opřel se o stěnu auta. Malcolm mu nabídl, že ho vezme do tábora kabalistů, aby se mohl sám podívat, co mu mohou nabídnout. S vědomím, že v jeho bytě na něj čeká jen boj a že se bude muset naučit něco víc, pokud chce přežít, Warren nakonec souhlasil.

Ale nebyla to snadná volba. Nelíbilo se mu, že musí změnit život, ale změnilo se už tolik věcí. Báł se, že on byl jednou z nich.

* * *

Ani ne za hodinu byli hluboko v části Mayfair, za hranicemi města. Obytné domy tu byly oddělené velkými pozemky, o které se většinou nikdo nestaral. U několika domů byly koňské farmy.

Děravou cestu lemovaly pokroucené a holé pahýly větví zbavené listů drsnou zimou. Warren podle toho, jak

byla cesta přímá, hádal, že jsou na nějaké soukromé silnici.

O chvíli později dodávka zpomalila, zatočila a dojela k masivní železné kované bráně nějakého statku. Řidič zastavil.

Jeden z mužů v nákladovém prostoru vystoupil. Brodil se sněhem k bráně, aby ji otevřel a auto mohlo projet.

Warren se podíval čelním sklem ven a uviděl rozlehlý, sněhem zakrytý pozemek obehnaný vysokou kamennou zdí. Tady musel bydlet někdo se šlechtickým titulem.

„Co je to za místo?“ zeptal se Warren.

„Dům jednoho z našich sponzorů,“ odpověděl Malcolm. „Je jedním z nejsilnějších v celé skupině. Jmenuje se Hedgar Tulane. Za chvíli se s ním setkáš.“

Warren to jméno znal. „Tulane? Ten komunikační magnát?“ Podle toho, co si pamatoval, patřily Tulanemu firmy vlastníci televizi, rádio i noviny.

„Ano.“

„On je kabalista?“

„Ano. Stejně jako jeho otec a otec jeho otce.“

To muselo být přísně střežené tajemství. Warren věděl, že kdyby se taková věc dostala ven, mohlo to dost dobře znamenat konec postavení toho muže i jeho podnikání.

Dodávka se řítla po cestě vedoucí k hlavnímu domu, ohromné čtyřpatrové budově, která zasněžená téměř připomínala palác. Nikde v oknech nesvítla světla.

Za chvíli řidič zastavil před domem. Okna byla dál tmavá a dveře zavřené. Warren skoro čekal, že je přijde pozdravit komorník. Takhle to vždycky bylo ve filmech.

„Vypadá to, že nikdo není doma,“ prohlásila Kelli.

„Nad zemí nikdo,“ souhlasil Malcolm. „Nijak by nám nepomohlo nechat se vidět, co myslíš?“

Kdosi otevřel dveře nákladového prostoru. Warren vystoupil do chladného větru. V dodávce bylo díky topení a stěnám, které je chránily před větrem, tepleji.

Malcolm vytáhl z kapsy kabátu baterku a šel první. U dveří stáli na stráží ozbrojení muži tak schovaní ve tmě, že je Warren spatřil, až když byl přímo u nich.

Na sněhem pokryté zemi zadusala kopyta. Jejich zvuk byl tak hlasitý a překvapivý, že si Warren skutečně myslel, že na ně někdo útočí.

Když se však ohlédl, zjistil, že původcem dusotu není žádný démon. U ohrady kousek od něj stálo pět koní. Warren neměl tušení, co jsou zač. Jak dýchali, šla jim od nozder šedá pára. Sníh pod kopyty byl rozšlapán na bláto.

„Koně,“ řekla Kelli. V jejím hlase byl úžas i radost. „Ano,“ řekl souhlasně Malcolm. „Dokud je máme a démoni nezaútočí, budeme mít čerstvé maso.“

„Cože?“ Kelli nevěřicně lapala po dechu. „Vy jíte koně? To je nelidské. Jsou to... jsou to přece *koně*.“

Warren se na ni podíval, v mírném úžasu, že po vší té smrti a zkáze, kterou viděla ve městě, byla schopna myslet na zdraví a blaho koní.

„Radši je sníme my než démoni,“ odpověděl Malcolm. „Koňské maso není tak špatné, a když kuchař ví, jak ho připravit, je více než chutné.“ Pak prošel dveřmi.

Kelli znechuceně pohlédla na Warrena. „Neříkal jsi nic o tom, že bychom měli jíst koně,“ řekla vyčítavě.

Warren se ani nenamáhal upozornit ji na to, že to sám nevěděl. Otočil se a prošel dveřmi za Malcolmem.

* * *

Jakmile se Warren ocitl v domě, ohromila ho jeho velikost a honosnost, s jakou byly jednotlivé místnosti vybaveny. Jeho kroky se ozývaly na dlážděné podlaze a dávaly tušit, jak rozlehlé jednotlivé místnosti jsou.

Prošli foyer a velkým sálem a vešli do studovny napravo. Police byly plné knih. Na dalších policích byly nádherné muzejní kousky z asijské historie. Warren nepochyboval, že většina z nich je velmi drahá.

Malcolm šel k velkému krbu, který zabíral většinu jedné stěny. Když v něm někdo zapálil, musel to být malý požár. Warren si byl jistý, že jeho žár by dokázal bez problémů vytopit celou místnost.

Malcolm stiskl v určitém pořadí několik kamenů kolem krbu a mávl na ně, aby vlezli za ním dovnitř. Warren s Kelli ho poslechli. Když však nyní Warren stál v krbu, cítil se hrozně hloupě.

Pak se krb s cuknutím začal pohybovat, otáčet se kolem své osy na skrytých závěsech. Za krbem se vzápětí objevilo úzké schodiště klesající pod zem.

Malcolm znovu šel první a s baterkou namířenou před sebe sestupoval do inkoustové temnoty. „Tudy,“ pobízel je, když se zastavil na úzkých schodech, které se stáčely dál dolů.

Warren zaváhal. Ale neexistovala jiná možnost. Vrátit se zpátky do bytu by snad ještě bylo možné, ale on

neměl chuť dál čelit tomu, co se tam dělo. Vzmužil se, naposledy se nadechl a vykročil za Malcolmem.

* * *

„Předkové Hedgara Tulaneho využili přírodních jeskyní pod starým domem,“ řekl Malcolm, zatímco dál sestupovali po točitém schodišti vytesaném do skály. „Občas museli provést nějaké úpravy, ale většinou mohli všechno využít, jak bylo.“

Dokonce i s nově získanou schopností vidět ve tmě toho Warren moc nespátral. Hladká textura stěn jeskyně kolem nich vypovídala o častém používání.

„Tulaneové to tady využívali za druhé světové války během náletů,“ řekl Malcolm. „Ale ani lidem, kteří tu byli schovaní, neukázali všechna tajemství. Vždy chránili víru kabalistů před nevěřícími. Právě za druhé světové taky došlo k několika konfliktům. Hitlerovi nohsledi šli po stejně mocných talismanech, které hledala i naše organizace.“ Zastavil se a namířil baterku na velké jezírko nalevo. „Pozor, kam šlapete. Je celkem hluboké. A studené.“

Warrenovi přímo před očima se na hladině objevilo několik rybek a rozčeřilo tlamičkami vodu.

„Je pitná.“ Malcolm světlem baterky ukázal vyšlapaný chodník vedoucí kolem jezírka po pravé straně. „Vápenec a skalnaté podloží tu fungují jako přirozený filtr. Voda je trochu těžká a na můj vkus je v ní moc minerálů, ale dá se na ní žít. My ji ještě filtrujeme, abychom ji zbavili příchuti.“

Warren šel po vlhké stezce. Kameny byly kluzké a jemu se při představě, že by spadl do vody, téměř obrátil žaludek. Nikdy nebyl dobrý plavec. A v současném stavu, i když se už cítil silnější, pochyboval, že by se neutopil.

Jen o kousek dál vstoupili do další chodby, v níž měl Warren problém kráčet vzpřímeně. V dálce prosvítalo světlo a on si myslel, že jdou k němu.

Místo toho se Malcolm uprostřed chodby zastavil a otočil se čelem ke stěně. O chvíli později se stěna otevřela do další malé chodby.

U malého průchodu stáli na stráži dva ozbrojení muži ve vojenských oblecích, které armáda používala při zásazích proti demonstrantům. Na stěnách za nimi jasně svítily obrazovky napojené na bezpečnostní kamery. Warren viděl dvě, na stropě chodby. Obě mířily na nově přichozí.

Malcolm vyslovil jejich jména a řekl, že jsou očekáváni. Jeden ze strážných přikývl a pokynul jim rukou, aby šli dál.

Když Warren vešel do chodby, zahnul za Malcolmem doleva. Klesání tu bylo mnohem strmější než v předchozích chodbách a on si byl jistý, že architekti a stavitelé i zde využili přírodního tvaru jeskyně. Vytesané schody kopírovaly zlomy ve skále.

Téměř až úplně dole Warren zaznamenal přítomnost světla. Nejprve bylo slabé, ale rychle nabíralo na intenzitě. Nakonec vešli do jasně osvětlené jeskyně s počítačovým vybavením.

* * *

„Tohle je jedno z komunikačních center, která tu máme,“ řekl Malcolm a ukázal rukou na počítače a lidi, kteří je obsluhovali.

„A tady je většina kabalistů?“ zeptal se Warren.

„V tomhle jeskynním systému?“ Malcolm zavrtěl hlavou. „Jasně že ne. Je nás daleko víc, než by se sem vešlo. Ale tohle je pro nás velmi strategické místo...“ odmlčel se. „Pro to, čemu bys asi říkal věda a výzkum.“

„A žijou nějakí kabalisté i ve městě? V podzemí?“

Malcolm přikývl. „Pár. Ale větší skupiny žijí mimo město, alespoň zatím. Kabalisté se původně v devatenáctém století z města vystěhovali, aby se vyhnuli odhalení.“

Několik našich přívrženců začalo až příliš svobodomyšlně hlásat, co všechno víme o magii. Spiritistické kroužky a seance začaly být na denním pořádku. Zajímaly se však o to, jak mluvit s duchy, a ne jak kontaktovat démony jako my. V současnosti se probírá možnost, že bychom přesunuli operace zpátky do Londýna.“

„Proč?“

Malcolm je zavedl do další chodby. „Abychom byli blíž jádru moci, samozřejmě.“

„Co je jádro moci?“

„Pekelná brána. Když jsme přišli sem, musel jsi cítit, že její moc zeslábla.“

Warren skutečně cítil o něco menší tlak než v Londýně, ale neměl ponětí, co to způsobovalo. Jeho mysl jako by byla méně zamlžená, méně zatížená, ale zároveň vnímal, že jeho část, kterou ovládal moc přesvědčovat nebo vidět ve tmě, je slabší a méně jistá.

„Jo,“ odpověděl.

„Abychom mohli pořádně studovat moc, kterou démoni vládnu, musíme být tam. V místě, kde magie a moc proudí ve své nejprimitivnější podobě.“ Malcolm se zastavil před další zdí. Odtáhl však ruku a podíval se na Warrena. „Můžeš na ni sáhnout?“

Warren natáhl ruku a položil ji na zeď. Byla pevná a hrubá, ne hladká jako ostatní.

„Jo,“ odpověděl.

Malcolm se usmál. „Skutečná otázka ale je, jestli můžeš projít.“ Pak udělal krok vpřed a prošel skálou.

Warren užasle přejel prsty po drsném kameni. To musí být nějaký trik. Nemohl přece projít skálou.

„Kam šel?“ zeptala se Kelli.

„Nevím.“ Warren se oběma rukama opřel o skálu a hledal nějaké tlačítko nebo záklopku, která by ji otevřela. *Ale to se přece nemůže otvírat. Nic se neotevřelo. Viděl bych to. Stál jsem přímo tu.*

„Můžeš projít, Warrene,“ pobízел ho Malcolm odkudsi z druhé strany skalní stěny. „Jen se musíš srovnat.“

Srovnat? Warren se zapřel o kámen a snažil se pochopit, o jakém srovnání to Malcolm mluví. Hleděl na skálu a pokoušel se vidět skrz ni způsobem, jakým se naučil vidět ve tmě, když přišel na první kabalistické setkání.

Nejprve viděl pevnou skálu. A pak, právě když chtěl úkol zavrhnout jako nemožný, spatřil jakousi konfiguraci, která se zhmotnila uvnitř kamene. Skalní stěna byla tvořena několika dvojrozměrnými vrstvami, které se vzájemně nedotýkaly. Ve skutečnosti byly některé tak volné, že je Warren dokázal odsunout.

Většina ovšem tak snadno odstranit nešla. Pohybovaly se pomalu a odsunout je vyžadovalo velké úsilí.

Jakmile odhalil tajemství stěny, ucítil, jak se cosi v jeho nitru skutečně přerovnává. Kousky jeho já se přesunovaly. Téměř podvědomě, hnán vzrušením z tohoto nového zjištění, prošel zdí na druhou stranu.

26.

Procházet skálou bylo jako jít proti silnému proudu řeky. Warrena napadlo, co by se asi stalo, kdyby nezvládl projít skrz, co kdyby mu pohybující se vrstvy vyklouzly a rozervaly ho. Náhle bylo jít vpřed o poznání těžší. Začala se ho zmocňovat panika.

„Nemysli na neúspěch,“ přikázal mu mužský hlas. „Musíš se oprostit od všeho, co považuješ za přírodní zákony. Jen část toho, jak jsi vnímal svět, je pravda. Spousta věcí, které jsi považoval za nemožné, pro tebe nyní možná bude. Jen musíš ovládnout, co v tobě spí.“

Warren se znovu soustředil na měnící se dvojrozměrné tvary a postupoval dál. A pak se ocitl v další jeskyni. Tahle byla vyzdobenější a zároveň dokončenější. Stěny zdobily tajuplné kresby zářící mocí. Ve skleněných skříních a na skleněných policích byly všemožné předměty. Za Malcolmem a ještě jedním mužem, který se na Warrena usmíval, stála ohromná laboratoř.

Ten druhý muž měřil snad sedm stop. Jeho tělo bylo protáhlé jako u nějakého hmyzu. Hlava vypadala ohromná se širokým čelem a vystouplou čelistí. Vlasý měl ulíznuté a zrzavé. Každý čtvereční centimetr kůže, kterou Warren viděl, pokrývalo tetování. Dva zahnuté rohy stopu dlouhé trčely ze spánků a větvily se do tří hrotů. Vypadal, že mu táhne na třicet.

Při pohledu na toho muže se Warrenovi okamžitě vybavil obraz Cernunna, Rohatého z keltských legend.

Cernunnos měl představovat rohaté samce všech zvířat a zároveň plodnost. Tenhle bůh se objevoval v několika knihách, které Warrenova matka četla při studiích prastarých umění.

„A, tady jste,“ řekl muž.

„Říkal jsem ti, že je silný,“ řekl Malcolm a tvářil se potěšeně.

Rohatý muž nakreslil ve vzduchu symbol. Warren na okamžik spatřil přízračný obraz, který vzápětí zmizel. Cítil však, jak jej ovanul teplý a páchnoucí vlčí dech. Vzhledem k tomu, že vlčí dech nikdy v životě necítil, napadlo ho, jak ví, že to má být takový pocit. Byl však vnitřně přesvědčený, že se nemýlí.

„Nikdy jsem o tobě nepochyboval.“ Rohatý muž si Warrena prohlížel s neskryvaným zájmem. „Ale že je schopen, ještě neznamená, že si dobrovolně zvolí cestu zvyšování svých schopností.“

„Démoni ho poznamenali,“ řekl Malcolm. „Podívej se na něj.“

Warren si uvědomil své popáleniny a přitáhl si kabát blíž ke krku. „Kdo jste?“

„Jsem Hedgar Tulane,“ odpověděl muž. „Vítejte u mne doma.“

„Warrene!“

Když Warren uslyšel Kelli z druhé strany zdi, podal jí ruku. Tentokrát pohnul posunujícími se dvojrozměrnými tvary daleko jednodušeji. „Podej mi ruku.“ Když ucítil její prsty na svých, protáhl ji zdí. V příštím okamžiku stála Kelli v jeskyni vedle něj.

Malcolm s Tulanem na něj hleděli.

„Je se mnou,“ řekl Warren na svou obranu. „Jde tam, kam já.“

„To jistě,“ řekl Tulane. „Jen jsem překvapen, že jsi ji dokázal tak snadno protáhnout zdí. Protáhnout se průchodem sám, to je jedna věc, ale nikdy jsem neviděl, že by někdo dokázal protáhnout skrz někoho jiného.“ Odmíchl se a bedlivě si Warrena prohlížel. „Pracovat s tebou a pomoci ti odhalit tvůj skutečný potenciál bude nesmírně vzrušující.“

Warren se při těch slovech naježil. „Hele, já jsem tu nepřišel, aby na mě někdo dělal nějaké vědecké pokusy.“

„Ale ne,“ souhlasil Tulane. „Nikdo na tobě nebude dělat vědecké pokusy. Na tomhle nic vědeckého není. Alespoň ne vědeckého v pravém slova smyslu, který je podle tvých zkušeností poněkud omezený. Rozhodně se tu však bude jednat o prastaré síly přítomné v tomto světě.“

* * *

„V Londýně a celé Anglii je takových skupin roztroušených ještě několik,“ řekl Tulane, zatímco vedl procesí jeskyněmi dál. „Vlastně i po celém světě. Od okamžiku, kdy se lidská rasa poprvé dostala do kontaktu se světem démonů prostřednictvím vizí a hlasů, byli tací, kdo začali démony studovat. Nikdy jsme nepřistoupili na to, že by moc démonů byla pro nás neuchopitelná.“

Warren si prohlížel místnosti, kterými procházeli. Za posledních pár minut viděl tucty kabalistů. Několik z nich se zrovna nechávalo tetovat nebo se účastnili experimentů.

„Proč máte to tetování?“ zeptal se Warren.

„Já? Nebo kabalisté obecně?“

„Kabalisti.“

„Tetování nám umožňuje soustředit moc,“ odpověděl Tulane. „Psaní čehokoli – symbolů nebo slov – vždy dávalo lidem moc nad tajemnými energiemi. Magie je jen běžné slovo, které používáme pro energie, jež jsme již spoutali. Nazývat jím oblast našeho výzkumu jen usnadňuje nově přichozím ho uchopit. Zároveň nás okamžitě odlišuje od všech těch, co se rozhodli vidět svět omezeným způsobem, který nazýváme fyzická věda.“ Pohrdavě se usmál a zastavil v jedné z jeskyní.

Nějaká mladá žena s páskou přes oko ukazovala rukou na nůž ležící na stole. Nůž se zvedl do vzduchu, otočil se kolem neviditelné osy a pak odletěl k dřevěnému terči na druhé straně místnosti. Když nůž terč zasáhl, zabodl se až po rukojeť, jako by to nebylo dřevo, ale voda.

V přilehlé jeskyni mladý muž sáhl do ohně a po paži mu začaly tančit plameny, aniž by ho popálily. Dívat se na to bylo pro Warrena téměř nesnesitelné. Ihned se mu vybavila mučivá bolest a pach spáleného masa. Mladík se otočil a zvedl hořící paži před sebe. O vteřinu později plameny z paže slétly a zasáhly dřevěný terč o pár stop dál, který se okamžitě vzňal.

„V našem světě vždy existovali lidé schopni vládnout energií démonů,“ řekl Tulane. „Když se kdysi démoni dotkli našeho světa, jak věříme, že se stalo, otevřeli trhliny, které se nikdy zcela nezavřely. Něco z jejich energie pronikalo k nám. Ne ovšem dost, abychom dělali věci, jaké vidíme dnes, věci, které jsi sám již evidentně zkusil. Ne v měřítku, v jakém jsme schopni je provádět nyní.“

„A to je kvůli pekelným branám?“ řekl Warren.

„Myslíme si, že ano. Od chvíle, kdy se otevřely, prudce vzrostl výskyt jedinců se zvláštními schopnostmi i jejich síla.“

„Proč jste mě sem přivedli?“

„Přece abychom tě učili. A abychom se učili od tebe.“

„Co byste se mohli vy učit?“

„Všechno, co nám nabídneš.“

„A jak jste přišli na to, že vám něco nabídnu?“

Tulane se na něj významně podíval. „Ještě nikdo,“ řekl, „nepřežil útok démona. Alespoň nikdo z nás.“

* * *

„My s nimi nebojujeme,“ řekl Tulane, když zapnul holografický projektor na stole, u něhož seděli. Byli v luxusně vybavené studovně se stěnami obloženými dřevem. Jen skutečnost, že tu nebyla žádná okna, připomínala Warrenovi, že jsou v podzemí velkého domu. „Pozorujeme je.“

Objevila se projekce zobrazující demony bojující s vojenskými tanky a letadly v ulicích Londýna. Nějaký ohromný démon udeřil přerostlou pěstí do kanónu tanku. Hlaveň se ohnula a pak ulomila. Jiný tank vypálil téměř z bezprostřední blízkosti, ale střela se odrazila od tuhé démonovy kůže, aniž by mu způsobila viditelné zranění. Démon zařval, obrátil se k tanku, chytil ho za hlavěň a vyrval ji ven i s otočnou věží. Pak ji použil jako kladivo a jedinou ranou tank rozplácl a zabil všechny uvnitř.

„Tohle je Shulgoth, jeden z primárních démonů,“ řekl Tulane.

Z téměř posvátné úcty, kterou bylo možné slyšet v mužově hlase, se udělalo Warrenovi zle. „Toho znáte?“

„Něco o něm víme.“ Tulane dál sledoval, jak bitva pokračuje. „Víme, že je to nelítostný válečník, naprosto nelítostný. Chtěl bych toho vědět víc, ale to se v tomto okamžiku ukázalo být nemožné.“ Zastavil video a obrátil se k Warrenovi. „Jak dlouho už víš, že jsi jiný?“

Warren zaváhal a přemýšlel, kolik se mu toho chce říct. Vlastně nechtěl tomu muži říct nic. *Řekni mu to. Je to jediný způsob, jak přežít.*

„Nevím, že bych byl nějak jiný,“ odpověděl Warren.

Tulane se na něj ještě chvíli upřeně díval a pak jakoby nic klepl na klávesnici na stole. Video se zase rozběhlo, ale tentokrát zobrazovalo Warrenovy rodiče.

„Tvůj nevlastní otec se jmenoval Martin,“ řekl Tulane. „Nebyl tvým biologickým otcem.“

Warrenovi se udělalo zle a otrásl se chladem. Otcova široká a krutá tvář na něj měla odjakživa takový účinek. Pokožka jeho otce byla tak černá, že měla téměř namodralý nádech. Hlavu si holil, ale nosil krátkou bradku.

„Tvůj biologický otec se jmenoval Hakim N'Bush,“ řekl Tulane, „ty však nemáš jeho jméno.“

„Ne. Když jsem byl v děčáku, vybral jsem si jméno matky za svobodna.“

„Tamara Schimmerová.“ Tulane stiskl další klávesu.

Tentokrát obraz Warrena zabolet, ale zároveň ho zmátl. Jeho matka byla bílá, ale nezapřela židovské předky. Tmavé oči se dívaly velmi oduševněle a tmavé vlasy jí spadaly na ramena v malých prstýncích. Byla snad až moc hubená a bledá. Warren si vlastně nepamatoval, že by kdy vypadala zdravě. Za poslední

roky se na její fotku vůbec nedíval. Teď ho však zarazilo, jak byla mladá. Nebylo jí o moc víc než jemu teď.

„Vzala si Martina DeYounga, který se stal tvým nevlastním otcem.“

Před nimi se zhmotnil třetí obraz, bílý muž se sinalou tváří, řídkými bílými vlasy a malýma očima. Martin vypadal divoce a připomínal krysu.

„Otčím ti zavraždil matku,“ řekl Tulane.

Warren na sobě cítil Kelliin pohled. Nepodíval se na ni. Vzala jednu jeho ruku do svých. Na okamžik se ho zmocnil pocit viny za to, že na ni použil svou moc, ale natolik se bál a natolik to bolelo, že se tomu nedokázal postavit sám.

„Ano,“ odpověděl Warren zastřeným hlasem.

„Sousedé to ohlásili,“ řekl Tulane.

Na videu se objevil záznam frenetického telefonického rozhovoru. „Ano. Policie? Jde o sousedy! Tentokrát ji asi fakt zabije!“

Rozhovor se ještě nějakou dobu odvíjel a v pozadí bylo zpoza stěny nebo snad z vyššího nebo nižšího patra slyšet řev. Warren se nikdy nedozvěděl, kdo rušení domovního pořádku ohlásil.

Ve Warrenově mysli se nyní naplno otevřely vzpomínky a pozřely jej do sebe. Na chvíli nebyl v jeskyni s Tulanem. Byl zpátky v tom bytě a poslouchal hádku mezi otcem a matkou. Pak rozhovor souseda s policií utnuly tlumené výstřely.

„Už vás mám obou po krk,“ prohlásil Martin DeYoung.

Warren v duchu viděl, jak jeho otčím zastřelil matku a pak obrátil pistoli proti němu.

„Venku na mě čekají lidi a chtějí mě zabít!“ zahřměl otec. „A chtějí mě zabít, protože jsem se snažil o vás postarat. Tvoje zasraná matka prostě prošustrovala všechno, co se jí dostalo do ruky, a ty... ty taky jenom žereš a rosteš z oblečení jako magor.“

Warrena se znovu zmocnil starý strach, zmítal se v něm jako divoké zvíře, které se snaží dostat z pasti. Cítil, jak mu nad obočím vyrašily krupěje potu. Pak ho začaly šíleně svědit zbytky popálenin i nová bílá kůže na levé paži.

„Ale s tím je konec!“ prohlásil Martin.

Warren vzdáleně slyšel, jak Kelli prosí Tulaneho, aby to zastavil, ten ji však ignoroval. Soustředil se jen na Warrena.

Místností se rozlehl výstřel a Warren znovu cítil, jak ho zasáhla kulka. Strach se nyní vymkl jeho kontrole. Vzpomněl si, jak se cítil, jak už nikdy nechtěl cítit bolest.

A pak dětský hlas, který nejdřív prosil otčíma, aby přestal, náhle zazněl vztekle a odhodlaně: „*Chci, abys umřel!*“

Ta slova v kontextu událostí byla naprosto bezvýznamná. Neměla mít vůbec význam.

Ale Martin DeYoung přestal nadávat a řvát a zamrkal na Warrena ležícího na zemi. Pak si přiložil pistoli ke spánku a začal žadonit o život.

„Ne! Nenut' mě k tomu! Ne! Přestaň! *Prosím!*“ Pak se Martin rozplakal a třásl se snahou dostat pistoli od hlavy. Ale nemohl. „Nééééééééé...“

Jeho řev ut'ál ostrý výstřel. Dokonce i rozhovor souseda s policií náhle skončil v neslyšném šoku.

Warrena svédila kůže ještě víc. Zuřil na Tulaneho, že mu připomněl všechny tyhle staré vzpomínky, ale nevěděl, jak reagovat. Warren věděl, že je vlastně vězeň.

Video zmizelo.

„Když dorazila policie,“ řekl Tulane jemně, „prohledali byt a mysleli si, že tam najdou někoho cizího. Nějakého souseda nebo známého tvé matky. Někoho, kdo zneškodnil tvého nevlastního otce, přiložil mu pistoli k hlavě a stiskl spoušť. Ale takhle se to nestalo, že ne?“

Warren zaváhal a zvažoval možnosti. „Ne.“

„Přál sis, aby byl mrtvý,“ řekl Tulane.

„Jo, ale to jsem si přál několik roků.“

„Ale nikdy tak vroucně jako tu noc.“

„Ne.“

„A co se stalo pak?“

„Martin... se zabil.“

Tulane upřeně hleděl na Warrena. „Protože jsi mu to řekl.“

„Ano.“

Tulane užasle zavrtěl hlavou a řekl: „V osmi letech. A před tím, než se otevřely pekelné brány.“

Warren nevěděl, co by na to měl říct.

„Použil jsi moc ještě někdy od té doby?“ zeptal se Tulane.

Warren uvažoval, že by zalhal, ale byl si jistý, že by to Tulane poznal. A protože si nebyl jistý, co by se mu stalo, kdyby byl přistižen při lži, řekl pravdu. „Ano.“

„Jak?“

„Abych ovlivnil lidi.“

„Stejně jako jsi ovlivnil toho démona a přiměl ho nechat tě být, když vás s Kelli našel?“

Warren přikývl. Svědění na jeho paži stále nabíralo na intenzitě.

„A před pár dny jsi přežil útok jiného démona.“ Warren znovu přikývl.

„Už se ti něco takového stalo dřív? Nějaká nehoda, při které by ses měl zranit, ale nebylo to tak hrozné, jak to mělo být?“

„Ne.“ Warren si přes rukáv poškrábal ruku. Zvedl se mu žaludek, protože si uvědomil, že mu z ní cosi leze ven. Když se podíval, spatřil, že je to bílé a blanité.

Kůže!

To Warrena vyděsilo. V domnění, že si rozedřel nezahojenou ránu, si rychlé svlékl kabát a vyhrnul košili.

Namísto růžového a krvavého masa však spatřil, že má paži porostlou černými šupinami s nazelenalým nádechem. V místě, kde bílou kůží seškrábal, svědění přestalo. Nedokázal se ovládnout a sáhl si na záda. I tam se mu kůže loupala. Kdekoli si viděl na tělo, i na žebrech a na bocích, se místo bílé kůže zeleně leskly šupiny. A nejen to. Bílá barva kůže se rozlezla i na místa, která neměl popálená, a zdálo se, že se brzy zmocní celého jeho těla.

27.

Co to je?“ zeptala se Leah. Mluvila o devět stop dlouhém ještěrovi podobném démonovi ve skleněné vitrině v muzeu a vzdělávacím centru rodu z Rorke. Netvor stál na všech čtyřech nohách s mohutnými drápy. Vražedně vyhlížející tlama, která byla delší než krokodýlí, byla plná zubů. Jeho ocas byl jedním silným svalem. Démon byl celý porostlý nazelenalými šupinami. V těch byly hluboké dlouhé jizvy. Kdyby z něj tolik nečíslo zlo, byl by snad až krásný.

I teď, po tolika letech, když už byl dávno dospělý, si Simon pamatoval, jak vyděšený a užaslý byl, když tenhle exponát poprvé viděl. Tehdy mu démon připadal ještě větší, ale o nic méně nebezpečný. Ani teď, po bitvě v tunelu, když démona viděl – v pozici, jako by byl připraven k útoku – neměl dobrý pocit.

„Pojmenovali ho ravager,“ řekl Simon.

„Tohle je démon?“

„Jo.“

„A jak dlouho už tu je?“

„Templáři ho mají stovky let.“

„A proč ho nikomu neukázali?“ zeptala se Leah.

„Ukázali.“ Simon z netvora nespouštěl oči. Znovu cítil starý strach, třebaže byl nyní oděn ve zbroji. „Nikdo nevěřil, že je skutečný.“

„Nikdo?“

„Ne.“

„Ani když ho měli přímo před očima?“

„Nikdo. Možná by bylo přesvědčivější, kdyby jich templáři našli víc. Ale tady ten byl jediný. Když ho našli, byl tak roztrhaný, že ho umělci museli znovu poskládat dohromady.“

„Vůbec to nejde poznat.“

„Já vím. Další důvod, proč lidi odmítají na démony věřit.“

Leah bezděčně položila ruce na sklo dřív, než ji Simon stačil zastavit. Okamžitě ucukla a vyjekla překvapením.

„Co jsi cítila?“ zeptal se Simon.

„Elektrinu.“ Leah si mnula ruce. „To byl bezpečnostní systém?“

Simon přikývl. Z okamžitého primárního strachu z jejích očí vyčetl, že se skutečně bála – alespoň na okamžik – že s tím, co cítila, měl co do činění démon uvnitř vitríny. „Někteří démoni vládnou temnými silami, které jsou spjaté s jejich těly i po smrti. Můžou způsobit nemoc nebo i smrt. Nedoporučuje se jich dotýkat, živých ani mrtvých.“

„Když jsi věděl, že je ta vitrína pod proudem, proč jsi mi neřekl, abych na ni nesahala?“

„Nevěděl jsem, že na ni chceš šáhnout. Mě to nikdy nenapadlo. Většinu lidí to nenapadne. Rozhodně jsem nečekal, že tebe jo.“ Simon zíral na plazu podobného netvora číhajícího za nárazu vzdorným sklem. „A ne všichni vnímají ochranné kouzlo stejně.“

„Kouzlo?“

„Prastará energie,“ řekl Simon.

Leah se na něj nejistě usmála. „Kouzla a démoni. Nechceš mi přece říct, že věříš na magii?“

„Prastará energie je skutečná. Můžu tě zavést k templářům, co jsou v ní dost dobří. Já znám jenom pár kouzel, ale tohle není zrovna moje silná stránka.“

„A jaké kouzla?“ Leah zvedla podezřívavě obočí.
„Zlá, nebo dobrá?“

„Prastará energie nejde rozdělit na dobrou nebo zlou. Je to složitější.“ Simon si vybavil hodiny, které na toto téma dostal. Bylo to těžší, než by si myslel, mluvit s někým, kdo na tyhle věci nevěřil a nic o nich nevěděl. Dokonce i když ten člověk byl jimi obklopen. „Prastará energie, jak ji chápu, je síla. Elementární, jako vítr nebo příboj nebo gravitace. Způsob, jakým ji použiješ, z tebe dělá dobrou nebo zlou.“

„To zní až moc jednoduše.“

„Tak mi definuj dobro a zlo.“

Leah se na něj podívala. „To je jednoduché.“

„Jo? Tak mi řekni. Když voják zabije nepřátelského vojáka, je dobrý, nebo zlý?“

Leah zaváhala. „To záleží, jestli ten voják bojuje na tvou straně, nebo proti tobě.“

„A je věda dobrá, nebo zlá? Výzkum, který vymytí mor, je stejný výzkum, který umožní vědcům mor modifikovat a měnit.“

„Vymytí mor je dobrá věc.“

„Jo? Když zničíš mor, který dokáže zlikvidovat hejna kobylek schopných sežrat les?“ Leah nic neříkala.

„A je zlo mor vytvořit?“ zeptal se Simon.

Po chvíli váhání, kdy Leah zvažovala všechny možné reakce na svou odpověď, řekla: „Ano.“

„I když je to mor, kterým chceš zlikvidovat nepřátelskou armádu?“

Povzdechla si. „To asi záleží na okolnostech.“

„To teda jo. Elektřina může rozsvítit dům a udělat v něm v zimě teplo, nebo s ní můžeš ve Spojených státech popravovat lidi.“ Simon se otočil zpět k vitrině. „Každopádně tuhle vitrínu chrání kouzlo.“

„Kde toho ravagera našli?“

„Nevím. To se musíme zeptat Millera. Je tu správce.“ Simon se otočil a dal se na odchod. „Pojď.“

Muzeum a vzdělávací centrum bylo jednou z největších místností v metru. Každý rod jedno takové měl. Každý rod měl za sklem vystavené demony. Dohromady jich bylo čtrnáct, ale jen šest různých druhů.

Ani jeden z nich nebyl skutečný, na rozdíl od větší části těla ravagera. Jejich podoba byla zformována z vizí, nočních můr, mýtů a letmých nahlédnutí do světa démonů, kterých byli schopni mentální cestovatelé. Ostatní démoni, které templáři vytvořili, sloužili k výcviku bojových umění a jako učební pomůcka.

Police byly plné knih, ale byly mezi nimi i počítače. Všechny byly – nebo bývaly – napojeny na rychlý internet.

„Kdo to tu používá?“ zeptala se Leah.

„Všichni. Děti se sem chodí učit.“ Simon si vzpomněl na dlouhé hodiny, které v muzeu strávil. Templáři ho naučili všechno, co o démonech sami věděli. Po nějaké době ho to začalo nudit, protože se informace opakovaly.

Neustále se dostával do problémů, protože nedával v hodinách pozor. Takových jako on bylo hodně, ale on si stejně pamatoval bolestivé zklamání, které viděl v otcově tváři.

Simona na okamžik zasáhl pocit viny, když si uvědomil, že už nebude mít příležitost se otci omluvit.

Ted' se zdálo, že všechno, co se naučil, nebude stačit.

„Proč nechodily děti do školy v Londýně?“ zeptala se Leah.

„Protože obsah učiva tady je o dost jiný. A protože templáři se neradi podepisují na oficiální dokumenty. Řád byl zrušen v roce 1307 Filipem Sličným, částečně proto, že tehdy templáři trvali na tom, aby bylo tělo ravagera, kterého našli, prozkoumáno a veřejnost se o něm dozvěděla. Filip konfiskoval všechno templářské zlato a členy řádu rozprášil výhrůžkami. Prohlásil, že ravagera si vymysleli, aby mohli vydírat krále. Od té doby se templáři uzavřeli do sebe a žili mimo společnost.“

Jeho hlas se v tichém muzeu rozléhal. Takové ticho tady ještě nezažil. Když byl mladší, bylo tu vždycky rušno. Vlastně všude v templářském podzemí bylo rušno.

Sáhl po něm smutek a on věděl, že to je jen začátek.

* * *

Cestou zpátky do kasáren prošli kolem dvou templářek v plné zbroji, které mířily do muzea. Měly s sebou pět malých dětí. Simon věděl, že je templářky berou do školy.

„Ahoj, Simone,“ řekla jedna z nich.

Simon se zastavil a prohlížel si ji, protože její zbroj nepoznával.

Templářka zastavila děti a pak otevřela hledí. Byla nádherná s tváří ve tvaru srdce a hlubokýma hnědýma

očima. Pod helmou bylo vidět několik pramenů skořicově hnědých vlasů a stejné obočí.

„Anne,“ řekl Simon, když ji konečně poznal. Přes pochmurnou náladu a únavu, kterou cítil, při pohledu na ni musel být šťastný. Když odcházel, Anne na své konečné zbroji teprve pracovala.

Dívka k němu přistoupila a objala ho. Kov jejich zbrojí tiše zazvonil.

„Vypadáš dobře,“ řekl Simon, když se pustili a oba o krok ustoupili.

„Dík.“ Anne se usmála, daleko sebevědoměji, než jak si ji Simon pamatoval. Když byla mladší, nikdy nebyla společenský typ. Vždycky byla tichou myškou rodiny. „Ty taky.“ Otočila se ke kamarádce. „Keiko, tohle je Simon Cross. Simone, Keiko Nagamuchi.“

I hledí druhé templářky se otevřelo. Měla asijské rysy, což vysvětlovalo její drobnou, téměř křehkou postavu, dokonce i ve zbroji. Dívala se na něj mandlovýma očima plnými nedůvěry a nechuti.

Keiko přikývla. „O tobě už jsem slyšela.“

Její hlas byl chladný a bez emocí. Znechucení ze Simonovy osoby bylo evidentní.

Simon se snažil, aby se ho zamítavý postoj templářky nedotkl. Když žil v metru, žádnou Keiko Nagamuchi neznal. Mohla být o tři nebo čtyři roky starší a jejich cesty se asi nikdy nezkřížily.

„Jsi u Dereka?“ zeptala se Anne.

„Jo.“

„Jednotky se budou brzo reorganizovat. Třeba nás dají k sobě, když jsme spolu trénovali.“

„Třeba jo.“ Po všem, co dnes viděl, si Simon nebyl jistý, jestli by to tak chtěl. Dívat se, jak Anne umírá ve

spárech pekelného démona, nebylo zrovna, po čem by toužil. Pak ale sám sebe zpražil. Vždyť nebylo jisté, jestli sám příští boj přežije.

„Graydon tu taky ještě je,“ řekla Anne.

„Viděl jsem ho.“

Děti nervózně přešlapovaly. Kdyby byla jiná doba, určitě by se proti takovému nicnedělání nahlas ozvaly. Templářské děti musely pořád něco dělat.

Tyhle děti však vypadaly smířené s osudem. Už tak si nesly tíhu svého dědictví. Simon věděl, že pro ně démoni byli a budou vždycky skuteční. Nikdy nebudou mít šanci z toho vyrůst. Napadlo ho, jestli někdy poznají, jaký by mohl být svět bez démonů.

„Mohla bych se za tebou někdy stavit v kasárnách,“ nadhodila Anne.

„To by bylo fajn.“ Ta slova vylétla Simonovi z úst, přestože ho zároveň napadlo, že nechce tváří v tvář smrti obnovovat stará přátelství. Ztratit spolubojovníka byla jedna věc, ale přijít o přítele bylo něco jiného.

„Přijdem pozdě,“ prohlásila Keiko. Její hledí se zavřelo s náhlým cvaknutím, které ještě zdůraznilo její roztrpčenost.

Na Anne bylo poznat, že je jí to trapné. „Asi budu muset jít.“

„Rád jsem tě viděl.“

Usmála se na něj a vypadala jako ta malá tichá holčička, kterou znal jako dítě. „Určitě se brzo stavím.“

„A když ne, najdu si tě já.“ Celá se rozzářila. „Určitě.“

Keiko si odfrkla, což prostřednictvím audio systému zbroje znělo ještě opovržlivěji.

Templářky zavolaly na děti a zamířily do muzea. Anne se za Simonem ohlédla a pak zavřela hledí.

„Stará známá?“ zeptala se Leah.

„Jo.“ Simon vykročil.

„Cítím tu nějakou minulost.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Simon, třebaže si byl docela jistý, že ví, na co naráží.

„Zaznamenala jsem takové romantické pnutí.“

„Ne.“

„Já se v těchhle věcech moc často nepletu.“

Simon chtěl nejprve znovu odpovědět, že ne, nebo neodpovědět vůbec. Ale vzhledem ke všem okolnostem – jeho otec mrtvý a on prakticky bez přátel – s překvapením zjistil, že si o tom chce trochu popovídat.

„Otec pro mě s ní domlouval svatbu,“ řekl Simon.

„Svatbu?“

„Jo.“

„Děláš si legraci? *Domluvenou* svatbu?“

Simon se na ni podíval a uvažoval, kolik z jejich rozhovoru šlo asi do mikrofону bezpečnostního systému tunelu. „Tohle není na takové hovory dobré místo. Ani nejlepší čas.“

„Ale mně se ještě nechce do postele. Mám chuť si povídat.“

Simon se cítil stejně. Vidět Anne bylo pro něj požehnání, ale zároveň měl smíšené pocity. Anne nevěděla o Saundře, a on se nikdy Saundře nezmínil o detailech svého života v Londýně.

Ale taky se mu ještě nechtělo do kasáren. Derek ho možná do jednotky přijal a možná je dnes spojila krev, ale zbývalo ještě hodně válečníků, kteří ho mezi sebou zrovna rádi neviděli.

„Tak jo,“ řekl Simon.

28.

U malého stolku v rohu téměř prázdné jídelny nad dvěma kouřícími šálky horkého čaje Simon řekl: „Ne každý sňatek tady je domluvený. Někteří templáři se normálně zamilují, vezmou se a mají děti.“

„Ale proč se tu vůbec svatby domlouvají?“ Leah se chovala, jako by ta myšlenka pro ni byla nepříjemná.

„Moc to zveličuješ,“ řekl Simon.

„Je to naprosto barbarské. Co když se ta žena nechce vdávat? Co když třeba vůbec nechce mít děti?“

„Ta žena,“ řekl Simon, „nemá o nic víc na výběr než muž.“

„Aha.“ Leah zamrkala. „Muži se nechtějí ženit?“

„Někdy míň než ženy.“

„Tak proč se berou?“

„Aby měli děti. Počet templářů musí zůstat stejný.“

Leah se zamračila. „Zachování druhu?“

Simon v jejích slovech cítil hněv. Jen krátce ho napadlo, že by tuhle konverzaci ukončil. Alternativa k tomu však byla vrátit se do kasáren a sedět sám. „Žijeme výjimečným způsobem života. Ne každý se k němu hodí. Partnerství s mužem nebo ženou z venku by mohlo být problém.“

„Problém?“

„Někdy uprostřed devatenáctého století skončili dva templáři v ústavu.“

„Proč?“

„Řekli ženám, že jsou templáři. A o svojí misi.“

Leah se zamračila. „Ale tehdy v ústavu končila spousta lidí. Vydědenci. Ženy, které se nemohly rozvést. Děti, které nebylo možné zvládnout.“

Simon přikývl. Tohle všechno bylo popsáno v kronikách o historii templářů. Měli je jako povinnou četbu.

„A co se s těmi templáři stalo?“ zeptala se Leah.

„Museli je odtamtud dostat násilím.“

„Takže pak si už nikdy nikoho z venku nevzal?“

„Pár takových bylo. Hodně málo.“

„Takže lásky tu moc nezbylo, co?“ Leah se kysele usmála.

„Manželství je náročné. Přineseš si do něj vlastní tajemství, vlastní rodinu a všechno to jde dost těžko ukočírovat.“ Simon mávl rukou. „Ale ani domluvená manželství se tu moc nerozvádí.“

„Protože to tu je jako ve vězení?“

„Protože muži i ženy mají stejný životní cíl.“

„A proč ty sis nenašel nějakou templářku? Jak jsi skončil v Jižní Africe?“

Simon se zhluboka nadechl. „Chtěl jsem víc, než mi templáři mohli dát. A nevěřil jsem na demony.“

„Ani s těmi, co máte ve vitrínách?“

„Kdybys neviděla demony venku, myslíš, že bys věřila?“

Leah si povzdechla a zavrtěla hlavou. „Asi ne. Takže jsi té dívence zlomil srdce?“

Simon se usmál. Aspoň to nebylo tak těžké. „Ne. Před dvěma roky byla Anne na svatbu moc mladá. Můj otec chtěl vnoučata.“

„Třeba mu šlo o způsob, jak tě tu udržet.“

„Možná.“

„Tak proto tam v tunelu tak cukrovala, místo aby tě vzala po hlavě pánvičkou.“

„Mluvil jsem s Anne, než jsem odjel. Vysvětlil jsem jí, jak se cítím. Chápala to.“

„Ale dneska jsi vypadal, že ji rád vidíš. Máš výčitky?“

Spousty, pomyslel si Simon. *Ale žádné vůči Anne.*
„Ne.“

„Zůstávají templáři svoji?“

„Většinou jo. Určitě víc než venku.“

„Ale rozvody tu existují?“

„Jo. Někteří lidi prostě pro manželství nejsou. Ale i tak mají děti.“

„A o to vlastně jde.“ Leah měla v hlase sarkasmus.
„Zbytek světa už začíná být přelidněný. Divím se, že vy tady ne.“

„Tohle je problém už od začátku. Populace v templářském podzemí se přísně kontroluje. Občas se stane, že moc rychle stoupne. To se pak rozhlásí, že žádné svatby.“

„A když spolu mají děti?“

„Obvykle ne.“

„Ale lidi obvykle nemají rádi, když jim někdo říká, co mají dělat.“

„Lidi, kteří tu žijou,“ připomněl jí Simon, „nejsou obvyklí.“

„Moc pánbíčkářští?“

„Jestli nevidíš rozdíl po všem, cos za tu chvilku, co tady jsi, viděla, už ho neuvidíš.“ Simon měl v hlase podráždění, které neměl původně v úmyslu dát najevo.

„Rozumím.“ Leah se nadechla na nový útok. „A co lidi, kteří se rozhodnou neposlechnout příkazu nejvyššího a stejně děti mají?“

Simon se snažil držet neutrální tón, protože získal pocit, že ho z nějakého důvodu, který zatím nezná, zkouší. „Má to následky. Nejsou povýšení. Mají kde bydlet, ale nic navíc. Jakákoli zvláštní privilegia neexistují.“

„Zvláštní privilegia?“

„Někteří templáři mají dovoleno pracovat mimo metro.“

„Proč?“

Simon se napil čaje a zjistil, že je pořád moc horký. „Aby sledovali.“

„Sledovali co?“

„Politiku. Ekonomii. Vývoj technologií.“

„Ale vždyť to vypadá, jako že se templáři stáhli ze společnosti. A jejich technologie je daleko před vším, než mají lidi nahoře.“

„Pokud jde o zbraně, tak jo. Ale templáři vědí, že když přijde na technologie, jsou jednostranně zaměřeni. Stejně důležitá je medicína, tady však nejsou na její výzkum prostředky. Templáři existují odděleně od zbytku světa, ale nejsou odříznutí. Jsou tu... teda my jsme tu... abychom chránili zbytek světa před démony.“

Simon si uvědomil, jak moc se od templářů odloučil, a snažil se to změnit. Chovat se, jako by byl jedním z nich, ale znělo divně. Takhle to bylo vždycky.

„Tak proč sem templáři nevezmou lidi z města, co přežili? Proč je tam nechávají, aby se o sebe starali sami?“

„Protože vzít je sem není řešení. Kdybychom je vzali sem, démoni by šli s nima.“ Simon klidně dýchal, přestože uvnitř zuřil. Sám totiž neznal skutečnou odpověď na její otázku. A možná ho částečně ovlivňovaly vzpomínky na zubožené uprchlíky, které viděli při cestě městem. „Oběť, kterou přinesli válečníci v předvečer všech blahoslavených, by byla k ničemu. Máme tady zásoby, plán, který nám pomůže při boji s démony, ale nemůžu si dovolit přivést si sem spoustu nevycvičených lidí.“

Leah se na něj podívala. „A co se stane se mnou? Jsem taky nevycvičená.“

Simon se opřel a neodpovídal. Neměl tušení.

* * *

„Simon Cross.“

Simon se okamžitě vzbudil, malátný z nedostatečného spánku a bolavý z nakládačky, kterou dostal tu noc, co je démoni napadli. Otevřel oči a spatřil Bruce Martindala, jak si u protější postele obléká zbroj. Bruce byl Derekův zástupce. Byl mladý a nafoukaný, přesně jak se od templáře čekalo.

Simon se zařídil podle něj a začal si oblékat zbroj. „Co se děje?“ zeptal se Simon.

„Dostali jsme úkol.“ Bruce se nasoukal do kyrsu. „Jdeme ven.“

„O co jde?“ Simon si nazul boty.

„Až to budeš potřebovat vědět, dozvíš se to.“

Simon přikývl. Nesnášel tu příkrost, s jakou se k němu ostatní templáři chovali. Ale nemohl to nijak

změnit. Soustředil se na slib, který dal otci. To bylo ze všeho nejdůležitější. Nehodlal ho znovu zklamat.

* * *

Simonův HUD ukazoval 03.14. Po rozhovoru s Leah, který nakonec skončil tak nějak neurčitě, spal něco přes dvě hodiny. Když se vrátil do kasáren, nejprve nemohl usnout. Ztlumil audio a zívł. Pořádně, čelisti mu málem vyskočily z pantů. Až mu vyhrkly slzy z očí.

Ulice zdobily zbytky bílého sněhu, stejně jako římsy, budovy, vraky aut, double-deckerů a vojenských vozidel a tanků. Slabé měsíční světlo nestačilo zahnat černé stíny halící město. Nikde žádná světla, ohně, lampy ani svíčky, které by ozářily existenci kohokoli živého, kdo ještě ve městě zůstal.

Po dvou letech, která strávil jako průvodce turistů v divočině za Kapským Městem, mu Londýn připadal divný. A nebezpečný. Na některých budovách seděly kamenné gorgony a Simon věděl, že bude těžké je rozlišit od živých číhajících démonů.

Městská část Chelsea, v níž se nyní nacházeli, byla obecně považována za tu lepší. Obytné domy zde byly velmi drahé. Simon tudy chodíval s otcem.

„Kousek od King's Road je dům,“ oznámil tiše Derek dvaceti templářům shromážděným ve stanici metra. „Posílám vám souřadnice.“

Na Simonově HUDu se rozblikalo světlo označující, že se mapa nahrává. Na pozadí obvyklého výhledu se objevilo schéma silnic. Zřetelně byla označena King's Road. Byla jen kousek od Temže.

„Tohle je náš cíl,“ řekl Derek.

Půl bloku od Kings Road se objevila červená tečka, sedmnáct dlouhých bloků od Sloane Street, kde nyní stáli.

„Jeden z chlapců z výzkumáku vyčmuchs artefakt, který musí být náš,“ pokračoval Derek. „Knihu.“

Několik mužů nervózně přešláplo. „Knihu?“ zeptal se pochybovačně jeden, který se jmenoval Waverly. „Chtějí, abychom riskovali život kvůli knížce?“

„Prý to mají být nějaké paměti,“ odpověděl Derek. „Napsané mnichem, který utekl ze zajetí démonů.“

„O ničem takovém jsem nikdy neslyšel,“ řekl Waverly.

„Ani já,“ připustil Derek.

„Bratr Cargill,“ řekl Simon, než si vlastně uvědomil, že má co říct.

Helmy templářů se k němu otočily.

„Správně,“ řekl Derek. „Mám tu fotku.“

Na Simonově obrazovce se objevila fotka knihy v kožených deskách.

„Co o ní víš, Simone?“ zeptal se Derek. „Vlastně jsem nedostal žádné informace. Jen že tu knížku chtějí.“

„Bratr Cargill byl ten, kdo objevil tělo ravagera, který je ve vitríně v muzeu Rorke.“ Simon nechápal, že tenhle příběh nikdo jiný nezná.

„Já si na bratra Cargilla pamatuju,“ řekla Amanda Peyerová.

Simon si na mladou ženu matně vzpomínal ze školy. Rozhodně vládla lépe mečem než perem.

„Mně o něm říkal otec,“ řekl Simon. „Bratr Cargill měl cestovat s králem Richardem I. V roce 1189 na třetí křížové výpravě. Cargill tvrdil, že Fridrich I., císař Svaté

říše římské, kterému kvůli zrzavým vousům říkali Barbarossa, byl zavražděn démonem. Všichni ostatní věřili, že se nešťastnou náhodou utopil.“

„Nemáme hodinu dějepisu,“ zavrčel někdo.

„Fridrichova smrt přišla v nevhodnou chvíli a vlastně skončila třetí křížovou výpravu,“ řekl Derek. „Filip II. se ji rozhodl opustit. Pak už toho Richard sám nemohl moc dělat. Musel uzavřít se Saladinem mír.“

„Cargill se vrátil do Anglie s Richardem,“ řekl Simon. „A prý měl mít s sebou tajemnou knihu, v níž se psalo, že Fridrich zemřel rukama démona.“

„Jestli dokázali démoni projít už před tisíci lety, proč přišli až teď?“

Odpověď nikdo neznal.

„Cargill říkal, že ho démon zajal,“ pokračoval Simon. „Podle něho ho démon na nějakou dobu vzal do jejich světa.“ Když tohle Simonovi otec vyprávěl, měl chlapec v noci noční můry, ve kterých se mu zdálo, jaké to asi muselo být.

„A proč ho odnesl?“

„To Cargill nevěděl. Utekl hned potom, co ho démon vzal zpátky do našeho světa.“

„Nevěřím, že by ho ty mrchy hned nezabily,“ řekl kdosi.

„Templáři prohlásili, že se Cargill následkem zajetí zbláznil,“ řekl Simon. „Ničemu, co Cargill říkal o únosu do světa démonů, nevěřili. Nepochybovali o těle ravagera, protože ho měli před sebou, ale věci, které prý Cargill viděl, spálená a popraskaná země, to bylo na všechny trochu moc.“

„Jako samotné peklo,“ řekl Bruce.

„Jako to, co dělají s Londýnem,“ řekl někdo jiný.

„Na cestě zpátky do Anglie,“ pokračoval Simon, „se templáři přidali k Richardovi I. Ztroskotali v bouři a nakonec skončili v Rakousku. Hrabě Leopold, Richardův dlouholetý nepřítel, ho zajal a vyměnil za výkupné od císaře Jindřicha VI., který se předtím zmocnil Německa. Cargill dokončil paměti v Rakousku, zatímco čekali, než je vykoupí. Od té doby je ale kniha ztracená.“

Nějakou chvíli nikdo nic neříkal.

Simon hleděl do dlouhé a tmavé ulice.

„No,“ řekl Derek, „tak teď se nám prý knížka vrátila do Chelsea. Do domu na King's Road. A my si pro ni jdeme. Ferrelle, budeš v čele.“

Ferrell okamžitě vyrazil. Ostatní templáři ho s malým odstupem následovali.

29.

S pocitem, že se dusí a je uvězněn v přístroji na magnetickou rezonanci, se Warren nutil zůstat klidný, zatímco lékaři kolem něj zkoumali změny, které se odehrávaly v jeho těle. Svědění bylo téměř nesnesitelné a díky němu bylo ještě těžší klidně ležet, zatímco ho ostatní přesunovali na pohyblivém pásu vedoucím skrz přístroj.

Měl pocit, že cítí, jak mu po těle rostou šupiny, prorůstají přes starou kůži a zakořeňují. Věděl – *doufal!* – že to není pravda a že je to jen jeho fantazie.

Nejdřív ho napadlo, že by šupiny mohly být jen strup, který třeba bude moci seškrábat. Vlastně se o to pokusil. Nožem půjčeným od Tulaneho zkusil jednu šupinu vyrýpnout. Rychle však zjistil, že je součástí jeho těla stejně, jako je i kůže.

Byla, opravil se.

Povedlo se mu šupinu odstranit, ale bylo to nesmírně bolestivé. Ranka však krvácela jen chvilku, pak se zacelila. Než ho Tulane přesvědčil, aby s ním šel do laboratoře, potáhlo se místo, z něhož šupinu odloupl, bílým povlakem. Warren si byl jistý, že pod ním roste nová.

Přístroj kolem Warrena hučel a bzučel. Přinutil se soustředit na dýchání a nevnímat paniku, která se ho zmocňovala.

A pak s ním pás milosrdně vyjel z magnetické rezonance ven.

Lékař ukazoval na obrázek nahého Warrena ležícího ve vzduchu na tříděčku a mluvil. Warren hádal, že mu může být kolem čtyřiceti, dost na to, aby měl s medicínou spoustu zkušeností, ale zároveň dost mladý, aby stále lačnil po informacích.

A nejen to. I kdyby Warren byl schopen najít jiného doktora, který by ho vyšetřil, neměl by zřejmě zkušenosti s netvory jako Tulaneho muži. Takže by vlastně pro odpovědi neměl kam jít. Ani pro pomoc.

Warrenovi se trochu motala hlava, když hleděl na obraz sama sebe. Tříděčko vygenerovalo přízračný obraz jeho těla, třebaže velikého pouhé dvě stopy, které se nahé vznášelo ve vzduchu. Trochu se styděl, ale hrůza a obavy ze současného fyzického stavu to hladce převážily.

„Jak vidíte,“ řekl lékař, „tkáň pod popáleninami třetího stupně se zjevně zhojila a strup zároveň chránil oblasti, kde následně vyrostly šupiny.“

„Jak víš, že se tkáň zhojila?“ zeptal se Tulane. Stál u hlavy stolu a díval se na obraz s neskrývaným zájmem.

„Z povahy popálenin třetího stupně,“ odpověděl doktor. „Kdykoli k nim u pacienta dojde, dojde také k poškození tkáně v takovém rozsahu, že o ni přijde.“

„A tělo ztracenou tkáň normálně neobnoví? Sám jsem měl zranění, která se mi zahojila, a tkáň dorostla.“

„Ano, ale jen do určité míry. Zjizvení tkáně brání plnému zahojení. Proto je jedním z postupů léčby mrtvou tkáň odstranit a podpořit tak růst nové. Ne vždy se to však podaří.“ Doktor zavrtěl hlavou. „A už vůbec nikdy takhle. Když se podíváte na ta popálená místa, uvidíte, že maso úplně dorostlo a tělo pana Schimmera se vrátilo naprosto do normálu.“

„Až na to že se šupinama.“

„Ano.“ Lékař stiskl pár kláves. Obrazovka se přesunula na Warrenovu levou paži a přiblížila původně popálené místo porostlé nyní černými šupinami se zeleným nádechem. „Nejzajímavější je, že nově dorostlá tkáň – stejně jako šupiny – nese jinou DNA než pana Warrena.“

„Jinou DNA?“

Doktor přikývl. Stiskl další klávesy a na tříděčku se objevily grafy znázorňující DNA. „Tahle je pana Warrena.“

Horní šroubovice DNA se rozsvítila.

„A tahle patří – no, tohle je ta *druhá* DNA.“

Rozsvítila se druhá šroubovice.

Warren toho o DNA mnoho nevěděl, ani o tom, jak se zobrazuje. Pamatoval si ze školy, že ji tvoří cosi jako dvojité šroubovice, která je zakroucená a zcela jedinečná, to však bylo všechno. Proto jen seděl, s pocitem bezmoci, a cítil se hrozně.

„A identifikoval jsi tu DNA?“ zeptal se Tulane.

„Ne. Ale jsem schopen říct, čím není.“

Tulane čekal.

Lékař si olízl rty a prohrábl vlasy prsty. „Není lidská a ani žádného jiného druhu, který mám v počítači.“

Není lidská. Warren s rostoucí hrůzou hleděl na šupiny, které pokrývaly jeho kůži v místech, kde mívával popáleniny.

* * *

„Warrenova DNA není lidská?“ zeptal se Tulane.

Warren se soustředil a snažil se bedlivě poslouchat Tulaneho i Haggartyho, to byl onen lékař. Oba se dál mezi sebou bavili a zjevně se nezajímali o Warrenovo psychické rozpoložení.

„Ano,“ odpověděl Haggarty. „Nejsem schopen na ní najít nic příbuzného, ale ani čím se liší.“

Warren hleděl na Tulaneho a uvažoval, jak si ten chlap může myslet, že není člověk. Pak si uvědomil, že rostoucí šupiny na těle jsou docela dobrý důvod.

„Warrenovo tělo teď nese dvě DNA?“ zeptal se Tulane.

Lékař přikývl. „To není nemožné ani u normálního člověka. Řekněme například, že je pan Schimmer jedno z dvojčat v děloze. Kdyby došlo k chimérismu, to znamená, že jedno z dvojčat absorbuje to druhé po jeho smrti, mohlo by nést dvě DNA.“

„Ale to by obě DNA byly lidské,“ řekl Tulane.

„Přesně.“ Haggarty zavrtěl hlavou. „Tahle druhá DNA lidská *není*“

Warren zíral na šupiny a nechtěl nic jiného než vzít nůž a seškrábat je, jako když rybář čistí rybu. I kdyby byl schopen vydržet tu bolest a bylo mu jedno, že třeba přijde o ruku, vzpomněl si, jak těžké bylo dostat pryč byť jen jedinou šupinu z jednolité slupky, která ho nyní pokrývala.

„Máme vzorky DNA démonů. Mohl bys ji s nimi porovnat,“ řekl Tulane.

„Já vím,“ řekl Haggarty. „Porovnal jsem je. Ta druhá DNA se vzorkům blíží, ale neshodují se.“

„Takže myslíš, že by mohla být démonická.“

„Ano.“

Tulane hleděl na Warrenův obraz. Pomalu vydechl a zašeptal: „Fascinující.“

* * *

Warren se na oba muže podíval a nedokázal pochopit, jak tiše a klidně, jak *důkladně* tuhle záležitost řeší. Ale oni přece nebyli ti, koho porůstaly šupiny.

„Já nechápu, jak se to mohlo stát,“ zašeptal Warren.

Lékař se na Warrena přes rameno ohlédl a řekl: „Ani já, pane Schimmere, nikdy jsem nic takového neviděl.“ Pak obrátil pozornost zpět k obrazu. „Ale mám důvod se domnívat, že šupiny vám narostly, aby vám pomohly se uzdravit. Snad dokonce aby vás chránily.“

„Aby ho chránily?“ zopakoval Tulane. „Chránily před čím?“

Ne před čím, pomyslel si Warren zděšeně. Ale před kým.

„Jak moc se ty šupiny rozlezly?“ zeptal se Warren. „Domnívám se, že první z nich zakořenily v místech, která byla nejvíce popálená,“ řekl Haggarty. Stiskl pár kláves a na obrazu Warrenova těla se rozsvítila popálená místa. „V těchhle místech je koncentrace šupin nejvyšší.“

Warren při pohledu na svá zranění hlasitě vydechl.

„Ale šupiny se šíří,“ řekl doktor. „V tuto chvíli se spokojí s tím, že zůstávají subdurálně, tedy vyjma značně poškozených částí těla. Tam již vystoupily na povrch.“ Odmlčel se. „Možná je v těch místech jejich ochranná funkce vyšší.“

„Jako by uměly rozpoznat slabé místo?“ zeptal se Tulane.

Haggarty zaváhal. „Prohlásit něco takového by bylo jako tvrdit, že jsou živou bytostí.“

„Třebas ano.“

„Myslíš jako parazit?“

„Třeba.“

Lékař na to nic neřekl.

Z téhle myšlenky se Warrenovi udělalo zle ještě víc. Z Haggartyho mlčení pochopil, že i doktor uvažuje podobným způsobem.

„Mohli byste...“ Warrena zradil hlas. Polkl, odkašlal si a zkusil to znovu. „Mohli byste mi ty šupiny sundat?“

„Chirurgicky?“

Warren přikývl.

Haggarty chvíli mlčel a prohlížel si Warrenovo nahé tělo vznášející se ve vzduchu. „Kůže je orgán. Největší orgán, jakým lidské tělo disponuje. Kdybychom se o něco takového pokusili, *kdybychom* byli úspěšní, *kdybyste* přežil, zůstal byste velmi dlouhou dobu ve strašlivých bolestech.“

„A nemohli byste mě uspat? Dát do komatu nebo něco takovýho?“

„Koma by snížilo faktor hojení. A bylo by to riskantní.“

„Musíme – vy musíte – zvážit možnost, že když vám novou kůži odstraníme, už by vám nikdy nemusela dorůst další.“

„Zaútočil na mě parazit, který mě zabije,“ řekl Warren. Snažil se udržet hlas klidný, ale nebyl si jistý, jestli se mu to daří.

„To nevíš,“ řekl Tulane. Warren se na něj podíval.

„Nepanikař, Warren,“ uklidňoval ho Tulane. „Nevíš, jestli jsou ty šupiny nebezpečné.“

„Ve skutečnosti,“ vložil se do hovoru rychle Haggarty, „bych řekl, že vám ta vrstva šupin zachránila život. Bez hojení, které vám umožnila nová kůže, byste zřejmě zemřel. Mám za to, že to je jediná věc, která vám umožnila přežít. Neznám jiné vysvětlení, jak přežít takové popáleniny. Nebo proč nejste strašlivě znetvořený.“

„Mám šupiny,“ zaúpěl Warren.

„Ale ne jizvy,“ souhlasil Haggarty. „Dokonce ty oblasti zůstaly citlivé.“ Natáhl ruku a dotkl se Warrenovy paže.

Warren přes šupiny cítil teplo doktorových prstů i jejich měkkost. V jakési podvědomé rovině, které nerozuměl, věděl, že lékař má pravdu.

„Cítíte to,“ řekl Haggarty.

Warren nic neříkal, ale odtáhl se.

„Díváš se na to ze špatného úhlu,“ řekl Tulane. „To, co jsi dostal, Warren, je dar.“

„Není to dar!“ zařval Warren. Jeho hlas vyplnil lékařovu pracovnu. „Démoni nedávají *dary*! Viděl jsem je. Hezky zblízka. Nikdo jiný tehdy v noci žádný dar nedostal. Považovali je. Strašně a krutě.“

„Je ano,“ řekl konejšivým hlasem Tulane. „Ale tebe ne. Ty jsi byl – z nějakého důvodu – ušetřen.“

Warrenovy myšlenky byly nyní ještě zoufalejší. „A co prastará energie? Nepůjdou dát dolů nějakým kouzlem?“

Tulane si sedl do křesla. Protřel si obličej. „Já nevím. Ale učíme se. Každý den víc, Warren. Dej nám čas. Jestli ti budeme moci pomoci, uděláme to. Ale musíš zůstat s námi. Dokážeš to?“

Warren chtěl Tulanemu říct ne. Vlastně chtěl přesně v tuhle chvíli z jeskyně odejít. Ale věděl, že nemůže. Byl v pasti. A co víc, věděl, že je prokletý. Kdesi hluboko v mysli slyšel Merihimův smích a věděl, že se mu démon vysmívá.

30.

Dům byl tři patra vysoký, vmáčkнутý mezi dva jiné. Byl postaven z cihel s několika výklenky s okny vystrčenými ven na čelní straně. Do kovového plotu byla zamotaná kostra motorky, kterou *něco* muselo zvednout a mrštit s ní do pletiva. Motorka dosud hořela.

Simon přejel skenerem přední stranu domu a zjistil, že adresa souhlasí s tou, kterou dostali.

Derek rychle a účinně rozmístil templáře po obvodu domu. Simon byl mezi těmi, které chtěl Derek mít uvnitř.

Simon tasil meč a bolter a následoval Dereka spolu se čtyřmi templáři po krátkém schodišti ke dveřím pod poměrně nízkou stříškou. Navzdory vše halící tmě Simon cítil, že ho něco pozoruje. Rozhlédl se a aktivoval teleskopické zobrazování, kterým disponovala jeho helma. Na ulici ani ve tmě kolem se nic nehýbalo. Do rezidence se už dostal někdo před nimi. Dveře byly zavřené, ale zámek vypáčený.

„Už tu před námi někdo byl,“ zašeptal Derek. „Vsadil bych se, že to nebyli chlapi ze zámečnictví,“ odpověděl Bruce a vešel do budovy jako první.

Derek šel hned za ním a Simon ho okamžitě následoval. Díky funkci násobiče světla zabudované do HUDu Simon viděl, že foyer bývalo honosné. Na policích bylo místo pro miniaturní asijské sošky a keramiku, které nyní ležely rozbité na zemi. Většina z nich představovala fantastické draky a chiméry.

„Kdo tu bydlel?“ zeptal se Bruce. „Spisovatel fantasy,“ odpověděl Derek. „Robert Thornton.“

„Od toho jsem něco četl,“ řekl Kyle, jeden z mladších templářů. „Píše dobré věci.“

Simonův HUD ukazoval průhledný plánec interiéru domu, rozdělený podle pater. Simon se podle něj orientoval, zatímco procházeli halou ke schodům.

„Tak kde má být ta kniha?“ zeptal se Bruce.

„Thorntonova studovna,“ odpověděl Derek. „Třetí patro. Podle informací, které máme, tu měl mít v nějaké komoře sbírku okultních knih a předmětů. Psal podle nich romány.“

„A kde je Thornton teď?“

„Pryč. Jezdil po autogramiádách po Spojených státech, když démoni zaútočili.“

„Klikař.“

Simon se rozhlédl po velkém obývacím pokoji. Otec mu říkal, že Chelsea bývala čtvrtí bohémů, domovem spisovatelů a umělců, ty však vystřídaly rodiny vojenských důstojníků a zbohatlíků.

Ohromný krb téměř vyplňoval obývací. Rozbitým oknem pronikala dovnitř chladná noc. Na podlaze i drahém nábytku byla námraza. Až – a jestli – se Thornton vrátí, jeho domov už nebude, jak ho znal.

Simonovu pozornost zaujal obraz nad krbovou římsou. Byl na něm muž, žena a dvě děti.

„A co Thorntonova rodina?“ zeptal se Simon. „Byla s ním ve Státech?“

„Nevím.“

Simon se musel přinutit odtrhnout oči od obrazu. Hnusila se mu myšlenka, že žena i obě děti padly za oběť

démonům. Zároveň mu však trpce připomněla, co ho čeká.

* * *

V druhém patře byly ložnice a koupelny. Studovnu skutečně našli až ve třetím.

Byla to velká místnost plná knihoven a s počítačovým centrem. Na stěnách visely zarámované fotografie spisovatele a několika obalů jeho knih. Na stole byly vystaveny modely a figurky fantastických monster. Ani jedno okno ve třetím patře nebylo rozbité.

„Pomoz mi.“ Derek stál vedle knihovny.

Simon přistoupil k němu. „Za knihovnou?“

„Takhle mi to řekli.“

Simon se podíval na plánek na HUDu. Za knihovnou byl skutečně prázdný prostor. „Klasika,“ řekl Bruce.

„Jenom aby to bylo funkční,“ odpověděl Derek. Simon přešel prsty po policích. „Uhněte!“ vykřikl Bruce. „Našel jsem vypínač.“ Stál u stolu s jednou rukou pod deskou. Simon s Derekem ustoupili.

„Nejde proud,“ řekl Derek. „Jestli to bude fungovat, máme fakt štěstí. Zkus to.“

„Tak jo,“ řekl Bruce. „Uděláme to po zlým.“ Sáhl pod desku stolu a vytáhl plnou hrst drátů. Znovu škulb a vyrval je ze zdi i s omítkou. Ta se loupala, jako by otevíral konzervu sardinek.

Dráty vedly ke stropu, přes něj a ke knihovně. Bruce se sehnul a šel po nich až k druhému vypínači. Pak na něj položil prst.

„Zkusím to otevřít,“ řekl Bruce. Pak pustil přes zbroj malý elektrický výboj.

Petlice cvakla a kus dřevěné stěny se pohnul na neviditelných závěsech.

„A je to,“ řekl Bruce, když se postavil. Chytil knihovnu a zatahl. Za ní se objevil prázdný prostor. Byly vidět další police s knihami, artefakty, lahvičkami, sklenicemi a předměty, které Simon nedokázal v infračerveném světle identifikovat.

Derek rozsvítil externí svítilnu zabudovanou do zbroje.

Na policích bylo srovnáno několik tuctů knih. Většina z nich byly skutečné bichle, nepodobné románům v běžném formátu, které viděli ve studovně.

Bruce se protáhl škvírou za Derekem. Simon zůstal venku, ale se zájmem se za oběma díval. Bruce se natáhl po dlouhé tyči, kolem níž bylo omotáno zářivě stříbrné vlákno. Tyč bez varování vystrčila nohy a odcupitala z dosahu Bruceových prstů.

„Tak to je zajímavé,“ prohlásil Bruce. „Třeba bychom toho měli s sebou vzít víc.“

Simon si prohlížel tyč, krčící se nyní v koutě. Uměla se hýbat i dřív? Nebo otevření pekelných bran zvýšilo sílu magie v okolních oblastech?

Tohle bylo předmětem zkoumání i v templářském podzemí. Ti, kdo studovali prastaré síly důkladněji, tvrdili, že množství prastaré energie, obzvláště u dětí templářů, se skutečně zvyšuje.

„Posbíráme, co půjde.“ Derek sebral z police tlustou knihu. „Myslím, že pro tohle jsme přišli.“ Otevřel knihu a namířil na stránky externí svítilnu.

Ilustrace tvorů na stránce se začaly pod magickým světlem krčit a odvracely tvář. V uzavřeném prostoru se ozval nářek.

„Slyšíte to?“ Derek zíral do otevřené knihy.

„Co máme slyšet?“ Bruce stál vedle něj.

„Naříkání,“ řekl Derek.

„Ne.“

„Já jo,“ řekl Simon.

Bruce se na ně oba podíval a zmateně se zamračil. Jeho tvář byla přes poloprůhledné hledí částečně vidět. „Já nic neslyším.“

Z knihy se pomalu vysunula ruka. Simon viděl čtyři prsty a dva protilehlé palce, ale jak velká je, si uvědomil, až když celá dlaň zakryla Derekovo hledí a prsty templáři se sevřely helmu.

Derekova zbroj se rozzářila jasně modrou energií, když se aktivoval obranný štít. „Pozor!“ varoval je Derek.

„Na co?“ Bruce sevřel rukojeť dýky, kterou měl u pasu. „Já nic nevidím.“ Přikrčil se a ucouvl od Dereka.

Nyní ruka sáhla po Bruceovi. Za rukou vystřelila ven paže s několika klouby. Dlaň se rozplácla tentokrát o Bruceovu helmu a prsty – silné jako klobásy – se mu omotaly kolem hlavy.

„Něco mě chytlo!“ zařval Bruce a snažil se vyprostit.

Simon vytáhl bolter a pokusil se zamířit. Bylo evidentní, že Bruce nevidí, co ho drží. V příštím okamžiku ho to zvedlo nad zem a vtáhlo do knihy. Bruceovo tělo se neuvěřitelně *natáhlo* a ztenčilo, aby prošlo skrz stránku knihy.

Skrz stránku, ne na ni, protože Bruce zmizel z tajné místnosti a neobjevil se na stránce mezi podivnými stvořeními, která se na ní krčila. Kniha vyskočila Derekovi z rukou a s bouchnutím dopadla na podlahu.

„Co se děje?“ zavolal jeden z templářů o patro níž.

„Zůstaňte tam!“ rozkázal Derek. „Držte pozice!“ Vytáhl pistoli zvanou firestarter, malou a kompaktní a pro ruku – strážce knihy okamžitě rozpoznatelnou. A kdyby to nestačilo, proud tekutého ohně, který vyšel z hlavně, rozhodně stačit musel.

Plameny vytvořené téměř zapomenutou chemikálií zvanou řecký oheň se rozlily po knize. Bylo to neuvěřitelné, ale ani jedna stránka nechytila, třebaže se pokryly sazemi. Postavy na stránce utekly a zanechaly za sebou čistý list.

Derek zaklel.

Kniha se zavřela, pak se otřepala jako pes a zůstala nehybně ležet. Tajnou místnost znovu naplnil nářek, ale tentokrát se mísil s Bruceovým vyděšeným řevem.

„Ne,“ řekl Derek chraptivě. Klekl si a natáhl pro knihu ruku.

Posedlý svazek se otevřel jako ohromná tlama a ven znovu vystřelila ruka. Bruceův řev byl hlasitější.

Simon přešel po hřbetu démonické ruky ostrím dýky. Z rány vytryskla žlutá krev a skrápěla dřevěnou podlahu. Z místa, kde se krev dotkla podlahy, stoupaly plamínky a tenké proužky dýmu.

„Ne,“ rozkázal Simon. „Nesahej na ni.“

„Ale Bruce je tam.“ Derek uskočil ke stěně.

„Nevíme, jak ho dostat ven.“ Simon rychlým pohybem knihu zavřel. Bruceovy výkřiky byly nyní tlumené a pak zmlkly úplně.

Simon si byl jistý, že ví, co to náhlé ticho znamená.

Klekl si a opřel o zavřenou knihu pancéřované koleno. Kniha se chvíli pokoušela otevřít, ale pak znehybněla.

„Máte něco, čím bychom ji svázali?“ zeptal se Simon. „Jinak ji tu budeme muset nechat.“

Derek ze skryté kapsy ve zbroji vytáhl dlouhý kus jemného řetízku. „Dali mi tohle.“

Simon si řetízek vzal a zkoumavě si ho prohlížel. HUD ho identifikoval jako palladiovou slitinu. Podle toho, co ho učil otec, byla složitá oka magické povahy.

„Říkali, že je posvěcený,“ řekl Derek.

„To doufejme.“ Simon zvedl koleno natolik, aby mohl podsunout řetízek pod knihu. Když ho tam dostal, překřížil oba konce a vedl je jako stužku na vánočním dárku, takže řetízek držel knihu ze všech čtyř stran. Pak udělal jednoduchý, ale pevný uzel. „Říkali, že ji máme prostě zavázat?“

„Ano. Prý to požehnání udrží všechno zlo uvnitř.“

Derek vypadal klidněji a Simona to povzbudilo. Ale jeho představivost už si pohrávala s tím, co všechno by se ještě v tajné místnosti mohlo schovávat.

„Ale nějak se zapomněli zmínit... že by to dělalo tohle,“ řekl Derek.

„A kdyby ti to řekli, šel bys?“ zeptal se Simon.

„Nevěděli o tom. To by mi řekli.“

Simon doufal, že má pravdu. Vzhledem k tomu, že spojoval svou budoucnost – jakkoli mohla být krátká – s templáři, chtěl si myslet, že jsou k němu upřímní.

„A ano,“ odpověděl Derek, „šel bych, Simone. Templáři jsou jediná možnost, jak zbavit svět démonů.“

Simon shodil ze zad batoh a otevřel jednu z kapes. Vytáhl z ní na zem munici a doufal, že ji nebude potřebovat cestou zpátky do metra.

Když se dotkl knihy, ta náhle zaskuhrala jako ropucha a napnula řetízek ze slitiny palladia. Pak z ní vytekla tmavá tekutina, která na HUDu vypadala jako zelená. Simona napadlo, že ví, co to je.

„To je krev?“ zeptal se Derek.

Simon se vzmužil a bez odpovědi strčil knihu do batohu. Ani jeden z nich nechtěl znát odpověď. Měl pocit, že cítí, jak se kniha třese, ale byl ochoten připustit, že to bylo pouze v jeho fantazii.

Právě v tom okamžiku se v HUDu ozval hlas. „Našli nás démoni, chlapci.“

Bezprostřední hrozba jako by Dereka uklidnila a dala mu cosi, s čím se dokázal vypořádat. „Kde?“ Vyšel z tajné místnosti zpátky do studovny.

„Všude kolem nás.“

Simon si hodil batoh na záda a doufal, že zbroj dokáže protivníka z knihy zastavit, kdyby se náhodou i přes posvěcený řetízek dostal ven. Odjistil bolter a rovněž vkročil do studovny.

Po střeše škrábaly drápy.

Náhle se za oknem objevila šklebící se tvář. Ohromná hlava vypadala jako šedobílá hvězdice s ohromnými zlýma očima uprostřed. Tluma byla otevřená dokořán a byla plná rozeklaných zubů seřazených mezi dvěma osmnáctipalcovými chapadly visícími z koutků.

„Gremlinský zvěd,“ řekl Derek.

Simon okamžitě netvora identifikoval a už zvedal bolter. Gremlini – zvědové, třebaže si sami takhle asi neříkali, vykonávali práci přesně podle svého označení.

Jestli tenhle zvěd zjistil, že v budově jsou templáři, věděl to i zbytek smečky.

Než stačil Simon vystřelit, gremlin zvedl shockwave pistoli, elektrickou šokovou pistoli, a přiložil ji ke sklu. Pistole využívala technologii HARP, dokázala shromáždit elektrickou energii ze vzduchu a pak ji uvolnit v jediném koncentrovaném výstřelu. Výboj byl omezený na rádius dvaceti stop, ale tahle vzdálenost na pokrytí studovny naprosto dostačovala.

Simon namířil a už chtěl stisknout spoušť bolteru, když svět kolem něj vybuchl v oslepujícím bílém záblesku.

31.

Elektrický výboj vystřelil sklo z okna a Simona srazil. Ten odlétl dozadu a pozdě si uvědomil, že si měl zamknout boty k podlaze. Síla výboje však byla taková, že si nebyl jistý, jestli by mu to pomohlo.

Vrazil do zdi. Napadaly na něj knihy. Měl pocit, že kniha v jeho batohu sebou zazmítala, ale nemohl se přesvědčit. Smysly měl otupělé a na okamžik si dokonce myslel, že omdlí. Dokonce i navzdory síle zbroje měl paže jako z olova.

Derek byl rovněž zasažen a i on se kutálel ke stěně. Přitom přišel o firestarter.

Gremlin se protáhl rozbitým oknem. Za ním se objevil druhý. Studovnu naplnilo vysoké hučení šokové pistole, kterou první z nich stále držel v ruce.

Simon vší silou překonal pocit, že bude zvracet, který ho přepadl, a jistý si tím, že má z mozku marmeládu, zvedl bolter a bez míření vystřelil. Věděl, že jeho jediná naděje je v rychlosti. Projektily se zaryly do vrásek na gremlinově hrdle, pak do ohromné tváře a nakonec mu roztrhly oči.

Gremlin vztekle zařval a zavrával. Pak vystřelil podruhé.

Mocný výboj Simona zase přimáčkl ke stěně. Skutečné nebezpečí sonické vlny, kterou pistole vytvářela, spočívalo v tom, že vlastně nebylo nutné mířit. Výboj vyšel ze středu hlavě a postupně se rozšiřoval a sílil.

Tentokrát Simon skutečně na okamžik ztratil vědomí. Přišel však k sobě téměř vzápětí. V ústech cítil kovovou pachut' krve.

První gremlin padl na kolena. Obličej měl rozervaný na krvavé kusy. Kus kosti trčel ven. Pokusil se znovu zvednout zbraň, ale zhroutil se na tvář.

Simon se s velkou pomocí zbroje zvedl na nohy. Když však zvedl ruku, měl ji prázdnou. Bolter ležel někde pod druhou vlnou popadaných knih.

Druhý gremlin se zvedl na nohy a rozmáchl se sekerou, kterou držel. Na zádech mu visela puška. Za ním se rozbitým oknem pomalu do místnosti snášely vločky sněhu.

Simon tasil meč. Derek nehybně ležel u dveří. Simon nevěděl, jestli je mrtvý, nebo živý.

Gremlin se usmál a cosi zavrčel. I když Simon slovům nerozuměl, došlo mu, že jde o výzvu.

Simon udělal rychlý krok vpřed. Gremlin máchl sekerou v širokém oblouku. Simon okamžitě zareagoval a s vědomím, že tenhle souboj se rozhodne během sekund, zablokoval sekeru v polovině ostrím meče. Dokonce i se znásobenou silou, kterou mu dávala zbroj, zastavil sekeru jen tak tak.

Démon cosi zasyčel hrdelním hlasem.

Simon se prudce otočil a kopl démona do hlavy, která se mu silou úderu zvrátila. Následovaly další dva rychlé kopy, po nichž Simon nechápal, jak ještě netvor může stát na nohou. Zbroj mu dodávala takovou sílu, že by podobným kopem dokázal zbořit zeď.

Protože nebyl schopen provést jiný výpad, udeřil gremlina do tváře jílcem meče a přinutil ho o půl kroku couvnout. Myslel si, že démonovi vyrazí mozek z hlavy,

ale povedlo se mu jen odlepit meč od topůrka sekery. Udělal rychlý krok vzad, namířil čepel před sebe a bodl.

Ostří těžce pronikalo démonovi hrudí. Simonovy audio senzory pustily do zbroje zvuk tříštících se kostí a praskajících šupin.

Démon odhodil sekeru a sáhl po meči v hrudi. Vydal několik drsných hrdelních zvuků a sevřel rukama Čepel. Bylo to neuvěřitelné, ale dokázal ji zastavit, přestože Simon zamkl boty k podlaze a vší silou tlačil meč do démonova těla.

Na okamžik Simon dostal strach a téměř ho ochromil, protože démon mu neustále vzdoroval. Simon náhlou slabost překonal a soustředil se na otce, na svou ztrátu a všechen výcvik, který s otcem absolvoval. Zatlačil.

Meč projel gremlinovi mezi prsty a zabodl se až po jílec. Simon jím zuřivě otočil a vyřízl v démonově těle díru.

Netvor mu zemřel u nohou, ústa otevřená ve výrazu překvapení.

Simon pevně sevřel jílec meče a zapřel se nohou o démonovu hrud'. Zatlačil na netvorovo tělo směrem od sebe a zároveň vytáhl meč ven.

Gremlin vypadl rozbitým oknem ven. Simon těžce, ale kontrolovaně dýchal. Překročil tělo druhého gremlina a uklidnil se. Chytil se okraje okna a vyhlédl ven právě včas, aby viděl, jak se démon rozplácl o chodník.

Na stěnu budovy začali šplhat dva další.

Simon se obrátil k Derekovi. Ten se právě zvedal na nohy. Simon rychle přeběhl místnost, vytáhl zpod hromady knih bolter a zastrčil ho do pouzdra. Pak chytil Dereka, který právě našel svůj firestarter, za paži.

„Seš v pořádku?“ zeptal se Simon.

„Jo.“ Derek vypadal zmateně a dezorientovaně. Podíval se na gremlína. „Kde je ten druhý? Byli dva.“

„Je po něm. Jdem. Jdou další.“ Simon ho zatáhl za ruku a přiměl ho jít. Poháněl ho strach. Nechtěl se nechat chytit. Ale nebál se smrti. Už se smířil s tím, že smrt dřív či později přijde. Jen nechtěl prohrát.

Simon táhl Dereka po schodech a několikrát vrazil do zdi a málem spadl, jak se o něj templář opřel. Meč měl zasunutý v pochvě na zádech a v jedné ruce držel připravený bolter.

Když zahrnul za poslední roh, vyšel na chodbu v druhém patře, přepnul na termo zobrazení a podíval se skrz stěny. V temnotě svítily tři žlutočervené skvrny.

Simon zůstal u schodů, odložil bolter a vytáhl granát. Ten byl tvořený vysoce výbušným řeckým ohněm, který hořel s téměř nukleární intenzitou.

„Tady je Simon,“ řekl. „Je někdo ve druhém patře?“

„Ne. Když jsme uviděli demony, šli jsme ven. Potřebuješ pomoc?“

„Ne. Jenom jsem se chtěl ujistit, že tu nejste.“ Simon zatáhl za kroužek pojistky a hodil granát do chodby.

Červenožluté stíny se v reakci na hluk způsobený granátem dopadnuvším na podlahu pohnuly. I kdyby některý z nich poznal, že jde o granát, nebude mít šanci nic udělat.

Granát vybuchl s ohlušující ranou, kterou zbroj téměř nedokázala ztlumit. Podlaha se Simonovi otřásla pod nohama a z chodby se vyvalil kouř.

Simon znovu vytáhl bolter a zahrnul za roh. Namířil pistoli před sebe a potáhl Dereka za sebou.

Řecký oheň planul na stěnách i na podlaze. Dům tuhle noc nepřežije. Vzhledem k tomu, jak byly okolní budovy blízko, byl si Simon jistý, že do rána bude hořet celý blok. Neměl z toho dobrý pocit, ale nešlo tomu zabránit.

Z jedné místností se vynořil další gremlin. Držel podivnou pistoli, kterou Simon nedokázal identifikovat. Mohutnou a kovovou. Vypadala docela nemotorně. Na ocelově šedém plášti svítla krvavě rudá světla. Démon okamžitě vypálil.

Z pistole vylétlo několik tuctů vzájemně propletených záblesků a zasáhly Simonovu zbroj. Většina z nich se od ní díky palladiové slitině nebo ochranným kouzlům odrazila, Simon nevěděl, která složka zapůsobila efektivněji. Ale jeho celková ochrana rychle klesala.

Namířil před sebe bolter a rovněž vystřelil. Po nohou se mu začal plazit řecký oheň a vyvolal další varovné hlášení na HUDu. Hořící tekutina kapala ze stropu a ze stěn. Pár kapek spadlo i přímo na Simona a na krátký okamžik mu znemožnilo výhled.

Za Simonem se pohnul Derek, který se připravoval vystřelit z firestarteru. Démona zaplavil proud ohně a okamžitě mu způsobil strašlivé popáleniny. Démon se zběsile snažil plameny uhasit.

Strop, oslabený požárem, se začal hroutit. Simon poznal, že dlouho nevydrží. Ani jeho zbroj nedokázala ohnivý vír snášet dlouho.

Simon namířil na démona a se stisknutou spouští se rozběhl proti němu. Palladiové jehly se zabodávaly gremlinovi do těla a trhaly ho na kusy. Když se k

netvorovi přiblížil, nastavil před sebe rameno, vrazil do něj a přehodil ho přes zábradlí schodiště.

Démon padal jen kousek. Zřejmě ani ne tak dlouho, aby mu došlo, co se stalo. Démon se pokusil vyškrábat na nohy, to však už nestihl.

Simon se rozběhl po schodech, které nebyly stavěny s ohledem na čtyřsetkilové templáře. Dřevěné stupně mu pod nohama praskaly a pro Dereka běžícího za Simonem zůstaly jen díry.

Místo aby Derek seběhl po schodech, zjednodušil si to a skočil. Dopadl na tři opěrné body a rychle se zvedl.

„Dělej!“ zařval Derek.

Simon běžel a byl druhému templáři těsně v patách. Právě v okamžiku, kdy Derek proběhl dveřmi, otevřely se jedny ze dveří ve foyer a ven vykoukla hlava malé holčičky. Měla ve tváři vyděšený výraz.

Simon se zděšením poznal dívku z fotografií spisovatele a jeho rodiny. Byla to jeho dcera.

Ona tu zůstala. Z tohoto zjištění se Simonovi obrátil žaludek. Věděl, že v bitvě s démony umírají i děti, a mnohé z nich se stále snaží přežít někde v Londýně, ještě se však žádnému nevloupal do domu.

Až teď.

Holčička se na něj podívala, blondáté vlásky ozářené požárem hořícího domu. Po tvářích jí stékaly slzy. Třásl se jí rty. „Pomoc!“ řekla. „Prosím vás, pomozte mi!“

Simon ji vzal za ruku a už ji chtěl vytáhnout ven. Musel být opatrný, jinak jí ve zbroji klidně mohl vytrhnout paži z ramene.

„Ne!“ Dívka se bránila. „Potřebuju, aby někdo pomohl mamince.“

Mamince! To slovo Simonovým nitrem padalo jen velmi pomalu a roztahovalo odporná lepkavá chapadla.

„Je tady dole.“ Holčička ukázala do komory.

Simon nakoukl dovnitř a viděl, že v podlaze jsou tajné dveře. Podle plánu domu tu žádný sklep být neměl, ale to nebylo nijak neobvyklé. I když měly být plány oficiální pro policii a hasiče, kteří je využívali v případě nebezpečí zhroutení budovy, nebylo do nich vždy zaneseno všechno. V Londýně byl odjakživa rušný černý trh. Chudší vrstvy ho měly v krvi.

„Simone,“ zavolal Derek.

„Jsem tu.“

„Na co čekáš? Ten barák spadne. Vypadni odtamtud.“

„Nemůžu,“ řekl Simon a prošel úzkými dveřmi do komory. Byly tak úzké, že musel protlačit ramena silou. Dřevo na zárubních prasklo. Otvor v podlaze byl naštěstí o něco větší.

Schodiště pod ním už však bohužel nebylo stavěno na váhu templářské zbroje.

„Simone,“ zavolal znovu Derek.

„Jsou tu lidi. Malá holka. A její matka. Možná ještě někdo.“ Simon je tu v žádném případě nehodlal nechat. Nedokázal by to. Věděl, že ani otec by je tu nenechal, a on chtěl následovat jeho příkladu.

32.

V pokoji nad ním se třetí patro začalo hroutit. Když prostrčil hlavu otvorem v podlaze do místnosti, v níž už hořel oheň, co sem stekl z chodby, spatřil ženu ve středních letech a chlapce mladšího než dívka, která ho zavolala na pomoc. Žena se nehýbala a chlapec ji pevně držel za ruku.

Naštěstí měla místnost nízký strop. Simon se postavil na schody a ty se pod jeho váhou zbortily. „Simone,“ řekl Derek.

Simon došel k chlapci a ženě a snažil se vymyslet, co by měl udělat. Žena ležela pod dekou, její hrud' se však pravidelně zvedala. V místnosti se nahromadil kouř a žena zakašlala.

„Nemůžu je tu nechat. *Nehodlám* je tu nechat.“ Když mu otec četl příběhy o králi Artušovi a jeho rytířích, když spolu probírali odpovědnost pramenící z příslušnosti k templářskému řádu, Thomas Cross vždy zdůrazňoval záchranu slabých a bezmocných. Templáři existovali, alespoň podle něj, aby ochraňovali lidstvo v boji s démony. Simon věděl, že je zkrátka nemůže opustit.

„Umřeš tam.“

Simon zvedl chlapce, který začal křičet a snažil se mu vysmeknout. Simon ho co nejjemněji vysadil ze sklepa do komory.

„Odved' ho odsud,“ řekl Simon dívce. Holčička na něj hleděla vytřeštěnýma očima a po tvářích jí stékaly

slzy. „Maminka...“ Pak se rozkašlala. „Dostanu ji ven,“ řekl Simon. „Slibuju. Běž.“ Dívenka stáhla hlavu od otvoru v podlaze.

Simon se chytil jeho okrajů a škubnutím otvor trochu zvětšil. Pak se vrátil k ženě, snadno ji zvedl do náručí a nesl ji k otvoru. Chytil ji jako nemluvně a vyskočil ven.

Ten prudký pohyb ženu probudil. Zvedla k němu oči plné bolesti. „Moje děti.“

„Jsou venku,“ řekl jí Simon. „Všichni jdem ven.“ Vrazil ramenem do dveří komory a vyrazil je i se zárubněmi a kusem zdi. Pak vyšel ven zahalen oblakem kouře a prachu.

Dívenka držela chlapce za ruku. Oba stáli u otevřených dveří. Nad nimi se s nocí v zádech tyčilo cosi velkého.

Simon si hodil ženu na rameno a vytáhl bolter. Zamířil a ve stejný okamžik se z temnoty vynořil gremlin. Simon se rozběhl a zároveň střílel dětem nad hlavami. Palladiové hřeby se zabodávaly gremlinovi do hlavy i do ramen.

Dívenka zaječela a strhla chlapce stranou. Simona překvapilo, že strachem neztuhla. Střílel dál. To už doběhl až k démonovi a kopl mu nohou do tváře.

Démon odletěl a těžce dopadl na zem. Simon nezastavil palbu, dokud si nebyl jistý, že je gremlin mrtvý. Pak se obrátil zpátky k domu.

Okny už šlehalý ven plameny a hladově dům olizovaly. Děti stály ve dveřích ozářené ohněm, který se rychle šířil k nim, sycen kyslíkem.

„Pojďte!“ zavolal Simon.

Dívka zatáhla chlapce za ruku a oba vyběhli na zasněžený chodník. Zatímco byli v domě, evidentně se ještě víc rozsněžilo, protože pokrývka na zemi značně narostla.

Templáři zaujali pozice na jedné straně ulice. Jejich zbraně zářily do temné noci, jasně zelená a bílá smíšená s rubínovou a safírovou.

Simon přeběhl na druhou stranu ulice. Žena mu na rameni znovu upadla do bezvědomí. Obě děti mu stály u nohou. Až nyní si uvědomil, jak daleko je to zpátky na stanici metra Sloane Street.

Ve vedlejší ulici se náhle rozsvítila světla. Objevila se dodávka řítící se čerstvě napadaným sněhem přímo na Simona. Na okamžik se dostala do smyku, pak však narazila do převráceného auta, které roztočila jako želvu na krunýři.

Díky vylepšenému vidění skrz HUD rozeznával Simon za volantem vyděšeného muže. Vypadal tak na šedesát, pečlivě oblečen do mrazivého počasí. Muž dupl na brzdy a pokusil se zastavit.

S vědomím, že dodávka na sněhu nezastaví, Simon zamkl boty k zemi, natáhl ruku před sebe a připravil se na náraz. Doufal, že auto nezničí.

Kapota dodávky se s ostrým křupnutím o pár centimetrů promáčkla. Ostny na Simonových botách vyryly do chodníku stopu dlouhé rýhy. Ale dodávka se zastavila.

Muž se naklonil na sedadlo spolujezdce a otevřel dveře. „Dejte mi ji dovnitř!“

Simon otevřel zadní dveře a položil ženu do auta. Pak pomohl nahoru i oběma dětem. „Kam je mám vzít?“ zeptal se muž.

Tahle otázka Simona zaskočila. Tak daleko dopředu neuvažoval. „Stanice metra Sloane Street.“

Bylo slyšet, jak se projektily různých zbraní odrážejí od vraků aut i autobusů. Z budov padala omítka.

Muž přikývl. „Rychle. Když ty mrchy najdou někoho venku, jdou po něm.“

Další výbuch otevřel v ulici kráter jen pár metrů od nich.

„Jed'te,“ rozkázal Simon.

Dodávka vyrazila a rychle se proplétala mezi troskami.

Simon se přikrčil a namířil bolter na krvavého anděla, který slétl nad cestu s jasným úmyslem pronásledovat odjíždějící dodávku. Simon stiskl spoušť a mířidly pronásledoval démona s vírou, že se hlavně neroztaví.

Palladiové hřeby doslova krvavého anděla štvaly, chvíli se zavrtávaly do domů a nakonec ho dostihly a začaly trhat. V širokých netopýřích křídlech se objevily díry. Pak démona zasáhla jiná templářská zbraň, proměnila ho v ohnivou kouli a následně rozerval na kusy. Hořící části těla se smísily s padajícím sněhem a v rychlém sledu pleskaly o zem.

Templářům se podařilo vytvořit palebnou linii, ale byli proti démonům sami. Tři z nich už leželi mrtví na ulici. Jeden roztrhaný a druzí dva v plamenech.

Jeden z templářů vypálil z pistole zvané constrictor, což znamenalo cosi jako svěrač, na jiného útočícího krvavého anděla. Ve vzduchu se rozbalila síť z palladiových drátů, které na kov proměnil systém SqueezeFast.

Sít' se ovinula kolem krvavého anděla jako vášnivá milenka. Paměťový systém v drátech ji znovu smrští a přitiskl démonovi křídla k tělu. Netvor se s nervy drásajícím jekotem zřítíl z oblohy. Nejprve se odrazil od jedné z budov a pak s hlasitým žuchnutím dopadl na zem vedle převráceného MGB¹⁴.

Simon auto přeskočil. Namířil bolter před sebe na netvorovu hlavu, která byla nyní jen yard od hlavní. Démon odmítavě zavyl. Jeho tvář se zkroutila vztekem, nikoli strachem. Jeho pařát s ostrými drápy přešel přes palladiové provazy, kterými byl spoután. Prastará energie fialově zazářila, jak kouzlo vetkané do sítě odrazilo démonův pokus.

Simon stiskl spoušť a udělal hřeby rovnou čáru od démonovy brady a do středu hrudníku. Ten se otevřel a Simonovi na hledí vytryskly tělesné tekutiny.

„K zemi, Simone!“ vykřikl Derek.

Simon automaticky lehl na břicho a přitiskl se k silnici. Nad hlavou se mu převalila ohnivá vlna a zapálila velkou část vedlejšího domu a ulice.

„Běž!“

Simon se zvedl na jedné ruce zpátky na nohy, ale zůstal přikrčený. Díky zbroji se pohyboval zcela bez námahy. Téměř se musel usmát, protože si uvědomil, že strach a obavy, které ho svazovaly posledních pár dní, zmizely. Byl ve svém živlu. Přesně sem patřil.

Vypálil z bolteru na vlnu gremlinů, kteří se vyřítili ze tmy ani ne třicet stop od něj. Do zbroje mu začaly

¹⁴ MGB je historicky nejprodávanější sportovní automobil ve Velké Británii. Vyráběl se do roku 1980 a zepředu trochu připomíná trabanta (pozn. překl).

narážet lasery a elektrické výboje démonů, vše v bohaté přehlídce různých barev a světel. Energie zabudované ochrany v jeho zbroji prudce klesla, ale on věděl, že utéct nepřipadá v úvahu. Jen by zůstalo volné místo, kterým by démoni mohli zaútočit.

Tady se rozhodovalo, jestli templáři přežijí. V boji tváří v tvář démonům, v boji o každý centimetr prostoru, seřazení v nerovnoměrné linii, která měla zastavit zlo a temnotu. Simon propadl beznaději a uvědomil si, že má v krvi takové množství adrenalinu jako nikdy v životě.

Vytasil meč, zjistil, že ostatní templáři tak již učinili, a připravil se postavit přeživším gremlinům. Odhodil bolter, uchopil meč do obou rukou a zaútočil. Prvního démona srazil mocným sekem shora dolů, umocněným váhou zbraně.

Meč ze slitiny palladia se rozzářil jasně modrou energií, kterou mu otec pomohl do něj zakovat. Čepel prošla démonovi tělem a rozsekla ho na dvě poloviny. Než se démon stačil rozpadnout, Simon se kolem něj prosmýkl a zaútočil na druhého. Ten mu bodl přímo proti obličejí kopím.

Ostrý hrot se svezl po hladkém povrchu hledí, ale rána byla dost silná, aby ho málem srazila na kolena. Sehnul se pod kopí a vrazil do démona ramenem tak prudce, že ho vyhodil do vzduchu.

Démon vzápětí dopadl o kus dál na záda a vyrazil si dech. Simon mu skočil kolena na ramena a přimáčkl ho k zemi. Pak obrátil meč a zabodl mu ho doprostřed hlavy. Čepel se zastavila až o chodník na druhé straně lebky. Simon mečem otočil a lebka vybuchla. Z gremlina se škubnutím vytekł život.

Simon si všiml ležícího constrictoru jen pár palců od natažené paže templáře, který byl mrtvý nebo v bezvědomí, skočil po zbrani, uchopil ji do levé ruky a překulil se na kolena.

Derek bojoval se dvěma gremliny. Dařilo se mu s bleskovou rychlostí vykrývat rány meče i sekery, kterými do něj protivníci bušili. Navzdory umu však Derek musel ustupovat.

Simon rychle namířil a vypálil z constrictoru na nejbližšího gremlina. Sít se nejprve rozbalila a pak omotala kolem démona tak pevně, že se mu zaryla do masa.

Démon zavrával a začal padat. Derek ho rukou chytil a použil jako štít. Rychle vykryl ránu na jedné straně lapeného démona, pak se kolem něj obtočil a sekl po jiném gremlinovi. Čepel jeho meče čistě prošla hrdlem a oddělila démonovu hlavu od těla dřív, než si stačil uvědomit, co se vlastně stalo.

„Dík,“ řekl Derek.

„V pohodě,“ odpověděl Simon.

Vyhnul se útočícímu krvavému andělu a pak se otočil, aby znovu vystřelil z constrictoru. Než však stačil stisknout spoušť, démon otočil hlavu a zařval na něj. Krvavě rudé runy vyryté v jeho kůži jasně zaplály a démon natáhl ruku.

Simon měl pocit, že viděl, jak se před ním zamihotal vzduch, ale než se stačil pohnout, vrazila do něj strašlivá síla, zvedla ho do vzduchu a odhodila čtyřicet nebo padesát stop dozadu. Dopadl na zem a překulil se, jak se to naučil, takže se okamžitě mohl postavit, udělat úkrok a krýt se.

Krvavý anděl už zuřivě máchal křídly a řítil se na něj.

Simon namířil a dvakrát vystřelil z constrictoru. První síť minula cíl, roztáhla se na pozadí černé noci a zmizela. Druhá se omotala kolem krvavého anděla, ještě před tím se však runy na jeho těle znovu rozzářily.

Další mocná vlna Simona pár desítek stop odmrštila.

„Obranné systémy kriticky slabé,“ upozornil ho klidný hlas.

Simon se postavil, mírně dezorientován, a hledal krvavého anděla. Našel ho, jak leží na ulici asi šedesát stop od něj. Chytil granát a odjistil ho. Pak jím mrštil po démonovi. Ten se pokusil odplazit, ale granát okamžitě vybuchl, zaplavil ho plameny a přinesl mu smrt ve strašlivých bolestech.

Kolem se odehrávalo ještě několik podobných soubojů, ale když skončily, nezůstal na ulici živý ani jeden gremlin. Přišli o pět mužů, a to nepočítal Bruce.

Když Derek dal rozkaz posbírat mrtvé a vrátit se, nikdo nepromluvil. Simon pomohl vzít jednoho z mrtvých a přehodil si jeho tělo přes rameno. Pak se rozběhli zpátky ke stanici Sloane Street.

33.

Tohle je pozoruhodné.“ Žena přejela Warrenovi prsty po levé paži a jemně zatahala nehty za malé šupinky. Její hlas působil téměř smyslně. Warrenovi se pod šupinami začal šířit pocit svědění přecházejícího až v píchání. Rychle se rozšířil na celou paži a nakonec se usadil na temeni hlavy. Chtěl ruku ženě vytrhnout, ale neudělal to. Tulane mu řekl, že Naomi je ze všech kabalistů v jeskyni nejvnímavější a nejzkušenější.

Hádal, že by mohla být o pár let starší než on. Určitě ne o víc než o čtyři. Byla by docela pěkná nebýt tetování a piercingu, které jí hyzdily tělo. A taky tu byly dva krátké zahnuté rohy, které jí vyrůstaly z čela a dělaly ji přitažlivě nemravnou. Byla drobná s pěknou postavou, oblečená do černé blůzky s hlubokým výstřihem, černých kožených kalhot a kozaček zdobených stříbrnými řetízky.

Kelli by sarkasticky poznamenala, že to je zjev. Kdyby byla Kelli ještě nějakého sarkasmu schopna. Místo toho seděla na podlaze na druhé straně místnosti a poslušně na Warrena čekala.

Warren měl z Kelliina chování výčitky. I když byla tvrdohlavá a – někdy – k němu krutá, ještě před pár hodinami neměl ponětí, jak velký vliv na její život má. To byl ještě příliš nemocný, příliš omezován bolestí, než aby si to plně uvědomil.

Ale i nyní byl jeho strach zůstat sám mezi cizími lidmi větší než vina za to, že ji ovládal. Takže si i dál přál, aby klidně seděla a čekala na něj.

„Já si teda nemyslím, že by to bylo pozoruhodné,“ odpověděl Warren.

Žena se na něj podívala a pak obrátila pohled k Tulanemu, který stál vedle. Byli teď v jiné místnosti. Tahle byla plná starých knih psaných v desítkách různých jazyků. Na mnoha policích ležely bylinky a prášky.

„To proto, že jsi nebyl vycvičen, abys dokázal ocenit, co máš,“ řekla žena. Dál mu hladila ruku, jako by to byl její domácí mazlíček.

Svědění nabylo na intenzitě.

Naomi pohlédla Warrenovi do očí. „Ty přece víš, že tohle ti udělal démon.“

To upoutalo Tulaneho pozornost. Ani jeden z nich se před ženou o Merihimovi nezmínil. Warren byl tak překvapen, že nebyl schopen odpovědět.

„Znáš jeho jméno, že ano?“ opakovala Naomi.

„Merihim,“ řekl Warren.

Naomi se mírně pousmála a pustila mu ruku. Zvedla se z křesla a přešla na druhou stranu místnosti k přeplněné knihovně. Po chvíli váhání vytáhla silnou knihu ve zdobených kožených deskách a vrátila se.

„Je to jeden z vyšších démonů, které kabalisté viděli ve svých vizích,“ řekla Naomi. „Jeden z těch, kteří byli pojmenováni.“

„*Pojmenováni?*“ opakoval Warren.

„Ne všichni démoni mají jména,“ řekla Naomi. „Většina z nich jsou prostě bytosti. Mocné bytosti, to ano, ale nejsou víc než pouhými nástroji. Jméno si musí

nejprve zasloužit, k čemuž se musí probojovat na vrchol žebříčku.“ Poněkud zmateně se podívala na Tulaneho. „On o démonech nic neví?“

„Nemá za sebou normální výcvik,“ odpověděl Tulane.

Naomi zkoumala Warrena pohledem. „Co,“ zeptala se, „z tebe udělalo v očích démona, jakým je Merihim, někoho tak zvláštního?“

Warren neměl na její otázku odpověď a ani se nepokusil na nějakou přijít.

„Co víš o Merihimovi?“ zeptala se Naomi.

„Říkal si Rozsévač moru.“

Naomi přikývla a otevřela knihu. Položila ji na stůl mezi ně. Byla otevřená na stránce, na níž se skvěl démon v celé své temné velikosti. Jeho modrozelená zbroj se třpytila a zelený trojzubec zářil. Všude kolem něj ležela znetvořená těla.

„Už na tomto světě byl,“ řekla Naomi, „ale to je dávno. Ve středověku několik vyvolených démonů navštívilo náš svět s cílem prozkoumat, na co by zde mohli narazit. Merihim přinesl smrt a zkázu lidem v Evropě. Zahynuly tisíce, stovky tisíc. Někteří tvrdí, že se plavil s Kryštofem Kolumbem do Nového světa a byl tam odpovědný za smrt mnoha původních obyvatel. I Španělé tvrdili, že za ohromný počet mrtvých jsou odpovědní démoni.“

Warren si příběh o Kolumbovi a jeho objevení Nového světa pamatoval jen vzdáleně. Vybavoval si skutečnost, že po prvním kontaktu s Evropany zahynuly miliony původních obyvatel Ameriky. Jejich počty byly zdecimovány neštovicemi a jinými nemocemi.

„Můžeme rozhodně tvrdit, že indiáni věděli, co je Merihim zač,“ pokračovala Naomi. „Byli v daleko užším kontaktu s jeho světem. Jsou lidé, kteří tvrdí, že pro ně bylo snadnější démony spatřit. Odtud jsou i jejich legendy o Wendigovi.“

Warren legendu o Wendigovi znal. Indiáni tvrdili, že si jejich bojovníky někdy vzal zlý duch, který jim vnukl chuť na lidské maso. Wendigo byl později termín pro označení onoho ducha i kanibalů.

„Indiáni se pokusili s Merihimem bojovat a spoutat ho. Zůstal na tomto světě asi sto let, než ho nakonec spoutala skupina lidí v Roanoke ve Virginii. Cena za to však byla vysoká. Když ho vypudili z tohoto světa, stálo to život všechny muže, ženy i děti, kteří v tom městě bydleli.“

„Co se s nimi stalo?“ zeptal se Warren.

„Má se za to, že byli vtaženi do světa démonů. To se někdy stane, když je démon vypuzen.“

„Zapuzení démona není řešení,“ řekl Tulane. „Tím je ovládnutí. Musíme najít způsob, jak démony ovládnout, a pak se jich nebudeme muset bát.“

Warren hleděl na zelenočerné šupiny, které nahradily na jeho levé paži kůži. Ovládnout démony nebude snadné. Podíval se zpět do Naominých černých očí.

„Proč by měl Merihim chtít někoho, jako jsem já?“ zeptal se.

„Nechal tě žít,“ řekla Naomi. „Hádala bych, že si tě chce přisvojit.“

„Kvůli čemu?“

Naomi zavrtěla hlavou. „To nevím. Ale můžeme se pokusit to zjistit. Jestli budeš ochotný. Bude to náročné a nebezpečné.“

Warren o tom uvažoval jen okamžik. Svědění pod šupinami na jeho paži a v zátylku neustávalo. Už to bylo náročné a nebezpečné.

„Tak jo,“ souhlasil.

* * *

Warren ležel na zádech na malé rohožce uprostřed místnosti. Naomi klečela na všech čtyřech vedle a kreslila kouskem modré křídý na hladkou kamennou podlahu spletité symboly. Na modrých svíčkách, které byly všude kolem, tančily žlutozelené plamínky.

„Pozná Merihim, že tu jsi?“ zeptal se Tulane. Stál mimo kruh, který Naomi kreslila.

„Budu se snažit, abych mu to neumožnila.“ Naomi vrátila křidu do dřevěné krabičky s vyrytými symboly.

„Ale jestli démon pozná, že tady jsi, nemohl by využít spojení, aby se sem dostal?“

Když Tulane poprvé uslyšel o nápadu démona špehovat, okamžitě ho zaujal. Když mu nyní došlo, že by Merihim mohl navázaného kontaktu využít, nevypadal moc nadšený nápad realizovat. Warren taky ne.

Naomi seděla s nohama zkříženými a rukama na kolenou. „Sám dobře víš, lorde Tulane, že ještě nerozumíme všemu, co démoni dokáží. Ani já jsem dosud nikdy nešpehovala démona tak silného jako Merihim.“

„Špehovala jsi Shulgotha během invaze, jakmile prošel bránou. Říkala jsi, že je snadnější ho tvým darem sledovat, když je tady.“

„Jen proto, že se Shulgoth nepokusil nám zabránit vidět vše, co viděl i on,“ řekla Naomi. „A taky ho stále ani v nejmenším nemáme pod kontrolou.“

Warrenem ležícím na koberci otrásl strach. V duchu znovu ucítil pach spáleného masa – vlastního, kabalistů z místnosti oné noci i otcova.

„Mohla by to být past,“ řekl Warren, než si uvědomil, že vlastně chce něco říct.

Tulane na něj upřel pohled.

„Co když mě Merihim takhle změnil jenom proto, aby se sem dostal?“ zeptal se Warren. „Co když jeho cílem byla celou dobu síť kabalistů?“

V místnosti se rozhostilo hluboké ticho, které mu řeklo, že o tom Tulane ani Naomi nepřemýšleli.

„Edith s Jonaselem zabil jako nic,“ řekl Warren, „a vzal si Oko Raatalukkyn. Je možné, že mě pustil jenom proto, abych se spojil s dalšíma, jako jste vy.“

„Budu opatrná,“ řekla Naomi. „Nechci nijak zneuctít mrtvé, ale v tom, co se chystáme udělat, jsem daleko schopnější než Edith a Jonas. Tohle je přesně můj obor.“ Položila ruku Warrenovi na čelo. „Uvolni se. Zavři oči a já tě povedu.“

Přestože mu srdce bušilo a zaplavovalo zbytek těla adrenalinem, cítil Warren, jak ho prostupuje teplá únava. Napětí z něj spadlo.

„Zavři oči.“ Naomi se k němu sklonila a bříšky prstů mu podržela zavřená víčka.

Warrenem projela vlna paniky. Musel bojovat s nutkáním posadit se a ruku jí sundat. V duchu viděl stíny odlepující se od stěn a blížící se k němu.

„Uvolni se,“ řekla Naomi. „Dýchej.“

Warren ji poslechl a s námahou zaplnil plíce vzduchem.

„Mezi tebou a démonem je spojení,“ řekla Naomi. „On ho navázal kvůli sobě, ale my ho můžeme využít.“

Spojení nyní ve Warrenovi zesílilo. Čím více ho táhlo, tím víc se bál. Stáhl se zpět a pokusil se nějak postavit zeď mezi sebou samým a temnou silou, která ho táhla k sobě.

„Nebojuj s tím,“ zašeptala Naomi. „Poddej se tomu.“

„Nemůžu,“ zasípal Warren. „Bojím se.“

„Strach je dobrý. Dává nám víc síly, než bychom sami posbírali. Ovládni strach a využij ho, ale nenech se jím ovládnout. Nadechni se.“ Naomi se odmlčela, aby se mohl nadechnout. „Znovu.“

Warren na její příkaz znovu a znovu nasával vzduch do plic a pomalu ho vypouštěl.

„Dobře. Vedeš si dobře.“

Když Warren našel rytmus, který po něm chtěla, trochu se uklidnil. Pak jako by se temnota v jeho mysli rozevřela a celého ho pohltila.

* * *

Warren hleděl na temnou hladinu Temže. Stál uprostřed mostu. Rozhlédl se a uvědomil si, že stojí na London Bridge.

Most byl plný nehybných aut. Některá byla jen převrácená, z jiných zbyly ohořelé vraky. Kousek od něj ležely trosky vojenského vrtulníku a skřípaly v nárazech větru. Ze dveří visel na bezpečnostních pásech mrtvý muž. Jiný byl zaklíněný v rozbitém plexiskle.

Warren vycítil pohyb po své pravé straně a otočil se tím směrem. Hemžilo se tam nejméně dvacet démonů. Byla to děsivá stvoření dorozumívající se hrdelními hlasy.

Opatrně, ve snaze zůstat co možná nejvíc skrytý ve stínu, se Warren obrátil k Naomi, jen aby zjistil, že tam není. Cítil, jak se mu srdce rozbušilo, a začal hledat, kudy by mohl utéct.

Nejsem tady, říkal si v duchu. Stačí otevřít oči a probudit se. Budu zpátky v jeskyni. Prostě se stačí probudit.

Ale neprobudil se. Byl uvězněný ve snu. Podíval se přes okraj mostu a přemýšlel, jaké by byly jeho šance, kdyby skočil do řeky.

Nemusíš skákat, řekl Warrenovi mocný hlas. Ta slova mu doslova vybuchla v mysli a on okamžitě věděl, kdo s ním mluví. Neuvidí tě, když to nebude chtít.

34.

Warren se podíval za sebe a našel Merihima, který tam ještě před okamžikem nebyl. Démon se nad ním tyčil jako věž, plný děsu a nadutosti.

Neboj se, řekl mu Merihim. Šupinatá tvář se roztáhla v bizarním úsměvu. Nenechal jsem tě žít jen proto, aby si tě teď vzali ti červi. Ukázal na demony neúnavně šmejdicí mezi auty. Ani jeden se nepodíval směrem k Warrenovi. Mám s tebou daleko velkolepější plány.

Warren si byl jistý, že ty plány zahrnují mučení a oddělování končetin. Ale než k tomu dojde, měl ještě čas něco vymyslet.

Merihim vybuchl smíchem. *Ne. Smrt a rozčtvrcení zaživa by byly... zábavné. Ale já tě chci použít k něčemu jinému. Udělám z tebe velitele své armády. Znáš lidi, které lovíme, a znáš i tohle místo. Obě tyto vlastnosti jsou pro mne nedocenitelné.*

Warren se zoufale snažil probudit, ale nemohl.

„Počkej,“ dolehl k němu z dálky Naomin laskavý hlas. „Na tomhle místě ti nemůže ublížit. Tady tě mohu chránit.“

Nervózně a hlavně proto, že neměl jinou možnost, Warren zůstal stát. Jestli mu Merihim i Naomi říkali, že ho ochrání, jeden z nich lhal...

„Démoni lžou,“ řekla mu Naomi.

...ale Warren nevěděl kdo. Hádal, že oba měli důvod mu lhát.

Démonův pohled padl na Warrenovu paži. Ten měl na sobě jen černé tričko, takže paže byla odhalená. Ještěří šupiny jako by odrážely záři, která vycházela ze samotného démona.

Vidím, že můj dar se již uchytil. Co si o něm myslíš? Byl jsem velmi šlechetný.

„Proč jste mi to udělal?“ zeptal se Warren.

V původním stavu jsi byl příliš slabý. Sám by ses nikdy nemohl postavit nástrahám světa. I samotné popáleniny, které jsi měl, by tě zabily, kdybych ti nepomohl. Merihim trojzubcem otočil Warrenovou hlavu doleva a doprava. Kov byl tak chladný, až to páliło. *Dostal ses daleko, ale musíš jít ještě dál.*

„Neprosil jsem se vás o to.“ Vztek na okamžik přemohl strach, který Warrenem otrásal.

Nejsem ten, kdo plní přání, odpověděl démon. *Kdybys o něco žádal, zabil bych tě na místě.*

Vztek ve Warrenovi se rozplynul a zůstal znovu jen strach. Na okamžik ho napadlo, jestli by smrt nebyla ze všeho nejjednodušší.

Merihim naklonil hlavu na stranu a zadíval se na Warrena. *Ty bys raději zemřel? Je spousta jiných, kteří by volili život a sloužili mi.*

Pud sebezáchovy najednou zatlačil strach i nerozhodnost do pozadí. „Ne.“

Tak je to správně. Chtěl jsi žít. A chceš žít i nyní. Merihimovy rty se zkroutily v odporném úsměvu. *Tak to vyslov. Řekni, že jsi rád, že stále žiješ.*

Warren náhle sám sebou pohrdal víc než kdykoli předtím. Vzpomněl si, jak se cítil, když na vlastní oči viděl umírat matku a rozkázal otčímovi, aby si vzal život. S naprostou jistotou věděl, že otčím neměl na výběr a že

mohl jeho sebevraždě zabránit jednoduše tím, že by mu řekl, aby usnul, místo aby zemřel.

Několik týdnů po smrti obou si Warren vše vyčítal. Ne jen smrt nenáviděného otčima, ale i smrt matky. To on byl vždy obsahem jejich hádek a on byl vždy zdrojem sporů. Nevěděl, jak přesně to byla jeho vina, že jsou oba mrtví, ale byl si jistý, že tomu tak je. Když se tehdy v nemocnici zotavoval ze střelné rány, často přemýšlel, jestli by nebylo lepší, kdyby taky umřel.

A pak, když ho nikdo nechtěl adoptovat, jakmile se dozvěděl o jeho tragédii, si vše vyčítal znovu. Byl bezcenné prokleté dítě a všichni, kteří prošli dětským domovem, ho za takového měli.

Byl jsi bezcenný, řekl Merihim. Já jsem to změnil. Změnil jsem tě. Teď máš hodnotu. Udělal jsem z tebe lepší bytost. Myslíš, že tví noví přátelé by o tebe projevovali takový zájem, kdybych se o tebe nepostaral?

Warren věděl, že tohle je pravda. Kdyby nepřežil oheň, kabalisty by nezajímal.

„Ale my už jsme tě hledali dřív,“ připomněla mu Naomi, „už před tou nocí.“

To byla také pravda a trochu to pomohlo, ale pak si Warren uvědomil, že Merihim ví, že je nyní mezi kabalisty.

Děti, co si hrají se stíny věcí, které ve skutečnosti nikdy neviděly, řekl opovržlivě Merihim. Pomýlení vizemi o velikášství založenými na nicotných střípcích skutečnosti, které byly schopny vyslídít.

Arogance? pomyslel si Warren. Nebo pravda? To nedokázal říct.

„Vydrž,“ řekla Naomi. „Z každého okamžiku, po který udržíš démonovu pozornost, se můžeme něco dozvědět.“

Merihimův pohled vybuchl v podobě černého ohně, který mu sršel z očí. *A teď mi řekni, jak jsi rád, že žiješ, nebo tě na místě zabiju.*

„Warrene.“ Naomin hlas byl napjatý a plný obav. „Poslechni ho. Udělej, co chce, nebo tě zabije.“

Warren se nikdy v životě necítil tak bezmocný. Bez ohledu na to, co řekne nebo co udělá, byl ztracen. Nebylo úniku.

„To nevíš. My ti můžeme pomoci. Ale než toho budeme schopni, musíš se zachránit.“

„Jsem rád, že jsem živý,“ vyhrkl Warren plativě. Po tvářích se mu koulely horké slzy, které byly stejné jako všechny ty, co prolil v dětském domově. Věděl, že mluví pravdu, a věděl, že kdyby démon vycítil, že lže, zabil by ho dřív, než by se stačil znovu nadechnout.

„Dobře. Všechno bude v pořádku.“

Warren nic neříkal, ale vůbec se necítil, jako by všechno mělo být v pořádku. Chtěl jediné. Dostat se z mostu a z dosahu démona.

Merihim se usmál a pak znovu zvažněl. Podíval se na Warrena. *Jak jsi mě našel?*

„Já nevím,“ odpověděl Warren. Protože nevěděl, jak ho Naomi na tuhle cestu poslala ani jak byla schopna sledovat jeho spojení s démonem, doufal, že je docela blízko pravdě. „Usnul jsem a najednou jste byl tady.“

Merihim se nad tím zamyslel. *Snad je pouto mezi námi silnější, než jsem si myslel.*

Warren uvažoval, jestli to znamená, že je démon zranitelnější. Nebo jestli si to alespoň Merihim o sobě

myslí. Tak či tak by to pro Warrena mohlo znamenat katastrofu.

A proč jsi za mnou přišel?

„Nechtěl jsem.“ Tohle byla pravda v *každém případě. Ale jsi zde.*

„Nepouštěj ho. Zkusím něco zjistit.“

Warren jí chtěl říci ne, že to bude on, kdo může za její riskování zaplatit.

Merihim přistoupil k Warrenovi blíž a ten byl nyní proti démonovi skutečně malý. Warrena prostoupil žár z démonova těla a přebil chlad ledového větru vanoucího na mostě.

Ale mám pro tebe úkol, takže je dobře, že ses ukázal.

Warrena se znovu zmocnil strach. Proklínal se, že se kdy vydal hledat kabalisty. Kdyby s nimi nepřišel do styku, nebyl by ani tady.

Chci, abys pro mne něco našel, prohlásil démon.

„Co?“

Merihim se suše usmál. *To nepotřebuješ vědět. Potřebuješ vědět jen to, že pokud to nenajdeš, rozmáčknu tě.*

Warren cítil, jak jím prochází Naomina moc, a měl strach, že když ji cítí on, mohl by i démon. Ale na Merihimovi nebylo znát, že by tomu tak bylo.

„Říkala jsem ti, že v tom, co dělám, jsem dobrá.“ Naomina slova, která se Warrenovi ozývala v hlavě, doprovázela stopa pýchy.

Merihim zvedl trojzubec a přiložil hroty Warrenovi na čelo. *V téhle věci budeš mým loveckým psem. Uštveš to, co hledám. Lidé to hledají také a já nechci, aby uspěli. Tahle kořist je má a jenom má. Najdi, po čem toužím, a dej mi vědět.*

„Jak?“

Dostaneš odpovídající prostředek.

„A jak ho poznám?“

Zkrátka ho poznáš.

Z trojzubce prošla Warrenovi do hlavy temná energie. Uslyšel, jak hluboko v mysli Naomi vykřikla, a pak už ji necítil.

Jdi, rozkázal Merihim. Už mne neobtěžuj. Splň úkol co nejrychleji. Než se rozední, chci mít svou kořist.

Warrena zasáhla neuvěřitelná síla, srazila ho z mostu a vyrazila mu dech. Letěl vzduchem nejméně sto stop a – na krátký okamžik – visel ve vzduchu nad hlubokou prázdnotou.

Padal k temné hladině řeky, kde na palubách hořících člunů a lodí pobíhali démoni. Natáhl ruku, aby se pokusil proměnit nekontrolovaný pád ve skok do vody, ale byl si jistý, že ho náraz na hladinu zbaví vědomí.

Až příliš pozdě si uvědomil, že vůbec nedopadne do vody. Padal přímo proti hořícímu tankeru, který náhle vybuchl. Plameny mu běžely vstříc a on vykřikl strachem. Zakryl si rukama tvář a cítil, jak ho žár celého pohlcuje...

* * *

...a probudil se na tenkém koberečku v Naomině kanceláři a lapal po dechu.

Edgar Tulane stál vně načrtnutého kruhu. Tvář měl zachmuřenou obavami, ale nedíval se na Warrena.

Pohled měl upřený na Naomi, která ležela zkroucená do klubíčka.

„Co se jí stalo?“ zeptal se naléhavě Tulane.

Warren jeho otázku ignoroval, protože měl co dělat, aby se dostal skrz mlhu, která mu vyplňovala hlavu. Ve spáncích mu bušilo. Neschopen popadnout dech a zorientovat se, s pocitem, že je jaksi jiný, se posadil a natáhl ruku k Naomi.

„Haló,“ zavolal. „Vstávej.“

Naomi se pomalu probírala. Bolest jí do tváře vyryla hluboké vrásky. Pokusila se posadit, ale okamžitě se jí udělalo zle. Mávnutím ruky zhasla všechny svíčky. Tulane vkročil do kruhu a pak jí pomohl na nohy. Poslal pro pomoc, zatímco Warren si sedl zády opřený o stěnu, příliš slabý, než aby cokoli udělal.

Kelli stála na druhé straně místnosti a dívala se na ně. Vypadala vyčerpáně.

Neboj se, pomyslel si Warren.

Kelli se zhluboka a pomalu nadechla a strach v ní se rozplynul. Ve tváři najednou neměla žádné emoce. *Pomoz mi.*

Jako nějaký robot Kelli vstala a přešla k Warrenovi. Vypadala ještě méně příčetně než obvykle. Warren věděl, že by měl cítit výčitky svědomí, ale jeho strach byl silnější než svědomí. Její ruka v jeho byla chladná, ale jemu bylo i tohle jedno. Zkrátka jen nechtěl být sám.

Než dorazil doktor a Naomi prohlédl, cítila se už lépe. Zahнала Tulaneho mávnutím rukou a nejspíše přešla k Warrenovi.

„Tvé pouto s démonem je silnější, než jsem se domnívala,“ řekla.

„Já vím.“ Warren před ní stál a klepala se mu kolena. Stále ještě se cítil hrozně. Nebezpečně se mu zvedal žaludek.

Naomi na něj hleděla, jako by viděla do jeho nitra.
„Ty víš, co Merihim chce?“

„Ne.“

„On ti to neřekl?“

Warren ucítil vztek a soustředil se na něj, místo aby se znovu poddal strachu, který hrozil, že ho ovládne.
„Bylas tam. Tys ho neslyšela nic říkat?“

Naomi náhle natáhla ruku a položila mu dlaň na spánek. Warren ucukl s úmyslem ruku jí srazit, ale pak mu mozkiem projela oslepující elektrická bolest a všechno zčernalo.

35.

Co tě to napadlo?“ ptal se rozezleně Terrence Booth. Velitelova tvář byla rudá vztekem. Nervózně chodil po místnosti sem a tam. Simon stál v Boothově kanceláři s helmou pod paží. Zmlácený a zkrvavený z předchozí bitvy nevěřil vlastním uším. „Napadlo mě, že bych ty lidi mohl zachránit.“

„Ti lidé se v tom domě rozhodli zůstat dobrovolně!“ zahřměl Booth. „O ně nám sakra vůbec nešlo!“

Simon se zoufale snažil ovládnout, aby držel jazyk za zuby. *Tys tam nebyl. Neviděl jsi, jak se ta holčička dívala.*

„Když se seržant Chipplewhite rozhodl zůstat, aby tě zachránil, ohrozil celý tým,“ pokračoval Booth. „Mám o šest mrtvých templářů víc než včera.“

Simon nepoznamenal, že za Bruceovu smrt mohla kniha, pro kterou je poslali, a ne střet s gremliny.

„Ve vši úctě, pane,“ promluvil Derek stojící kousek za Simonem, kde čekal, až na něj přijde řada a Booth si vylije vztek i na něm, „situace nebyla...“

„Nebyla by taková, kdyby ji Simon Cross nezmrvil,“ skočil mu do řeči Booth a obrátil zlostný pohled na Dereka. „A ty taky. Myslíš, že vyměnit život šesti válečníků za jednoho je dobrý obchod, seržante? Protože jestli jo, budu se muset vážně zamyslet nad tvou pozicí velitele.“ Derek zavřel pusu a dál neprotestoval. Booth se znovu ostře podíval na Simona, jako by mu to mělo nějak ublížit.

V Simonovi se znovu ozvala stará zášť. Na okamžik se cítil, jako by byli zpátky ve škole, když si Booth myslel, že může mladšího a menšího spolužáka šikanovat. Všechno v něm volalo po tom, aby dokázal, že ani dnes to nedopadne jinak než tehdy.

Zapomeň na to, říkal si. Politickou bitvu, o kterou tu jde, nevyhraješ. Ale stejně měl problém se s tím smířit.

„Šli jste tam s určitým úkolem,“ pokračoval Booth. „Měli jste najít tu knihu a vypadnout z baráku. Mělo to být jednoduché. Žádné cavyky kolem.“ Odmlčel se. „A bez mrtvých. Aspoň mých válečníků.“

„Ta holčička,“ řekl napjatým hlasem Simon, „ti lidi potřebovali pomoc. Kdyby v tom baráku zůstali, byli by teď mrtví.“

„Ale to není *můj* problém,“ řekl Booth. „A váš taky ne.“ Zanađával. „Venku umírá spousta lidí. Viděl jsem jejich těla. A mám pro tebe novinku, Crossi. Než to všechno skončí, umře jich ještě spousta.“

Simon pomalu vydechl ve snaze ovládnout svou reakci. Nemohl vybuchnout. To byl luxus, který si teď nemohl dovolit.

„A kdyby to náhodou nestačilo, přivedli jste je *sem*. Tahle základna má být *tajná!*“

„Jinam jsem je vzít nem...“

„Ti lidi nejsou naše starost! Jsme tu, abychom zachránili svět. Ne hrstku lidí. A to dokážeme, jenom když zničíme demony. A ne když budeme fungovat jako uprchlický tábor. Až se ta žena s dětmi rozhodne odejít, jestli vůbec budou chtít odejít – a jestli ne, jenom jsi nám ještě víc zavařil – mohla by říct o našem podzemí ostatním. Pak nebude dlouho trvat, než se démoni dozví, že tu jsme.“

Simona tohle napadlo, až když se vrátil do metra. Zpočátku se soustředil jen na záchranu rodiny z hořícího domu a aby ji dostal do bezpečí. Zachránit je bylo na prvním místě.

„Nejsme tady, abychom zachraňovali *lidi*,“ řekl Booth. „Tohle templáři, co umřeli u svatého Pavla, neměli v úmyslu. A neměl to v úmyslu ani tvůj otec, když umřel. Chtěli nám dát šanci, abychom mohli bojovat dál.“

Nemáš ani páru, co můj otec chtěl, pomyslel si Simon vztekle. Pak ho však přepadl pocit viny. Vlastně ani on nevěděl, co jeho otec chtěl, protože s ním v poslední chvíli nebyl.

„Jsme tu, abychom vyhráli válku proti démonům,“ pokračoval Booth. „Ne abychom ji pomalu prohrávali.“

Simon se soustředil na svůj dech. Všechno, co Booth říkal, bylo vlastně jedno. Dnes se cosi naučil a měl z toho dobrý pocit. Měl dobrý pocit, že zachránil tu holčičku a její rodinu.

„Posloucháš mě?“ vyjel na něj Booth.

„Ano, pane.“

„Ti *lidi*,“ řekl Booth opatrně, „jsou součástí generací, které se stranily všeho, co se je templáři o démonech snažili naučit. Nechtěli je vidět. Nechtěli poslouchat varování templářů, že démoni existují. Tihle lidé se dívali, jak král Filip IV. v roce 1307 rozprášil řady templářů. Nikdo z nich na demony nevěřil. Nechtěli. Nikdo nechtěl připustit, že by mohly existovat bytosti s takovou mocí, protože by to mohlo snížit hodnotu, kterou si mysleli, že na tomto světě mají. Takže si hezky slepě žili své životy, zatímco templáři se odebrali do podzemí a snažili se obnovit vše, o co přišli, aby mohli pokračovat

ve válce. A nic z toho se nezmění jenom proto, že ty chceš.“

Simon vydechl.

„Potřebujeme válečníky,“ řekl Booth. „Ne hrdiny. Všichni hrdinové zemřeli u katedrály svatého Pavla. My takový luxus nemáme.“

Simon skoro něco řekl. Napadlo ho, že i Derek se musí držet, aby něco nepoznamenal, ale nebyl si jistý.

„Tuhle válku vyhrajeme, jen když udržíme dostatek templářů naživu, než odhalíme slabiny démonů a zničíme je. A to se nám nepovede, když si budeme hrát na *hrdiny*.“ Booth to slovo vyplivl, jako by to byla nadávka.

Simon držel dál emoce na uzdě a mlčel.

„A jestli sakra chceš být hrdina,“ řekl Booth, „tak vymysli, jak porazit demony. Sám tě zapíšu do Knihy šampiónů.“ Opovržlivě si odfrkl. „Jediný důvod, proč ti teď dovolím zůstat, je ten, že potřebujeme každého schopného válečníka. Ale jestli to zase poděláš, jestli budeš riskovat životy mých templářů tím, že je budeš nabádat, aby dělali blbosti, potáhneš odsud. A tím myslím, že budeš navždy vyloučen z našich řad. Rozuměl jsi?“

„Ano.“ Simonův hlas byl tichý a napjatý.

„Dobře. A teď zmizte.“

Simon se otočil na patě a vypochoďoval z místnosti. Boothova hrubost se mu hnusila a on se chtěl hájit, ale věděl, že by to k ničemu nevedlo. Musel jít po předem nalajnované cestě spolu s řádem.

* * *

Přestože byl Simon unavený, šel do nemocničního oddělení. Když se vrátil do Podzemí, Booth si pro něj hned poslal. Matka dětí, Emily, na tom nebyla dobře. Chtěl vědět, jestli se náhodou z děvčátka a jejího bratra nestali sirotci.

O pár minut později krácel tunely do zdravotního centra.

Za pultem stála mladá žena, Simon měl pocit, že se jmenuje Kaye, oblečená do levandulového stejnokroje. Když přišel k ní, zvedla hlavu.

„Cross, že?“ Její hlas byl otevřený a upřímný. Vypadala unaveně.

„Jo.“ Simon se opřel o pult. „Přivedl jsem ženu a...“

„...a dvě děti.“ Kaye se usmála. „Celkem upovídané.“

„Chtěl jsem jenom vědět, jak se jim vede.“

„Děti jsou v pořádku. Matka se bude muset dát trochu dohromady. Zjevně je to diabetička a došly jí léky. Upadla do komatu. Kdybys ji nenašel, byla by během pár hodin mrtvá.“

„Ale bude v pořádku?“

„To ano. Teď už spí přirozeně.“

Simon si zhluboka oddechl. Po všem, co se tuhle noc odehrálo, to byla dobrý zpráva.

„Chtěl bys je vidět?“

Simon zavrtěl hlavou. Poslední věc, kterou potřeboval, bylo, aby se Booth dozvěděl, že se zastavil na ošetrovně zkontrolovat lidi, jež zachránil. „Ne, musím...“

Kaye se usmála a podívala se mu kamsi přes rameno. „Pozdě.“

Simon se otočil a zjistil, že děvče i chlapec stojí ve dveřích za ním. Oba měli čisté šaty a pár obvazů. Stydlivě si ho prohlíželi. Chlapec sklopil oči a podíval se stranou.

„Jsou v pořádku?“ zeptal se Simon.

„Kromě pár modřin a odřenin jim nic není.“ Kaye obešla pult a postavila se k dětem. „Pojďte, představím vás.“

„Fakt si myslím, že...“

„Čekaly na tebe. Vlastně mě prosily, abych pro tebe poslala.“

Simon šel neochotně k nim. Mladá žena si klekla vedle dětí.

„Tohle je Emma,“ řekla Kaye, „a tohle je Steven.“ Emma natáhla ruku a pak šťouchla do chlapce, aby udělal totéž.

„Čau.“ Simon si posunul helmu, kterou nesl pod paží, a stáhl si rukavici. Pak jim krátce potřásl rukou. „Vy jste ten pán, co nás zachránil,“ řekla holčička. Simon nevěděl, co na to říct.

„Ano,“ řekla Kaye. „Je to on.“ Podívala se na Simona. „A podle toho, co jsem slyšela, byl moc statečný.“

Simon se cítil trapně a nevěděl co s rukama. Nechtěl nic jiného než tohle setkání ukončit. Kdyby to Booth zjistil, nemohlo z toho vzejít nic dobrého. Začal se obracet k odchodu.

„Děkujeme, že jste zachránil maminku,“ řekla holčička. „Moc jsem se bála, že nás ty příšery najdou, než se tatínek vrátí.“

Simona překvapilo, jak silné emoce cítil. Poté co se dozvěděl o smrti vlastního otce, po tolika mrtvých, které

v Londýně viděl, se ho dívenčino poděkování dotklo víc než cokoli za hodně dlouhou dobu.

„Prosím,“ řekl Simon. „Ale nebyl jsem sám. Byli se mnou i ostatní.“

„Já vím. Ale vy jste se pro nás vrátil.“

Simon se usmál. „Nemohl jsem vás tam nechat.“

„Mohl,“ řekla Emma. „Ostatní nás tam přece taky nechali. Když maminka onemocněla a my jsme ji nemohli probudit, šla jsem k sousedům poprosit, aby nám pomohli. Ale nikdo nechtěl jít ven.“

Při představě, jak malá holčička běhá po ulici a klepe na dveře, naprosto snadná kořist pro démony, se mu udělalo zle.

„Tak to jsem rád,“ řekl Simon, „žes poprosila i mě.“ Dřepl si, aby se jí mohl podívat do očí. „To bylo moc statečné vylézt ven a zastavit mě.“

Holčička se usmála ještě víc. „Věděla jsem, že nás zachráníte. Musel jste. Jste rytíř v lesklém brnění.“

Simon věděl, že jeho zbroj se zrovna neleskne. Byla pokrytá prachem z bitvy. A krví. Jeho vlastní, démonů i ostatních templářů. „Já nejsem...“

„Jsi,“ skočila mu do řeči Kaye a taky se usmála. „Všichni dneska musíme něčemu věřit, nemyslíš?“

„Znáte krále Artuše?“ zeptal se Steven. „Nepotkal jste ho?“

„Ne.“

„Aha.“ Chlapec vypadal zklamaně. „Maminka nám o něm hodně četla. Král Artuš je můj úplně nejoblíbenější hrdina. V té pohádce psali, že se Artuš vrátí, až ho bude Británie nejvíc potřebovat.“

Simon se zazubil, protože si vzpomněl, jak i jemu otec tuhle klasiku četl, když byl malý. Bylo zřejmé, že

otec tyhle příběhy miloval a snad měl i pocit, že templáři dělají něco stejně vznešeného a hrdinského. Simon je nikdy moc neprožíval, ale taky se nikdy necítil tak jako teď.

„Já jsem měl vždycky rád sira Gawaina,“ řekl Simon.

Emma vytáhla z kapsy proužek modré látky. Bez jediného slova přistoupila k Simonovi a ovázala mu jej kolem bicepsu. Utáhla ho na mašličku a udělala krok zpátky.

„To je štěstíčko,“ řekla Emma.

Simon, kterého to znovu nesmírně potěšilo, přikývl.
„Já vím.“

„Doufám, že vám přinese štěstí.“

„Děkuju.“

„Tak jo,“ řekla Kaye a postavila se. „Myslím, že bychom měli pana Simona nechat odpočinout. Už je dlouho vzhůru.“

Děti se naposledy rozloučily a vrátily se do pokoje k matce.

„Dala jsem jim tam dětské postýlky,“ řekla Kaye.

„Kdyby něco potřebovaly,“ řekl Simon.

„Postaráme se o ně. Nemusíš mít strach. Ale ty si opravdu potřebuješ odpočinout. Vypadáš, jako by ses měl zhroutit.“

Simon se tak taky cítil. U Boothy byl plně koncentrovaný, ale teď ho přepadla únava. Poděkoval jí, rozloučil se a zamířil do kasáren.

* * *

Když se Simon vrátil, bylo v kasárnách ticho. Bylo tam jen pár templářů, kteří mu oznámili, že už je den. V podzemí se snažili udržet klasické střídání dne a noci, aby kopírovali svět venku. Dokonce i se vším tím chaosem, který spaloval Londýn, se jim to stále dařilo.

Svlékl zbroj, prohodil několik slov s ostatními muži z Derekovy jednotky a zamířil do koupelny s ručníkem a tepláky přes rameno.

Když se postavil pod sprchu, cítil se provinile, že odpočívá, zatímco ostatní templáři mohou být venku na ulici a bojovat o život. Horká voda mu do kůže zabodla ostré jehličky.

Nemůžeš být všude, Simone, říkal mu otec. Až dojde k boji, dostaneš víc než jen svůj podíl. Když přijdou démoni, nebude to jenom jeden souboj za den. Budou mít přesilu. To templáři jim dali najevo, že jinak to nepůjde,

Už během křížových výprav. Až přijdou, budou bojovat, že nám z toho bude zle. Takže když tě kamarádi přijdou vystřídat, prokaž jim i sobě laskavost a nechej je.

Simonovi se v hlavě znovu přehrávaly obrazy z boje. Nejsilnější byla vzpomínka na bezmocnost v tváři té holčičky, která ho přišla poprosit o pomoc.

Pomohl by jí i některý jiný templář? Postavil by se Boothově nařízení a ohrozil misi?

Nebo by je tam ten templář nechal umřít?

Simon nedokázal uvěřit, že po nich mohli něco takového chtít. Určitě to tak nemohlo být ve všech templářských rodech. V Londýně stále ještě byly uvězněny spousty lidí. Viděl jejich ohně.

Až přijdou temné časy, Simone, budeme muset být světlem, které vyvede lidstvo z noci. Dokážeme to. Je to náš osud.

Osud, pomyslel si Simon hořce. Utekl jsem a nebyl jsem tu, když jsi mě potřeboval, a převor Booth chce, abychom seděli na zadku a nechali nevinné umírat. Tohle jsem od templářů nečekal. S tím nechci mít nic společného.

Když už Simon nebyl schopen horko sprchy vydržet, otočil kohoutek na mrazivých patnáct sekund na úplně studenou. Pak vyšel ze sprchy, usušil se a natáhl si tepláky.

Když přišel ke dveřím, objevila se proti němu vysoká, pevně stavěná žena s nakrátko střiženými zrzavými vlasy. Na sobě měla tričko, tepláky a žabky.

„Simone Crossi,“ zavrčela. „Dneska jsi mi zabil sestru!“

Než mohl Simon cokoli říct, sevřela zrzka ruku v pěst a zasáhla ho do čelisti. Dala do rány dost síly a vlastní váhy na to, aby ho srazila k zemi. Nohy mu na kluzkých kachličkách podjely a on se ocitl na zádech. V příštím okamžiku už na něm žena seděla, obě ruce zaťaté v pěst. Bez váhání zaútočila a na Simonovu tvář dopadala jedna rána za druhou.

36.

Temperance! Temperance, nech ho být!“ Žena mu dávala úder za úderem a ničila Simonovu tvář drtivou silou. Někdo se ji zezadu snažil odtáhnout, ona však sevřela nohy Simonovi kolem pasu. S takovou váhou na hrudi a břichem sevřeným mezi jejími končetinami měl Simon problém vůbec popadnout dech.

Prudce nadzvedl boky a zvedl sebe i ženu nad zem. Pak natáhl pravou ruku přes tělo, udeřil ženu do pravého lokte a chytil ji druhou rukou za zápěstí. Díky páce, kterou nyní měl, ji dokázal naklonit na stranu, shodit ze sebe a postavit se.

Ještě ani pořádně nestál, když ho někdo otočkou kopl do tváře. Simon jen tak tak stačil zvednout ruce dlaněmi od sebe a ztlumit ránu svalnatým předloktím. Zároveň stačil jednou rukou chytit útočnickovi nohu a v okamžiku, kdy se mu ji protivník snažil vytrhnout, zasáhl ho přesným kopem do hrudníku a odhodil na vykachlíčkovanou zeď. Muž do ní vrazil tak prudce, že se jedna obkladačka odloupila.

Simon těžce oddychoval, oči měl zamlžené bolestí a slzami a jedno z nich už napuchlé tak, že přes ně skoro neviděl. Otočil se k rudovlásce, která se právě zvedla na nohy. Okamžitě zaútočila několika rychlými kopy a údery pěstí.

Simon stačil všechny rány zablokovat. Byla ale dobrá a několik dalších ho zasáhlo do tváře a do břicha. Věděl, že jestli se bude jen bránit, bude mít potíže. Byl

vyšší a těžší a měl delší paže. Ale stísněné prostory sprchy mu všechny tyhle přirozené výhody vzaly. Byl snadno v jejím dosahu, a protože měl robustnější postavu, bylo snadnější ho zasáhnout.

Simon se ženě prudce vyhnul a sevřel ji rukama zezadu tak, že jí přitiskl paže k tělu. Ona mu vrazila hlavou do úst, až se mu udělaly mžitky před očima. Pak zvedla paže, skrčila kolena a mírně se ohnula. Vyklouzla mu z držení a otočkou ho kopla do spánku.

S vědomím, že se už skutečně nemůže jen bránit, Simon chytil ženu za nohu, než ji stačila stáhnout. Druhou nohu jí podrazil a shodil ji na zem.

Nějaký muž se ho pokusil udeřit do krku. Simon uhnul do strany, vymrštil paži, zaklínil jí tu útočnickovu, pak muže obkročil a zatahl. Útočník okamžitě vylétl do vzduchu a s hlasitým zazvoněním se odrazil od jedné ze sprch.

Žena se znovu vydrápala na nohy a vypadala ještě odhodlaněji než dřív.

„Dost!“ Ve stísněném prostoru sprch zahřměl čísi hlas.

S rukama po stranách obličeje, připraven bránit se, Simon udělal krok zpátky.

Do místnosti vstoupil rozzuřený seržant. „Pozor! A všichni! Okamžitě, nebo běháte dalších dvacet čtyři hodin kolečka v tělocvičně.“

Templáři ztuhli do pozoru. Nebyli odpočatí ani toho moc nenaspali. Nikdo se nechtěl vzdát krátkého času, který jim zbýval na spánek.

Dokonce i Temperance se postavila do pozoru.

„Co se tu děje?“ dožadoval se seržant odpovědi.

„To je moje vina, seržante,“ řekla Temperance. „Přišla jsem za Crossem, abych mu řekla, co si myslím o tom, že dneska nechal zabít mou sestru kvůli civilistům, kteří byli tak blbí, že ještě nevypadli z Londýna. Nějak se nám to vymklo.“

„Ti lidé nejsou blbí, že neodešli,“ řekl jiný templář. „Nemůžou odejít. Spousta lidí je zavřená doma, protože prostě nemají šanci dostat se z města. Jsou to invalidi a děti, kteří by takovou cestu nikdy nepřežili. Kdyby se vůbec dostali z města.“

„Řekl jsem dost,“ zahřměl seržant. „Vraťte se na lůžka. Všichni do jednoho. Ještě jedno slovo nebo rána a budete toho šeredně litovat.“

Napětí v místnosti ještě chvíli přetrvávalo. Pak se Temperance od Simona odvrátila a vyšla dveřmi ven. Ti, co přišli s ní, ji následovali.

Simon sípavě vydechl.

Seržant se k němu otočil, pak k němu přistoupil a vzal mu hlavu do dlaní. Byl mohutný, ale zároveň opatrný a důkladný. „Máš nad obočím ránu, která potřebuje ošetřit.“

Simon ucukl hlavou. Cítil, jak mu po tváři stéká krev. „To bude dobrý.“

„Samo se to nezahojí. Bud' to zašijeme my, nebo jdeš na ošetrovnu.“

„Nechci jít na ošetrovnu,“ řekl Simon.

„Fajn.“ Seržant vyštěkl přes rameno rozkaz, kterým poslal jednoho z mužů pro lékárníčku.

* * *

„Trochu to píchne.“

Simon seděl na podlaze v koupelně, jak mu seržant přikázal. Ruce měl zkřížené na prsou. Neměl pocit, že by to píchnutí mohlo být horší než bolest, která mu už nyní tepala ve tváři.

Seržant se jmenoval Brewster. Byl to morous, ale když už se rozhodl vyjavit ostatním své myšlenky, byl neústupný. Zapnul přenosný kauterizér Nu-Skin. Zařízení zabzučelo jako nějaký hmyz.

„Na ošetřovně by to asi někdo zvládl líp,“ řekl Brewster.

„Chci už být v posteli,“ řekl Simon. „Jít na ošetřovnu, zpátky a ještě tam čekat, to by bylo nadlouho.“ A hlavně si nebyl jistý, jestli by tam vůbec došel.

„Taky mají injekce proti bolesti.“

„Myslím, že tak hluboký spánek by mi nepomohl,“ odpověděl Simon.

Brewster se souhlasně zazubil. „Asi ne. Je známé že Temperance Caineová neodpouští. Ale na tebe byla hodná.“

„Neříkejte.“

„Kdyby tě chtěla zabít, byl bys mrtvý, než bys ji uviděl přijít.“ Brewster se k němu naklonil. „A teď drž.“

Kauterizér zasyčel, jak se dotkl Simonovy kůže. Do hlavy kousek nad okem se mu zakousla bolest. Simon se přinutil ji rozdýchat a pak se pokusil vytlačit ji z vědomí a nenechat se jí ovládnout. Skoro se mu to povedlo.

„Už to bude,“ uklidnil ho Brewster.

„V pohodě,“ Simon ucítil pach spáleného masa. Kauterizér byl rychlý a efektivní. Ránu nejprve stáhl, pak

ji zatavil a přidal vrstvu hypoalergického proteinu, který se postupně uvolňoval, aby urychlil hojení.

Brewster dodržel slovo a skutečně skončil během pár vteřin. Postavil se a vrátil kauterizér do lékárničky, kterou podal templáři, co ji prve přinesl.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Brewster.

„Bolí to.“

Templář se zasmál. „Dej tomu pár hodin. Bude to lepší.“

Simon se přinutil vstát. Jeho hlava protestovala. Místnost kolem něj se točila.

Brewster ho chytil za ruku a pomohl mu nabrat rovnováhu.

„V pohodě.“ Simon mu ruku vytrhl. Skutečnost, že dal před ostatními najevo slabost, se mu hnusila.

„Jasně.“ Brewster nicméně poodstoupil.

Simon přešel k umyvadlu a podíval se do jednoho ze zrcadel. Tenká linka spravená Nu-Skinem byla o něco růžovější než zbytek čela. Zbytek jeho tváře byl ovšem pádným důkazem, jak velkou nakládačku dostal. Na tvářích, bradě i na čele měl modřiny.

„Temperance odvedla poctivou práci,“ řekl Brewster. „To musíš uznat.“

„To jo.“ Simon si nabral do hrstí vodu a šplíchl si ji na obličej. „Její sestra byla mezi těma, co dneska umřeli?“

Brewster zvažněl. „Charity. Ano. Byly si hodně blízké. Jedna pro druhou byla ta poslední, kdo jim z rodiny zbyl. Oba jejich rodiče umřeli u svatého Pavla.“

Simonovi bylo mladé ženy líto.

„Tos byl ty,“ řekl Brewster, „kdo zachránil tu ženskou a dvě děti?“

„Jo,“ řekl Simon. „Posral jsem to.“

„Uděláš to znova?“ V Brewsterově tváři se zračil nefalšovaný zájem.

Simon přemýšlel, jak na otázku co nejlépe odpovědět. Nevěděl. Alespoň ne natolik, aby se pro některou z variant rozhodl bez pochybností. „Asi jo. Jestli uvidím, že někdo potřebuje pomoc a budu si myslet, že mu pomoci můžu.“ Zhluboka se nadechl s pocitem, že si právě úspěšně zlikvidoval kariéru a bude vyhozen na ulici.

„Dobře,“ řekl Brewster a usmál se. „Když jsem dospěl a rozhodl jsem se stát templářem, udělal jsem to proto, že jsem chtěl lidem pomáhat. Víím, že převor Booth to vidí jinak a má pro všechno důvod, ale je tu i hodně lidí, kteří uvažují stejně jako já.“

Simon hleděl na odraz mužovy tváře v zrcadle.

„To, cos dneska udělal, když jsi tu ženu a děti zachránil,“ řekl Brewster laskavým hlasem, „chtělo pěknou kuráž. A přes všechny Boothovy výhrůžky tě za to spousta lidí bude uznávat. Až se Temperance uklidní, myslím, že si tě bude vážit taky. Když půjdeme do detailů, její sestra přece šla s tebou.“

Simon si utřel tvář a dával pozor na Nu-Skin.

„Jestli chceš,“ nabídl Brewster, „Pošlu do kasáren stráž. Ať se aspoň trochu vyspíš.“

„Ne, ale díky.“

„Jak chceš. Kdybys něco potřeboval, zavolej mi.“

Simon řekl, že jo. V zrcadle viděl, jak seržant a jeho muži odcházejí. Simon ve sprchách ještě chvíli zůstal a čekal, jestli bolest nepoleví. Nepolevila. Zatím ne.

Vrátil se na palandu a pokusil se usnout. Bylo to těžké, protože na sobě cítil pohledy všech ostatních v místnosti.

Nakonec ho přeci jen únava doprovodila do temnoty, ta však byla zamořena démony, kteří vstávali z mrtvých, bez ohledu na to, kolikrát je zabil.

* * *

O pár hodin později, stále ještě celý bolavý, Simon stál před dveřmi ložnice, kde bydlela Leah. Na sobě měl zbroj, ale helmu nesl pod levou paží. Zaklepal.

Dveře otevřela mladá žena s dlouhými hnědými vlasy a pokožkou barvy bílé čokolády. Pohlédla na něj. „Simon Cross,“ řekla. Její tmavé oči se rozzářily.

Simon ji neznal, takže musel předpokládat, že se o něm templáři bavili. „Promiň. Asi jsem si spletl ložnici. Hledal jsem Leah Creaseyovou.“

„Seš správně.“ Mladá žena se opřela o zárubně dveří a založila ruce na prsou. „Byla tu.“

„Byla?“

„Odešla.“

To Simona na okamžik vyvedlo z míry. „A kam šla?“

„To nevím. Měla jsem pokoj s ní. Když jsem se vrátila z odpolední směny, byla pryč.“

„Třeba si jenom šla pro něco k jídlu.“ Simon však o tom pochyboval. Než se za Leah vydal do obytné části, byl v jídelně.

„Má pryč všechny věci,“ řekla mladá templářka. „A taky zmizel náhradní bolter, který jsem měla u sebe.“

Proč by si ho brala? I kdyby neměla pocit, že je v podzemí bezpečí, určitě by ji nenapadlo chodit ozbrojená. Měl jsem si s ní promluvit, když jsem se včera vrátil.

Dokonce tu byla možnost, že Leah slyšela, co se stalo, a došlo jí, že jakákoli ochrana, kterou jí Simonova osoba poskytovala, je nyní pryč. Spal téměř jedenáct hodin. To u něho nebylo normální. A ještě méně neobvyklé bylo, že Derek vydal rozkaz, aby ho nikdo nerušil.

Jasně, taky je tu možnost, že ji Booth vyhodil.

Až na tu věc se ztraceným bolterem.

„Byla tu ráno?“ Simon se zadíval do pokoje.

Ložnice byla malá, pro dva lidi hodně těsná. Většinou je nechávali pro manželské páry, které ještě neměly děti.

„Byla tu, když jsem odcházela,“ odpověděla templářka. „Ještě jsem nikomu neřekla, že je pryč.“

„Proč ne?“

„Protože mě pošlou zpátky do kasáren a tohle poloviční soukromí v ložnici se mi líbilo. Leah byla v pohodě. Až na všechny ty otázky.“

„Otázky?“

„Pořád se na něco ptala.“

„Na co?“

Templářka pokrčila rameny. „Na všechno. Hlavně na templáře. Tak nějak jsem si říkala, že je to normální, vzhledem k tomu, jak se sem do metra dostala.“

Simon souhlasil. Ale zmizení Leah – a ještě s bolterem – už tak normální nebylo. „Říkala něco, že by chtěla odejít?“

„Ráno?“

„Kdykoli.“

Templářka zavrtěla hlavou. „Hodně mluvila o tátovi. Chtěla zjistit, co se s ním stalo. A jestli je v pořádku. Nevyčítala jsem jí to.“

„Nenechala tu třeba dopis?“

„Ne.“ Udělala krok zpátky. „Klidně pojď dál a podívej se, jestli chceš, ale nic tu není.“

„To je dobrý. Musím zpátky k jednotce. Večer jdeme ven.“

Žena se na něj zamračila a přejela mu prsty po tváři. I takový jemný dotyk ho zabořil. „Nevypadáš, že bys byl ve stavu jít ven.“

„Jsem v pohodě.“

Stáhla ruku zpět. „Když to říkáš.“

„Leah se možná vrátí,“ řekl Simon, i když o tom pochyboval. „Jestli jo, mohla bys jí říct, že bych s ní chtěl mluvit?“

„Jasně. Ale když si vzala můj bolter, tak se asi nevrátí.“

To by asi nestačilo říct: *Jé, promiň, já jsem ti to nechtěla vzít.*“

Simon to věděl. „No, kdyby.“ Žena přikývla. „Vyřídím.“

Simon se otočil a odešel. Cítil, že se za ním žena dívá. „Hej, Crossi,“ zavolala. Simon se zastavil a otočil.

„Dávej na sebe pozor,“ řekla trochu něžněji. „To, co udělal včera v noci, bylo dost dobrý, ale rozhodně si to nemyslí všichni. Možná ti už někteří partáci nebudou hlídat záda, jak bys čekal.“

Simon to věděl. „Dík.“

„Jmenuju se Viviant.“ Templářka pokrčila rameny. „Taky občas nesouhlasím s pravidlami převora. Kdybys

potřeboval spřízněnou duši, jsem tu.“ Zamračila se. „Teda, dokud mě nepřevelí.“

Simon přikývl. „Dík.“ Pak se otočil a vydal se znovu pryč. Když si pospíší, bude mít ještě čas zeptat se ochranky, než se bude muset hlásit u jednotky.

* * *

Ochranka v operačním centru ze Simona nebyla nijak nadšená. Poznal to z chladného přijetí, kterého se mu dostalo. Byla však ochotna ukázat mu záznam kamery s tím, jak Leah Creaseyová odchází z podzemí stanicí metra Baker Street.

Bezpečnostní centrum bylo plné všemožného vybavení. Všude svítila světla a některé přístroje hlasitě hučely. Desítky obrazovek ukazovaly různé části podzemí, města i tunelů metra. Na povrchu i v tunelech byli démoni.

Simon stál mlčky a trpělivě čekal, až mu najdou video s odchodem Leah. Značka s časem a datem říkala, že odešla brzo ráno, zhruba v době, kdy Simonovi sešívali ránu na tváři.

Odešla sama s batohem na zádech. Ve tváři měla odhodlaný výraz. Byla na bezpečnostních kamerách, až dokud nevyšla ze stanice metra. Ani jednou se neohlédla. Pak zmizela.

„Proč ji někdo nezastavil?“ zeptal se Simon. Cítil se provinile, že s ní nepromluvil, ale neměl možnost. Mohli oba zůstat, jen když bude plnit úkoly.

„Nikdo nám nic neřekl,“ odpověděl mladý bezpečák. Ovládací panely vrhaly na jeho tvář z pološera zelené a

modré světlo. „Byla *tvůj* host. Ty ses měl starat, jestli jsi chtěl, aby zůstala.“

„Je tam venku sama,“ řekl Simon, než se dokázal ovládnout.

„Spousta lidí je venku sama, Crossi,“ řekl seržant. „Ona si aspoň mohla vybrat, že zůstane tady, v bezpečí.“

„V bezpečí, než démony naštvem a přivedem je sem,“ řekl tiše někdo vzadu.

„Ještě něco?“ zeptal se seržant a zcela poznámku přešel.

„Ne.“ Simon mu poděkoval a odešel. Byl zmatený. Nedávalo smysl, aby Leah sama odešla. V templářském podzemí byla opravdu v bezpečí.

Má tam venku otce, připomněl si. Ale pak si stejně rychle řekl, že si Leah musela uvědomit, že šance na otcovu záchranu je neuvěřitelně malá.

Pokusil si vzpomenout, jestli mu někdy řekla otcovu adresu. Mluvili o něm. To si pamatoval. Ale nikdy mu jeho adresu nenapsala. Ani si nepamatoval, že by mu ji řekla. Ale bylo možné, že zapomněl.

Frustrovaný a netrpělivý, vědomý si pohledů templářů, které míjel na chodbách, si Simon nasadil helmu. Ta se ihned utěsnila a HUD se automaticky aktivoval. Měl čtyři minuty, než se přidá ke zbytku týmu. Snažil se soustředit s vědomím, že za chvíli bude znovu riskovat život.

37.

Warrena z chladné a mrtvé temnoty, která ho obklopovala, probudilo žalostné zavytí. Čekal, že se probudí na ošetřovně kabalistů. Po vší bolesti, kterou mu Naomi poslala do hlavy, si nedokázal představit, že by se probudil jinde.

Místo toho však byl v místnosti z vypalovaného oranžového skla. Možná to byl křišťál. Warren si nebyl jistý. Byl si ovšem jistý, že nic podobného v životě neviděl.

Materiál byl průhledný. Stěny byly dost tenké, aby vnímal svět za nimi. Na horizontu vnímal kaskády střech jiných budov, úhledně seřazených, ovšem s mezerami, jako by některé chyběly.

Podlaha byla evidentně o dost silnější, protože po pár centimetrech přecházela v inkoustově černou. Věděl, že není v přízemí, protože pohled z oken naznačoval, že je poměrně vysoko.

Stěny zdobily symboly. Zdrojem světla byla koule plná svítících pavouků, každý velký asi jako pěst. Přelézali jeden přes druhého, a třebaže sami nevrhali stíny, světlo jako by měnilo intenzitu.

Warrena překvapilo, že stojí. Zlaté světlo z pavoučí koule se odráželo od nazelenalých šupin na jeho levé paži. Otočil se, aby se rozhlédl, a začal uvažovat, co tady vlastně dělá.

Poslala mě sem Naomi, nebo je to jenom sen? Na okamžik ho napadlo, jestli není mrtvý a tohle místo není

v posmrtném světě, o jehož existenci nevěděl. To však zavrhl. Kdyby byl mrtvý, určitě by to zjistil.

„Vítejte, Hladový,“ zahřměl nějaký hlas.

Warren instinktivně ustoupil ke vzdálenější stěně, aby měl případný útočník omezenější výběr směrů k útoku. Místnost však byla i nadále prázdná a on nevěděl, odkud se hlas vzal. Oranžové sklo nebo křišťál, nebo co to vlastně bylo, o který se nyní opíral, byl na dotek teplý.

„Co byste si přál?“ zeptal se hlas.

Warren váhal. Protože se však v místnosti nebylo kam schovat, měl dojem, že tam nikdo není, takže řekl: „Nechápu.“

„Vysvětlím. Ale musíte se zeptat.“

„Zeptat na co?“ Warren poslouchal, ale nezaznamenal žádnou ozvěnu, která by mu naznačila, že hlas vychází z vedlejší místnosti.

„Na cokoli, co budete chtít vědět.“

„Proč tu jsem?“ Warren se odlepil od stěny a udělal krok do středu místnosti. Tam, jen sotva viditelný, byl v oranžovém skle hranatý stín, který by mohl být dveřmi. Když se k němu přiblížil, spatřil, že to skutečně jsou dveře, které byly k němu otočeny v úhlu, z něhož je bylo špatně vidět.

„Jste tady, protože tady chcete být.“

„Ne. Já jsem sem nepřišel sám. Vůbec jsem o tomhle místě nevěděl, takže jsem to asi nemohl chtít.“

„Merihim, Rozsévač moru, vám otevřel cestu.“

Warren opatrně prošel dveřmi. Vedly do další místnosti, stejně prázdné jako ta první. „Kde to jsem?“

„Tohle je Síň zbraní,“ řekl hlas. Nyní se zdálo, jako by vycházel ze středu vedlejší místnosti.

Warren se nad tou informací zamyslel. „A proč by mi Merihim otevíral dveře zrovna sem?“

„Musíte se dozvědět víc o tom, co musíte nalézt.“

„A co mám najít?“

„Balekorovo kladivo.“

Warrenovi se sevřelo nitro děsivým zmatkem, ale zároveň byl zvědavý. „A to je jako co?“

„Velkolepá zbraň. Před sto lety byla ztracena ve světě lidí.“

„A co umí?“

„Zabíjí. Ničí. Kladivo je jednou z nejmocnějších zbraní, jakou kdy Vegalok vytvořil.“

„A kdo je Vegalok?“

„Kovář Temné dílny,“ odpověděl hlas. „To jeho silná paže vykovala mnohé osobní zbraně Temných myslí.“

Warren se už chtěl zeptat, kdo jsou Temné mysli, ale bál se. „Řekni mi o tom Balekorovu kladivu ještě něco.“

„Co si přejete vědět?“

To Warrena zaskočilo. Nečekal, že sám dostane otázku. Dávalo mu smysl, že když hlas ví, jak se sem dostal, bude taky vědět proč.

„Řekni mi něco o historii toho kladiva.“

„Když ho Vegalok vyrobil, nabídl jej Passaparovi, Nositeli velkolepé zkázy.“

Démon, pomyslel si Warren. „Proč ho vyrobil?“

„Jako válečnou zbraň.“

„Proti komu?“

„Proti všem, s kým by si Passapar mohl přát válčit.“

„Kde je Passapar teď?“

„Mrtev. Dosud nebyl znovu oživen.“

Dosud nebyl oživen? Z téhle informace Warrena zamrazilo. I když bylo možné démony zabít, mohli znovu obživit? To by ho nenapadlo. Bojovat s nimi tedy bylo marné.

„Kde je to kladivo?“ zeptal se Warren. Musel přežít, a pokud Merihim podmiňoval jeho přežití tím, že kladivo najde, hodlal ho Warren najít.

„Bylo před staletími ztraceno v lidském světě,“ pokračoval hlas.

„Jestli to kladivo není tady, proč tu jsem já?“

„Protože jste přišel.“

Warren se rozhodl, že se nebude přít. Přešel k nejbližší stěně a vyhlédl ven na rozeklaný horizont města. „Tohle je svět démonů?“

Hlas chvíli neodpovídal. „Přijímám vaše označení těch, kdo zde žijí, termínem démoni. Už byl použit i dříve.“

„Ono existuje ještě jiné jméno?“

„Existuje mnoho jiných jmen. Pokud si přejete, můžete jim dát i nějaké nové.“

„Ne.“ Zlo s dalšími jmény jen více rostlo. Warren si to pamatoval z knih, které četla jeho matka. „Říkal jsi, že tohle je místo Temných myslí.“

„Ano.“

„Co je to ta Temná mysl?“

„Hodnost na žebříčku démonů. Démonický válečník musí zabít miliardy obětí, aby jí dosáhl.“

„A Merihim je Temná mysl?“

„Dosud ne. Ale je jedním z kandidátů.“

„A když Merihim získá Balekorovo kladivo, pomůže mu to tu hodnost dostat?“

„Ano.“

Tak to mu rozhodně pomůžu, uvědomil si Warren. „Budete jeho pomocníkem,“ řekl hlas. „Měl byste z toho mít radost.“

„Proč?“

„Protože Merihim by se mohl rozhodnout být štědrý.“

„A když se nerozhodne být štědrý?“

„Pak vás zničí.“

Warrenovi se obrátil žaludek, ale dokázal se ovládnout. Nevěděl, co by se stalo, kdyby se ve věži pozvracel.

„Co umí to kladivo?“ zašeptal.

„Ovládá temnotu,“ odpověděl hlas. „Sesílá spalující černý oheň, ovládá živly a otevírá brány do Stínu.“

„Do Stínu?“

„Místo, které leží mezi světy. Kdo vládne Balekorovým kladivem, může přivolávat mrtvé, aby bojovali po jeho boku.“

Tohle prohlášení, vyřčené jakoby mimochodem, Warrena ohromilo. A on byl požádán, aby se stal součástí něčeho takového? *Nebyl jsi požádán*, musel si připomenout. *Dostal jsi to rozkazem. To je něco jiného. A jestli to neuděláš, Merihim tě zabije a najde si na špinavou práci někoho jiného.*

Jen letmo pomyslel na to, zda by ho před démonem mohl zachránit Tulane a kabalisté, kdyby na to přišlo. Jakmile si však tu otázku položil, velmi o kladné odpovědi pochyboval.

„Váš čas zde se již krátí,“ řekl hlas. „Přestože vám cestu otevřel sám Merihim, ani on ji nemůže držet otevřenou dlouho. Musíte dokončit úkol.“

„Jak?“

„Pojďte.“ Jedna ze stěn místnosti se náhle rozzářila jasněji než ostatní.

Jakoby hypnotizovaný Warren přešel místnost a postavil se před stěnu.

Ve vzduchu před ním se zhmotnil obraz, jako by někdo pustil třídečko. Poznal válečné kladivo z knih, které četl v dětství. Vypadalo jako zbraň severanů, ale hlavice byla masivní – přes dvě stopy dlouhá a stopu vysoká a široká. Musela vážit několik set liber. Černý kov byl protkán krvavými nitkami. Většina vikinských kladiv měřila čtyři až pět stop na délku, ale topůrko Balekorovy zbraně měřilo nejméně osm. Mohlo být neobratné dokonce i pro Merihima.

Než si uvědomil, co dělá, Warren po kladivu sáhl. Z topůrka přeskočila zelená elektrická jiskra ještě před tím, než se ho stačil dotknout. Jeho ruka sevřela dřevěnou rukojeť, ovšem prošla skrz, aniž by se dotkla čehokoli pevného.

„Jste s kladivem spojen, Hladový,“ zahřměl hlas. „Nyní je najděte pro svého pána.“

Temnota se vrátila a vtáhla Warrena do sebe. Bránil se jí a snažil se ji zapudit. Jeho snaha vycházela z čistých reflexů, protože když se nad tím zamyslel, nechtěl ve věži zůstat. Chtěl jen mít kontrolu nad vlastním životem. Nebyl však dost silný, aby temnotu zastavil.

* * *

Když se Warren probudil, byl zmrzlý na kost. Slabě přes sebe přetáhl přikrývky, které na něm ležely, a

zoufale se pokoušel zahřát. V hlavě mu všechno zmateně vířilo a útržky jednotlivých myšlenek do sebe narážely.

„Doneste mu ještě jednu deku,“ řekl ženský hlas. „Úplně hoří.“

K Warrenovi dolehlo šustění, ale nedokázal otevřít oči, i když se snažil ze všech sil. Ucítil větší tlak na těle. To na něj položili další deku. Vděčně si ji přitáhl pod bradu.

„Byla jsi schopna s ním zůstat?“ zeptal se mužský hlas.

V ozvěně, kterou způsobovala místnost nebo jeho sluch, Warren poznal Tulaneho.

„Ne.“ To řekla Naomi. „Byla tam bariéra. Nedostala jsem se přes ni.“

„Myslíš, že se mu podařilo tam dostat?“

„Nevím.“

Warren drkotal zuby. Záda a nohy ho bolely od toho, jak se třásl.

„Má skoro sto pět¹⁵,“ řekl jiný mužský hlas. Warren měl pocit, že patří doktorovi, s nímž se setkal dřív. „Musíme ho dostat do alkoholové lázně, než ho ztratíme.“

„Bude v pořádku,“ řekl Tulane.

„To nevíš,“ oponoval doktor.

„Merihim se s ním nespojil, aby ho prostě zabil.“

„Démoni už zabili nespočet lidí. O jednoho víc, na tom už nesejde.“

„Ale on bude v pořádku.“

Něco se dotklo Warrenovy hlavy. Studilo to jako led. „Má sto šest,“ řekl Doktor. „Jestli mě nenecháte se o

¹⁵ Počítáno samozřejmě ve Fahrenheitech, jinak 40,5 stupňů Celsia (pozn. překl).

něho postarat, během pár minut umře. Už teď by mohl mít poškozený mozek.“

Warren nevěděl, co se stane, když se mozek přehřeje. Slyšel, že je vysoká horečka nebezpečná, ale nevěděl, co přesně dělá s mozkem. Uvažilo by ho to jako vajíčko? Nebo roztopilo jako vosk. Nebyl si jistý.

Tulane neochotně odpověděl: „Tak dobře. Udělej něco s horečkou.“

Warrena okamžitě chytilo několik párů rukou a vytáhlo ho z postele. Pokusil se bránit, ale byl moc slabý. Sundali z něj šaty a nesli ho přes jasně ozářenou místnost. Pak ho spustili do lázně s ledovou tekutinou. Zmocnila se ho nevolnost.

„Neměli jsme ho nechat jít až do světa démonů,“ řekla Naomi.

„On tam nešel,“ oponoval Tulane. „Zůstal tu.“

„Jeho tělo neodešlo, ale cítila jsem, jak odchází jeho mysl. Nestačila jsem mu. Už tak je dost nebezpečné do světa démonů jenom nahlédnout. Každý, kdo tam kdy byl, se vrátil šílený nebo duševně chorý. Neměli jsme ho nechat jít.“

„Naomi,“ řekl Tulane laskavějším hlasem, „Démoni ho ovládli. Je Merihimův otrok. Nemyslím, že bys byla schopna Warrena zastavit, ani kdybys chtěla.“

„Měla jsem chtít. To, co se mu stalo... je silnější, než s čím se kdy kdo z nás setkal.“

„Všichni žijeme v těžké době.“

„Ale my jsme na to byli vycvičení. Věděli jsme, že taková doba přijde. Warren ne.“

Na okamžik měl Warren dobrý pocit z toho, že se ho Naomi zastala. Pak však rychle vystřízlivěl a uvědomil

si, že zřejmě nebude mít možnost jí poděkovat, protože umře.

Dost, řekl Merihim. Tak slabý nejsi.

Démonův hlas rozšířil ve Warrenově hlavě agónii. Roztřásl se v rukou těch, kdo ho drželi, a téměř vylétl z vany. Všude kolem něj se ozývaly vyděšené výkřiky a nadávky.

„Má křeče!“ vykřikl doktor. „Držte ho, nebo ho ztratíme!“

Warren bojoval, ale ruce ho dál tlačily do ledové tekutiny.

Neudrží tě, rozkázal Merihim. Jsi silnější než oni. Osvobod' se. Jdi najít Balekorovo kladivo, než padne do rukou templářů.

Neschopen příkazu vzdorovat se Warren s novou silou vzepřel. Tentokrát cítil, jak z něj horečka spadla. Tělem mu projela síla, jakou nikdy nepoznal. Zvedl se z vany, máchl rukou, čímž od sebe odstrčil doktora i jeho asistenty, kteří skončili na podlaze.

„Zastavte ho!“ vykřikl Tulane.

Naomi vyskočila s rukou napřaženou před sebe.

Daleko rychleji, než by si pomyslel, že je schopen, jí Warren ruku chytil. „Ne,“ řekl.

Hleděla mu do očí a on ucítil, jak z ní sálá síla. Minule ho omráčila. Tentokrát ji zablokoval a nedovolil, aby došla až k němu.

„Ne,“ opakoval, tentokrát jemněji. Pustil jí ruku a dovilil jí ustoupit. Probudil se v něm další pocit. Neodolatelné volání, které ho pohánělo vpřed. „Musím jít.“

„Proč?“ ptal se Tulane.

„Kde mám oblečení?“ Warren vylezl z vany a rozhlížel se po místnosti. Nikde však šaty neviděl. Neviděl ani Kelli. „A kde je Kelli?“

„Nikam nejdeš,“ řekl Tulane.

„Kelli jsme uspali,“ řekla Naomi. „Když jsi dostal křeče, začala ječet, jako by to bolelo ji.“

Warren dál hledal oblečení. „Je v pořádku?“

„Nevím.“

A co když ne? Jestli se jí něco stalo, je to tvoje vina. Warren bojoval s vinou, kterou nyní cítil. Pak ji zahnal a soustředil se na nalezení šatů. Musely být někde tady.

„Řekl jsem, že nikam nepůjdeš.“ Tulane zastoupil Warrenovi cestu.

Vzteklý a s pocitem, že je omezován, se Warren proti muži obrátil. „Jdu, a jdu hned.“

„Přes naši mrtvolu,“ vyštěkl Tulane.

Místnost se okamžitě naplnila kabalisty vyzbrojenými jako bezpečnostní složky armády.

Nenech se jimi zastavit, rozkázal mu Merihim.

Warren se bezděčně přikrčil a udeřil levou rukou – tou porostlou zelenočernými šupinami – do podlahy. Jednal instinktivně a jednoduše dal průchod moci, která se v něm vzdouvala.

Po podlaze se rozběhly bledě fialové elektrické blesky a rychle dosáhly až k mužům. Když se jich dotkly, vyhodily je do vzduchu, aby všichni vzápětí v bezvědomí padli na zem.

Warren se znovu postavil, prudce se otočil a levou rukou chytil Tulaneho za límec košile a kabátu. Téměř bez jakékoli námahy ho zvedl do vzduchu a uvědomil si, že by ho dokázal hodit na druhou stranu místnosti.

„Jdu,“ řekl Warren. „A ty mě nezastavíš. *Nezastavíš.*“ Použil něco ze své staré síly, tu část, s níž vyrostl a kterou znal nejlépe. „Rozumíš?“

Tulane s jeho přesvědčivostí bojoval. Na čele mu vystoupil pot a jeho tvář zbrunátněla.

„To ten démon.“ Naomi se blížila ze strany. Objevila se ve Warrenově zorném poli, ale mluvila k Tulanemu. „Démon do něj pumpuje sílu. Nejsem schopna nic dělat.“

„Tak dobře,“ řekl Tulane. „Můžeš jít. Ale nech nás jít s sebou. Můžeme se toho hrozně moc naučit.“

Ne, řekl Merihim.

Warren s démonovou vůlí bojoval, ale bylo to těžké. I tak však stále zůstávala jedna jeho část, která si udržovala kontrolu.

„Můžu ti pomoci,“ řekl Tulane. Navzdory snaze vypadat navenek klidně z něj Warren cítil zápach strachu. „Co vlastně chceš dělat? Jít pěšky? Můžu ti dát auto.“

Nedovolíš mu jít, řekl Merihim.

Warren Tulaneho pustil. Muž se bezvládně zhroutil na zem. „Dělej si, co chceš,“ řekl Warren. „Ale dones mi šaty.“

* * *

O pár minut později oblečený a silný, Warren vyšel z domu kabalistů na velkou upravenou zahradu. Tulane už tam čekal s dodávkou.

Nemůžeš mi vzdorovat, člověče, řekl Merihim. *Mohl bych tě na místě zabít.*

Warren zavřel oči a na chvíli démonův hlas umlčel. Soustředil se na nutkání, které ho naplňovalo. Téměř okamžitě se mu v hlavě rozsvítil obraz.

Bylo to někde po proudu Temže. Budova byla velká a jaksi nesourodá, nyní navíc temná, protože město bylo odpojeno od elektriny. Podařilo se mu přechíst vybledlý název namalovaný na cihlové stěně.

HOLDSTOCK GLASSWORKS MANUFACTURING.

„Najdu vám, co hledáte,“ zašeptal Warren k démonovi. A věděl, že mluví pravdu. Příliš se Merihima bál, než aby ho neposlechl. „Ale sám to nezvládnú. Potřebuju jejich pomoc.“

Když démon neprotestoval, Warren se přidal k Tulanemu a Naomi v dodávce. Auto bylo plně naložené. Za nimi jelo ještě jedno. Společně vyjeli z brány a spěchali na silnici.

„Víš, kam jedeme?“ zeptala se Naomi.

„Jo,“ Warren si nevšímal Tulaneho děsivého pohledu. Vůdce kabalistů byl pro něj menší hrozba než démon a Warren v tuto chvíli věděl, že má dost sil se Tulanemu ubránit. I když plnil démonovu vůli, stačilo mu, že věděl, že se může zachránit. Tahle myšlenka ho uklidňovala.

„Kam?“ zeptal se.

Warren tu otázku přešel a díval se čelním sklem ven. V dálce viděl vysoké budovy Londýna.

„Warrene,“ zkusila to znovu Naomi.

„Ne,“ řekl jí. „Až to budete potřebovat vědět, dozvíte se to.“

„A co ostatní démoni?“ zeptal se Tulane. „Budeme před nimi v bezpečí?“

„Ne.“

„Tak to je šílené.“

„Můžete se vrátit.“

Tulane na něj chvíli hleděl, pak odvrátil zrak.

Warren se nenechal mužovým nepřátelstvím znervóznět. Daleko větší starosti mu dělalo, jak přežije blížící se setkání. Část prastarého kouzla, kterým byl nyní spojen s Balekorovým kladivem, mu zároveň říkala, že zbraň hledají i jiní. Nevěděl, jestli se dožije rána, ale byl odhodlaný udělat všechno, aby tomu tak bylo.

38.

Poslední zbytky světla zmizely za obzorem. Světlo jako by někdo vysál z oblohy a zbyla jen bezbarvá šed' a čern', dvě barvy, které přecházely jedna v druhou. Stejnými barvami, třebaže jaksi intenzivnějšími, začínala i rána, večer se však stmívalo velmi rychle.

Soumrak byl rovněž nejnebezpečnější částí dne. Byla to doba, kdy mnozí predátoři vycházeli z úkrytů a vydávali se na lov. Na mušku si brali napajedla a zvířecí stezky. Šli najisto tam, kde se zvířata shromažďovala.

Ukázalo se, že démoni mají stejné instinkty jako predátoři. A většina jejich kořistí se shromažďovala v budovách a kolem ohňů příliš malých, než aby dokázaly zahřát před chladem zimy.

Simon dřepěl skrčený ve stínu továrny nedaleko Queen Anne's Doks a pozoroval darkspawna a gremliny lovící na ulici. Viděl jen těla lidí a někteří z nich byli zabiti teprve nedávno. Zvedl se mu žaludek a on se jen s námahou ovládl, aby nezvracel.

Otočil se k řece a všiml si tří démonů u London Bridge. Na mostě byla spousta aut, mnohé z nich jen v podobě spálených vraků. Na hladině se kolébalo několik člunů a lodí, které společně tvořily zátarasu, jíž by bylo téměř nemožné proplout. Po březích se valila hustá mlha, hustší než bylo na tuto roční dobu obvyklé. Padal sníh, ovšem jen drobné tvrdé vločky, ne větší než knoflíky od košile.

Nad řekou kroužili krvaví andělé a čas od času se střemhlav snesli k některé z lodí. Téměř okamžitě se vrátili na oblohu, v drápech čísi tělo.

„Co s těma tělama dělají?“ zeptal se někdo.

„Asi je žerou,“ odpověděl mu kdosi.

Když se další krvavý anděl snesl k motorovému člunu, ten najednou přidal plyn a ujížděl pryč. Démon uprostřed pádu změnil směr a vydal se člun pronásledovat. Zařval a jeho pronikavý skřek byl jasně slyšitelný až k místu, kde se Simon ukrýval.

Z mostu se odrazili další tři krvaví andělé a rovněž vyrazili za prchající lodí. Zuřivě máchali křídly a rychle se k ní přibližovali.

Simon zvětšil přiblížení na HUDu a zaměřil na postavy, které zrovna zaujímaly na palubě člunu obrannou pozici. Posádka zvedla zbraně, ty však byly běžné vojenské lehké samopaly a automatické pistole, které démonům nic nedělaly. Kulky se od kůže démonů jen neškodně odrážely.

Krvavý anděl, bez ohledu na střelbu, přistál na palubě a začal posádku likvidovat. Několikrát se zablýskly drápy a lidé padali mrtví na zem.

Řidič člunu pustil kormidlo a skočil přes palubu. Zmizel pod hladinou těsně před tím, než člun narazil do nákladní lodě a vybuchl v podobě ohromné ohnivé koule. Zvuk výbuchu dolehl k Simonovi těsně poté, co hořící trosky začaly dopadat na hladinu.

Řidič se vynořil o několik yardů dál jen na tak dlouho, aby se mohl nadechnout, a pak se znovu potopil, aby odplaval o kus dál. Těsně nad hladinou mířil k místu, kde se muž naposledy vynořil, krvavý anděl. Když se plavec znovu vynořil, byl již démon připraven. Chytil ho

za hlavu a rameno, do něhož se mu hluboko zaryly drápy. Muž kopal a bojoval, ale bylo to k ničemu. Krvavý anděl si bez větší námahy odnášel kořist k temné obloze.

Zbytky lodě ještě nějakou dobu hořely, než se potopily ke dnu řeky. Po boku nákladní lodi se plazily plameny, ale kovový trup brzy hořet přestal. Během několika minut byla zase tma.

Nikdo z templářů nepromluvil. A démoni si dál brali lidská těla.

* * *

„Hladina klesá,“ řekl Wertham. „Je o pět, možná šest stop níž, než jak byla, než se otevřely pekelné brány.“

Spolu s malou skupinou templářů si Simon prohlížel Temži. Jejich cíl ležel blízko břehu a oni byli asi dvacet yardů od něj. Simon žádný rozdíl na hladině řeky neviděl.

„Určitě?“ zeptal se Naughton.

„Jo,“ odpověděl Wertham. „Posledních třicet roků na řece každý den rybařím. Nestrávil jsem celou dobu v podzemí jako někteří tady. Rybolov mě živil. A říkám vám, že řeka je níž, než by měla být. Musí to mít něco společného s tím, co dělají démoni.“

Neustále dostávali další zprávy týkající se měnící se krajiny kolem katedrály svatého Pavla. Burn – Spálenina, jak si templáři zvykli onen úkaz nazývat, každým dnem rostla a pohlcovala větší a větší plochu. Část jí už dokonce zasáhla Temži.

„Ty myslíš, že za to můžou taky démoni?“ zeptal se Naughton.

„Jiný důvod mě nenapadá,“ odpověděl Wertham.

„To není možné. I kdyby Spálenina mohla řeku ovlivnit, Temže teče do Severního moře. Nemůžou přece vysoušet oceán.“

Simon slyšel v mužově hlase, jak je nervózní. Nikdo z nich si nebyl jistý, co vlastně démoni můžou.

„A nemohli by třeba jenom vypouštět zdymadla?“ řekl Wertham. „Na Temži jich je čtyřicet pět. Kdyby je všechny zavřeli, mohli by snížit hladinu.“

„Zdymadla by nezavřeli,“ řekl Cedric Southard. Stejně jako Simon i Cedric byl mladý, ale byl to černoch a obvykle velmi tichý.

„A proč ne?“ zeptal se Naughton.

„Protože by lidem zavřeli poslední cestu z města,“ odpověděl Cedric. Jeho temně rudě a zlatě zdobená zbroj se ve tmě slabě leskla. „Řeka je ještě pořád nejrychlejší cesta z Londýna a vnitrozemí.“

Simon věděl, že je to pravda. Ale jestli nebyla zdymadla zavřená, museli přistoupit na fakt, že nejenže jsou démoni schopni vysoušet řeku, ale také světový oceán.

„A jestli vysuší řeku,“ řekl Cedric, „vtáhne to moře do vnitrozemí. Místo sladké vody budeme mít braktickou, sladkou a slanou smíchanou. Už tak s ní mají v nížinách problém.“

Tahle představa byla hrozná. Samotná změna prostředí tohoto rozsahu by zhatila veškerou snahu lidstva přežít. Moře jim dávalo spoustu jídla a bez vlhkosti, kterou oceány uvolňovaly do ovzduší, by polím brzy chyběla potřebná vláha. Obilí, dobytek i divoká zvěř

by vymřely. Sladká voda však byla ze všeho nejdůležitější.

Po pár minutách vážného mlčení se vrátili Derekovi zvědové, kteří jim oznámili, že mají ještě jeden problém.

„Našli jsme soukromé muzeum, kde by to prý mělo být,“ řekl Mercer. Byl malý a šlachovitý, dokonalý zvěd. „Ale někdo se tam dostal před náma.“

„Kdo?“ zeptal se Derek.

Templář byl tak znechucený, že se mu stáhl hlas. „Banda těch uctíváčů démonů – kabalistů.“

„Oni démony neuctívají. Studují je.“

„Kabalisté chtějí nechat démony žít,“ zavrčel Mercer. „Mně osobně to stačí, abych si je dal na seznam nepřátel. Nevěřím jim.“

„Pomohli lordu Sumerislemu sehnat informace, které potřeboval, aby mohl zorganizovat útok na katedrálu svatého Pavla.“

Mercer zaklel. „A čí krev se tam ráno vpíjela do země?“

Derek neříkal nic.

„Kabalisti s náma nebojovali ani neumírali,“ pokračoval Mercer. „To o něčem svědčí. Nejvíc ze všeho je zajímavá, jak si zachránit krk.“

Simon se ještě s kabalisty nesetkal, přestože už o nich slyšel. Nevěděl ani, co si má myslet. Všichni, kdo chtěli démony studovat, byli v jeho očích podezřelí.

„Dokonce se hyzdí, aby vypadali jako démoni,“ pokračoval Mercer. „Nosí jejich zbroj a jsou celí potetovaní. Někteří mají dokonce rohy. Ne takové, co se nasadí na hlavu, normálně jim rostou z hlavy. Někteří vypadají, jako by na sobě měli ještěří kůže, akorát že to je jejich vlastní, a ne oblečení.“

„A nemůžou se tak třeba jenom maskovat?“ nadhodil někdo. „Třeba jako mimikry.“

„A třeba se taky snaží démony uctívat,“ odsekl Mercer. „Já bych je prostě všechny pozabíjel.“

„A co dělají kabalisté v muzeu?“ zeptal se Derek.

„Já nevím. Je tam továrna. Než to před pár rokama zavřeli, byla tam sklárna, Holdstock Glassworks, myslím.“

Simon věděl, proč dělá přítomnost kabalistů Derekovi starosti. I když se zatím kabalisté drželi od templářů stranou – většinou – z vlastního studia toho o démonech věděli relativně hodně.

„Tak dobře,“ řekl Derek. „Jdeme se podívat, co tam ty kabalisty přilákalo.“

* * *

Templáři se drželi ve stínu vedlejší ulice a plížili se k řece. Cesta byla doslova zasypána mrtvými. Někteří tu byli už ode dne, kdy démoni přišli, ale jiní vypadali docela čerství.

O pár napjatých minut později Simon zaujal stanovenou pozici ve skupině a skenoval muzeum termovidením svého HUDu.

Hned vedle továrny, kterou zavřeli před dobrými třiceti lety, ale dosud nezrekonstruovali, stálo Turnbullovo muzeum, soukromá sbírka, kterou mohlo navštěvovat jen pár vyvolených. Z toho, co jim Derek řekl dříve, byl Geoffrey Turnbull něco jako dobrodruh, který cestoval po odlehlých koutech země a hledal vzácné artefakty. Jeho vkus byl, stejně jako celá sbírka,

velmi excentrický. Pozvaný host tu mohl stejně snadno najít scvrklou hlavu lovců lebek z Bornea jako keramiku Ašantské říše nebo mongolské mince.

Až donedávna však nikdo nevěděl, že Geoffrey Turnbull měl rovněž zálibu v tajemných učeních. Tuhle informaci templáři získali ze stejného dokumentu, z něhož se dozvěděli o prokleté knize Roberta Thorntona. Když to zjistili, nebyli z toho zrovna nadšení. Událost s knihou, která spolkla Bruce, byla stále ještě hodně živá.

Tady měli templáři najít kladivo, které údajně vykoval démon. V záznamu vztahujícím se ke zbrani bylo označeno jako Balekorovo kladivo. Mělo mít moc otvírat brány do světa démonů.

Templáři doufali, že by mohli jeho moc využít ve svůj prospěch. I kdyby to však nebylo možné, chtěli zbraň dostat do bezpečí, aby nepadla do rukou démonům.

Muzeum zabíralo spodní dvě patra šestipodlažní budovy. V horních čtyřech patrech pak byly kanceláře a skladiště. Jestli informace, kterou dostali, byla správná, měl Turnbull ještě jedno muzeum s ještě exotičtějšími artefakty ukryté v podzemním patře, o němž věděl jen on a stavitelé. Bohatství přinášelo privilegia a bohatí si mohli tajemství dovolit.

Na druhé straně ulice právě do továrny vešli kabalisté.

Simon se na ně podíval zblízka díky možnosti zvětšení na HUDu. Jejich vzhled ho okamžitě odpudil. Většina z nich vypadala jako sami démoni s implantovanými rohy a zbrojí z kůže démonů. Nedokázal v sobě k těmhle lidem najít žádné sympatie.

Pohled na dva konkrétní lidi mezi kabalisty připomněl Simonovi Leah Creaseyovou. Uvažoval, proč

mladá žena odešla z bezpečí templářského podzemí, ale uvědomil si, že ji mohli templáři odpuzovat stejně jako jeho kabalisté.

Derek zavolal zvědy a pak je znovu poslal napřed. Ti se přilepili ke stěně a vzápětí jim nad hlavami přelétl krvavý anděl. Pak se znovu dali do pohybu a pokračovali do budovy muzea.

Dveře muzea byly zajištěny silným řetězem. Rozbité okno nad nimi bylo smutným důkazem, že se do budovy už někdo vloupal. Od řeky se občas ozval výkřik.

Simon se nemohl zbavit myšlenek na lidi, kteří se pokoušeli dostat před démony do bezpečí. Nikdo z nich neměl pro boj s démony výcvik. *Ani pro přežití v zimě, bez elektriny*, dodal v duchu. I kdyby se některým podařilo nenechat se zabít démony, zimu nepřežijí.

Někteří z nich jsou možná i děti jako ty dvě, které zachránil. S tím se vnitřně nemohl smířit.

„Všichni uvnitř opatrně,“ nabádal je Derek. „Mohli by tam být nevinní.“

Templáři to vzali na vědomí. Pak Mercer sevřel v rukavici řetěz na dveřích, zatáhl a přetrhl ho. Sundal ho a rozrazil dveře směrem dovnitř.

39.

Warren vešel do tmy, která vyplňovala prostor továrny. Jeho fyzické smysly mu předaly obrazy vrstev prachu a dlouho opuštěného vybavení, zvuky větru vně budovy, řev démonů i jejich obětí, pach hniloby a kousavý chlad, který prostor prostupoval.

Byl to však jiný smysl, ten který v něm postupně rostl od chvíle, kdy opustili doupě kabalistů, který mu sděloval více informací, než by si pomyslel, že je možné. Tenhle nový smysl se však zároveň překrýval s jeho starými a vznikal zmatek.

Koutkem oka viděl stíny pracujících dělníků, kterých byla tahle továrna kdysi plná. Těžké ocelové kotle, v nichž se kdysi převáželo roztavené sklo, zářily třešňově červenou, zároveň však zůstávaly skryté ve stínu minulosti. Velké pece byly prázdné a zároveň žhnuly. Warren slyšel šepot hlasů, vtipy i nadávky smíchané s dusivým tichem ještě zesíleným vrstvou sněhu, která nyní halila budovu. Horko se mísilo s chladem tak intenzivně, že měl Warren nutkání sundat si kabát.

Minulost i současnost kolem něj ožívaly a vzájemně se prostupovaly tak dokonale, že se nedokázal soustředit na to, co je skutečné. Problém spočíval v tom, že skutečné bylo všechno. Jen to nebylo skutečné *ted'*. „Děje se něco?“ zeptala se Naomi. Warren se přinutil soustředit

na přítomnost, na zimu i na opuštěnou budovu. „Ne. Jenom se ujišťuju.“

„Víš, kde je kladivo?“ zeptal se Tulane. Warren to věděl. Pocit, který ho sem přivedl, se ve zmatku mezi současností a minulostí neztratil. „Pod náma.“

Ukázal k východní zdi, k té, co byla nejbližší šestipatrové budově na druhé straně ulice.

„Pod?“ Tulane pokynul mužům.

Ti se okamžitě rozptýlili a prohledávali prostor infračervenými brýlemi, namísto aby použili noční vidění, kterému se naučil Warren. Většina Tulaneho vojáků neměla schopnosti kabalistů. Byli vybráni díky zkušenostem a schopnostem manipulovat se zbraněmi. I tak už však někteří z nich nahlédli do tajů učení kabaly.

Warren zavřel oči. Okamžitě se mu v hlavě otevřela mapa skladiště. Viděl plán tohoto patra, jakoby z boku. Směrem od něj se přímo k severu rozběhlo zářící fialové vlákno. Pryč od místa, kde si byl jistý, že leželo Balekorovo kladivo. Sledoval, jak vlákno projelo dveřmi, pak dolů po schodech a do stěny ve sklepe.

V té žádné dveře nebyly, ale Warren spatřil kladivo v trezoru velkém jako pokoj, zabudovaném do vedlejší místnosti.

Warren otevřel oči a řekl: „Počkejte. Jsme ve špatném baráku.“

Tulane na něj hleděl. „Říkal jsi, že kladivo je tady.“

„Splet jsem se,“ řekl Warren, ale zároveň neměl tušení, jak se mohl splést.

Několik kabalistů si vyměnilo ustarané pohledy. Nikomu z nich se nelíbilo, že by se měli vrátit do města, natož do centra, kde byla aktivita démonů největší.

„A která budova je ta správná?“ V Tulaneho dotazu bylo slyšet podráždění.

„Hned ta vedle,“ řekl Warren. „Kladivo je v...“ Hlavou mu projela ostrá bolest, tak intenzivní, že ho na chvíli oslepila.

Přestaň! zahřměl mu v hlavě Merihimův hlas.

Warren se nebyl schopen udržet na nohou. Padl na kolena a zvracel. V hlavě mu bušilo, žaludek se svíral a on si všiml, že se nikdo neměl k tomu mu pomoci. Kabalisté ustoupili, jako by měl vybuchnout. Vzhledem k tlaku, jaký měl v hlavě, to nepovažoval za úplně vyloučené.

Jeden z členů ochranky se vrátil k Tulanemu a řekl mu, že sklep je prakticky prázdný a že tam není ani stopy po žádném kladivu ani jiném nástroji.

„Není to tahle budova,“ řekl Tulane. „Je to ta vedle.“

„V muzeu?“ Muž vypadal zmateně.

Naomi dál Warrena pozorovala. Cítil na sobě její pohled.

Do muzea nemůžeš, řekl Merihim. *To místo je přede mnou chráněno. A nyní i před tebou.*

Tulane s ochrankou už se obracel k odchodu. *Zastav je!*

Bolest zvedla Warrena na nohy. Namířil před sebe levou ruku, tu porostlou démonovými šupinami, a uvolnil ze sebe moc. Před dveřmi ze země vyrostly plameny a zastavily Tulaneho i jeho muže.

„Ne,“ rozkázal Warren chraptivě a jen on věděl, že tohle byl Merihimův hlas, ne jeho.

Ochranka přiložila pušky k rameni a připravila se vystřelit. Warren věděl, že stačí jedině Tulaneho slovo a udělají přesně to, co se chystali udělat.

„Tamtudy jít nemůžete,“ řekl Warren. „Je to tam chráněné.“

Tulane si Warrena prohlížel a Warren mu téměř četl myšlenky. Tulane zvažoval, zda má nařídít mužům, aby vystřelili.

„Jestli jim ten rozkaz dáš,“ zašeptal Warren hrozivě, „nedožiješ se ani toho, aby ses přesvědčil, jestli trefili.“

Tulane se zamračil. Rozkaz k palbě však nevydal.

„Můžeme se k tomu kladivu dostat odsud,“ řekl Warren.

„Jak?“

„Sklepem. Tam to chráněné není.“ V hlavě mu bušilo a on cítil, jak v něm bublá Merihimova moc. Warren se otočil ke dveřím vedoucím do sklepa. Na okamžik ho napadlo, že by ho teď mohl Tulane zabít, ale pak za sebou uslyšel kroky.

* * *

Schody do sklepa se stáčely do místnosti skoro stejně velké jako ta nahoře. Pach hniloby a staroby tu byl ještě silnější.

Warren opět poněkud jistěji kráčel ke stěně. Ta byla až na pár prasklin naprosto normální. Naproti ní stála ohromná pec, nyní chladná a temná.

Musíš si pospíšit, řekl Merihim. Naši kořist se vydal hledat ještě někdo.

„Kdo?“ zeptal se Warren.

Nezatěžuj se jimi. Soustřed' se na úkol.

Warren si stěnu prohlížel, neviděl však ani vchod, ani tajné dveře. Opřel se dlaněmi o kámen a maltu. Cítil

na druhé straně stěny kladivo, i když nevěděl, jak je to možné.

„Jsi si jistý, že je to kladivo tam?“ zeptal se Tulane.

„Jo.“

Tulane štkl na své muže rozkaz. Polovina hodila zbraně na záda a přistoupila ke stěně s noži, brzy ovšem bylo zřejmé, že se přes zeď rychle nedostanou.

Vedle Warrena se náhle objevila Kelli. Už několik hodin nepromluvila ani slovo. Ve tváři neměla žádné emoce. Jedinou známku zájmu o to, co dělají. Warren ji vzal za ruku a stiskl ji. Doslova hltal její teplo.

„Uvědomuješ si, co jí děláš?“ zeptala se Naomi tiše.

S pocitem, že by se měl bránit, Warren odpověděl: „Já jí nic nedělám.“

Naomi si ho prohlížela temnýma očima. „Kdybys ji neovládal, nebyla by tady.“

„A nebýt Malcolma, nepotkal bych vás,“ řekl Warren. Malcolm odešel z domu někdy během testů. Warren předpokládal, že se vrátil do Londýna nebo měl jiné povinnosti v domě. „Nebýt tebe a Tulaneho, tak bych nebyl tady.“

„Byl bys tady,“ řekla Naomi. „Sem tě zavedl démon.“

Jeden z mužů z ochranky řekl části týmu, aby se vrátila nahoru a hledala nějaká kladiva a dláta, cokoli, čím by mohli tu zeď zbourat.

„Možná že by mě sem démon přivedl, i kdybych vás nepotkal,“ připustil Warren.

„Za námi jsi přišel z jiného důvodu.“

„Z jakého?“ Warren se cítil frustrovaný. Celý život mu někdo něco diktoval. Nejdřív rodiče. Pak pěstouni.

Nakonec to byli spolubydlící se všemi jejich potřebami a opovržením.

Naomi zavrtěla hlavou. „Já nevím.“ Odmlčela se. „Slyšíš Merihima?“

Warren zaváhal.

„Slyšíš, že ano? Slyšíš jeho hlas.“

„A když, tak co?“

„Nevím. Nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by uměl mluvit s démony.“

Warren se tomu hořce zasmál. „Ale dyť vám přece o nic jiného nejde než s nima mluvit.“

„To není pravda. Chceme se naučit jejich tajemství, to ano. Ale mluvit s démonem, naslouchat mu bez potřebných ochranných opatření, to je nebezpečné. Tohle je jasné ze všeho, co jsem kdy studovala. Naše literatura a kultura jsou plné mužů a žen, kteří zaprodali duši démonům. Myslíš, že je to fikce?“

Warren znervózněl. „Já jsem ale neuzavřel žádnou dohodu ani smlouvu, nebo tak něco.“

„Jsi si jistý?“ Naomi se na něj upřeně podívala. „Když jsi hořel, když jsi padal, myslíš, že není možné, že jsi to udělal?“

Warren si na nic z toho nepamatoval. Všechno se stalo až moc rychle a bylo to plné bolesti.

„Někde ve všem tom zmatku a bolesti,“ řekla Naomi, „jseš si jistý, že jsi nepožádal, aby tě *něco* zachránilo?“

„Ne. Něco takového bych si pamatoval.“

„Skutečně?“ Naomi se nadechla. „Démoni jsou vychytrálí, Warren. Taková je jejich povaha.“

„A vy chcete být jako oni,“ osočil ji.

„Ne. My chceme pochopit, jak používají svou moc. S ní bychom dokázali spoustu dobrého.“

Warren se na ni ušklíbl. „Tak proto jste tu? Abyste konali *dobro*?“ Zavrtěl hlavou. „Všichni se snaží urvat něco pro sebe. Nejde o moc. Jde o moc nad ostatníma. To Tulane chce.“

Jestli Tulane jeho obvinění slyšel, nedal to znát. Muži, kteří šli prve nahoru, se vrátili s několika kladivy a tyčemi. Znovu se opřeli do stěny a rychle z ní odsekávali kameny.

„Nemusíš tomu čelit sám,“ řekla Naomi.

Warren sevřel pevněji Kelliinu ruku. „Nejsem sám.“

„Kdybys ji neovládal, nebyla by tady.“

„Já ji neovládám.“ Warren se podíval Kelli do prázdné tváře a viděl, že ona se dívá skrz něj. V uších mu znovu zněla Georgeova slova.

„Ale ano,“ odpověděla Naomi. „A mohl bys ji zabít.“

Stejně už je mrtvá, řekl si Warren. *Nikdy se nedostane z města. Je moc slabá*. Pak ucítil za své myšlenky pocit viny. Stále se však necítil provinile za to, že je tu s ním. Celý život byl sám. Když měl nyní moc to změnit, neviděl důvod, proč to neudělat.

„Ty ji chceš zabít?“ zeptala se Naomi.

Warren se od ní odvrátil a zadíval se do oblaku prachu, který viděl u stěny. Držel Kelli za ruku a bál se ji pustit.

„Bojíš se,“ řekla Naomi.

Warren ji ignoroval.

„Vidím to na tobě,“ pokračovala.

Warren se na ni podíval a zeptal se: „A ty mi chceš říct, že se nebojíš?“

„Ne, to neříkám. Pravda je, že se bojím. Ale část mne se začíná bát i o tebe.“

Warren cítil, jak se v něm po jejích slovech probouzí škodolibá radost. Ta však zmizela v okamžiku, kdy jeden z mužů u zdi prostrčil hlavu na druhou stranu dírou, kterou právě vyhloubili.

„Jsme tam,“ řekl muž. „Je tam nějaká místnost. Plná bordelu.“

Warren zahořel vzrušením. Pustil Kelli ruku a rozběhl se k díře. Na druhé straně cítil Balekorovo kladivo. Bylo mocné, až ho to omračovalo.

Tulane tam byl první. Kabalista sáhl do kapsy a vytáhl baterku. Rozsvítil ji a nahlédl do místnosti. Pak ustoupil a kývl na velitele ochranky.

„Zvěštete to.“

Warrenovu pozornost upoutaly škrábavé zvuky. Na chvíli si myslel, že přichází z místnosti za zdí. Pak si uvědomil, že je to trik, ozvěna způsobená velikostí téhle místnosti. Otočil se na druhou stranu k peci.

Škrábání nabylo na intenzitě. Vycházelo z duté část pece. Rovněž několik mužů z ochranky se k peci otočilo a namířilo na ni zbraně.

Náhle se za Warrenem rozsvítilo světlo. Otočil se k díře a místnosti za stěnou a spatřil, jak do ní právě vešla postava v kovu.

Nelidská hrdla vydala strašlivý řev.

Warren se prudce otočil zpátky k peci právě včas, aby viděl, jak komínem do místnosti vtrhli démoni. Tihle vypadali jako hmyz a řinuli se dovnitř v ohromném množství a ihned vytvořili bojovou formaci.

Jdi pro kladivo, rozkázal Merihim.

Poháněn bolestí se Warren znovu otočil k díře ve stěně a instinktivně dal ruku před sebe. *Zatlačil* a ucítil, spíše než spatřil, vlny téměř viditelné síly, které mu nyní proudily z ruky.

Stěna vybuchla a propadla se dovnitř v oblaku prachu. Postava v brnění byla odhozena na druhou stranu. Warren prošel, zatímco démoni se vrhli na kabalisty.

40.

Z temnoty Turnbullova muzea si Simona prohlížely vyděšené oči. Díval se do nich přes mušku bolteru a krevní oběh mu rozléval adrenalin po těle. Všichni templáři byli připraveni k boji.

„Nestřílejte!“ vykřikl Derek. „Nestřílejte! To jsou civilisti!“

Simon sklonil zbraň a rozhlížel se po muzeu. Měsíční světlo bylo tlumené poletujícím sněhem a zaprášenými okny oken a případní uprchlíci skrývající se v budově by byli těžko vidět. Tedy nebýt nočního vidění zakomponovaného do HUDu. Simon by se však vsadil, že lidi v budově jeden druhého skoro nevidí. Nevěděl, co si o nich má myslet, protože na rozdíl od nich přišli dveřmi.

Otevřenými dveřmi dovnitř padal sníh, bílý na temném pozadí, a pak téměř okamžitě tál na podlaze. Se sněhem dovnitř vnikal i chlad, daleko vlezlejší a kousavější, než když byly dveře zavřené. Několik lidí, kteří našli v muzeu úkryt, si přitáhlo kabáty a deky těsněji ke krku. Simon jich tu viděl nejméně tři tucty, ale byl si jistý, že po budově jich bude rozptýlených ještě víc.

Derek zvedl ruku a zmrazil templáře uprostřed pohybu. Pak zaklel, rozzlobený okolnostmi, které mu přivedly do cesty civilisty.

„Co to ti lidi dělají?“ zeptal se někdo.

„Schovávají se,“ odpověděl někdo jiný.

Derek udělal krok dopředu a dal ruku dolů. Ozval se jeho hlas zesílený zbrojí. „Lidi, tady nemůžete zůstat,“ řekl.

Simon věděl, že si Derek vzpomněl, k čemu došlo v Thorntonově domě s knihou. I kladivo, které hledali, by mělo mít jakousi moc. Všichni lidé v budově by byli v nebezpečí, kdyby zůstali.

Hubený, asi padesátiletý muž, již šedivý a shrbený věkem, se postavil. „Ale ven jít nemůžeme. Tohle je jediné bezpečné místo, které jsme našli. Démoni dovnitř nechodí.“

Simon se rozhlédl a všiml si, že tu na rozdíl od ulice nejsou žádná mrtvá těla. Neviděl ani známky násilí nebo boje. Většina sbírek byla již dávno pryč a zbyly po nich jen prázdné police a vitríny, ty však byly neporušené. Možná tu před časem přišli řídit zloději, ne však démoni. Všude bylo dost místa pro provizorní lůžka.

„Muzeum musí být chráněno,“ řekl Derek na soukromém kanálu ostatním. „Někdo na budovu seslal kouzlo a proměnil ho v jakousi svatyni.“

„Vy jste ti rytíři?“ zeptal se muž tiše. V jedné ruce držel dlouhý kuchyňský nůž, zároveň však musel vědět, že proti jejich zbroji ani proti démonům by mu nepomohl. „Jste Artušovi rytíři kulatého stolu? Přišli jste v časech nouze?“

Simon neodpověděl, ale vzpomněl si na chlapce, který se ho ptal na stejnou věc. Tyhle příběhy, třebaže z velké části zapomenuté, nyní znovu vyplouvaly na povrch. To ho překvapovalo.

„Vždycky mi říkali, že se Artuš Pendragon jednoho dne vrátí,“ pokračoval muž s nadějí v hlase. „Až ho bude Anglie nejvíc potřebovat, znovu pozvedne Excalibur.“

Podíval se na templáře. „Přišli jste nám pomoci?“ Derek zaváhal a pak řekl: „To je jenom pohádka. Nic takového nejsme.“

„Aha.“ Muž se znovu nahrbil a přetáhl si roztřepenou deku přes ramena.

Za dveřmi řvali démoni. Simon zavřel dveře, aby zachoval, co ještě zbylo z tepla uvnitř muzea. Tihle lidé vypadali hrozně zranitelně.

„Máte nějaké jídlo?“ zeptala se jakási žena. „Jídlo je těžké sehnat.“ Po tvářích jí tekly slzy. „Nechci pro sebe, jenom pro svoje kluky.“ Odhrnula deku a ukázala dva chlapce schované pod ní. Oba vypadali vyděšení k smrti. „Nemůžu se dívat, jak mají hlad, a my už teď máme hlad několik dní.“

Simon zastrčil bolter a sáhl pro zásoby, které si s sebou nosili do akce v kapsách určených pro munic. Měl energetické tyčinky a sojové náhražky. Templáři nosili samoohřívačky, jenom když šli mimo město.

„Není toho moc,“ omlouval se. Přidal nádobu s vodou, která byla napojena na hadičku vedoucí do obleku.

Žena se na něj vděčně usmála a pak se rychle začala o to málo dělit s ostatními rodiči, kteří zde měli děti. Všechno bylo pryč až moc rychle.

Ostatní templáři se rovněž vzdali zásob.

„Jste banda tupců,“ vyštěkl Mercer. „Jestli zůstanem někde trčet a pár dnů se nebudeme moct vrátit, budete mít hlad.“

„Já se bez jednoho nebo dvou obědů obejdu,“ řekl Wertham. „Nenechám tady přece děti o hladu.“ V jeho slovech bylo cítit neskrývané emoce. „Tohle nedělám. A

v životě by mě nenapadlo, že to po mně někdo bude chtít.“

Několik dalších templářů se při jeho slovech zastydělo a i oni se vzdali zásob. Byl mezi nimi i Derek. Jen Mercer a tři další se dělit nehodlali.

„Na vašem místě bych doufal, že se o tom nedozví převor,“ vyhrožoval Mercer.

Derek se k němu otočil. „Jestli se to dozví, budeme vědět, kdo mu to řekl.“

Mercer drze vydržel velitelův pohled a pak se odvrátil.

„Dostanete nás odsud?“ zeptal se muž.

„A kam byste šli?“ zeptal se Derek.

„Já nevím. Není to jinde bezpečnější?“

„Ve městě ne.“

„Tady zůstat nemůžem,“ řekla jiná žena. „Démoni dovnitř nejdou, ale to neznamená, že nemůžou čekat venku. Když vyjdem ven zkusit sehnat jídlo, loví nás. Zůstat tady znamená umřít pomalu.“

„Na pobřeží,“ řekl Derek. „Pořád ještě jezdí lodě, které odváží uprchlíky do Francie.“

Muž zavrtěl hlavou. „To bychom nikdy nezvládli. Ne takhle oblečení a v tomhle stavu. Jsme moc slabí.“

Simon se na lidi díval a cítil se hrozně. Všichni v muzeu byli odsouzeni k záhubě, byli obětí vlastní slabosti a potřeb. Zůstat v muzeu se rovnalo pomalé, hrůzostrašné smrti, které nakonec nikdo neunikne.

Pokud nezemřou v příštích několika minutách, neubrání se myšlence.

„Je mi líto,“ řekl Derek. „Rádi bychom vám pomohli. Ale nemůžeme. Máme své rozkazy.“

„Patříte k armádě?“

„Ne.“ Derek se odmlčel a odvrátil se od muže i ostatních nešťastníků. „Bylo by lepší, kdybyste teď odešli. Bezpečnější.“

„Nemůžeme. To po nás nemůžete chtít. Máme tu staré lidi i děti.“

„Je mi líto.“ S těmi slovy Derek vyrazil do zadní části muzea. Podle nákresu budovy, který měli, by právě tam měl být vchod do sklepa.

Simon se pokoušel nemyslet na lidi, kteří zde jen tak tak přežívali ve tmě a zimě, a na skutečnost, že představovali potenciální nebezpečí pro všechny. Vyrazil za Derekem. Uvažoval, co by asi dělal jeho otec, a přál si, aby se ho mohl zeptat.

* * *

„Myslíš, že je to tu fakt magicky chráněné?“ zeptal se Wertham, zatímco sestupovali ze schodů do sklepa.

„Já nevím,“ řekl mu Corrigan. „Už jsem o takových věcech slyšel, ale nevím, jestli to je možné.“

Simon to taky nevěděl a uvažoval, jestli to mohla být součást ochrany proti démonům, která byla vytvořena i kolem templářského podzemí.

„Ochrana k ničemu není,“ zavrčel Mercer. „Démoni znají způsob, jak kouzla obejít. Ještě nic, co kdo vymyslel, nefungovalo dlouho.“

Simon se snažil na to nemyslet a dál zůstával ostražitý. Sklep byl velký, plný krabic a beden obsahujících zbytky sbírek, které kdysi byly vystaveny nahoře v muzeu. I zde se usadilo několik zoufalých

Londýňanů, ti si však po příchodu templářů rychle posbírali věci a zamířili o patro výš.

Ani oni nám nevěří, uvědomil si Simon. To ho trápilo víc, než by si kdy připustil.

Derek nějakou dobu stál u západní stěny. „Mělo by tu být nějaké tlačítko. Aha, tu je.“ Stiskl cosi ve zdi.

S pomalou a lehkou elegancí se deset stop široká část zdi otočila o devadesát stupňů a vytvořila dva vchody vedoucí do tmavé místnosti za ní. Templáři sešli po točitém schodišti a brzy došli k dalším dveřím.

Tyhle byly popsány symboly. Dokonce i Simon, jehož magické schopnosti byly ubohé, cítil moc, která dveře držela zamčené.

Musí to vyplňovat celou místnost, pomyslel si.

Derek dveře zkusil otevřít, ale nešlo to. Ustoupil a zavolal Werthama. „Tyhle by měly být tvoje specialita.“

„Měly by,“ souhlasil Wertham. Sundal si rukavice, položil na kovové dveře obě dlaně a pak začal odříkávat. S jeho slovy začaly symboly zářit. O necelou minutu později se petlice, které dveře držely, s kovovým zaskřípěním odsunuly.

Wertham dveře chytil a otevřel je. Pak ustoupil z cesty. Matně rozeznávali police plné artefaktů. Simon viděl obrysy zbraní, uměleckých děl, modelů, váz a jiných křehkých věcí, které majitel muzea nashromáždil za léta práce a odhodlání. Muži zjevně na tom, co dělal, nesmírně záleželo.

Téměř okamžitě Simon spatřil ve tmě pohyb. Přepnul ze zesilovače světla na infračervené a všiml si díry v zadní části místnosti, protože ta jemně zářila vyšší teplotou než zbytek stěny.

Dírou sem dolehl řev démonů. Simon nezřetelné obrysy zvětšil a spatřil tucet démonů útočících na skupinu kabalistů, kteří se právě dávali na útěk.

„Pozor!“ vykřikl Mercer a tasil meč. Vešel do místnosti po Derekovi, který šel okamžitě pro kladivo zavřené ve zvláštní prosklené skříni na stěně.

Balekorovo kladivo se rozzářilo sytě fialovou, jako by ho někdo probudil ze spánku.

I ostatní templáři tasili zbraně. Ani neměli čas se seřadit. Simon dírou viděl, jak se k nim řítí mladý černochoch. Byl oblečený v černém, ale neměl rohy ani tetování jako ostatní kabalisté, kteří byli s ním.

Než se kdokoli z nich mohl připravit, vymrštil mladý černochoch před sebe ruku. Simon viděl, jak se vzduch téměř nezmatelně zavlnil a pak neuvěřitelná síla rozmetala stěnu na kusy.

41.

Simona zasypaly kameny a malta, ovšem ještě předtím byl odmrštěn dozadu. Rozpažil a vrazil do jiného templáře. Oba se skáceli na zem, sražení vlnami ohromné síly, které se prohnaly sklepem.

„Zpátky,“ zařval Derek. „Zpátky po schodech, jsme tu v pasti!“

Simon se zvedl na nohy, pevně sevřel meč a zadíval se dírou zející ve stěně. Sklep zde evidentně přiléhal ke sklepení budovy stojící na druhé straně ulice. Zeď, která je spojovala, byla rozmetána po podlaze.

Do sklepa se přiřítili kabalisté a přidali do koktejlu zmatku přísadu smrtelného nebezpečí. Několik templářů na nově příchozí namířilo ruční zbraně a drželi si je od těla, protože si nebyli jistí, jestli útočí s démony, nebo se sami brání jejich útoku. Odpověď přišla záhy, když démoni vystřelili a dva kabalisté se skáceli k zemi. Členové ochranky se skryli za zbytky zdi a opětovali palbu, to však rozzuřené démony nezastavilo.

Simon už držel bolter namířený před sebe na černě oblečeného muže, který před chvílí rozmetal zeď. Muž byl mladší, než si Simon zpočátku myslel. Pak Simon spatřil, že pěst čouhající muži z rukávu je porostlá šupinami. Vypadalo to, jako by někdo sundal kůži ještěrovi a transplantoval mu ji.

„Pomozte nám,“ vykřikl vysoký kabalista a skryl se. „Démoni nás přepadli.“

„Nechte je projít,“ rozkázal Derek.

Templáři vrčeli a kleli, ale nechali projít kabalisty za sebe a znovu namířili proti démonům zbraně. Muži z ochranky se postavili vedle nich. A démoni útočili dál.

„Mercere,“ zařval Derek. „Dostaň ty lidi pryč. Všichni ústup. Tady s nima nemůžeme bojovat.“ Mercer vyběhl po schodech.

Derek v obou rukou svíral Balekorovo kladivo a i on sprintoval k východu. Poháněl své muže a tlačil je před sebou, zatímco hordy démonů na něj tlačily zezadu.

Sklepem se míhaly střely démonů. Ze Simonovy helmy odlétly jiskry, jak se o ni rozstříkl jakýsi druh paprsku. Síla zásahu jím zamávala, ale udržel se na nohou.

„Dereku!“ zařval Mercer shora. „Dveře jsou zavřené! Je to zaseklé, neotevřu to! Nemůžem ven!“

Simon uvažoval, jestli dveře zatarasili lidi, kterým řekl, aby odtud odešli. Neměl by jim to za zlé.

„Tak je nějak otevřete!“ zavolal Derek odpověď.

„Wertham to zkouší!“

Simon se protlačil prchající vlnou kabalistů. Muž v černém, který způsobil, že se stěna rozbila, se nyní prohnal kolem něj a zjevně hledal nejrychlejší cestu ven.

„Dereku,“ řekl Simon, když viděl, jak se démoni blíží. Postavil se před kabalisty, udělal ze sebe snadný cíl a vytvořil jim zbrojí jakýsi štít. „Neutečem. Není čas. Jestli nás tu démoni zavřou, po jednom nás zlikvidují. Nemůžem tu zůstat.“

Derek se postavil vedle Simona.

„Asi je čas, abychom se začali bránit,“ řekl Simon. Zvedl meč i bolter. „Život, nebo smrt, z tohoto boje neutečem.“

„Tady!“ zařval Derek. „Řadu! Postavíme se jim!“

Vyděšený a adrenalinem napumpovaný Simon využil zlost, která se v něm vařila. Tohle možná nebyli démoni, kteří mu zabili otce, ale byli to démoni jako oni. Byl připravený.

Derek na něj blikl na soukromém kanálu na HUDu. „Nesmíme si nechat vzít to kladivo. Za žádnou cenu.“ Simon odhodlaně přikývl a zavrával při další salvě paprsků, která přišla skrz rozbořenou zeď. „Ale zůstat tady taky nemůžem.“

„Já vím.“ Derek si hodil kladivo přes rameno a tasil meč. „Útok!“

Templáři se jako jeden muž vyřítili do místnosti, kde našli kladivo, přeskakovali těla mrtvých a raněných kabalistů, z nichž na zem vytékala krev. Bojové výkřiky, zesílené zařízením ve zbrojích, se odrážely od stěn sklepa. S démony se střetli ani ne stopu od díry ve zdi.

Do nejednotné řady démonů vrazila jednolitá vlna templářů. Jen na okamžik se démoni drželi, pak byli srazeni k zemi. Vylepšené zbroje templářů měly navrch.

Simon vrazil bolter do tváře jednomu démonovi a stiskl spoušť. Démonova hlava se rozlétla na kusy a Simona postříkal její obsah. Simon se otřel, máchl mečem a zabodl ho hluboko do těla jiného démona.

Je jich moc, křičela na něj jeho mysl. *Ale už teď jich je o dva méně*, odpověděl té vyděšené části sebe sama. Zároveň byli před ním tak namačkaní, že nemohl minout. Stačilo bojovat dál.

Kov řinčel o kov, jak zbraně templářů dopadaly na zbroj, kterou měli démoni na sobě, a na zbraně, kterými se oháněli. Několik démonů již leželo na zemi, někteří mrtví, jiní smrtelně ranění a ječící strachem. Templáři je bez milosti dorazili, stejně jako by to démoni udělali s

padlými templáři. Pohled na scénu byl strašlivý, bylo to jako nahlédnout do nejhlubších hlubin pekelných.

Simon byl neustále v pohybu a díky HUDu měl přehled o pozicích ostatních templářů. Snažili se zůstat pohromadě, ale uprostřed zuřivého boje to bylo nemožné. Simon natáhl ruku s mečem a vykryl ránu sekerou. Pak přiložil bolter k zátylku jiného démona, který zrovna útočil na ležícího templáře, a stiskl spoušť.

Démonova hlava se rozlétla na kusy, ale když se netvor zhroutil, spatřil Simon, že přišel pozdě. Démonovi se už podařilo zabodnout ležícímu templáři do hrudi kopí. Kolem místa, kde prošlo zbrojí, probíjela elektřina i prastaré síly, mezi nimi vytékala krev. Padající démon templáře zalehl.

Simon zvedl nohu a prudce odkopl dalšího útočníka. Pak se sklonil k padlému templáři, jen aby se ho dotkl a mohl si prohlédnout grafy jeho životních funkcí.

Do jeho zbroje však přešly jen rovné čáry, které potvrzovaly, čeho se obával. Žádný puls. Ani dech. Muž byl mrtvý.

„Simone, pozor!“ Derek máchl mečem shora dolů a srazil kopí, které mířilo Simonovi přímo na srdce. Démon, který výpad provedl, byl brutální netvor téměř dvakrát tak velký jako Simon.

Démon máchl ohromnou pěstí a zasáhl Dereka naplno do obličeje. Kdyby nebyl ve zbroji, rána by ho zabila. Takhle Derek jen odletěl ke stěně téměř dvacet stop za ním, napůl v bezvědomí a na okamžik přesvědčen, že omdlí. Zhluboka se nadechl a následky rány ze sebe setřepal.

Mezitím se do boje vrátil Simon. Se všemi končetinami a zbraněmi míhajícími se kolem a s paprsky

zanechávajícími na zemi, na stěnách i na stropě spálené šmouhy bylo nemožné říct, kdo vyhrává.

Simon máchl mečem a zabořil čepel do silných svalů na darkspawnově krku a hrudi. Meč se zasekl v ráně a démon se ho z posledních sil pokusil probodnout mečem. Simon ho odkopl a snažil se osvobodit zbraň z umírajícího netvora.

Než se mu to podařilo, odstrčil jiný darkspawn raněného druha stranou a namířil Simonovi na tvář pistoli. Simon se pokusil uhnout, ale nestačil se dostat mimo palebnou dráhu včas. O helmu se mu rozstříkla odporná, žluč připomínající zelená tekutina následovaná oblakem bílého kouře, který mu částečně zahalil výhled.

Simon na okamžik pustil meč, sevřel pravou ruku v pěst, vytočil boky a dal veškerou sílu do rány, kterou zasáhl darkspawna do krku. Kostí zapraskaly a zlomily se.

Démon dvakrát zachrčel, zavrával dozadu a zoufale se snažil nadechnout. Simon ho zasáhl ještě dvakrát a serval mu z obličeje kožnatou vrstvu a odhalil lebku.

Pak si všiml démona, v němž stále ještě vězel jeho meč, přikročil k němu, zapřel se mu nohou o hrud' a škuibl. Meč vyjel z rány. V tu chvíli zaznamenal Simon, že tekutina, kterou ho démon zasáhl, mu naleptala zbroj.

„Integrita zbroje,“ řekl Simon a zároveň už si vybral dalšího démona.

„Integrita zbroje 83 procent,“ odpověděl počítač.

„Identifikuj látku na zbroji.“ Simon zabodl meč do démonových zad a doufal, že někde tam je srdce. Fyziologie démonů byla jiná a k tomu nebyli všichni stejní.

„Látka neznámá. Dosud nezaznamenaná.“

Nové zbraně nebo staré, které jsme ještě neviděli? uvažoval Simon. Démon, na kterého zaútočil, se pokusil otočit. Simon levou rukou zablokoval jeho pokus namířit na něj pistolí a pravou trhl mečem. Páteř povolila s hlasitým prasknutím. Dolní část těla démona byla nyní ochrnutá a démon se svalil na zem. Simon ho střelil do tváře a zabil.

„Jdou další!“ vykřikl někdo.

Simon se vrhl na dvojici gremlinů, kteří zatlačili k rozbořené zdi nějakého templáře. Jeden z nich mu držel meč v lapači. Druhý střílel z pistole ohnivé projektily, které zanechávaly na Simonově HUDu přízračné šmouhy.

Simon chytil jednoho z gremlinů pod krkem a podařilo se mu vrazil do druhého ramenem, ovšem všichni tři skončili na zemi. Jeden z gremlinů se téměř okamžitě vzpamatoval a během zlomku vteřiny skočil na Simona. Sekl jako břitva ostrou čepelí po Simonově helmě dřív, než stačil Simon vytáhnout bolter, namířit ho démonovi na bradu a stisknout spoušť. Palladiové bodce vyhnaly démonovi poslední myšlenky z hlavy.

Simon se zvedl zpod mrtvé váhy, když ho zasáhlo přímo do hrudi ohromné kladivo. Rána mu vyrazila dech. Na kratičký okamžik zpanikařil při pomýšlení, že mu rána zdeformovala zbroj a ta ho udusí. Pak nabral dech a uvědomil si, že zbroj jen přenesla hydrostatický šok, který nebyla schopna kompenzovat. V tu chvíli dostal další ránu do ramene, až se otočil.

Napůl omráčený se Simon překulil a plazil se přes těla kabalistů, démonů i jednoho padlého templáře.

Krátký dotyk s jeho tělem mu řekl, že i tenhle muž je mrtev.

Otočil se a kopl nohama, čímž podrazil nohy gremlinovi, který ho udeřil kladivem. Netvor spadl na zem, Simon ho přisedl, zabořil mu meč do hrudi a otočil jím. Gremlin se svíjel ve smrtelné křeči.

Simon znovu vyskočil na nohy a přelétl pohledem bojiště. Z komínu na druhé straně sklepa proudili další démoni.

Byla to past, uvědomil si Simon. *Věděli, že sem jdeme*. Pak si vzpomněl na kabalisty a opravil se. Démoni věděli, že sem někdo jde.

Bylo jich příliš mnoho, než aby se skrz ně probojovali. Téměř třetina templářů už ležela na zemi, většina mrtvá. Nebude trvat dlouho, než padnou všichni, protože démonům umírání zjevně nevadilo.

42.

Simon zoufale přemýšlel a hledal cestu ven. Zablokoval meč útočícího gremlina a pak se obtočil kolem darkspawna, který se na něj vrhl. Napadly ho tunely, které vedly pod Londýnem. Prostor pod městem byl jimi doslova prošpikován. Tunely umožňovaly pěším dostat se pod Temží na druhý břeh. Navíc v nich vedly stoky a používaly se i k dopravě nákladů.

„Zobraz schéma budovy,“ řekl Simon počítači. „Na pozadí. Označ mou polohu.“

„Čekejte, prosím,“ odpověděl počítač. Simon střelil darkspawna do zátylku dřív, než se k němu stačil otočit. Když démon padal, Simon do něj vrazil ramenem a odmrštil jeho mrtvou váhu na gremlina. Oba démoni skončili na zemi v pletenci rukou a nohou. Simon k nim přikročil a probodl gremlinovi hrud' mečem, než stačil vstát. Pak ho ještě kopl do hlavy tak prudce, že mu zlomil vaz.

„Zpracovávám schéma,“ řekl počítač. Téměř okamžitě se na HUDu objevil zlatý trojrozměrný nákres. Simonovu polohu označovala zlatá tečka.

„Je pod místností hodně tunelů?“ zeptal se Simon. Zavrával, protože ho zasáhl paprsek a ožehl mu zbroj. Otočil se, schoval se za darkspawna a viděl, jak další paprsek zasáhl démona místo něj.

„Potvrzuji,“ odpověděl počítač.

Na HUDu se okamžitě objevil stříbrný široký tunel.

„Co to je?“ zeptal se Simon.

„Soukromý nákladní tunel z doků. Používala ho Holdstock Glassworks, než ji zavřeli.“

„Je použitelný?“

„Neznámé.“

„Označ ho na nákresu,“ přikázal Simon. Sekl mečem po démonovi, který se právě otočil proti němu. Z jedné strany bylo jeho tělo jen kouřící ožehlou troskou, což způsobil předchozí zásah paprskem. Simonův meč mu rozpáral břicho a templář musel uhnout, jak se démon rozpadl na dva kusy. „Dereku.“

„Co?“ V Derekově odpovědi bylo zoufalství.

„Pod podlahou je tunel.“ Simon si všiml démona s pistolí, vytáhl bolter a vystřelil.

Palladiové hroty přinutily démona vrávoravě couvat.

„Kdyby se nám podařilo vyhodit podlahu do vzduchu, mohli bychom tím tunelem utéct.“

Betonová podlaha byla pokryta krví i jinými substancemi. Bylo tu kluzko. Templářům se však i tak podařilo dostat z místnosti, kde je démoni drželi. Nebylo tu mnoho míst, kde by se dalo skrýt, pár sloupů a zbytky vybavení od velikosti aut až po malé bedny.

„Mám mapu,“ řekl Simon.

„Pošli,“ odpověděl Derek.

Simon ji poslal a dál bojoval o život. Nedokázal říct, jestli komínem stále proudí další démoni, ale bylo jich tu už dost, aby práci zvládli.

„Higginsi,“ zavolał Derek.

„Jo,“ odpověděl muž.

„Potřebuju nálož. Dej ji na značku na mapě.“

Simon zaznamenal Derekovu volbu zároveň s tím, jak pálil z bolteru. Místo bylo kousek za jejich současnou

pozicí, v půli cesty k místnosti, z níž se jim podařilo dostat.

„Až se dostanem do tunelu,“ řekl Simon, „musíme jít na jih. K řece. Měly by tam být dveře.“

„Jestli nebudou zavařené,“ odpověděl Mercer. „Jestli na nich nepostavili nový dok. Jestli na nich nestojí nějaká loď.“

„Stejně umřem,“ řekl Wertham. „Takhle máme aspoň šanci.“

„Tys měl dělat na dveřích,“ zaječel Mercer.

„Dveře jsou zaseklé,“ řekl Wertham. „Ti lidi nahoře nás už asi měli dost a zamkli nás tu. Nešlo to ani silou. Otvírají se systémem závaží. Asi nebyl problém je poškodit.“

„Měls to ještě zkoušet,“ řval Mercer.

„Přišel jsem bojovat s kamarádama,“ řekl Wertham.

„Držte hubu a držte řadu,“ řekl Derek. „Nachystejte si granáty.“

Simon se rozhlédl po místnosti. Udělali tu hotovou stěnu z mrtvých démonů. Kdyby ji démoni chtěli překročit, chvíli by jim to trvalo. Démoni se na okamžik stáhli a bojovali z dálky. Templáři měli lepší mušku a bylo zřejmé, že jedinou výhodou démonů je jejich množství.

„Připravují se na další útok,“ řekl Wertham.

„Jdeme na to,“ řekl Derek. „Držte granáty, než vám řeknu. Pak je po nich hod'te.“

„A co kabalisti?“ zavrčel Mercer.

Simon se podíval na HUD a viděl, že kabalisté zůstali v místnosti za nimi. Ten černý muž s ještěřím kůží stál u dveří. Po jeho boku žena. Vysoký muž na druhé straně. Nezbývalo jich mnoho.

Něco na černochově pohledu Simona znervózňovalo, ale neměl čas o tom přemýšlet. Démoni se znovu seskupovali a připravovali k dalšímu útoku.

„Werthame?“ zeptal se Derek.

„Jsem připravený.“ Wertham chytil tělo vedle ležícího mrtvého démona a položil pod něj nálož, aby utlumil výbuch směrem nahoru. Pak rychle přidal ještě dvě těla. „Jen se ujišťuju, že to bouchne správným směrem.“

„Granáty!“ zařval Derek.

Templáři jako jeden vrhli granáty přímo mezi demony. Většina netvorů byla příliš pomalá nebo nezkušená, než aby věděla, co jsou granáty zač, někteří se však vrhli na zem.

Simon udělal totéž a přitiskl se ke krví potřísněné podlaze. Srdce mu bušilo a on věděl, že ho musí dostat pod kontrolu, než se aktivuje zbroj a udělá to za něj.

„Werthame!“ zařval Derek přes střelbu. „Teď!“

Granáty vybuchly první a rozmetaly kolem sebe modré světlo řeckého ohně. Tradiční granáty by takový účinek neměly, ale smrtonosná sloučenina v munici templářů dokázala způsobit obrovské škody.

Simon zvedl hlavu a jeho HUD se automaticky ztmavil, aby kompenzoval jasnou záři. Výbuchy roztržily řady démonů a rozházely je na všechny strany. Několik z nich hořelo modrobílým ohněm. Plameny požíraly jejich těla a žářem jim praskaly kosti. Jeden krvavý anděl slétl k zemi jako žhavá kometa a znehybněl.

Pak vybuchla plastická trhavina a vymrštila těla démonů, která na ni Wertham navršil, ke stropu. Simon i přes zbroj cítil tlakovou vlnu. Podlaha se mu pod nohama pohnula.

Zkontroloval HUD, podíval se za sebe, aniž by musel otočit hlavu, a spatřil, že se v podlaze otevřela ohromná díra. Z ní stoupal sloup kouře, zatímco ze stropu padaly kusy démonů.

„Jsme tam,“ řekl Wertham. „Pod náma je tunel.“

„Jdem!“ zavelel Derek. „Werthame, jdeš první. Dělej!“

Démoni se znovu seskupili a zaútočili. Zjevně vycítili, že se něco změnilo.

„Pistole,“ zavolal Derek. „Držte je, dokud se nedostanem do tunelu. Pak ústup za náma.“

Simon stál na nohou a střílel. Zároveň si stihl prohlédnout díru v zemi. Nákladní tunel byl osm stop široký, což znamenalo dostatek místa pro vysokozdvizný vozík, kterým nakládali zboží mířící z továrny do skladiště. Uvnitř byla černočerná tma, noční vidění ji však dokázalo zahnat.

Jeden pro druhém, rychle za sebou, templáři skákali do díry.

Derek se obrátil ke kabalistům. „Jestli odsud chcete vypadnout, tak jediné teď.“

Kabalisté prchali. Dva z členů jejich ochranky padli k zemi zasaženi zbraněmi démonů. Jednoho zasáhlo cosi, co připomínalo blesk, a druhého zahalily plameny a proměnily ho v černou šmouhu na stěně.

Templářka stojící vedle Simona se rovněž skácela k zemi. Servalo jí to část zbroje na noze. Pomohl jí vstát a postrčil ji k díře.

* * *

Vezmi Balekorovo kladivo! zahřměl Warrenovi v hlavě Merihimův hlas. *Hned ho vem!*

Warren nechápal, že po něm démon teď může něco takového chtít, když se k nim blížili ostatní démoni a on měl příležitost k útěku. Templáři se snažili kabalisty zachránit. Zkusit se zmocnit Balekorova kladiva by jen templáře proti nim pošťvalo, a to i kdyby se mu to nepodařilo, což bylo docela dobře možné.

Hned! zahřměl Merihim. *Prostě to kladivo chyt' a já se postarám o zbytek. Jestli ne, tak se odtud nikdy nedostaneš živý.*

Warrenovi se přehnala hlavou prudká bolest a téměř způsobila, že omdlel. Zavravoral dozadu, ale podařilo se mu vykročit opačným směrem. Naomi mu nabídla pomoc, on ji však odstrčil. I ten krátký dotyk jí však musel napovědět, co se chystá udělat.

„Ne, Warreně,“ řekla Naomi. „To nemůžeš...“

Pak už byl Warren vedle ní a běžel k templáři s Balekorovým kladivem hozeným přes rameno. Templář ho musel za sebou vytušit, protože se pokusil otočit. Warren však byl rychlý a sáhl po rukojeti kladiva.

Sevřel ji pravou rukou a dotyk se zbraní byl elektrizující a mocný. Kladivo se okamžitě fosforově rozzářilo. Pak z něj vystřelila vlna síly, odmrštila templáře a Warren najednou stál sám s kladivem v ruce.

Všude kolem létala střelba ze zbraní démonů. Warren věděl, že s kladivem v ruce a ozářen jeho světlem je dokonalý terč. Než se stačil pohnout, a on si vlastně nebyl jistý, jestli se vůbec pohnout dokáže, zastavily se kousek před jeho hrudí tři kulky a zůstaly viset ve vzduchu. Nepochyboval, že kdyby ho zasáhly, prošly by mu srdcem.

Warren v úžasu na kulky hleděl a uvažoval, jestli je zastavil on. Předtím také neměl tušení, že dokáže rozmetat zeď pohybem ruky. Setkání s Merihimem ho změnilo.

Tos neudělal ty, řekl mu Merihim posměšně. Zachránil jsem tě. A jestli mě budeš poslouchat, vždycky tě zachráním. Dal jsem na tebe znamení, Warrene Schimmere, a teď jsi můj.

Warrena z démonovy hrozby zamrazilo, ale zároveň ho démon uklidnil. Přivlastnil si ho. Za celý život mu nikdo neřekl, že by ho chtěl. Nikdo ho nikdy nechránil.

Zíral na kulky, ke kterým se rychle přidaly další čtyři. Nyní ho rozhodně někdo chránil.

Vyslov mé jméno, naléhal Merihim. Vyslov mé jméno, abych mohl přijít k tobě.

Warren chytil kladivo do obou rukou a doslova démona cítil. Merihim už byl blízko. Cítil jeho přítomnost.

Zavolej mé jméno!

Warren zvedl kladivo a ovládnut démonovým naléháním, které nyní procházelo celým jeho tělem, zavolal: „Merihim!“

Ve vzduchu prakticky přímo před ním se okamžitě otevřel dvojrozměrný fialový kruh. V jeho středu sršely blesky a občas některý z nich vystřelil ven. Statická elektřina zvedla Naomi a Kelli vlasy. V otvoru to praskalo a ohlušující zvuk naplnil sklep.

Warren měl pocit, jako by měl v těle mravence. „Merihim!“

Z nitra fialového kruhu se začal ven drát ohromný démon.

43.

Simon se zvedl na nohy. Smysly měl stále ještě otupené výbuchem, k němuž došlo poté, co muž uchopil kladivo z Derekových zad. Navzdory ochraně zbroje cítil v ústech krev. Oči měl upřené na mihotající se fialovou plochu, z níž se začal drát ven démon. Před oním mužem se ve vzduchu zastavily kulky. *Jmenoval se Warren.* Simon si vzpomněl, že kabalistka na něj zavolala jménem, než sáhl po kladivu.

„Zastavte ho!“ řekl Derek. „Vemte mu to kladivo!“ Nebyl to pohled na obludné démonovo tělo, co nyní útočilo na poslední vnitřní bariéru, která Simona chránila před strachem. Pocit, jenž se ho zmocňoval, ještě nikdy nepoznal. Bylo to primitivní a nezastavitelné a nezastavitelně se to řítilo Simonovým nitrem. Přiblížit se k démonovi byla poslední věc, kterou by chtěl udělat.

Ale on a Derek byli poslední, kdo v místnosti zůstali. A Derek měl potíže vůbec se postavit. Velmi těžce dýchal. Když Derek konečně vstal, spatřil Simon, že mu z břicha trčí kus démonického kopí. „Simone!“

Derekův hlas prošel kouzlem, které Simona dočasně znehybnělo. Okamžitě se rozběhl, ale zároveň ucítil tlak, který ho držel zpátky. Nyní chápal, proč kulky visely ve vzduchu. Warrena chránila prastará energie.

Simon se dral dopředu a použil vlastní prastarou sílu, kterou namířil proti Warrenovi jako zbraň. Když ji dostatečně soustředil, mršil ji po Warrenovi. Ve vzduchu mezi nimi cosi zapraskalo.

Warren zavrával a jeho koncentrace povolila. Fialová plocha však vydržela a démon už byl téměř ve sklepe.

Tlak se však rozplynul a Simon mohl máchnout mečem s cílem vyrazit kladivo Warrenovi z rukou. Warren však uhnul. Čepel ho zasáhla do pravého zápěstí a prošla skrz.

Warrenova uťatá ruka spadla na zem. Ze strašlivé rány vytryskla krev. Warren příšerně zařval, pustil kladivo a sevřel si ránu levou rukou.

Simon neměl z takového vývoje událostí dobrý pocit, ale rychle přiskočil ke kladivu a zvedl ho ze země. Kulky pokračovaly v původním kurzu a nejméně jedna z nich zasáhla Warrena, který padl na zem.

Fialová plocha vybuchla směrem do sebe, ale prastaré síly vystřelily démona ven jako nějakou nelidskou dělovou kouli. Než však stačil do něčeho narazit, zastavil se ve vzduchu a padl na kolena, evidentně omráčen. Jeho hlas byl plný zloby a bolesti a Simon věděl, že nechce být u toho, až se démon vzpamatuje.

Obě ženy se rozběhly k Warrenovi. Ta tmavovlasá se starala o amputovanou ruku, zatímco druhá stála vedle něj s prkenným úsměvem na tváři.

S vědomím, že kabalisté nejsou přátelští, a dokonce ani neutrální, je Simon nechal svému osudu a vyrazil za Derekem do díry v podlaze.

„Zvládneš to?“ zeptal se Simon, když přistál na zemi vedle Dereka.

„Musím.“ Derek se namáhavě narovnal. Po zbroji mu stékala krev. „Dej mi to kladivo.“

Simon mu ho dal a pak si vzal výbušniny, které mu Derek podal.

„Zaminuj tunel,“ řekl Derek a podíval se nahoru do díry. „Jakmile démoni skončují s lidma nahoře, půjdou po nás.“

Simon přikývl a hodil si výbušniny přes rameno. Oba se rozběhli.

Zanedlouho se tunel stočil a mířil přímo k řece, jak ukázala i Simonova mapa na HUDu. Zastavil se, zastrčil rozbušku do jedné z kostek trhaviny a hodil balík s náložemi za roh ve víře, že zatačka část síly výbuchu odrazí.

Dále v tunelu první démoni začali seskakovat dírou dolů. Dopadli na všechny čtyři, štekali a vrčeli. Pak zvedli zbraně a začali střílet.

Simon se schoval za roh a zkontroloval, jestli se Derek stále stejnou rychlostí pohybuje dál. „Werthame.“

„Jo?“

„Už jsi na druhém konci tunelu? Je to tam otevřené?“ Simonovi se vůbec nelíbila představa, že by tunel na jedné straně zasypal a udělal si tak vlastní hrobku. Bylo možné, že by se jim nakonec nějak podařilo vyhrabat se, ale to nehodlal riskovat.

„Dej mi minutu. Jsem skoro tam.“

„Simone,“ volal Derek, „odpal tunel.“

Díky citlivým senzorům zbroje uslyšel Simon za rohem kroky. Blížily se neuvěřitelně rychle.

Jestli je tunel zatarasný, tak i když ho teď nevyhodím do vzduchu a nezavalím, stejně se přes demony nedostanem. Všechny nás zabijou. Jenom to oddaluju...

„Je to tu!“ vykřikl Wertham. „Dostanem se ven!“

„Simone, odpal...“

Simon za pomoci systémů zbroje odpálil nálož právě v okamžiku, kdy uslyšel kroky přímo za rohem. Zároveň se vrhl vpřed. Tunelem se provalila tlaková vlna a způsobila, že se Simonovi pod nohama rozvibrovala podlaha. Pak ho vlna dohonila, mrštila ho vpřed a následně zahalila žlutooranžovými plameny.

* * *

Usekl mi ruku! Přestože Warren hleděl na krvavý pahýl, stále tomu nevěřil. Díval se, jak se Merihim dere z fialové skvrny, a postavu v brnění viděl příliš pozdě.

Nebolelo to ani zdaleka tolik, jak by si myslel. Vlastně bolest skoro necítil. Merihim ječící v jeho mysli byl daleko horší. Démon zuřil a zažíval ohromnou bolest. Pak vztekle zařval a zvedl se na nohy.

Naomi se naklonila nad Warrena a přitlačila ho k zemi vlastní váhou, jak se zároveň snažila ovázat mu zápěstí tkaničkou, kterou si vyndala z boty. „Lež klidně! Nebo vykrvácíš! Nehýbej se!“

Warrenovi to bylo jedno. Další strašlivá věc, která se mu stala, protože se nedokázal bránit. Protože se o něj nikdo nestaral a nebránil ho. Zmocnila se ho slabost, vzala mu veškerou sílu a zamlžila zrak. Dál se vzpíral, ale proti Naomi byl příliš slabý.

Utáhla mu tkaničku kolem zápěstí a nějak se jí podařilo zastavit krvácení.

„Nedělej to,“ zašeptal. „Prosím tě, ne.“ Byl připraven zemřít. Ona to nevěděla, ale on si byl jistý. Byl v šoku, ale byl připraven. Nebál se. Smrt si teď pro něj

přijde a on se nebude vzpírat. Sáhл druhou rukou po tkaničce s cílem odvázat si ji a vykrváčet.

Naomi mu ruku zadržela. „Přestaň,“ řekla. „Prosím tě, Warrenе, přestaň.“

„*On mi usekl ruku!*“ Warrenův hlas zněl v jeho vlastních uších slabě.

„Já vím,“ řekla Naomi. „To bude v pořádku.“

„*Jsem mrzák!*“

„Žiješ.“

Warrenovi vytryskly z očí horké slzy. Nechtěl žít. Chtěl být mrtvý. A chtěl, aby byl mrtvý i ten chlap, který ho zmrzačil.

„Pozor,“ řekl Tulane. „Už jdou.“

Warren blížící se démony prakticky nevnímal. Někteří seskočili dírou, kterou vystřelili muži v brnění do podlahy. Ale ostatní se blížili ke kabalistům. Nebylo pochyb s jakým úmyslem.

Jeden z darkspawnů sebral Warrenovu useknutou ruku a zašklebil se.

Fetid Hulk, velký páchnoucí zelený démon, který se tyčil vysoko nad ostatními a vypadal vzdáleně jako nedokončená hlíněná socha člověka, si odfrkl a z úst mu vytekly sliny. Byl porostlý hladkými šupinami. Měl velkou obludnou a hladkou hlavu bez uší a ohromnou tlamu plnou ostrých zubů.

Darkspawn se nepřestával šklebit a vyhodil Warrenovu ruku do vzduchu. Fetid Hulk vysunul hlavu na dlouhém krku a chytil ruku do tlamy.

„Ne!“ zařval Warren a pokusil se znovu zvednout.

Fetid Hulk několikrát přežvýkl, bylo slyšet, jak mezi zuby rozdrtil kosti, a polkl. Následně se podíval na Warrena, jako by uvažoval, kde má pokračovat.

Démoni se řítili k nim, zbraně v rukou, a bezpochyby se těšili, jak si vychutnají zabíjení bezbranných obětí.

Merihim jim zastoupil cestu. *Ne*, řekl démon. *Tihle jsou mí. Jsou můj majetek.*

Démoni se šklebili a nespokojeně vrčeli. Tři z nich vyrazili dopředu.

Merihim na jednoho z nich ukázal trojzubcem. Gremlin začal vřeštět a trhat hlavou. V příštím okamžiku démonova hlava praskla jako balón naplněný krví.

Ostatní démoni se stáhli.

Běžte, řekl jim Merihim. *Pronásledujte ostatní, jestli chcete, ale tyhle nechte na pokoji.* Démoni se neochotně stáhli.

Ano, řekl Merihim o chvíli později, *ty mrtvé si můžete nechat.*

Démoni se hladově vrhli na ležící těla. Místnost byla najednou plná křupání a mlaskání.

Merihim se otočil k Warrenovi. *Nechal jsi je vzít Balekorovo kladivo.*

Warren neodpověděl. Doufal jen, že smrt si ho vezme rychle.

Nezemřeš, řekl Merihim. *Stále tě ještě potřebuji.*

Můžu si umřít, kdy chci, pomyslel si Warren. *A nic s tím neuděláš.* Už cítil, jak jeho srdce zpomaluje, a zrak se mu na okrajích mžil.

Merihim k němu přešel.

Warren cítil, jak ho Naomi sevřela pevněji, a pochopil, že se bojí. Bylo mu to jedno. Všechno mu bylo jedno.

Démon se k němu sklonil a položil mu ruku na hrud'. *Žij*, rozkázal.

Bez varování Warrenovým tělem projel elektrický impuls. Ale nebyla to jen elektřina. Bylo v tom i něco jiného. Něco mocnějšího a éterického. Jeho srdce se ihned rozbušilo rychleji.

A prostoupila ho bolest, která v jediné velké vlně rozptýlila jeho naděje na smrt. Nikdo, kdo by měl každým okamžikem zemřít, nemohl cítit takovou agónii.

„Moje ruka!“ zařval Warren. Najednou cítil všechno, co se mu předtím stalo.

Merihim zvedl vedle ležící sekeru. *Dám ti dar. A očekávám, že ho budeš užívat dobře.*

Warren se jen tak tak držel při vědomí, ale s hrůzou sledoval, jak Merihim položil vlastní ruku na kamennou podlahu a usekl si ji v zápěstí. V jeho případě však rána přestala krváčet téměř okamžitě.

Démon neřekl ani slovo. Odhodil sekeru stranou a zdravou rukou zvedl tu useknutou. Pak promluvil anglicky k Naomi: „Dej mu ji, nebo poznáš můj hněv.“ Ruku jí hodil.

Pokusila se ji chytit, ale minula. Než však ruka mohla spadnout na zem, sevřely se její prsty kolem kabalistčina zápěstí a udržely se. Naomi ze sebe dokázala vydat jen přidušený výkřik.

Merihim se zasmál a zvedl pahýl. Ze zápěstí mu vystřelila černá chapadla a začala se mezi sebou proplétat. Během několika vteřin mu narostla nová ruka.

Spi. Zhoj se. Budu tě ještě potřebovat.

Warren se propadl do temnoty v obavě, že nezemře, že bude žít. Ale pokud měl žít, znamenalo to, že chlap v brnění, který mu usekl ruku, za to zaplatí.

Omráčen výbuchem se Simon překulil na nohy. Nějak se mu podařilo udržet v ruce meč. Tlumiče hluku v jeho zbroji mu zachránily sluch a HUD filtroval jasné světlo. Tunel byl naplněn prachem. Zbroj si však dokázala poradit i s ním a poslat mu do plic čistý vzduch.

Vytáhl bolter a zkoumal zával, který přehradil tunel. Ze stropu se sesypaly kameny a suť a otevřely východ do jiné místnosti v jiné budově. Suť tunel nezablokovala úplně. Nahoře byla škvíra několik palců široká, za ní se však nic nehýbalo.

Simon se otočil a rozběhl se na druhou stranu. Rychle dohonil Dereka. Dal si jeho paži kolem ramen a pomohl mu zrychlit. Společně mířili k druhému konci tunelu.

* * *

O pár minut později Simon stál před tunelem jen pár stop od břehu Temže. Bláto, které břeh pokrývalo, bylo důkazem, že hladina skutečně klesá. Několik lodí a člunů sedělo na dně, některé z nich zničené.

Nad hlavami jim tiše kroužili krvaví andělé a hledali další kořist. Jiní démoni zpracovávali budovy a čluny.

Jak tam tak Simon stál s Derekovou paží kolem ramen, pomyslel na muže, ženy i děti, které nechali v muzeu. Nevěděl, jestli boj ve sklepě neporušil ochranná kouzla, která je držela v bezpečí. Doufal, že ne. Z myšlenky na to, že by se ze všech staly oběti dnešní noci, se mu dělalo zle.

Templáři se tiše vydali na cestu a snažili se držet ve stínu. Lisa, jedna z žen, jež mezi nimi byly, se vrátila

Simonovi pomoci s Derekem, který upadl do bezvědomí. Zranění bylo zjevně příliš vážné i pro první pomoc, kterou uměla zbroj poskytnout.

„Hele,“ řekl Wertham a ukázal po proudu.

Simon použil přiblížení HUDu a rozeznal ve tmě postavy. Poznal v nich kabalisty, kteří zrovna vyšli z budovy sklárny. Nesli kohosi na provizorních nosítkách, která byla vyrobena z koberce uřezaného zřejmě v některé z kanceláří.

„Spolčili se s démony,“ řekl Mercer. „Tady vidíte, že se jim nedá věřit.“ Zaklel. „Měli jsme je pozabíjet hned a byl by klid.“

Simon nic neříkal, ale nebyl toho názoru, že by se kabalisté s démony spolčili. Když je našli, prchali jako o život. O tom nepochyboval.

Nedokázal však vysvětlit to, že se kabalisté – *Warren* – pokusili vzít Derekovi Balekorovo kladivo a jakýmsi způsobem s jeho pomocí vyvolat démona. Že by démona využívali? Nebo využíval démon je?

Pokusil se zahnat tyhle myšlenky z hlavy. Musel přemýšlet o jiných věcech. Za předpokladu, že se dostanou v pořádku zpátky do metra, bude muset provést ve svém životě pár změn. Držet se zpátky a plnit mise pro převora rozhodně nebylo to pravé. Pro tohle ho otec nevy cvičil.

44.

Jestli chceš jít sám ven jenom tak, jsi cvok, víš o tom?“ Simon si poznámky převora Bootha nevšímal a dál si balil. Do lněného batohu, který měl na posteli, házel oblečení a zásoby. V batohu nebylo moc místa a způsob, jakým hodlal žít, byl ještě drsnější než v jihoafrické buši. Byl si velmi dobře vědom všech pohledů, které na něj byly nyní v kasárnách upřeny.

„Sám nepřezijíš ani den,“ varoval ho Booth. „Když už nic jiného, tohle ti za těch posledních pár dní mělo dojít.“

Simon batoh zavázal a hodil si ho přes rameno. Otočil se, ale Booth mu zastoupil cestu. „Slyšíš mě?“ obořil se na něj.

Simon se podíval pod sebe a zahleděl se Boothovi do očí. Arogance z převorova pohledu přímo číšela. „Slyším tě,“ řekl Simon, „ale to mě nemůže zastavit.“

„Tak proč jdeš?“

„Venku jsou lidi...“

„Já vím, že tam venku jsou lidi,“ skočil mu do Booth podrážděně do řeči. „Nejsem idiot.“

„Potřebujou pomoci dostat se z města,“ odpověděl Simon. „Protože jinak je buď zabijou démoni, nebo Spálenina. Nebo zima.“

„Těm chytřejším to dojde samo,“ trval na svém Booth. „A odejdou z města.“

„Ale oni nejsou dost silní, nezvládnou to.“ Simon věděl, že ostatní templáři poslouchají, a někteří z nich se

tvářili, jako že s ním souhlasí. „Nejsou dost silní, aby to zvládli bez pomoci.“

„Takže co jako budeš dělat?“ Booth si založil ruce v bok a probodával Simona pohledem.

Simon už měl hovor s Boothem plné zuby. Bylo to stejné jako tehdy ve škole. Booth řval a šikanoval. Stále nesnášel, když nebylo po jeho.

Poslední dva dny Simon relaxoval a přemýšlel o dalších plánech. A plán skutečně měl, navzdory Boothovým pochybám. Možná neměl všechno tak dobře promyšlené, jak by před odchodem bylo záhodno, ale věděl, co chce. A taky přišel na to, kde by mohl dostat, co potřeboval – možná.

Derek byl stále v nemocnici, ale byl na tom dobře. Doktoři očekávali, že se za relativně krátkou dobu dá dohromady. Mrtvé už oplakali. Hned příští den vyrazily týmy s cílem dostat zpátky do podzemí těla i zbroje. Simon šel s nimi. Měl pocit, že je to poslední služba, kterou templářům před odchodem dluží. Nakonec opravdu většinu přinesli, žádné z těl však nebylo celé.

Teprve před hodinou poslal Simon zprávu, že z podzemí odchází. Odpor čekal, protože Booth neměl rád, když se někdo vzepřel rozkazům, nečekal však, že převor přijde osobně. Roli tu však hrála dávná nevraživost mezi nimi.

„Hodlám jich z Londýna dostat co nejvíc,“ řekl Simon.

„A to je jako chceš nosit na zádech?“

„Když budu muset.“

„Takhle jich ale moc nezachráníš.“

„I kdybych zachránil jenom jednoho, má to cenu. A já jich mám v plánu zachránit víc.“

„Nezměnil ses,“ prohlásil Booth. „Pořád máš stejně měkké srdce. A máš pocit, že jsi středem vesmíru.“

Simon se pokusil Bootha obejít. Převor se postavil před něj. Simon se nadechl. „Uhni.“

„Ne,“ řekl Booth. „Tobě velím já.“

„Už ne.“

„Nechám tě zavřít za neuposlechnutí rozkazu.“ Booth přišel v doprovodu osmi příslušníků osobní stráže. „Jsem převor. To je trochu víc, než jsi ty.“

„Jsi víc než já, jenom když se tu rozhodnu zůstat. A já nezůstanu. A garantuju ti, že zavřít mě nebude lehké.“

„Ale nakonec se to povede.“

Simon se nadechl a soustředil se jen na Bootha. „Jestli chceš dávat rozkazy, budou muset být takové, abych je mohl respektovat. Dej mi rozkaz, abych chránil ubožáky, co tam venku umírají hladem a zimou uprostřed té hnijící mrtvoly, co tu teď máme místo města. Dej mi rozkaz, abych ty lidi dostal odsud pryč. Dej mi rozkaz, abych jim dal jídlo a šaty a chránil je, dokud se nedostanou pryč.“ Hlasitě vydechl. „Takové rozkazy byste měli ty i ostatní převoři dávat. A ne nám říkat, abychom se schovávali a nosili blbosti, pro které si nás pošlete. Ti vyděšené lidi tam každý den umírají hlady a v bolestech.“

Na okamžik zavládlo v kasárnách hrobové ticho. Simon se uklidnil. Cítil se jako nahý uprostřed ostatních a jeho slova zněla prázdně. Proto nikomu neřekl, co chce udělat.

„Mise, na které vás posíláme, jsou důležité,“ oponoval Booth. „Získat artefakty, pro které chodíte, prostě musíme, pokud chceme mít nějakou šanci proti démonům uspějet. Věci, o kterých jsme věděli, ale které

jsme nikdy nebyli schopni získat, tajemství, jež jsme znali a roky drželi, všechno to, co může zvrátit bitvu v náš prospěch. Víme, co děláme.“

„Fajn, ale jestli zachráníte svět a nebude na něm mít kdo žít, tak na co to je?“

„Jsme tady my,“ řekl Booth. „Budou na něm žít templáři.“

„Nejsme tu přece jenom my.“

„Jsme...“

„Drž hubu!“ vybuchl Simon a udělal krok proti Boothovi. Muž okamžitě ztichl a ustoupil. „Celý život jsem cvičil, abych byl templářem, stejně jako můj otec a jeho otec. Učil jsem se bojovat s démony a chránit ty, kteří se nedokáží bránit sami. A ty, kteří na démony nevěří.“

Booth se zamračil.

„Otec mě vychoval, abych byl templářský rytíř!“ prohlásil Simon. „A ne poskok v brnění. Učil mě, jak být udatný a šlechetný, skromný a chytrý. A abych vždycky věděl, že mám chránit ty, kteří se sami bránit nedokážou.“ Nadechl se. „V tohle jsem se naučil věřit. A tohle jsem chtěl být, až vyrostu.“

Ticho v místnosti bylo omračující.

„Před tímhle životem jsem utekl...“

„Stejně jako před ním chceš utéct teď,“ ušklíbl se Booth.

„Ne!“ zařval Simon. „Teď je to něco jiného. Minule jsem odešel, protože jsem neviděl smysl obětovat život, vzdát se věcí, které jsem chtěl, a prostě dřepět na zadku a nic nedělat, přes všechny výcvik, který jsem dostal. Ztratil jsem víru. Ale teď – teď jsou démoni tady. Přišli na náš svět a chtějí si s ním dělat, co se jim zlíbí. Zabíjí

lidi – *tisíce* nevinných chlapů, ženských a dětí – prostě jenom tak. Chci využít výcvik, který mi otec dal, a zachránit těch lidí, kolik jenom půjde. Protože tohle – podle mě – mají dělat templáři.“

Někdo v kasárnách začal tleskat, nejprve pomalu, ale pak stále rychleji. Další templáři se rychle přidali.

Simon se cítil trapně. Neviděl přes helmu Boothovi do obličeje, ale byl si jistý, že je rudý vzteky. Znovu se pokusil kolem převora projít.

Booth vytáhl z pouzdra u pasu surjecaster. Pistole byla masivní a těžká, schopná vystřelit kouli elektrické energie.

„Odvedou tě do vazby,“ řekl Booth. „A ty ne...“

Simon chytil Boothu za zápěstí a zkroutil mu ruku. Sřela ze surjecasteru probzučela místností a narazila do zdi. Simon na HUDu viděl, že tam nikdo není, a místnosti byly postaveny, aby střelným zbraním odolaly.

Druhý výbuch přišel v okamžiku, kdy Simon vykroutil pistoli Boothovi z ruky. Ohnivá koule tentokrát stěnu zapálila a plameny se rychle šplhaly vzhůru. Rozječely se hlásiče požáru.

Simon vrazil Boothovi rukou do helmy, až ze srážky obou zbrojí odlétly jiskry. Booth se snažil dostat ze Simonova dosahu, ten ho však chytil za rameno a znovu ho udeřil, tentokrát skutečně vší silou. Booth bezmocně odlétl na druhou stranu místnosti, až templáři museli uhnout, a narazil do zdi.

Ve chvíli, kdy se převor zvedal na kolena, byl už Simon u něj. Vřel v něm neovladatelný vztek, temný a hrozivý. Kopl Boothu do hlavy a poslal ho znovu na podlahu. Simon zvedl nohu a znovu a znovu kopal

Bootha do helmy, až ji celou zprohýbal. Skrz se však nedostal.

Někdo ho zezadu chytil a odtáhl. Simon se otočil, aby se bránil, ale pak poznal Werthamovu zbroj.

„Přestaň,“ řekl starý templář. „Okamžitě přestaň, nebo ho zabiješ.“ Wertham nechal hledí zprůhlednit natolik, aby mu Simon viděl do tváře. Pořád ho navíc držel za ruce. „Slyšíš mě?“

Simon ztěžka dýchal a nejprve nebyl schopen odpovédět. Pak přikývl a řekl: „Jo.“

„Jestli ho zabiješ, nikdy tě odsud nepustí,“ řekl Wertham.

Simon to věděl. Podíval se za templáře a viděl, že Boothova osobní stráž už je připravená, někteří z templářů se ale postavili mezi ni a Simona.

„Zabijte ho!“ řval Booth. „Zabijte ho!“

„Ne,“ řekl Wertham. „Dneska už nikdo nikoho zabíjet nebude.“

„Jestli jsi s ním, nechám tě s ním taky zavřít,“ vyhrožoval Booth.

„Zkus Simona zastavit,“ odpověděl Wertham klidným hlasem, „a budeš muset nechat zavřít víc lidí.“

Booth se svíjel a hlasitě nadával.

„Templáři nikdy neuznávali pány,“ řekl Wertham. „Jen velitele. Každý templář si volí sám. To víš, převore, a i za těchto časů je třeba na to brát ohled.“

Simon se postavil a nevěděl, co má dělat. Nechtěl, aby se všechno tak zveličilo. *Měl jsem prostě odejít.* Mohl jednoduše vejít do jednoho z tunelů a už se nevrátit.

Ale věděl, že to nechce mít tak snadné. Bylo v něm cosi, čemu se přičila představa, že by odešel, aniž by Boothovi řekl, co si o jeho velení myslí.

„Nemáme být partyzáni,“ řekl Simon. „Máme být šampióni. Válečníci, kteří bojují s démony a zachraňují životy. *Všechny* životy. Ne jen vlastní. Jestli po nás chceš, abychom se schovávali a vybírali si ty tvoje vzácné *mise*, nejseš o nic lepší než já. Je to to samé, jako když já teď odejdu.“ Odmlčel se. „Nehodlám zneuctít památku svého otce. Jdu ven a udělám, co budu moci, abych pomohl lidem, co jsou ve městě jako v pasti. Jestli mě chceš zastavit, budeš mě muset zabít.“

Booth se zvedl a přešel k Simonovi. Převor se pohyboval nejistě a s velkou námahou.

Wertham se vmáčkl mezi ně.

Booth otevřel helmu a ukázal zkrvavený obličej. Jedno oko měl napuchlé, až se zavřelo. „Tak běž. Ale neopovažuj se někdy vrátit.“ Plivl sliny smíšené s krví Simonovi na hledí. Pak Booth ustoupil a zvedl hlas. „Nechte ho jít. Ať si ho démoni vezmou.“

Simon si beze slova hodil batoh na rameno, otočil se a odešel. Vztekem, který stále cítil, se začal proplétat strach, který nahlořoval jeho přesvědčení, nicméně i teď si byl jistý, že dělá, co musí.

* * *

Boothova osobní stráž a někteří templáři šli za Simonem až k východu z metra. Provedli ho bezpečnostními dveřmi a on vykročil do temnoty, kde číhaly zrůdy.

Jeho kroky zněly v tunelu prázdně. A také zranitelně.

O chvíli později vyšel do tunelu i Wertham se třemi dalšími templáři. Každý z nich měl přes rameno pytel.

Simon se zastavil a ohlédl se. „Co to děláte?“

„Jdeme s tebou,“ řekl Wertham. Nechal hledí zprůhlednit, až bylo vidět, jak se usmívá od ucha k uchu. „Cos tam v kasárnách říkal, mi připomnělo, proč jsem byl hrdý na to, že jsem templář. Za všechny ty roky jsem taky párkrát pochyboval, jestli ten trénink a všechno tajemství stojí za to. Nemůžu ti to mít za zlé. Ale nehodlám sedět a nechat tě jít samotného dělat to, co bychom měli dělat všichni.“

Simon na starce hleděl. „Jestli půjdete se mnou, asi vás zabijou.“

Wertham se zazubil. „Možná o tom pochybuješ, ale myslím, že ještě nenašli démona, který by byl dost drsný na to, aby mě dostal.“ Usmál se snad ještě víc. „Nebo ten démon ještě nenašel mě.“

„Booth už vás nepustí zpátky,“ řekl Simon.

„Pravidelné jídlo a postel se přeceňují, teda co se mě týče,“ odfrkl si Wertham. „Ti lidi, co jsme je nechali v muzeu... nelíbilo se mi to. Prostě jít pryč a nechat je tam.“

„Já vím.“

„Předpokládám, že je jdeme najít. Když už jsi zjistil, jak je dostat z Londýna.“

„Mám plán,“ řekl Simon.

„No tak to bys nám ho měl asi říct,“ zabručel jeden z templářů.

„Kolik toho víte o vlacích?“

45.

Warren se probudil v jakési mentální mlze, kterou vyvolávala anestézie. Vzpomínal si na pocit z dětství, když ho otec střelil a on strávil několik dní v nemocnici.

Chyběly mu síly, aby se posadil nebo si sundal dýchací masku z obličeje. Dokázal jen otočit hlavu na bok. V levé paži měl kapačku, zabodnutou do šupinaté pokožky, ovšem modře zabarvená tekutina s malými, rybám podobnými tvory mu nepřipomínala nic, co by kdy v nějaké nemocnici viděl.

Jeden z tvorů přilepil plochý obličej na plastický sáček a vyšpulil rty. Z úst mu vyšla inkoustově zbarvená látka, rychle se rozptýlila v tekutině a udělala z bleděmodré trochu víc modrou. Warren téměř okamžitě ucítil, jak mu ztěžkla hlava, která jako by nyní byla ještě více vzdálená od zbytku těla. Cokoli ta rybí zrůdička vypouštěla, bylo také příčinou jeho dezorientace.

Když spatřil svou levou ruku, vzpomněl si i na to, co se stalo s pravou. Zápěstí ho *bolelo*. Otočil hlavu na druhou stranu.

K démonově ruce, kterou měl připevněnu k pahýlu. Také z ní vedly hadičky. Několikrát zatočený drát držel obludnou dlaň na lůžku a prsty roztažené, jako by to bylo nějaké umělecké dílo. Sešitá část byla ovázána odporně páchnoucím obvazem, který byl z průhledného gelovitého materiálu, takže skrz něj viděl. Stehy nevypadaly jako klasické stehy nití, spíše jako šlachou,

které si pamatoval z hodin biologie, kde pitvali kočku. Maso, jeho i démonovo, bylo zarudlé zánětem.

Kabalisté to zvládli. Přišli mu Merihimovu ruku.

„Ne,“ zašeptal Warren chraptivě. Vrátily se mu události z budovy v podobě ohromného víru strachu, bolesti a ztráty. Stále ještě cítil chladné, kruté kousnutí meče toho muže v brnění, který mu usekl ruku, a cítil, jak mu na hrud' dopadl pahýl démonovy končetiny.

„Warrene.“ Naomi se zvedla z vysokého křesla, na kterém seděla vedle postele. Vypadala vyčerpaně a plná starostí o něj.

Kelli seděla v dalším křesle v nohách postele. Její oči na něj hleděly, byly však temné a prázdné, jako by za nimi nic nebylo.

„Co jste to provedli?“ Warren se pokusil zvednout levou ruku, ale drát ji udržel nehybnou.

„To bude dobrý,“ řekla Naomi konejšivě. „Doktor, který ti tu ruku přišil, říkal, že operace proběhla bez problémů.“

„*Mně* ruku!“ zachraptěl Warren. „To není moje ruka.“ Vzpomněl si, jak jeho ruku sežral Fetid Hulk.

„Ted' už je.“ Naomi se téměř s posvátnou úctou dotkla hřbetu jeho ruky.

Warren si užasle uvědomil, že na hřbetu démonické ruky skutečně cítí měkký dotyk prstů. „Ne. Nešáhej na mě.“

Naomi na něj udiveně pohlédla. „Ty jsi to cítil?“ Warren odmítl odpovědět.

Naomi ho do ruky štípla. Barva pokožky poněkud zbledla a pak se jí vrátila původní barva. Stačilo to však, aby to zabořilo.

„Au,“ ohradil se Warren.

„Takže jsi to cítil.“ Navzdory vyčerpání bylo na Naomi poznat, jak je nadšená. „Doktoři nespojovali žádné nervy. Operovali tě nejméně osmnáct hodin, a to jenom spojovali tepny a žíly. Museli v té ruce vytvořit úplně nový systém prokrvení. Dívala jsem se. Nikdy jsem nic takového neviděla. O tom, že by spojili nervy, uvažovali až v případě, že by ruka transplantaci přežila.“

„Tohle mi neměli dělat,“ řekl Warren. Zkusil si na novou ruku sáhnout, ale zjistil, že má k lůžku připoutanou i levou. „Pust' mě.“

V Naominých očích bylo možno číst lítost. „Nemůžu.“

„Pust' mě!“

Beze slova zavrtěla hlavou.

Warren se bránil slzám i zoufalství a dlouze a hlasitě nadával. Když mu došel dech i síly, přestal. Nadechl se kyslíku z masky a ucítil náhlou změnu, která se podobala intoxikaci. Ležel na posteli, neschopen dál tahat za pouta, která ho držela.

„Neměli jste na to právo,“ zašeptal Warren.

„Edgar Tulane měl pocit, že nemáme jinou možnost. Merihim nám to přikázal.“

Merihim. Warren si všiml, jak klidně se chovala, jako by byla s démonem jedna ruka.

„Máš dar, Warren. Bez jeho pomoci bys neměl ruku.“

„To by bylo lepší.“ Warren zavřel oči a vyčerpaně ležel. Během několika vteřin usnul.

* * *

Uběhly čtyři dny. Za tu dobu se Warrenův stav zlepšil. Stejně tak stav démonovy ruky přišité k jeho paži. Lékaři, které přivedl do domu Tulane, se zdáli být s tak rychlým vývojem spokojeni, dokonce byli překvapeni.

Warren byl rovněž překvapen, ale i znechucen. Hnusil se mu i způsob, jak ho léčili. Používali kombinaci tradičních lékařských praktik a kabalistických homeopatických postupů.

„Ryby“ v kapačce nebyly žádné ryby, ale malý druh démonů, kteří nyní žili v Temži. Někteří kabalisté věřili, že sníh se stal díky Spálenině toxický a že se v postižených oblastech začaly objevovat nové druhy živočichů i rostlin.

Experimentováním s farmářskými démony, jak je provizorně pojmenovali, bylo zjištěno, že tekutina, kterou vypouštějí, obsahuje přírodní anestetikum a zároveň hojivé látky.

Warren nevěřil, že by existovali démoni, kteří by byli lidem nějak prospěšní.

„Nejsou prospěšní,“ řekla Naomi. „Farmářští démoni to anestetikum produkují, aby jím omámili oběti. Pak se do nich zavrtají a sežerou je zevnitř. Začnou tuky a nedůležitou svalovou tkáň. Srdce, plíce a životně důležité orgány si nechají nakonec. Jejich sekret zároveň pomáhá napadenému tělu přežít, zatímco je zaživa požíráno, zaceluje rány a udržuje zbytek těla relativně zdravý.“

Jedna z nejstrašnějších věcí, jaké kdy Warren viděl, přišla včera, když mu konečně povolili vstát a projít se. Naomi ho provedla laboratořemi, kde zkoumali farmářské démony, aby se o nich dozvěděli víc.

Ve skleněné bedně uprostřed velké jeskyně plné podivně vypadajícího zařízení, které bylo jakýmsi mixem mezi poslední technologií a přístrojem z devatenáctého století, ve vodě plaval muž středního věku, kolem kterého pobíhala hrstka asistentů. Na rentgenech byly vidět kapsy plné farmářských démonů. Kůže na něm visela a dávala tušit, že všechn tuk už byl zkonzumován. Z nohou zmizela většina svalové tkáně.

„Oni ho nezachrání?“ zeptal se Warren.

„Ne,“ odpověděla Naomi. „Když ho budou pozorovat, hodně se toho dozví.“

„Ale on umře.“

„Kdyby ho výzkumný tým nenašel, zemřel by stejně. A zatím se jim stejně nepodařilo oddělit farmářské demony od těla hostitele, aniž by došlo k jeho smrti. Možná se jim to povede, než ten muž zemře.“

„A když ne?“

„Jsou tu i jiné oběti. Budou pozorovat je.“

Warren o muži přemýšlel. I když měl oči otevřené, vypadaly, jako že nevidí. Warren však věděl, že je to iluze. Ten muž si byl vědom, co se s ním děje. Sekret farmářských démonů neumrtvil všechno. Hluboko uvnitř muž řval bolestí.

„Není v bezvědomí,“ řekl Warren.

„Máme za to, že je. Oči má otevřené, ale to je jen reflex.“

„Křičí,“ řekl Warren. „Slyším ho.“ Naomi se na něj podívala. „Jseš si jistý?“

„Ano.“

„Ale nikdo jiný ho neslyší.“ Naomi se omluvila a šla si promluvit s jedním z kabalistů.

Warren dál muže pozoroval a poslouchal jeho nářek. Když se podíval na rentgeny s kapsami plnými farmářských démonů, nemohl se zbavit vzpomínky na tvory, které viděl ve své kapačce.

Naomi se k němu vrátila.

„Co by se stalo, kdyby se mi jeden z těch farmářských démonů dostal z kapačky do krve?“ zeptal se Warren.

„To se nestalo. Pomohli ti uzdravit se. Na to myslí.“ Naomi sklopila zrak k jeho ruce. „A protože tvé tělo ruku neodmítlo, můžeš doufat.“

Warren nic neříkal, ale jeho naděje byla malá. Chtěl zabít muže, který mu vzal ruku. Pokaždé, když na to pomyslel, slyšel, jak se mu v mysli tiše Merihim směje.

Jen tak dál, takhle uvažuj, povzbuzoval ho démon. Nenávist z tebe udělá silnějšího. A když budeš nenávidět dost, udělám tě tak silným, že dokážeš všechno, co budeš chtít.

* * *

Obvaz na Warrenově zápěstí byl ze slizu produkovaného jiným démonem, kterého našli v Londýně, v části, kde Spálenina způsobila velké změny. Tihle démoni vypadali jako slimáci, ale byli tři stopy dlouzí a vybaveni jazykem schopným zasáhnout kořist až na vzdálenost deseti stop. Na jazyku měli démoni smrtelné toxiny. Kabalisté pro ně stále ještě neměli vhodné jméno, ale prozatím jim říkali Death Dards – smrtonosné šipky.

Místo aby kabalisté využívali smrtonosný sekret, naučili se seškrabávat z jejich těl sliz a mísit ho s bylinkami. Pak pomocí prastarých sil celou směs obohatili o magii.

Výslednou látku se naučili používat tak, že usnadňovala tělu přijmout transplantovanou tkáň, jako třeba rohy. To, co chránilo démony před jejich vlastními toxiny, evidentně usnadňovalo srůst cizích tkání.

Před Warrenem se však ještě nikdo nepokusil připojit k tělu cizí končetinu. Od jeho operace se však pokusili o několik dalších. Zatím ovšem všichni, kdo si nechali amputovat končetinu, aby ji mohli nahradit démonickou, nové části těla odmítali.

Warrenovo tělo nemělo s přijetím Merihimovy ruky problém. Naopak, šupiny z ruky rychle přerostly přes jizvu, Warrenovi přímo před očima. Šupiny se zastavily zhruba v polovině předloktí.

„Myslím, že šupiny vytvořily ochrannou vrstvu,“ řekl Warrenovi doktor Metser ráno sedmého dne. Lékaři bylo přes padesát. Oblečen byl v bílém plášti, na těle měl spoustu tetování a na čele rohy, které si nechal narůst jen krátce po invazi démonů. „Jsem si jistý, že tvé tělo ruku neodmítne. Co ruka? Jaký máš pocit?“

„V pohodě,“ odpověděl Warren. To říkal vždycky.

„Můžeš s ní pohnout?“ Na to se zase vždy ptal doktor.

„Ne.“ Warren to ještě nezkusil.

„Možná bychom mohli sundat tu svatozář.“ Metser měl na mysli zařízení, které bylo omotané kolem démonovy ruky. Prsty byly probodnuté kovovými hroty, které je držely natažené a nehybné.

„Ne,“ řekl Warren. Neměl v úmyslu nechat si je vytáhnout.

„Aha.“ Metser se hodně snažil skrýt netrpělivost a zvědavost. „Ale já si myslím, že je to dost zahojené, abychom mohli vyzkoušet, jaký budeš mít rozsah pohybu.“

„Ale já ne.“

Metser si povzdechl a přikývl. „Už jsi s ní zkoušel hýbat?“

„Jo,“ lhal Warren. „Nejde to.“ Popravdě však dokázal všemi prsty trochu zakývat. Ale nikdy to nedělal, když se někdo díval.

Je čas, zašeptal Merihim ve Warrenově mysli. Ruka je zdravá. Ted' je tvoje.

Tak to si můžu vybrat, jestli ji chci používat, odpověděl Warren.

Ty se nechceš pomstít muži, který tě zmrzačil? dráždil ho démon.

Warren neodpovídal. Snažil se, aby ho myšlenky neprozradily.

Chceš se pomstít, Warrene. Vím, že ano. Cítím, jak to v tobě vře.

Lékař cosi říkal. Warren se snažil soustředit na jeho slova, ale nemohl.

Dal jsem ti dar, řekl Merihim, jaký nikdo z mého lidu nikdy nikomu nedal. Vůbec si nedokážeš představit, co všechno pro tebe znamená.

Warren se bál to zjistit. Cena, jakou démoni žádali, byla obvykle duše.

Nikdy bych nechtěl nic tak nicotného, řekl Merihim. Chci, abys pro mne pracoval. A dělal co?

Pomáhal mi. Tohle místo je pro nás nové. Je třeba zde vystavět království. Chci všechno, co jen mohu mít. A ty mi pomůžeš.

Warren se snažil na to nemyslet.

Ukazuje se, že kabalisté jsou silní, řekl Merihim. V nadcházející bitvě o tento svět budou rozhodující silou. Většina démonů nechce mít s lidmi nic společného.

Ale vy jste ochoten udělat výjimku?

Ano. Chci, abys vedl vojsko, které vytvořím z jejich řad. Budeš mezi nimi ten nejsilnější, protože ti pomohu. A pak – až nadejde čas – půjčíš sílu mně. Budeš můj šampión a já nedovolím nikomu, aby ti ublížil.

Warrenovi se v hlavě rozezněla vzpomínka na výstřely z pistole, které ukončily život jeho matky, jeho zranily a pak zabily otčíma. Výstřely zněly tak zblízka, že Warren téměř cítil střelný prach.

Nikdo, opakoval démon. Nikdo ti nebude moct ublížit.

Warren hleděl na démonovu ruku. *Už mi ublížili.*

Tohle bylo naposledy. Budeš silnější než kdokoli z nich, Warrene. Budeš můj.

Warren zavřel oči. Slyšel, jak se ho lékař ptá, jestli je v pořádku, ale nevšímal si ho.

Ten muž, který tě připravil o ruku, utíká z města a ty tu sedíš, řekl Merihim. Chceš ho nechat utéct?

Lžeš. Warrena bodlo ve spáncích a on pochopil, že se démon zlobí. Ale stejně náhle, jako ho bolest zasáhla, zase zmizela. Místo ní se objevila vize.

Merihim říkal, že muž v brnění je *templář*. Teď zrovna byl s několika ostatními v podzemním tunelu. Kolem nich bezdomovci v rozervaných hadrech zahřívající se kolem malých ohníčků. Ten muž v brnění –

templář – opravil se Simon – a ti ostatní cosi dělali na lokomotivě.

Co to dělají? zeptal se Warren.

Snaží se utéct, odpověděl Merihim.

Oni chtějí jet vlakem?

Ano.

Warren se ještě chvíli díval na pracující templáře. Šťourali se v lokomotivě a připevňovali k ní nové součástky. *Jak dlouho už to dělá?*

Co ti usekl ruku.

Vize se začala ztrácet. Warren se snažil si ji udržet, přičemž znovu a znovu cítil, jak mu paží projíždí chladná ocel. Ten muž – templář – mu ublížil.

Mohl by být poslední, komu se to povedlo, sliboval Merihim.

K čemu mi je slib démona?

Dal jsem ti ruku.

A narostla vám druhá.

Mohl jsem tě zabít. Pořád ještě si mohu vybrat někoho jiného. Odmítni mě, a udělám to.

Vize se rozplynula, ale Warren nemohl z hlavy vypudit myšlenku, že muž, který mu tolik ublížil, nyní prchá. Zmizí z Londýna a Warren už ho nikdy neuvidí.

To by nesnesl.

Přijmi mou ruku, řekl Merihim. *Přijmi ji za svou a ona ti dá sílu ho zničit.*

Warren se zhluboka nadechl, vyděšen tím, co chtěl tak moc udělat. Přijmout ruku by znamenalo přejít most k temnotě. Všechno, co kdy četl, ho před tím varovalo. Ale teď se díval na Kelli, která seděla vedle dveří jako nějaká loutka, s myslí prakticky prázdnou, a pochopil, že most už přešel, aniž by si toho všiml.

Co je další krok? ptal se sám sebe Warren. Věděl však, že ho nedělá proto, že by zašel až příliš daleko. Báł se. A chtěl sílu, kterou mu Merihim sliboval. Kdyby měl dost velkou moc, mohl se bránit.

Dokonce i před démonem.

Warren otevřel oči a hleděl na démonovu ruku na konci vlastní paže.

„Warrene?“ zeptala se Naomi.

„Jsem v pořádku,“ řekl a už teď mu samotnému jeho hlas zněl silněji než před pár dny. Vlastně zněl silněji než kdy dřív.

Miasma, které se ho zmocnilo od chvíle, kdy byl zmrzačen, ho nyní opustilo. Jako mlha na skle pod vzduchem z radiátoru. Slezl z nemocničního lůžka.

„Chceš, abych ti sundal...“

Doktor nedostal příležitost otázku dokončit. Warren sevřel ruku v pěst. Obal, který ji chránil, se rozpadl na kusy a spadl na zem. Pak bodce, kterými měl propíchnuté prsty, vystřelily na druhou stranu místnosti a zabodly se do zdi. Vibrovaly a kouřilo se z nich.

Warren se otočil k Tulanemu. „Chci transport.“

„Na co?“ Tulane vypadal unaveně a zároveň našťavaně. Zjevně cítil, že se mu věci vymykají z rukou.

„Na tvoje otázky nemám čas.“

„Tak to si ten čas sakra uděláš...“

Warren bezděčně udělal gesto démonovou rukou.

Tulane náhle přestal mluvit. Pak si přitiskl ruce ke spánkům a zařval bolestí.

„Žádné otázky,“ řekl Warren. „Nemám čas. Dej někomu příkaz, aby přistavil auto, které mě odveze zpátky do města. A hned, nebo ti tu hlavu rozmáčknu jako shnilý grep. Pochopils to?“

Zmučen bolestí, Tulane přikývl. Z nosu mu tekla krev

Warren dal ruku dolů.

Tulane padl na všechny čtyři a začal zvracet.

„Co to děláš?“ obořila se na něj Naomi.

Warren se na ni podíval a všiml si, že bezděčně udělala krok zpátky. „Jestli chceš, můžeš jít, ale opovaž se mi plést do cesty.“ Přešel ke dveřím a slyšel, jak Tulane vstal a spěchá za ním. Než vyšel do tunelu, stačil už Tulane zavolat ochranu.

Ta přispěchala téměř okamžitě, pušky namířené na Warrena.

Na okamžik na Warrena sáhl strach, on ho však setřepal a vnímal moc, která v něm proudila. Zvedl ruku a pak ji vymrštil vpřed. Před ní se náhle zhmotnil tekutý oheň, který vylétl ke stropu, přichytil se tam a v dlouhých hořících provázcích stékal na zem.

Warren se obrátil k Tulanemu a varoval ho, aby se nepokoušel říct cokoli jiného, než co říct měl.

„Odvezte ho,“ řekl Tulane, oči plné bolesti. „Odvezte ho, kam bude chtít.“

46.

Unavený a celý od šmíru, v montérkách místo ve zbroji, seděl Simon na lokomotivě ve stanici Virgin Cross Country a lžící nabíral z papírového talíře dušené maso se zeleninou, které dostal. I když ho oči pálily z nedostatku spánku i ze špíny, díval se na uprchlíky, které společně s ostatními templáři za poslední týden posbírali z rozbitých budov a stanic metra. Kdekoli nějakého našli, slíbili mu jídlo a cestu z města.

Po prvních několika dnech s nimi někteří z mužů a žen, které zachránili, vyrazili do města sbírat jídlo. Zpočátku se o ně Simon bál, protože si nebyl jistý, jestli je dokáže ochránit před démony. Ale nakonec se jejich pomoc stala nezbytnou, aby byli schopni shromáždit dostatek jídla pro všechny evakuované.

Přeživší většinou nejprve s templáři nechtěli jít. Báli se opustit své malé skryše a neuvědomovali si skutečnost, že je démoni dříve či později nevyhnutelně najdou.

Hned první noc našli třináct lidí, kteří byli ochotni s nimi jít. Bylo to prvočíslo a Wertham ho okamžitě prohlásil za nešťastné. Druhé noci však přivedli dvakrát tolik. A od té doby jejich množství exponenciálně rostlo. Železniční stanice Paddington National byla uprostřed obytné zóny, v níž stálo mimo jiné i mnoho hotelů, kde zůstali uvězněni cizinci.

K dnešnímu dni přivedli do stanice metra Paddington tisíc osmdesát devět lidí. Nedostatek jídla a vody byl čím dál větší problém. Grand Union Canal byl

poblíž, i když hladina vody poklesla a Simon jí nevěřil. Stejně jim však scházely prostředky, jak vodu v dostatečném množství vyčistit. Zatím je démoni nenašli.

Ale Simon věděl, že tohle se změní. Štěstí se jich nemohlo držet napořád, protože lidí čekajících na záchranu bylo více, než se domníval.

* * *

Wertham přišel k Simonovi s miskou dušeného a lahví vody. Starý templář otevřel hledí a odhalil unavenou a pohublou tvář.

„Dneska přišli další dobrovolníci,“ řekl Wertham, když se usadil vedle Simona.

Dobrovolníci byli lidé, kterým se podařilo dostat se do jejich úkrytu samotným, aniž by je přivedli templáři. Bylo dobré, že mezi lidmi se již zpráva o *Rytířském vlaku*, jak mu říkali, rozšířila. Simon však věděl, že šíření zprávy mohlo také znamenat jejich konec. Kdyby se o nich dozvědělo příliš mnoho lidí, démoni je brzy objeví.

Simon hleděl do dlouhého tunelu. Lidé se krčili v malých skupinkách kolem ohniček, které jen stěží dokázaly zahnat chlad prostupující zemi i takhle hluboko. Mnozí z nich byli zabalení do dek a kabátů.

„Kolik dobrovolníků?“ zeptal se Simon.

„Třicet dva.“

„Měli jsme pro ně dost jídla?“

Wertham přikývl. „Měli. Ale takovou skupinu jenom sbíráním neuživíme. Za chvíli budeme potřebovat nákladáky. A jezdit dál.“

„Já vím.“

„A pokud nám nedojde jídlo, najdou nás démoni.“

„Já vím.“

„A taky už nemáme moc místa ve vlaku.“

Simon si povzdechl a dolehlo na něj vyčerpání. Znovu se v něm rozlézal pocit beznaděje. Když ho to poprvé napadlo – opravit jednu z nepoužívaných lokomotiv v jednom z dep Paddington National Rail a odvézt přeživší z Londýna vlakem, znělo to snadně.

A teď, s každým příchodem dalších uprchlíků, vše hraničilo s holou nemožností.

„To vím taky. Nějaké dobré zprávy?“

Wertham se zazubil. „Ještě žijeme.“ Pozvedl láhev vody jako na přípitek. „Na štěstí a čisté srdce.“

Simon to zopakoval a lehce si s Werthamem přitůkl, než se napil.

Wertham si utřel hřbetem ruky kapky z vousů a podíval se na Simona. „Spal jsi?“

„Jo.“

„Kdy?“

Simon zavrtěl hlavou. Od chvíle, kdy přestal chodit ven z tunelu a soustředil se na nutné úpravy lokomotivy, ztratil přehled o čase. Došlo mu, že se mohl podívat na HUD, ale ani si nepamatoval, kdy měl na sobě naposledy zbroj.

„Nepamatuju si.“

„Musíš si odpočinout.“

„Odpočinu si,“ řekl Simon. „Hned jak ty lidi odtud dostanem.“

„Za jak dlouho bude lokomotiva hotová?“

„Pár hodin. Pár dní.“ Simon zavrtěl hlavou. „Já nevím. A McCorkleson taky nemá páru.“

Ian McCorkleson se ukázal jako dar z nebes. Byl to starý muž, skoro osmdesát, ale pořád měl bystrou mysl. Už nedokázal zvládnout všechnu potřebnou fyzickou práci, ale našli hodně schopných dobrovolníků, kteří mu s lokomotivou pomáhali.

McCorkleson celý život pracoval jako mechanik na dráze. Byl jedním z prvních, kdo pomáhali navrhnout elektromagnetické lokomotivy MagnaPUSH, které měly představovat budoucnost železnice. V Japonsku a jiných zemích už magnetické vlaky začali používat, ty však byly závislé na elektřině v kolejích.

Namísto elektřiny využívaly vlaky MagnaPUSH magnetického pole země, čímž drasticky klesly provozní náklady. Plán byl nahradit konvenční vlaky během příštích deseti let. Vše ovšem bylo teprve na rýsovacích prknech v kancelářích.

Technologie templářů byla ovšem vždy dále než zbytek světa. Templáři plánovali bojovat s démony, kdyby někdy přišli, a přetáhli na svou stranu největší mozky. Templářští konstruktéři používali nanodynovou technologii o desítky let dříve, než se MagnaPUSH stal realitou.

Simon s nanodynovými motory pracoval, experimentoval s nimi při stavbě skateboardů. Některá prkna na magnetickém polštáři se dokonce mezitím dostala na trh, ale žádné z nich nebylo tak výkonné jako ty Simonovy. Díky tomu se Simon naučil o tomto typu pohonu téměř vše, co bylo dostupné.

Templáři přivezli nanodynové motory z neobydlené části templářského podzemí. Po masakru u katedrály svatého Pavla se několik obytných částí metra potýkalo s nedostatkem lidí. Některé byly dokonce zcela opuštěné. I

to byl záměr. Zajistilo se tak, že pro přeživší bude dostatek zásob klidně na několik let, když bude třeba.

McCorkleson nemohl uvěřit, jak sofistikované a zároveň malé byly motory, které Simon poskytl. Částí problému bylo vymyslet způsob, jak motory vyvážit a umístit, aby se neutrhly ze závěsů hned po nastartování. Museli zesílit celou konstrukci.

„McCorkleson chce ještě pár dnů na otestování,“ řekl Simon.

„Vždyť jste ji zvedli nad koleje už včera,“ řekl Wertham.

Včera. Simon nevěřil, že už je to tak dlouho. Připadalo mu to jako pár hodin.

„Nebylo to dobře vyvážené. To jsme spravili, on chce ale ještě potáhnout celý kryt motoru.“

„Osobně si nemyslím, že bychom měli ještě pár dní čas,“ řekl Wertham. „Dojdou nám zásoby, najdou nás démoni nebo nás převálcují další uprchlíci.“

„Jestli motory vytočíme na maximum, a to se asi stane, když budeme prchat, mohly by nás nechat ve štychu. Dokonce by nás mohly zabít.“

Wertham se nad tím chvíli zamyslel. „To chápu.“ Svraštil obočí. „Ale jestli brzo neodjedeme, buď nás najdou, nebo tu budeme muset nějaké lidi nechat.“

Simon přikývl. Ani jedna varianta se mu nelíbila.

* * *

„Pane? Promiňte, pane.“

Simonovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že žena mluví s ním. Vysoukal se zpod lokomotivy a zvedl ze země hadr špinavý od vazelíny. Utrít si do něj ruce mu nijak nepomohlo.

Osoba byla žena středního věku s páskou přes levé oko.

Simon se začal zvedat na nohy.

„Ne, nemusíte vstávat. Klidně tam zůstaňte. Já jsem přišla dneska, i s rodinou.“

Simon se snažil vzpomenout si, které *dneska* vlastně je, ale nepovedlo se mu to.

„Nechtěla jsem rušit,“ pokračovala žena, „ale musela jsem vám přijít říct, jak moc si vážím toho, co děláte.“

Simon se cítil trapně. Tak nějak si na tenhle pocit nikdy nezvykl. „Ale to nedělám jenom já,“ řekl. „Pomáhá tu spousta lidí.“

„Já vím.“ Žena se usmála. „Fakt jo. Ale lidi říkají, že vy jste se do toho pustil.“

Simon nevěděl, co na to říct, takže jen přikývl. Cítil, že takhle by to udělal jeho otec.

„Prostě jsem vám jenom chtěla poděkovat. Že se o nás staráte. Nebýt vás, tak by moje tři děti ve městě umřely. Zabily by je ty monstra.“

Ještě nejsme z města pryč, chtěl Simon podotknout. Ale neudělal to. Naděje byla komodita, které měli nejméně, a on ji nechtěl nikomu brát, protože věděl, jak je to křehká věc.

„Bůh vám žehnej,“ řekla žena. „To jsem vám jenom chtěla říct.“ Vzala jeho špinavou ruku do svých a stiskla ji. Pak odešla.

Simon se za ní chvíli díval a nebyl schopen přijít na to, jak by se měl zachovat. Ze všeho nejvíc se asi bál. Jedna věc byla najít cizí lidi povražděné démony na ulici nebo v domech, ale jestli o tyhle lidi přijde on, bude to bolet.

Ale pokud je démoni pochytají tady, bude to taky tvoje chyba, řekl si. Napil se vody a vlezl zpátky pod lokomotivu.

„Jde ti to?“ zeptal se McCorkleson.

Simon vzal akumulátorovou vrtačku a nasadil si ochranné brýle. Začal vrtat díry pro další podpůrnou vzpěru.

„Jo.“ Kousky kovu se zabodávaly Simonovi do tváře, až to bolelo.

„Jestli to vyjde, nebo ne, to je jedno,“ řekl McCorkleson, „udělal jsi, cos mohl. Zbytek se už bude muset o sebe postarat sám.“

„Já vím.“

„Ne,“ řekl starý muž laskavě. „To jenom tak říkáš. Ještě to nechápeš. Ale pochopíš.“

Simon v to doufal, ale ze všeho nejvíc doufal, že to nakonec dobře skončí.

* * *

„Můžeme!“ zavolal McCorkleson z řídicí kabiny lokomotivy.

„Můžem!“ odpověděl Simon hlasitě. Tři další muži, kteří hlídali kolem lokomotivy, odpověděli stejně a dali McCorklesonovi vědět, že může nahodit motor.

Nanodynové elektromagnetické motory se startovaly solární energií nebo tak, že se natočily speciální pákou. Motory byly zhruba veliké jako potápěčské kyslíkové bomby a byly připevněny přímo pod kapotou lokomotivy. Simonovi se s McCorklesonem podařilo vecpat jich tam šestnáct. Doufali, že to bude stačit, aby dostali všechny lidi, kteří na nich nyní byli závislí, dost rychle do bezpečí.

Lokomotiva se zatřásla, když do ní McCorkleson pustil energii. Ozval se slabý hluk, jak motory vytvořily magnetické pole, na němž se lokomotiva zvedla asi šest palců nad koleje. I když v kolejišti od útoku démonů nebyl proud, nanodynové motory generovaly dostatek energie, aby s nimi lokomotiva dosáhla neuvěřitelné rychlosti. To byla jedna z nejúžasnějších věcí na Simonově zlepšováku.

Motory byly dokonale seřízené a perfektně spolupracovaly. McCorkleson u řízení se usmíval jako šílenec. Pak posadil lokomotivu zpátky na koleje.

„Víc už z ní nedostaneme,“ prohlásil.

Z řad mužů, žen i dětí, kteří stáli kolem stěn tunelu, se ozval jásot. Zpráva o úspěšné zkoušce se rychle roznesla a v tunelu vypukly oslavy.

„Tak jo,“ řekl Simon. „Naložíme nákladní vagóny a zkusíme, co to udělá. Vyrážíme hned, jak bude tma.“

* * *

Když si Simon oblékl zbroj, shodil ze sebe část únavy. Počítač se o něj automaticky začal starat tak, jak to on sám nedokázal. Jakmile byl uvnitř, postarala se

zbroj o jeho potřeby a chemicky upravila jeho vědomí tak, aby byl plně připraven a koncentrován. Později za to zaplatí, to věděl, ale v tuhle chvíli takovou pomoc potřeboval.

Vlak už lépe připravit nemohli. Napěchovali ho všemi zásobami, které ještě měli, což nebylo mnoho, a pak naložili do osobních vagónů uprchlíky. Nakonec museli přidat o jeden vagón víc, než původně plánovali, ale McCorkleson si byl jistý, že lokomotiva bude mít dost sil je utáhnout.

Zbýval poslední problém a Simon si ho schválně nechával na konec.

Když bylo metro odpojeno od přívodu elektřiny, zůstal v hlavním tunelu jeden z vlaků. Ten nyní blokoval výjezd z depa, kde byly uskladněny nepojízdné lokomotivy.

Simon s McCorklesonem našli dieselovou lokomotivu, kterou se tahaly nepojízdné vlaky do garáží. Naštěstí byla funkční.

Jeden z dalších lidí, kteří měli zkušenosti s provozem metra, vylezl do lokomotivy a nastartoval ji. Tunel naplnil řev mohutného motoru. Kromě možnosti, že by jim mohla dojít nafta, byl zvuk další důvod, proč chtěl Simon použít nanodynové motory. Nanodyny byly prakticky neslyšné.

Až vyjedou z tunelu a města, byl by zvuk dieselové lokomotivy jako siréna, kterou by démoni nemohli neslyšet. Takhle však půjde jediný hluk, který vlak způsobí, od kol vagónů. S tím však samozřejmě už nic dělat nemohli.

Pomalu, nejprve po centimetrech, se vlak začal pohybovat na severovýchod, ke stanici Edgware Road.

„Simone,“ zavolal přes HUD Wertham.

„Jo.“

Wertham stál na severovýchodním konci kolej iště, kde vlak na krátký úsek vyjel na povrch. Na cestě Londýnem se tímhle způsobem vlak dostal z tunelů několikrát. Simon hádal, že tohle bude nejrizikovější pasáž.

„Máme problém. Do tunelu vlezlo několik démonů.“

Simona se zmocnil strach, který úspěšně bojoval s účinky narkotik, které mu zbroj pumpovala do krevního oběhu. „Viděli tě?“

„Ne. Ale tu lokomotivu asi nemohli neslyšet. Slyším ji i já, a to bez zesilovače ve zbroji.“

Nyní začal strach přerůstat v paniku. Potlačil ji a pokusil se uvažovat co nejklidněji. Dokonce i s látkami, které měl nyní v krvi a které činily jeho mysl bystřejší, to bylo těžké.

Nemohli však dělat nic než pokračovat v původním plánu. Teď už bylo pozdě se vrátit.

„Jedeme dál,“ řekl Simon. Pak zavolal ostatní templáře, aby přišli k němu, a rozběhl se na severovýchod k výjezdu z tunelu a k démonům. Jestli budou mít štěstí, mohli by na demony zaútočit a způsobit dost velký zmatek, aby McCorkleson mezitím odtáhl překážející vlak a dostal jejich soupravu na hlavní kolej.

Pak už stačilo zůstat naživu tak dlouho, aby se dostali pryč.

Skutečně snadné. Musel se však nutit, aby nemyslel na všechny lidi, o které mohl přijít. Nebo na to, že třeba selžou.

47.

Zastav,“ přikázal Warren. Řidič dupl na brzdu a zastavil SUV poblíž stanice metra Edgware Road. Ta byla schovaná mezi středně vysokými budovami, které tvořily ulice Edgware Road a Bell Street. V rozbitých oknech byla tma, ale obloha byla stále ještě šedá od zapadajícího slunce.

„Co tu děláme?“ zeptala se Naomi. Zpočátku se jí nechtělo, nakonec však šla.

Warren si nebyl jistý, jestli tu je, protože chtěla, je zvědavá, nebo protože ho má špehovat pro Tulaneho, který zůstal v jeskyni. Warrenovi to bylo jedno, nepovažoval to za důležité.

„Tady je ten chlap, co mi usekl ruku.“ Warren otevřel dveře SUV a vyšel do padajícího sněhu.

„Jak to můžeš vědět?“ Naomi mu byla v patách.

„Protože jsem ho tam viděl,“ odpověděl Warren, soustředěn na silný dojem, který se mu usadil v hlavě. „Protože ho tam *cítím*.“ Vykročil a hbitě přešel přes sut', která byla navržena před stanicí.

Naomi ho následovala a v chůzi si přitáhla kabát víc ke krku, protože vítr byl ledový. „A co budeš dělat?“

„A co bych měl jako dělat?“ odsekl Warren ostře, protože nedokázal pochopit, jak jí to mohlo nedocházet. Roky se vyrovnával s tím, že ho otčím bije, než se ten chlap nakonec zastřelil. Když se nyní uzdravoval, pronásledovaly ho noční můry o rytíři, který mu usekl

ruku. Starý strach se vrátil a on znal jediný způsob, jak se ho zbavit – zničit to, čeho se bál. „Zabiju ho.“

„Sám?“

Warren se rozhlédl, a když viděl, že kabalisté a muži z ochranky zůstali v autě, poněkud znejistěl. Zavolal je k sobě.

„Když se naše cesty naposledy zkřížily, byla jich spousta,“ řekla Naomi. „Ty si myslíš, že hrstka chlapů z ochranky, které tu s sebou máme, proti nim něco zmůže?“

Warren se znechuceně podíval ke stanici metra. Nenapadlo ho vzít s sebou víc lidí a pochyboval, že by nějaké dobrovolníky vůbec našel.

Neboj se, řekl Merihim. Nepotřebuješ je. Dám ti armádu.

„Půjdu sám,“ řekl Warren, čímž odpověděl na Naominu otázku.

„Ale nepřišel jsi sem, aby ses nechal zabít,“ obvinila ho Naomi.

„Ne.“ Warren dál kráčel přes suť. Náhle si uvědomil, že se na něj někdo dívá. S pocitem ohrožení se rozhlédl a spatřil, jak se kolem budovy pohybují stíny.

Stůj, řekl Merihim.

Warren poslechl.

„Démoni,“ varovala ho tiše Naomi a stáhla se. „Jsou všude kolem.“

I Warren démony poznal a cítil, jak se do něj zahryzává červík strachu. V lovecké smečce byli darkspawni, impové i grémlini. Nad nimi visel na stěně budovy tucet krvavých andělů. Warren se nemohl zbavit myšlenky, jestli ho sem Merihim neposlal úmyslně, aby ho zabil.

Ne, řekl Merihim. Nezradil jsem tě. Přivedl jsem ti armádu. Slouží mně. Jen je zavolej a jsou tví.

A proč tady nejste vy?

Tohle je tvá bitva. Já mám své. Dnes můžeš dokázat, že jsi dobrou investicí. Nebo můžeš zemřít. Tak či tak budu po dnešku vědět, jestli ty a tvé schopnosti mohou být součástí mého plánu.

„Warrene,“ řekl Naomi laskavě. „Možná bychom se měli vrátit do auta.“ Položila mu jemně ruku na rameno a zatahla. „Pojď. Než se na nás vrhnou.“

V příštím okamžiku se démoni odlepili od stínu budovy a rozběhli se proti nim.

Warren se chtěl dát na útěk, ale nemohl se pohnout. Naomi ho dvakrát zatahala za rameno, pak se od něj odvrátila a rozběhla se zpátky k SUV.

Poroučej jim, povzbuzoval ho Merihim.

Warrenem zmítal strach. Tuhle emoci znal ze všech nejlépe. Po celý život mu byla neustálým společníkem. Strach ho nutil žít v ústraní, nechat se zneužívat lidmi, kterým sám nabízel přátelství, nechat se okrádat lidmi, kteří ani zdaleka nebyli tak chytří jako on. Strach ho v noci pronásledoval do lůžka a ráno ho s bušícím srdcem budil.

Jestli chceš poroučet jim, řekl Merihim, budeš se muset nejdříve naučit poroučet sobě. „Warrene!“

Démoni se blížili, cenili zuby a mávali zbraněmi. Byl zázrak, že žádný z nich dosud nezačal střítet.

Za Warrenem se zavřely dveře SUV. Když ten zvuk uslyšel, okamžitě ho poznal. Pak na pozadí démonického vrčení slyšel, jak řidič vytočil motor, a pochopil, že auto odjíždí. To už bylo stejně příliš pozdě utíkat, protože démoni byli u něj.

„Stůjte!“ řekl Warren a cítil, jak mu divoce buší srdce.

Démoni, byly jich tucty, se okamžitě zastavili. Dva krvaví andělé máchli křídly a obratně přistáli na stříšce stanice Edgware Road. Prohlíželi si ho s krutým zájmem.

Warren cítil jejich hlad i vzrušení a pochopil, že ucítili krev a toužili ji okusit. Přinutil se pohnout a vykročil k démonické smečce. Strach v něm zmrznul, držel ho na uzdě tím, jak byl fascinovaný pohledem na demony stojící přímo před ním. Když se k nim přiblížil, rozestoupili se, aby mohl projít mezi nimi.

Nelíbil se jim. Navzdory jeho schopnosti poroučet jim Warren věděl, že by mu během okamžiku rozervali hrdlo, kdyby mohli. Merihim je ovládal strachem, to Warren cítil, a on byl teď démonův oblíbenec.

Nenávidí tě i kvůli tomu, řekl Merihim. A jakmile mne zklameš, dám jim tě.

Warren se téměř znovu začal bát, hlavně proto, že nyní stál přímo uprostřed démonů. Rychle se však vzmužil. Štěštěna, která mu zatím byla nakloněna, ho přivedla až sem. Jestli měl takovou moc, jak si mysleli všichni kabalisté, a otčíмова smrt tomu napovídala, mohl ji jistě využít daleko více.

Můžu se naučit být silnější, řekl sám sobě, a taky že budu. Už nebudu žít ve strachu.

Merihim se rozesmál. *Hlavně opatrně, cucáku. Ambice jsou dobrá věc, ale snadno přerostou v troufalost.*

Warren jeho slova nevnímal a užíval si pocitu moci, který mu přinášela skutečnost, že ovládal demony kolem sebe. „Jsem na lovu jednoho člověka,“ řekl jim.

Démoni poslouchali, ale mnozí vrčeli a prskali, nedočkaví, až se budou moci pustit za kořistí a štvát ji.

Warren si v duchu představil muže v brnění – *templáře*. „Tohohle člověka chci. A chci ho mrtvého.“

Další démoni se začali netrpělivě pošťuchovat.

„Je tady v tom tunelu,“ řekl Warren. Ukázal na vchod do stanice metra Edgware Road. „Najděte ho a přiveďte mi ho.“

Démoni se okamžitě otočili a řítili se ke stanici. Vyrázili dveře a vtrhli dovnitř.

Warren je následoval, běžel za nimi rychlostí démona s vědomím, že i tohle je součástí Merihimova daru. Naplnilo ho temné očekávání. Nemohl se dočkat, až uvidí templářovu tvář, když si přijde pro pomstu.

* * *

Soustředěný a připravený, s obavami, že McCorkleson a ostatní nedostanou vlak na koleje včas, stál Simon s mečem v jedné ruce a bolterem v druhé. Wertham byl nyní vpravo od něj. Ostatní templáři, kterých bylo už čtyřicet tři, protože se i další rozhodli vzdát Boothova velení, stáli v nerovné řadě za ním.

Všichni chtěli z města dostat co nejvíce přeživších, než se soustředí na boj se samotnými démony. Ani jeden nebyl přesvědčený, že rody už mají nějaký plán, jak se s démony vypořádat. Většina těch, kteří se nyní přidali k Simonovi, přišla o rodinu u svatého Pavla.

V dálce spatřil Simon díky nočnímu vidění první z démonů, kteří právě vešli do tunelu. Wertham běžel před nimi a dorazil k ostatním templářům včas.

„To bude peklo,“ zaklel někdo.

„Říkal jsem vám, že jich je hodně,“ řekl Wertham.

„Ty nezastavíme,“ řekl Simon. „Možná je zvládnem zpomalit.“

„Kdyby byl vlak nachystaný, nemuseli bychom je zpomalovat,“ zavrčel kdosi.

„A taky by bylo lepší, kdybych šel už před hodinou,“ řekl Wertham. „Ted’ už je pozdě si stěžovat.“

Simon si uvědomil, že nikdo nenavrhl, aby se stáhli. Zatímco se starali o uprchlíky, které posbírali ve městě, viděl Simon, že v templářích je najednou více ducha, než když žili v relativním luxusu v templářské pevnosti.

Byli zrozeni k boji, uvědomil si Simon pyšně. To však také znamenalo v boji zemřít.

Kolem prosyčelo několik rychlých výstřelů nedočkavých démonů. Pak tři templáři dostali zásah, ale zbroj je ochránila.

„Stát,“ řekl Simon klidně. „Na můj povel.“ Stáli.

Démoni se rychle blížili.

Paddington Station byla široká i vysoká. Po obou stranách kolejí stály obchody. Většina vitrín byla rozbitá a zboží během posledních týdnů vykradeno.

„Připravit se,“ řekl Simon. „*Ted’!*“ Zároveň poslal signál ze zbroje, čímž odpálil rozbušky, které umístili na konec tunelu.

Všichni templáři měli v HUDech nastavený stejný signál. Tak byl schopen odpálit nálože byt’ třeba jediný z nich, který by přežil. Tunel na konci zaminovali jako obrannou linii. Druhý konec tunelu byl rovněž zaminován, kdyby ho náhodou potřebovali zavřít z druhé strany.

Výbušniny explodovaly ve vlnách a suť i trosky létaly vysoko do vzduchu. V okamžiku byl východ z tunelu zasypán. Na Simonovu zbroj bušily kameny, ale on si jich nevšímal. Část vysokého stropu se propadla a zasypala řady postupujících démonů.

„McCorklesone,“ zavolal Simon na frekvenci v HUDu, kde měl naladěnu templářovu vysílačku.

„Jo,“ odpověděl McCorkleson. „Tak to asi jdou sem, co?“

„Jo. Kde je vlak?“

„Jsme skoro venku. S tím druhým vlakem nám to trvalo dýl, než jsem si myslel.“

Simonovi to bylo jasné, už když odcházel. „Tak dělejte.“

„Jo.“

„Udržíme je, jak to jenom půjde.“

„Dávej na sebe pozor, Simone.“

Z oblaku prachu a kouře se vynořili první démoni přelézající přes suť zasypaná těla těch, kteří padli. Bez váhání se okamžitě vrhali na templáře.

„Pal!“ řekl Ethan, namířil bolter před sebe a stiskl spoušť. Navzdory nepřetržitým zpětným rázům držel pistoli namířenou na cíl.

Ostatní templáři rovněž zahájili palbu. Palladiové hroty a toxická tekutina doslovy vyplnily prostor mezi oběma skupinami. Nejprve střelba templářů demony téměř zastavila a mnoho jich poslala k zemi v jednom nebo více kusech. Hned se však objevili další.

Nad hlavami jim zakroužili dva krvaví andělé a zaútočili dřív, než si kdokoli uvědomil, že to nejsou jen stíny na stropě. Démoni se snesli k zemi a vystřelili

projektily spektrální energie, která zářila žlutobíle. Střely zasáhly čtyři templáře a srazily je na zem.

Simon zvedl bolter a zaměřil jednoho z krvavých andělů, který právě letěl nad ním. Než první z templářů dopadl na zem, střílel palladiové hřeby, které se zavrtávaly do démonova těla a trhaly mu křídla na kožnaté hadry.

Krvavý anděl zařval bolestí, ale zároveň vyzývavě, ovšem vzápětí narazil do zdi. Jeden z templářů přiběhl s taseným mečem dřív, než se démon stačil postavit. Templář dvakrát sekl a ostří prošlo démonovým hrdlem a otevřelo mu břicho, takže se vnitřnosti vylily na zem.

Démoni vytvořili solidní palebnou linii. Jejich plameny, projektily i toxické látky bušily do templářů. Někteří válečníci padli a Simon věděl, že někteří z nich už nikdy nevstanou.

48.

Simon začal mířit promyšleněji a vybírat si cíle. Jeho palladiové hroty se zabodávaly do démonů. Těch však bylo příliš mnoho. A stále se objevovali další. „Bacha, u stropu!“ zařval Wertham. Simon se podíval nahoru a spatřil, že po stěnách tunelu se vyšplhali stalkeři a nyní visí ze stropu připraveni skočit přímo mezi templáře.

„Od sebe!“ zavolal Simon. „Utvořte pěsti!“ Templáři se okamžitě rozdrolili do malých bojových týmů. Většina rodů tenhle styl boje cvičila. Umožňoval jim vytvářet jednotky o čtyřech a šesti mužích, kteří si během boje zblízka mohli vzájemně krýt záda.

Simon se přidal ke třem templářům, ke kterým se prve sám přidělil. Na chvíli zasunul meč do pochvy a vzal jednomu padlému templáři scorcher¹⁶. S oběma pistolemi zasypal palladiovými projektily nejbližší stěnu a v rychlém sledu zasáhl několik stalkerů, kteří padali jako mouchy.

„McCorklesone!“ zařval Simon. Zároveň uklouzl po vnitřnostech nějakého démona.

„Už!“ odpověděl muž. „Už jsme skoro tam, Simone. Vydržte.“

Templář po Simonově pravici dostal zásah jakýmsi astrálním projektilem, který ho rozerval na dvě poloviny.

¹⁶ Představte si plamenomet o velikosti pistole (pozn. překl).

Simon namířil scorcher na gremlina, který ho vypálil, a stiskl spoušť.

Projektil s řeckým ohněm zasáhl gremlina do odporné tlamy. V tu chvíli vybuchl a zaplavil démona plameny. Ten zařval a chytil se za hlavu. Jeho boj o život však netrval dlouho a zhroutil se na zem.

Stěna popraskala a zhroutila se dovnitř. Zpoza padajícího kamení se vynořil ohromný tvor. Když ze sebe setřásl suť jako pes, který právě vylezl z vody, poznal Simon carnagora.

Dva další se probořili stěnou na druhé straně tunelu. Jeden z nich vlétl do řad démonů a několik jich nechal mrtvých za sebou.

Carnagor nejbližší Simonovi pohodil hlavou, zařval a s otevřenou tlamou zaútočil. Simon zůstal stát a nepřetržitě střílel netvorovi do tváře palladiové bodce a zároveň mu plnil břicho výbušnými střelami plnými řeckého ohně.

„Od sebe!“ rozkázal Simon.

Několik stalkerů využilo přítomnosti carnagora, aby se znovu dostalo blíž. Viseli ze stropu a přesunovali se sem a tam, jako by sledovali oběť, než nakonec skočili.

Simon se vrhl do strany, aby upoutal carnagorovu pozornost. Ohromný netvor se pokusil otočit, aby ho pronásledoval, ale jeho setrvačnost v pohybu vpřed byla až příliš velká. Nohy s dlouhými drápy se zaryly do kolejíště.

Simon běžel, jak nejrychleji dokázal, ke stěně, aby se vyhnul carnagorovým tesákům. Jeho boty automaticky vystrčily hroty, které mu pomohly vyběhnout kousek na stěnu. Když cítil, že gravitace překonává jeho pohyb

vzhůru, byl již deset stop nad zemí. Prudce vykopl a odrazil se od stěny.

S pistolemi namířenými na obě strany a s použitím výhledu v úhlu 360 stupňů, který mu umožňoval HUD, Simon střílel po démonech. Palladiové hřeby rozsekaly stalkery na stropě a ohnivé exploze pohltily gremliny na podlaze. Mrtví stalkeři padali ze stropu, zatímco gremlini se káceli k zemi na místě.

Simon se prohnul v zádech, zastrčil bolter a vytáhl granát. Přistál carnagorovi na zádech a aktivoval hroty na podrážkách, aby se tam udržel. Obrněné boty se otřásly silou, která byla nutná, aby hroty prošly tvrdým démonovým krunýřem. Několik zbraní démonů Simona zasáhlo projektily, ohněm i toxickou tekutinou. Jeho zbroj byla ošklivě potlučená, ale držela. Ignoroval všechny útoky a vnímal jen, jak se ohromný démon pod ním zmítá a otáčí.

Carnagor zařval s hlavou téměř otočenou za sebe a sáhl po Simonovi rukama. Simon se rychle sehnul, odjistil granát a zastrčil ho carnagorovi do ucha. Pak seskočil netvorovi ze zad, zatímco démon se začal na uchu škrábat.

Simon si nemyslel, že by tahle zrůda byla dost inteligentní na to, aby pochopila, co udělal, ale nějak cítila, že ji přelstil. Vztekla zařvala, dupla do země a začala hrabat. Než se však někam dostala, granát vybuchl a proměnil ohromnou hlavu v kaši kouřícího spáleného masa a kostí. Řecký oheň navíc dál hořel a spaloval netvora kus po kuse.

Na Simona skočilo několik démonů a srazili ho k zemi.

„Simone,“ zavolal McCorkleson. „Vlak je na kolejích. Mám na tebe počkat, nebo...“

„Vypadněte odtamtud!“ zařval Simon. Zapřel se rukou o zem a zvedl se, přičemž ze sebe setřepal tolik démonů, kolik jen šlo. Sáhl si na záda a vytasil meč. Soustředil se na veškerou prastarou moc, kterou vládl, a seslal modlitbu vzplanutí¹⁷.

Kolem něj se okamžitě objevila planoucí gloriola, která zapálila několik démonů. Ti zavřískli a seskočili z něj. To už držel Simon meč oběma rukama.

Simon sekal a téměř bez námahy páral těla démonů. Sekal znovu a znovu a nijak se nezatěžoval stylem. Na tenhle útok mu stačila brutální síla. Nebylo nutné snažit se vymýšlet nějaké finesy, když se ho nepřátelé snažili obalit jako nějakou kuklu. Navzdory škodám, jaké páchal, se ho však démoni stále snažili srazit k zemi. U několika templářů se jim to už povedlo.

„Ustup!“ zavolal Simon na ty, kteří přežili. „Ústup!“

„Slyšeli jste!“ zachraptěl Wertham. „Musíme chytit vlak!“

Simon vypálil ze scorcheru do tváře darkspawna, který na něj vystřelil. Všichni templáři, kteří toho byli schopni, přestali bojovat a rozběhli se do tunelu. Simon ještě chvíli čekal a pak se rozběhl za nimi. Překvapil demony znásobenou rychlostí i silou a podařilo se mu získat náskok. Doufal, že bude stačit. V patách měl samotné peklo.

* * *

¹⁷ Prayer of Conflagration (pozn. překl).

Warren se vyškrábal na hromadu mrtvých démonů a nevěřicně se rozhlédl. Templáře už bojovat viděl. Tentokrát však stáli proti značné přesile. Polovina z nich zůstala ležet na dně tunelu a ti, kteří se ještě drželi naživu, to dlouho nevydrží.

Warren stál, mírně vrávoral a viděl dvojmo, protože ho do hlavy zasáhl kus padajícího stropu. Bylo mu jasné, že templáře nikdy nedohoní. Ten, který mu vzal ruku, byl stále naživu. Warren zaúpěl beznadějí, pak však dostal nápad.

Podíval se na jednoho z nedaleko sedících krvavých andělů. „Pojď, poslouchej.“

Krvavý anděl slétl k Warrenovi. Zasyčel a chňapl po něm, navzdory evidentní snaze se však nedostal dostatečně blízko.

„Sedni,“ rozkázal Warren.

Krvavý anděl si klekl jen centimetry od Warrenových nohou. Ten si setřel z očí krev a vyskočil démonovi na hřbet.

„Vstaň,“ rozkázal, sevřel krvavého anděla koleny, ale nechal mu dost místa, aby mohl máchat křídly. „Leť.“

Krvavý anděl se postavil a skočil. Zuřivě máchal křídly a potýkal se s nezvyklou zátěží. Nakonec se však vznesl do vzduchu, zakroužil nad místem krveprolití a vydal se pronásledovat templáře. Přestože letěl maximální rychlostí, nebyl o mnoho rychlejší než jeho kořist. Warren věděl, že zbroj dává majitelům nezvyklou rychlost i sílu.

Když shlédl dolů, spatřil, že pronásledování pokračuje. Démoni nehodlali templáře nechat jen tak utéct. Zběsile se hnali za nimi a neměli v úmyslu zastavit, dokud je nedostihnou.

Warren se podíval dopředu. Pod sebou cítil, jak se svaly krvavého anděla napínají a povolují, když rozrážel křídly vzduch. Rychle přelétl hordu démonů a blížil se k templářům.

A pak si Warren všiml ve tmě tunelu jasného světla pohybujícího se směrem od něj. *Vlak!*

Poznal vlak zhruba ve stejný okamžik, kdy mu došlo, že se pohybuje vlastním pohonem, třebaže měl být bez energie. Templářům se nějak podařilo najít způsob, jak utéct.

Rytíři se chytili posledního vagónu a vytáhli se nahoru na střechu. Okamžitě se rozmístili po celém vlaku, zalehli a do rukou uchopili pistole.

Kolem Warrena prosvištělo několik energetických střel a rovněž pár ohnivých explozí, které rozervaly strop a stěny nedaleko od něj. Krvavý anděl neuhnul ani o centimetr, naopak vystřelil, zasáhl vlak a dostal jednoho z mužů v brnění.

Warren vyvolal moc, kterou v sobě cítil, a vytvořil v ruce zářící kouli. Když instinktivně ucítil, že má dostatečnou velikost a sílu, mrštil ji po vlaku. Dva rytíři vyskočili a vyhnuli se jí, třetí ovšem takové štěstí neměl. Koule praskající modrobílé energie templáře zasáhla, rozmetala jeho zbroj na kusy a srazila ho z vlaku na zeď.

Vlak pokračoval dál, ještě však nedosáhl maximální rychlosti. Démoni se k němu blížili.

Warren řídil krvavého anděla myšlenkami. Nyní ho nasměroval dolů tak nízko, aby viděl, co ti muži v brnění tak urputně chrání. Když se podíval rozbitými okny a spatřil muže, ženy i děti, jak se vyděšeně krčí na podlaze vlaku, byl překvapen.

A ještě víc byl překvapen, když z temnoty něco švihlo a omotalo se to krvavému andělu kolem krku. Pak byl démon stržen stranou, takže narazil do jednoho z vagónů.

Napůl omráčen se Warren snažil démona udržet, pak však spatřil, jak se krvavému andělovi dostaly nohy pod kola vlaku. Uvědomil si nebezpečí a skočil k vagónu právě včas, protože vzápětí byl démon vtažen pod kola. Než se stačil vytáhnout nahoru, díval se na něj z okna rytíř a mířil mu pistolí do obličeje.

* * *

Simon běžel ze všech sil. Vlak dohonil společně s posledním z templářů. HUD mu oznámil, že přišli o devatenáct válečníků. To číslo ho šokovalo. Nějaké ztráty čekal, ale tohle ne.

Na to nemysli, řekl si. Pořád ještě musíš zachránit přes tisíc lidí.

Simon udělal tři kroky a dostal se na pět stop od vagónu. Chytil se bezpečnostní lišty. Něco ho zasáhlo mezi lopatky a vyvedlo z míry. Na chvíli ztratil rovnováhu, ale pak se znovu rozběhl.

Když byl dost blízko, ze všech sil vyskočil a natáhl se dopředu, přičemž nezapomínal na nezbytnou výšku. Ve vzduchu se stačil ještě přetočit a vytáhnout pistolí. V příštím okamžiku střílel z obou zbraní na vlny démonů stíhajících vlak.

Palladiové hřeby a řecký oheň řady démonů protřídily, ale pronásledovatele nezpomalily. Vlak však již nabíral rychlost.

Simon přistál na střeše a cítil, jak se pod jeho váhou lehce prohnula. Dopadl však příliš v předklonu a nezabránil tomu, aby nespádl na tvář. Chvíli klouzal po břiše po střeše vlaku a jen bezmocně sledoval krvavého anděla, který právě podnikal nálet, a jezdec na jeho hřbetu zasáhl zářící koulí templáře přímo vedle něj.

49.

S hrůzou a naprosto nechápavě zíral Simon na to, jak koule zářící energie rozervala templáře na kusy a srazila jeho zbytky z vlaku. Grappler mrtvého templáře klouzal po střeše vagónu.

Simon pustil scorcher, natáhl se po grappleru a jen tak tak ho chytil. Scorcher však sklouzl z vagónu na zem a zmizel.

S grapplerem v ruce se Simon postavil a zabodl hroty bot do střechy vagónu. Namířil zbraň na krvavého anděla, který mezitím vlak předhonil a nyní letěl vedle něj. Simon zamířil nejprve na jezdce, ale pak si uvědomil, že by krvavý anděl i pak byl schopen zaútočit. Démoni za vlakem už začali zaostávat, jak souprava čím dál víc zrychlovala.

Byli téměř volní.

Simon namířil na krvavého anděla a stiskl spoušť. Nanomolekulární lano v mžiku překonalo vzdálenost, která je dělila, a pak se omotalo démonovi kolem krku. Simon lano zajistil a zapřel se. Pak zatahl a strhl krvavého anděla na vagón.

Zásah otřásl celým vlakem. Simon se udržel a pak cítil, jak ho démon neuvěřitelnou silou táhne. Uvědomil si, že se krvavý anděl dostal pod kola, a rychle uvolnil lano z grappleru. O chvíli později uviděl rozervané a zkrvavené kusy démona za vlakem.

Pak spatřil ruku démona, jak se drží vlaku ze strany.

Simon přikročil k okraji střechy. Vnímal skřípění kovu o koleje. Pak uviděl muže, kterému démonická ruka patřila. S překvapením zjistil, že je to stejný muž, s nímž se setkal, když hledali Balekorovo kladivo.

Simon namířil bolter muži přímo mezi oči. Nevěděl, jak se sem ten muž dostal ani proč, a nevěděl, co ho přimělo, aby se spolčil s démony, ale byl rozhodnutý tomu učinit přítrž. Templáři za sebou nechali až příliš mnoho mrtvých, než aby je nechal bez pomsty.

Stiskl spoušť v okamžiku, kdy muž vymrštil ruku před sebe. Před mužem se objevil shluk prastaré energie a palladiové hroty zůstaly viset nehybně ve vzduchu. Simona to nevyvedlo z míry, zastrčil bolter do pouzdra, vytáhl granát, odjistil ho a hodil ho muži do tváře.

Přesně jak čekal, i granát zůstal viset ve vzduchu, ovšem granát nakonec vybuchne. Než se však Simon stačil pohnout, aby se před explozí skryl, muž na něj ukázal.

Simona zasáhla neviditelná síla, strhla ho ze střechy navzdory hrotům v botách a odhodila ho napříč vagónem.

„Simone!“ Wertham, který dřepěl na střeše hned vedle, natáhl ruku. Jejich prsty se na krátký okamžik dotkly, ale pak Simon nezadržitelně sklouzl z vagónu dolů.

* * *

Warren máchl volnou rukou ke granátu uvězněnému v silovém poli, které instinktivně vyvolal, aby mu palladiové hroty nerozervaly tvář. Než však stačil granát chytit, vybuchl. Výbuch takhle blízko vagónu způsobil,

že se všechna jeho síla odrazila proti Warrenovi. První náraz i následná druhá vlna strhly Warrena z vagónu a vyrazily mu dech.

Téměř si neuvědomoval, že dopadl na zem. Zcela ho ovládl strach. Nedokázal si představit, jaké škody muselo jeho tělo utrpět tentokrát.

Nebo co z něj vlastně zbylo.

* * *

Neschopen zastavit nebo kontrolovat pád narazil Simon do země a ještě kus se kutálel. Napůl omráčen se pokusil vstát, ale nějakou chvíli se nemohl vůbec pohnout. Věděl, že s každou vteřinou, co bude ležet, se k němu budou přibližovat démoni pronásledující vlak. A vlak se mu bude vzdalovat.

To ale bylo stejně jedno. Démoni už ho nechytí a on taky ne. Lidé byli v bezpečí. On mohl ve stejný osud jen doufat. Překulil se na břicho a rozhodl se okamžik počkat, než se zvedne na kolena.

„Simone!“

Jeho HUD se okamžitě probudil k životu. „Pozor. Jeden z komunikačních kanálů v této jednotce byl zabrán neznámým zdrojem.“

Simon však ten ženský hlas znal. Patřil Leah Creaseyové. Netušil, jak se jí podařilo nabourat se mu do systému a použít jejich frekvenci.

„Vstávej.“

To Simona překvapilo. Jak mohla vědět, že leží?

„Vstávej! Dělej! Jdu pro tebe! Nemáme moc času!“

Simon zaúpěl, ale podařilo se mu vstát. Otočil se po démonech a pak se přilepil ke stěně, když zahájili palbu. Všude kolem něj pršely projektily, exploze a oheň.

Pak se z reproduktorů ozval známý zvuk silného motocyklového motoru. Otočil se za ním a díval se do míst, kde zmizel vlak.

K Simonovi se řítilo BMW R 1200 GS Adventure Enduro, speciál pro jízdu v těžkém terénu. Motorka neměla světlo, což znamenalo, že řidič musel mít nějaké noční vidění.

„Leah?“ zeptal se Simon.

„Jo. Připrav se.“

Motorka smykem zastavila vedle Simona, přičemž se otočila směrem, odkud přijela. Postava na ní vypadala neskutečně.

Jezdec oblečený v matně černé zbroji, která se skládala ze vzájemně překrývajících se plátů, připomínal hmyz. Zbroj však tak obepínala tělo, že bylo jasné, že patří ženě. Hlava byla skrytá v helmě, jejíž hladký povrch narušovaly jen obrovské skleněné oči a anténa v místě, kde mělo být ucho. Zbytek zbroje, zesílen zejména v oblasti krku, ramen, loktů, stehen a kolen, se zdál být světlejší.

„Leah?“ zeptal se znovu Simon, který stále nevěřil vlastním očím.

„Jo. A teď si naskoč, než nás démoni doženou.“

Simon vylezl na motorku za Leah Creaseyovou. Nebylo tam moc místa, ale měl stupačky na nohy. „Co tu děláš?“ zeptal se.

Leah přidala plyn a zadní pneumatika zahrabala ve šterku, než zabrala. Někdo si evidentně s motorkou pohrál a zvýšil výkon, protože i s dvojnásobnou váhu

akcelerovala velmi lehce. Chytil se Leah rukou kolem pasu a přitiskl se k ní.

„Zachraňuju tě,“ odpověděla. Znělo to naprosto klidně, ne jak si pamatoval z doby, kdy ji poznal v letadle na cestě z Afriky. „A neměla bych to dělat. Mému velícímu se to nebude zrovna líbit. Měla jsem jen pozorovat. Nezasahovat.“

„Tvému velícímu?“ Simon ze studia vojenství věděl, že velící se zkráceně říkalo velícímu důstojníkovi. Ale Leah nebyla v armádě.

A přece, pamatoval si, jak zručná byla se zbraněmi, které dostali po příjezdu do Anglie. Pamatoval si taky, jak se ho pořád na něco ptala. *Na všechno.*

Než nakonec utekla z templářského podzemí.

„Asi nemáme dost času to teď probírat,“ odpověděla Leah.

„A pak čas mít budem?“

„Ne.“ Leah řídila motorku, jako by to byla její součást. Řítla se temnotou a skákala přes koleje i sut', kterou bylo dno tunelu zasypáno. „Nemám tu být.“

„Ale jsi.“

„Takhle bych se po všem tom výcviku chovat neměla.“

Po výcviku? Výcviku u koho? A na co?

V temnotě před nimi se začal rýsovat vlak. Přeživší templáři zaujali pozice na střeše osobního vagónu.

„Možná by ses měl spojit s kamarádama,“ navrhla Leah, „a dát jim vědět, že nejsme nepřátelé. Bylo by asi paradoxní, kdybych ti zachránila zadek a pak by mě sejmuli tvoji kámoši.“

Simon souhlasil a zavolal Werthamovi.

* * *

Omráčen, částečně z dopadu na zem a částečně skutečností, že stále žije, se Warren postavil uprostřed temnoty tunelu metra. Nepoužíval noční zrak, kterému se naučil, takže se na okamžik soustředil a napravil to.

Obrátil se ke řvoucímu motoru na pravé straně tunelu a spatřil rytíře, který ho shodil z vlaku, jak naskakuje na motorku. Pak řidič vytočil motor a stroj vyrazil vpřed.

Warren jen s námahou dýchal a cítil u toho ostrou bolest v hrudníku. Doufal, že to bude jen žebro. Pak se podíval na ruce. Nezdálo se, že by se něco změnilo nebo že by byl zraněný. Granát, který mu vybuchl před obličejem, nebyl naplněn šrapnely.

O granátech četl ve hrách. Podle toho, co viděl, byl granát, který po něm hodil rytíř, vysoce výbušný a schopný způsobit velké škody hrubou silou exploze.

Měl štěstí.

Pak si uvědomil, že to asi bylo víc než štěstí. Byl dostatečně mocný, aby i takovému výbuchu dokázal vzdorovat relativně bez následků.

Zadíval se před sebe a sledoval motocykl, který se rychle zmenšoval. Pak přivolal krvavého anděla a vylezl mu na hřbet, zatímco se kolem prohnala horda démonů. O chvíli později už znovu letěl a doufal, že rytíře, který ho připravil o ruku, brzy najde.

* * *

„Tys mě sledovala?“ zeptal se Simon. „Tak jsi nás našla?“

„Dostala jsem tě přiděleného už v Jižní Africe,“ řekla Leah. „Odtamtud jsem tě sledovala.“ Naklopila motorku a vyhnula se kusu spadlého betonu. „Že jsem tě tu našla dneska v noci, to byla jenom náhoda. Měla jsem jiný úkol.“

Simon se rozhodl neptat se jí, proč tu vlastně je, protože měl pocit, že by stejně nedostal odpověď. Hlavou už se mu ale honily všechny možnosti. „Proč jsi mě sledovala z Jižní Afriky?“

„Potřebovali jsme se dozvědět něco víc o templářích.“

„Co to znamená my?“

Simon si byl jistý, že i tahle otázka je jednou z několika, které zkrátka nemohl položit. „Proč ti řekli, abys mě sledovala?“ Tiskl se k ní a automaticky kopíroval její pohyby i pohyby motocyklu.

„Protože jsme se potřebovali dozvědět něco víc o templářích.“

„Jak jste věděli, že jsem templář?“

„Identifikovali tvého otce.“

„Mého otce?“ V Simonovi vzrostla naděje. „Tys mluvila s mým otcem?“

Leah chvíli neodpovídala. „Ne. Promiň, Simone. Identifikovali jeho tělo. Měl na sobě zbroj. Tak ho poznali. A tak potom našli tebe. Poznali, že tvůj otec je templář. Nevěděli, jestli ty taky, ale odhadli, že jo. A taky jsi byl jediné pojítko, které jsme s templáři měli, takže jsme ho museli využít.“

Využít. Ten termín zněl až urážlivě.

„Kdybys mi nezachránila život, asi bych přemýšlel, jak tě z té motorky shodit,“ zavrčel Simon.

„To bys neudělal. Na to jsi až moc podobný skautíkovi lorda Roberta Baden-Powella¹⁸“ Leah se prudce vyhnula dalšímu kusu sutí a pak znovu zrychlila. „Ale to je jedna z věcí, co se mi na tobě líbí.“

„A proč jste se potřebovali dozvědět víc o templářích?“

„Protože toho víte víc o démonech. Až do invaze si lidi, ke kterým patřím, mysleli, že je to jen snůška mýtů, které templáři a jim podobní schválně propagují.“

„A proč jste se prostě nezeptali?“

„Nemohli jsme se zeptat. Tak se to nedělá. A teď sklapaní. Dneska v noci jsem se prozradila a měla jsem k tomu důvod, ale taky to šeredně odskáču. Ti démoni za tebou nejsou jediný problém, který máš.“

Simon se k Leah znovu přitiskl. Začali předjíždět vlak.

„Simone,“ řekl Wertham.

Simon se otočil k vlaku a viděl, že Wertham sedí na vagónu s mečem a blaze pistolí v rukou. Simon také viděl vyděšené tváře za rozbitými okny osobního vagónu. Vzhledem k poškození, jaké vlak utrpěl, nevěřil že by v něm nebyli mrtví. Snažil se na to nemyslet.

„Jsem v pohodě,“ řekl Simon.

„S kým to jsi?“

„Leah Creaseyová.“

„Ta ženská, co jsi přivedl s sebou?“

„Jo.“

¹⁸ Lord Robert Stephenson Smyth Baden-Powell of Gilwell je zakladatel skautského hnutí (pozn, překl.).

„Co ta tu dělá?“

„Tvrdí, že mi pomáhá.“

Wertham zaklel. „A nekecá?“

„Asi mi tam vzadu zachránila život.“

„No, pro začátek dobré. A dneska bychom si pomocníky asi neměli moc vybírat.“

Leah předjela vlak a prudce přidala, aby zvedla přední kolo, přeskočila jednu kolej a vjela mezi ně. Pak přidala a motor zaburácel.

„Říkalas, že máme ještě jeden problém,“ řekl Simon.

„Jo.“ Leah znovu naklopila motorku, projela zatáčkou do stanice Oxford Cirkus a hnala se dál ke stanici Charing Cross. „Démon jménem Merihim nachystal na váš vlak past u Hungerford Bridge.“

To okamžitě upoutalo Simonovu pozornost. Přes Hungerford Bridge vedly na druhou stranu řeky Temže všechny tratě. Neexistoval jiný způsob, jak dostat vlak do jižního Londýna. Byla tu ještě trať Bakerloo, která vedla pod řekou, ale k té se nemohli dostat.

Jestli Leah mluvila pravdu, démon jim stál přímo v cestě na svobodu.

50.

Warren se pevně držel krvavého anděla, který pronásledoval vlak hučící tunelem. Mezitím se k němu přidali i další krvaví andělé. Všichni dohromady se jako hejno netopýrů nyní s vřískotem hnali za vlakem.

Warren se usilovně snažil uvažovat a hádal, že by vlak mohl mířit do stanice Charing Cross a odtamtud přes Hungerford Bridge do jižního Londýna. Až vyjede ze stanice a bude směřovat k mostu, bude souprava zranitelná.

Bude mu stačit chvilka, aby vlak předhonal. Pak, jestli krvaví andělé dokáží nahradit v řídicí kabině strojvůdce, budou moci vlak zastavit. Byl si jistý, že templář, kterého pronásledoval, by se pak vrátil, aby lidem pomohl.

Warrenovi bylo lidí z vlaku líto. Nechtěl jim ublížit. Ale jestli jeho život závisel na jejich smrti – a on věděl, že tomu tak je – pak budou muset zemřít.

Nikdo v Londýně se o něj nikdy nestaral. Když nyní jeho život visel na vlásku, nebude tak hloupý, aby se staral o ně.

Trpělivost, šeptal v duchu krvavému andělovi. Dostaneme šanci.

* * *

Leah zastavila motorku na stanici Charing Cross. Simon, sedící za ní, se vyklonil a díval se k Hungerford Bridge. Most se směrem od stanice zvedal a klenul se přes Temži. Obloha byla šedá soumrakem, ještě nebyla úplně tma. K zemi se nepřetržitě snášely velké vločky a snižovaly viditelnost.

Termovize v HUDu mu však umožnila rozeznat oranžovou postavu stojící uprostřed mostu.

„To je on?“ zeptal se Simon. Věděl, že jsou jen pár minut před vlakem. „Merihim?“

„Ano.“

„Jak jsi zjistila, že...“

Leah k němu obrátila prázdnou masku, kterou měla na obličeji, a zadívala se na něj vypouklýma skleněnýma očima. „Simone, na výsledch nemáme čas. Ne, pokud chceš ten vlak zachránit. Ti démoni, kteří tě málem dostali, se nevzdají. Jestli se vlak zastaví a oni ho doženou, tak lidi uvnitř umřou. A to nepočítám demony, které ten mumraj přiláká. Chápeš to?“

„Jo.“ V Simonovi se zvedl odpor. Vypadala tak profesionálně. Tak sebejistě. A on... no, vůbec se to nevyvinulo, jak zamýšlel. Ze záchranné mise se stávala katastrofa. Hodně plánoval a tvrdě makal a několik nocí nespal. *A na co? Aby nakonec prohrál? O chlup?*

„Merihima jsme sledovali,“ řekla Leah.

Simon odolal nutkání zeptat se, kdo je to *my*.

„V hierarchii démonů došlo od jejich příchodu ke změnám,“ pokračovala Leah. „Merihim dorazil později, ale podle toho, co víme, velmi rychle získává moc. Měli jsme... člověka v organizaci kabalistů, když Merihim přišel na tento svět. Merihim hraje vlastní hru. Dneska v

noci chce proměnit váš pokus o záchrannou misi v část svého plánu.“

„Jak?“

„Chce vyhodit most do vzduchu, když na něm bude vlak, a poslat všechny ke dnu, aby se utopili.“

„Proč?“

„Jako součást oběti v rámci jakéhosi krvavého rituálu. Víc jsme toho nezjistili. Ještě nerozumíme démonům tolik jako templáři.“

„Ani my nerozumíme všemu,“ připustil Simon. Nespouštěl oči z oranžové postavy čekající na mostě. „Jak chce most vyhodit do vzduchu? Výbušninama?“

„To nevíme. Sledovali jsme jednoho z kabalistů – toho chláпка, co v tunelu letěl na démonovi...“

„To byl krvavý anděl,“ řekl Simon automaticky.

„...kterému se podařilo Merihima špehovat.“ Leah zavrtěla hlavou. „Jsou to naivní blázni, všichni. Děti, které si hrají s příšerama, co je můžou všechny sežrat.“

Simon s jejím zhodnocením tak úplně nesouhlasil. On byl toho názoru, že kabalisté jsou velmi chytrí, ale hrají jen na vlastní triko. Velmi chytrí, aby se dostali do problémů. Nebo umřeli.

„Když jsme toho kabalistu vyslýchali, měli jsme ho pod drogami, takže nám řekl všechno. Bohužel toho moc nevěděl. Takže teď je na tobě, abys vymyslel, jak si poradit s démony v tunelu, nebo zjistil, jak vyzrát na Merihima.“

Simon přemýšlel jen okamžik. Víc času stejně neměl. Vlak se hnal rychle vpřed. Krátká slovní výměna s Werthamem to potvrdila.

„Jestli se tam mám dostat včas, potřebuju tvoji motorku,“ řekl Simon. Shodil ze zad vak s municí a

výbušninami. Zbývalo mu ještě sedm granátů na pásu, který si mohl dát přes rameno. Řekl si, že sedm je šťastné číslo, a doufal, že to bude stačit. I kdyby démona nedokázal zničit, mohl alespoň doufat, že upoutá jeho pozornost na tak dlouho, aby mohl vlak projet. Neexistoval způsob, jak dostat všechny přeživší do bezpečí bez vlaku.

Přehodil si pás s granáty přes rameno a ujistil se, kde je šňůra, kterou bude moci odjistit granáty všechny najednou. Následné exploze přijdou relativně v jediný okamžik.

„Co?“ Kdyby mohla maska, kterou měla Leah na tváři, měnit výraz, byl si Simon jistý, že by v ní nyní spatřil šok. „Nemůžeš tam jít...“

Simon se pohyboval velmi rychle. Zasunul jí ruce pod stehna a díky síle zbroje ji snadno vyhodil ze sedla motorky. Vylétla vysoko do vzduchu, přetočila se jako kočka a dopadla na nohy téměř o třicet stop dál. To už měl Simon ruce na řídítkách. Nakopl jedničku, přidal plyn, pustil spojku a prudce vyrazil ze stanice.

„Simone!“

Simon si jí nevšímal a zavolal Werthamovi. „Kde jste?“

„Skoro u Charing Cross Station.“

Simon burácel s motorkou podél kolejí a mířil na démona stojícího uprostřed mostu. „Tak oči otevřené,“ radil Simon. „Jestli most vybuchne, než se tam dostanete, musíš být připravený zastavit.“

„Jestli most vybuchne?“

„Prostě buď připravený, Werthame. A drž mi palce.“ Simon byl skloněný nad řídítky. V uších mu zněl hlas Leah, který ho proklínal, že je blázen, a prosil ho, aby se

vrátil. Simon ho dostal z hlavy. Místo toho myslel na otce, na lekce, které mu otec dal, a na to, jak mu nikdy nebude moct říct, jak hrozně moc pro něj nyní ty vzpomínky znamenaly.

On to věděl, připomněl si Simon. Nic mu neuniklo. Věděl to. To ho trochu uklidnilo. I kdyby zemřel, zemře způsobem, jakým ho to otec naučil.

* * *

Něco bylo špatně.

Warren to poznal, když spatřil, že vlak mírně zpomaluje. Byli skoro na stanici Charing Cross a on si myslel, že by to mohl být důvod.

Hejno krvavých andělů se hnalo dál.

* * *

Simon se uvnitř třásl strachem, zatímco se hnál k démonovi. Za démonem stály stíny, částečně skryté padajícím sněhem a v husté mlze, která halila řeku pod nimi.

Jestli byl démon jeden ze Starších, nebo dokonce Temná mysl, nemuselo by se Simonovi podařit ho zabít. A jestli ho nezabije, byl si jistý, že pak bude mrtvý on.

Nemusíš ho zabít, připomněl si. Stačí zničit to, čím chce Merihim vyhodit most do vzduchu. Nebo mu zabránit udělat to na tak dlouho, aby vlak stačil projet.

Simona uklidňovalo, že Merihimovo jméno neznal. Možná démon nebyl tak silný, jak se zdálo. Možná tohle všechno dělal právě proto, aby se silným stal.

A jestli ano, byl stále ještě dost slabý, aby se dal zabít.

Ale rozhodně bude dost silný, aby tě mohl porazit.

Když byl démon necelých osmdesát yardů před Simonem, otočil se k němu. Dodalo mu odvahy, že démon není o mnoho vyšší než normální člověk. Simon vytáhl bolter z pouzdra a zamířil. Jakmile byl cíl zaměřen, vystřelil.

Démon zařval, zakryl si paží tvář a odvrátil se od útoku. Pak se Merihim prudce otočil zpátky, pěst zaťatou v planoucí ohnivé kouli, kterou vzápětí mrští po Simonovi.

* * *

Když se vlak dostal na otevřené prostranství Charing Cross Station, popohnal Warren krvavé anděly k vyšší rychlosti. Přivolal moc a vytvořil na obou rukou koule zářící energie.

Krvaví andělé svištěli vpřed a jen s obtížemi se k vlaku přibližovali. Nicméně, přibližovali se. Warren hledal motorku a rytíře, neviděl však ani jedno. Hodil energetické koule po lokomotivě.

* * *

Simon naklopil motorku a podařilo se mu vyhnout se ohnivé kouli, kterou po něm démon metl. Na kůži ucítil žár. Koule se rozstříkla o zem v místě, kde by nyní byl, kdyby nezměnil směr. Asfalt se okamžitě roztekl a začal bublat.

Dvacet yardů před démonem Simon motorku schválně položil a nechal ji klouzat k Merihimovi. Nevěděl, jak rychle jel, ale bylo to dost, aby se stroj na nějaké nerovnosti vymrštil do vzduchu jako ryba.

Bylo to neuvěřitelné, ale Simon mířil přesně. Třebaže se motorka točila a nadskakovala, držela směr. Zasáhla démona do hrudi, rozlomila se a vzápětí vybuchla, protože k nádrži se dostal oheň. Plameny démona zcela zahalily, ale Simon pochyboval, že mu jakkoli ublíží.

I Simon samozřejmě nekontrolovatelně klouzal po asfaltu. Válel se a nadsakoval, ale nechával všechno na zbroji, která se zatím o něj starala, jak měla. Kdyby se pokusil zastavit rukou nebo nohou, mohl by si ji i přes ochranu zbroje zlomit.

Svět se na chvíli proměnil v šílené místo, plné vířících obrazů a závratí. Ucítil, jak zbroj aplikovala nějakou chemickou látku, a vše se vrátilo do normálu.

Pak narazil do boční stěny mostu a zastavil se. Zoufale se snažil nadechnout, než mu došlo, že má vyražený dech.

Simon zkontroloval HUD a viděl, že vlak teprve vyjíždí ze stanice Charing Cross. Všiml si letících démonů, kteří se míhali kolem lokomotivy. Mezi nimi jasně zářily střely ze zbraní templářů.

Blížící se vlak celý Hungerford Bridge rozechvěl.

Simon se postavil, vytáhl z pochvy na zádech meč a rozběhl se k démonovi, který zrovna setřepával poslední kusy motorky z hrudi. Teprve pak si Simon uvědomil, že mihotající se stíny za démonem jsou skutečné.

Na druhé straně mostu stál shluk ohavných těl. Mlha se poněkud rozestoupila a odhalila armádu nemrtvých. Všechny zombie vypadaly, jako by právě vstaly z hrobu, ale Simon pochyboval, že by kdy v nějakém byly. Krácející těla se váhavě potácela vpřed, jako by na ně působily vibrace blížícího se vlaku.

A pak už byl Simon u démona, pátil z bolteru a máchal mečem.

* * *

Warren viděl, jak energetické koule zasáhly lokomotivu takovou silou, že ta se na krátký okamžik dokonce naklonila. Pak se vrátila zpátky a kola zaskřípěla o koleje.

Lidé ve vagónu vyděšeně křičeli. Všichni leželi na podlaze.

V příštím okamžiku už byli vlak i Warren za stanicí Charing Cross. Warren popohnal krvavé anděly k vyšší rychlosti a sáhl na dno rezerv své moci. Dvěma krvavým andělům se podařilo zachytit lokomotivu, ale po několika neúčinných výpadech po lidech uvnitř je templáři rozsekali na kusy.

Právě v okamžiku, kdy chtěl Warren mrštit další dvě energetické koule, vypálil jeden z templářů proud palladiových hřebů na krvavého anděla, který ho nesl.

Projektily netvora zasáhly do hlavy a zabily ho prakticky okamžitě.

Krvavý anděl se v pádu vychýlil mimo Hungerford Bridge a mrtvý se nekontrolovaně řítíl do hlubin jako potrháný papírový drak.

Warren visel hlavou dolů a snažil se držet v zoufalém zápase o život. Černá hladina řeky mu rychle spěchala naproti. Náraz byl tvrdý a jeho vědomí pohltila temnota stejně černá jako voda.

* * *

Démon na Simona zavrčel a vymrštil ruku před sebe. Téměř vzápětí však Merihim zavrával a opřel se o paty, když jej zasáhly tři rakety z pušky označované jako cluster rifle. I Simon tlakovou vlnu výbuchu ucítil. Nepřestával pálit z bolteru a mířil démonovi na oči. Někteří démoni se dokázali regenerovat, ale i kdyby měla být slepota dočasná, mohla by stačit.

Démona znovu zasáhla trojice raket a donutila ho o několik kroků couvnout. Než se stačil vzpamatovat, byl Simon u něj a sekal mečem do otevřených ran, aby znásobil zranění způsobené raketami.

Na HUDu neustále sledoval rychle se blížící vlak s vědomím, že jakmile se dostane až k němu, bude mu stačit pár vteřin, aby se dostal do bezpečí.

Při dalším výpadu mu démon chytil meč a zablokoval ho, takže nemohl vyvinout velkou sílu. Simon démona kopl do rozkroku a meč mu vytrhl.

Místo aby se démon ohnul v pase, udeřil Simona hřbetem ruky přímo do helmy. I když se rána navenek

zdála slabá, pro Simona to bylo, jako by do něj narazil nákladák. Hlava se mu vyvrátila a on měl co dělat, aby se udržel na nohou. Ještě nikdy nebojoval s nikým – ani s ničím – tak silným. Samotná tahle jedna facka ho málem srazila k zemi.

Simon znovu pozvedl bolter a vypálil z bezprostřední blízkosti přímo na ohavnou zřůdu, mezitím se totiž do boje přibelhaly první zombie. Simon obrátil pistoli proti nim a doslova je kosil. Byly odporně nafouklé s modrými tvářemi a prázdnýma očima. Simonovi se skutečnost, že je nyní musí zabíjet, vůbec nelíbila, protože kdysi to byli lidé. To se o démonech říci nedalo.

Pozornost démona se obrátila znovu k vlaku. Merihim zvedl ruce a nakreslil ve vzduchu symbol. Pak zavrčel, nebo snad vyřkl nějaký rozkaz.

To už byl vlak nad řekou a hnál se k nim. Simon zdvojnásobil úsilí, aby se znovu dostal k démonovi, a zuřivě sekal do zombií.

Kolem něj proletěly další rakety, ty však zasáhly most, a ne démona.

Démon znovu zavrčel a vrhl se na Simona. Simon vyskočil, vyhnul se ráně, provedl ve vzduchu výkrut a celou dobu střílel z bolteru. Pak pistoli zastrčil a spatřil, že vlak už je téměř u nich a rychle se zvětšuje.

K Simonovi se nyní přidaly další zbraně templářů z vlaku. Démon zavrával a vztekle zařval.

Simon dopadl na nohy, uchopil meč do obou rukou a vyskočil na hlavu jedné ze zombií, které už byly zase u něj. Rozběhl se po hlavách davu, který se ochranně shlukoval kolem Merihima. Lebky pod Simonovou

váhou praskaly, vazy se lámaly a ramena vyskakovala z jamek, nakonec se však templář dostal k Merihimovi.

Démon po něm metl další ohnivou kouli. Tahle ho zasáhla, značně zpomalila, ale zároveň zapálila několik zombií. Simon se vrhl dopředu a věřil, že zbroj vydrží, přestože HUD ho bombardoval varovnými hlášeními.

A pak byl u démona a meč mu v rukou ožil. Sekl mu po hlavě a rychle zbraň stáhl zpět. Runy vyryté do démonovy šupinaté kůže se rudě rozzářily. Meč otevíral ošklivé rány, které byly zdrojem další rudé, tentokrát to však byla démonova tělesná tekutina.

Merihim zařval bolestí a vztekem, zaťal ruce v pěst a udeřil. Z té rány se Simonovi roztrásly snad všechny kosti v těle a na chvíli si byl jistý, že zemře.

Pak na HUDu spatřil, jak jeden z templářů na vlaku zvedá granátomet a posílá na Merihima salvu. Granáty démona od Simona odrazily.

Simon toho využil, a třebaže byl rovněž omráčen, udělal krok vpřed a zabodl meč Merihimovi do hrudi. Velmi rychle, protože vlak už byl téměř za ním, strhl z ramene pás s granáty a zatáhl za šňůru, kterou vytáhl všechny pojistky najednou. Hodil pás Merihimovi přes hlavu a ten mu přistál kolem krku jako smrtonosný náhrdelník.

„Chcípni, d'áble!“ zařval Simon, chytil jílec meče a kopl Merihima do břicha, aby ho mohl vytrhnout ven.

Démon zakopl přes kolej a skácel se k zemi uprostřed zombií. Pokusil se strhnout si granáty z krku, ale ty právě vybuchly. Exploze rozervala Merihimovi horní polovinu těla, démon však stále žil.

Simon tomu nedokázal uvěřit. I když démon nebyl jeden ze Starších nebo Temných myslí, bylo nesmírně těžké ho zabít.

V reproduktorech mu zapraskalo. „Simone!“

Na HUDu Simon viděl, že vlak je přímo za ním. Několik templářů sestřelilo ze vzduchu hrstku krvavých andělů, kteří vlak pronásledovali.

„Podej mi ruku!“ volal Wertham.

Vlak se zabořil do davu zombií a zachvěl se nárazem, který odhodil kusy mrtvých těl na všechny strany.

Wertham stál na posledním vagónu, jednu ruku zaraženou do jeho stěny a druhou podával Simonovi.

Simon se otočil a natáhl ruku, s vědomím, že Wertham se musel zbláznit a chce je oba zabít. Jejich ruce se vzájemně sevřely kolem předloktí. Simon si to ani nestačil uvědomit, když ho rychlost vlaku zvedla do vzduchu.

Na okamžik se svět se Simonem zatočil a on narazil do několika zombií, které vlak jen těsně minul. Pak ho Wertham vytáhl na plošinu za vagónem a oba se zhroutili na podlahu.

Když se Simon přinutil zvednout na nohy, byly zombie i Merihim za nimi a rychle se zmenšovali. Démon však stál, sice vrávoravě, ale stál. Nikdo je ovšem nepronásledoval.

A teď už se jenom dostat živí z Londýna, pomyslel si Simon. Zadíval se mezi hustě padajícími vločkami k obzoru. Londýn vypadal temný jako kus těla zasažený infekcí, který nakonec odumřel a musel být amputován. Kolem pekelné brány u katedrály svatého Pavla se honily

černé mraky. Na obloze nad budovami kroužili krvavé andělé.

Při pohledu na město se Simon nedokázal ubránit myšlence, že z pasti, ve kterou se Londýn proměnil, už nikdo neunikne.

Doufal, že to není pravda.

EPILOG

O dva dny později vyzvedl přeživší, které templáři dostali z Londýna do Bristolu, konvoj záchranných lodí. Jednomu z templářů se podařilo najít základnu, z níž poslal záchranářům zprávu.

Lodě kotvily v přístavu a čluny pendlovaly sem a tam a nakládaly uprchlíky. Bylo brzy ráno a den se zdál být plný naděje. Poprvé za několik dní byla obloha jasná.

* * *

Kapitán Webber, ostřílený veterán, který kdysi sám žil v Londýně, stál se Simonem a Werthamem a společně sledovali, jak uprchlíci šplhají na palubu lodí.

Simon si na břehu vychutnával sluneční paprsky a nijak mu nevadil chlad na obnažené hlavě. Helmu držel pod paží.

„Mohli byste s náma,“ navrhl Webber.

Simon nespouštěl oči z lidí nastupujících na lodě a věděl, že by nemohl odjet. Zhluboka se nadechl a pak zase vydechl. „Ne, ale díky. Moje místo je tu.“

Webber se otočil a zadíval se na sever. I na tu dálku bylo na obloze vidět černé šmouhy, důkaz přítomnosti pekelné brány. Ty se mohly skrýt v šedém zimním ránu, ale ne za jasného počasí, jaké bylo dnes.

„Londýn dneska už není místo pro každého,“ řekl kapitán. „Já jsem tu vyrostl a byl jsem ve městě, když

přišli démoni. Měl jsem štěstí, že jsem se dostal pryč.“ Zavrtěl hlavou. „A zpátky bych nechtěl. Ani nevím, jestli vůbec někdy budu chtít.“ Oči starého muže vypadaly, jako by ho pronásledovaly noční můry.

„Já musím zpátky,“ řekl Simon. „I když tam jsou démoni?“

Simon se na muže trpce usmál. „Je to moje práce, kapitáne. Tak jako moře je zase vaše. Znam lidi, kteří by nikdy na loď nevlezli.“

Webber zavrtěl hlavou. „No, takové moře si můžete nechat. Podle toho, co jsem viděl ve zprávách, nikdo neví, co s nima máme dělat.“

„Odpovědi jsou tam, kapitáne,“ řekl Simon. „Jenom je musíme najít.“

Zároveň však věděl, že mají víc otázek než dřív. Byl si jistý, že Merihim není mrtvý, a nepřestal o jeho plánech uvažovat od chvíle, kdy mu Leah řekla, co ví.

A Leah byla taky záhada. Kdo vlastně byla? A pro koho pracovala? Měl hodně co přemýšlet, ale taky to znamenalo, že většina šachových figur je v Londýně.

Jedním z klíčů ke všemu byl Merihim. Proto se na něj Leah a její záhadná skupina zaměřila. Jestli byl Merihim mezi demony rebel, jestli hrál proti nim ve snaze urvat co nejvíc pro sebe, jak Leah naznačovala, existovala velká šance, že by na světlo mohlo vyplout víc informací o démonech.

Až se Simon vrátí do Londýna, měl v úmyslu zjistit o tomhle démonovi co možná nejvíc. Ale nejdřív si jeho tým musel odpočinout a zahojit rány. Naštěstí se démoni do Bristolu ještě nedostali. Ve městě byla stále spousta zásob a byli tu relativně v bezpečí. Až na hlídky démonů, které pendlovaly po pobřeží.

Ale na několikadenní odpočinek to bude stačit. Opláčou mrtvé a postarají se o raněné. Pak – až toho budou schopni – zamíří zpátky do Londýna.

Válka o město teprve začala.

* * *

Hřbitov Good Saint's Cemetery chránil před vandaly vysoký kamenný plot s mřížemi z tepaného železa, brána se však po Warrenově gestu rozbila. Jedné jeho části se vůbec nelíbilo, co hodlal udělat, ale druhá se na to těšila, protože to ještě nikdy nedělal.

Uběhly tři dny od chvíle, kdy se zřítíl do Temže a kdy selhal jeho pokus pomstít se templáři, který ho připravil o ruku. Nějakou dobu se navíc bál, že Merihim dokončí, co templář začal.

Ale démonův hněv pominul a Warren dostal další instrukce. Žasl nad tím, jak rychle jeho moc roste.

Nyní krácel přes hřbitov a nijak mu nedělali starosti démoni, kteří se tu potulovali. Nesl znamení Merihimovy ochrany, alespoň pro jejich smysly, a věděl, že se mu vyhnou širokým obloukem.

Říkali mu démonův majetek. Warren se k tomu jménu dobrovolně hlásil. Patřící démonovi znamenalo démonem chráněný. Tady, s mocí, kterou měl, a ve městě ovládaném démony, byl pán.

A byl čím dál silnější.

Krácel přes hřbitov a hledal konkrétní pomník. Když ho našel, sedl si do tureckého sedu a seslal kouzlo, které ho Merihim naučil.

Ze zmrzlé země se zvedla modrá mlha a vytvořila stopu silnou ochrannou vrstvu nad částí hřbitova. Pak, po dlouhé chvíli čekání, začali mrtví vylézat z hrobů.

Vzhledem k tomu, že hřbitov byl stovky let starý, byly zombie, které Warren probudil, oblečeny do všech možných typů šatů, od šněrovaček po maskáče. Některé byly kdysi vojáky a jiné flákači. Mrtví a bez ducha představovali sílu, ze které bude Merihim schopen vybudovat armádu.

Ale ten, na koho Warren čekal, si dal na čas, jako by se mu nechťelo. Pak však i tahle zombie vstala a postavila se před něj.

Zaměstnanec pohřební služby si dal záležet, aby dal hlavu muže, který se zastřelil, znovu dohromady, ale Warren i nyní viděl, kudy kulka prošla.

Warren vstal a natáhl démonovu ruku k otčimovu tělu. „Ty ne,“ řekl laskavě. „Ty s nimi nejdeš.“

Z Warrenových prstů vyšlehly plameny a omotaly se kolem zombie. Ta zavyla a snažila se je uhasit. Šlachy praskaly a kosti křupaly žárem.

Warren dál držel ruce před sebou a zahříval si je u plamenů, který mu zombie poskytovala. Pak padla k zemi. Warren stál a díval se, jak se otčimovo tělo mění na zmrzlé zemi v popel.

Když zhasl i poslední uhlík, Warren se otočil a vyvedl armádu nemrtvých ze hřbitova. Byl čas, aby se znovu pustil do práce pro svého pána. Warren se na to těšil. Čím víc moci Merihim získal, tím větší podíl z ní dostal i Warren. Být nezávislý, být silný a mocný, to stálo za všechny ty temné a strašlivé věci, které musel Warren udělat.

Část z něj však ještě stále toužila po pomstě na templáři. Tuhle potřebu nehodlal nechat neuspokojenu. Najde templáře a zabije ho nejbolestivějším způsobem, jakého bude schopen.

Už brzy.

TRILOGIE HELLGATE LONDON POKRAČUJE DRUHOU
KNIHOU: GOETIA

Mel Odom

Exodus

1. vydání

Anglický originál Exodus

Překlad Jan Netolička

Obálka Blur Studio

Jazykový redaktor Jiří Popiolek

Odpovědný redaktor Libor Marchlík

Vydalo nakladatelství Fantom Print jako svou 117.

publikaci

Ostrava 2008

Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 249 Kč

www.fantomprint.cz